

Giới thiệu Đại Thánh Truyện Convert

Truyện Đại Thánh Truyện là một truyện còn khá mới mẻ nhưng lại thu hút được đông đảo bạn đọc trong giới mê truyện tiên hiệp. Cũng với chủ đề thần tiên, yêu thú, ma người nhưng truyện không phải đi theo lối mòn chỉ đắm chìm vào những chi tiết nghiêng về thế giới huyền ảo, mà đi vào những khía cạnh như tình yêu, đạo làm người, con đường đi đến đại đạo. Truyện là một tác phẩm không quá nặng nề, u uất nhưng cũng không quá tươi trẻ, tác giả Thuyết Mộng Già đã xây dựng nên những tình tiết đủ để đi sâu vào lòng người đọc. Ở giữa lục đạo luân hồi có những kẻ vẫn còn giữ ký ức ở kiếp trước, một người một thú họ đã gặp nhau, đó là một cái duyên. Với thân phận khác ở kiếp này, Lý Thanh Sơn đã được Thanh ngưu chỉ dạy cho công pháp “Thần thông”, bước đầu đặt nền tảng để có thể tồn tại trong thế giới đầy rẫy yêu ma. Người thiếu niên có ý chí kiên định đó đã rời khỏi sơn thôn và bắt đầu tung hoành khắp nơi trong thiên hạ, từng bước từng bước đi vào trong truyền thuyết và trở thành một thần thoại. Giữa những điều tầm thường và xấu xa nhưng chí hướng của Lý Thanh Sơn vẫn thanh cao và bộc trực vô cùng. Kẻ chí cao vô thượng trong giới yêu ma đó được gọi là "Đại thánh". Để biết rõ hơn hành trình của người thiếu niên đó, mời các bạn theo dõi bộ truyện tiên hiệp Đại Thánh truyện của tác giả Thuyết Mộng Già. Cùng tác giả với Hứa Tiên chí

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 1: Thanh Ngưu mở miệng

Dưới màn trời đen kịt, núi non liên miên trông y như cự thú nằm sấp, im lặng chờ đợi trời sáng.

Dưới chân một ngọn đồi nhỏ giống như một con trâu đang nằm ngủ, một thôn làng nho nhỏ tọa lạc ở đây.

- Lý Nhị, nhanh bò dậy làm việc cho ta!

Tiếng quát tháo phá vỡ không gian yên tĩnh, một người nông phụ trung niên xách theo thùng nước xông vào trong chuồng bò hét ầm lên.

Từ đồng cỏ khô chất trong chuồng bò, một thiếu niên với thân hình gầy gò lập tức giật mình tỉnh lại từ trong giấc mộng, vẻ mặt mơ hồ nghĩ: “Mình đang ở đâu đây?”

Trong giấc mộng kia, hắn sống ở trong một tòa nhà cao tầng của thành phố, cả ngày chơi một trò chơi tên là “Pháp Bảo Thần Kỳ”, chém giết với bọn quái vật trên các tuyến giao thông.

Rồi đến một hôm, hắn bị một con quái vật tên là "BMW" đâm chết.

Sau đó hắn đột nhiên tỉnh lại, đứng, chắc chắn là hắn đã xuyên không rồi.

Mười mấy năm trôi qua, hắn mau chóng coi chuyện của kiếp trước như một giấc mộng.

Nhìn chuồng bò bẩn thỉu mà hắn đang ở, đột nhiên lại cảm thấy bị muỗi đốt, chắc hẳn đây không phải địa phương tốt lành gì, nói chung là trên đời không có người nào "xuyên việt" lại thảm như vậy.

Tính toán thời gian, thì cũng có lẽ đã hơn mười lăm năm rồi!

Cha mẹ của kiếp này đều là những nông phụ bình thường nhất trong thôn Ngọa Ngưu này, từ lúc hắn còn nhỏ hai người đều đã qua đời nên hắn được vị ca ca lớn tuổi nuôi nấng nên người. Đại ca của hắn là Lý Đại, cũng vì lẽ đó hắn chính là Lý Nhị.

Người trong thôn cũng không để ý nhiều như vậy, rất nhiều người cả đời đều không thể viết được họ tên của chính mình. Hắn dựa vào tri thức kiếp trước mới lấy cho mình một đại danh, gọi là "Lý Thanh Sơn".

Mai cốt hạ tu tang tử địa, nhân sinh hà xử bất thanh sơn.

(Nơi chôn xương không cần quê cha đất tổ, nhân sinh có nơi nào không phải là núi xanh.)

Mặc dù là đã xuyên việt rồi, hắn cũng phải tiếp tục sống khỏe mạnh, không nhất định phải tốt hơn kiếp trước, như thế mới không uổng công ông trời cho hắn sinh mệnh thứ hai.

Nhớ tới thời đại mà tên họ bị mình xuyên vào đang sống, tâm tình của hắn vốn đang sợ hãi lẫn ngượng ngùng từ từ bình phục lại, trong lòng ngực cũng dấy lên kế hoạch cho chuyện "xuyên việt" này, đang định đưa ra mưu lược vĩ đại thì ngay sau đó hắn phát hiện mình đói bụng, mà lại chẳng có cơm để ăn.

Người chị dâu chỉ đối xử hắn như một đứa con ghê, công việc cực kì vất vả đều sai hắn làm, ăn uống cũng chỉ là những thứ kém cỏi nhất, không có chút hảo tâm nào cả.

Tuổi hắn còn nhỏ, lại không chỗ nào để đi, tuy có thử biểu hiện ra phong thái của một thần đồng, nhưng lại bị coi là quỷ quái phụ thể, bà cốt trong thôn

cố gắng đỡ cho hắn tội danh là tiểu phù thủy, khiến hắn từ đó không dám tiếp tục lỗ mãng nữa.

Người trong thôn vẫn gọi hắn là Lý Nhị, cái tên Lý Thanh Sơn chẳng qua chỉ là trò cười.

Chị dâu của Lý Thanh Sơn quát mắng một trận, thấy hắn không phản ứng, trong tay cầm nhánh trúc xông tới, quát tới tấp lên trên người hắn mà không có chút thương tình nào:

- Đồ lười biếng, lại dám giả chết với ta à, này thì giả chết!

Lý Thanh Sơn nghĩ đến chuyện kiếp trước kiếp này, vốn hắn đang buồn bức mắt tập trung, đột nhiên đứng lên, chop túm lấy nhánh trúc, căm tức nhìn nông phụ.

Lý đại tẩu thấy tiểu hài tử trước kia hiện giờ đã cao hơn cả một cái đầu, trong lòng sinh ra e sợ, nhưng khí thế vẫn không hề yếu đi:

- Tên chết tiệt này, nhọc nhằn khổ sở nuôi mi lớn như vậy, mi còn dám cùng ta đùa nghịch, chờ ca ca mi tỉnh dậy, để hắn trừng trị ngươi! Mi không làm việc, thì đừng hòng có cơm ăn!

Nói xong thì ả xoay người rồi đi.

Lý đại tẩu đi rồi, Lý Thanh Sơn bỏ nhánh trúc xuống, thở dài một hơi, đi tới bên máng nói với con trâu già:

- Ngưu ca à Ngưu ca, ta đã trưởng thành, không muốn tiếp tục sống như vậy, chỉ là không nỡ bỏ huynh mà thôi.

Trước khi cha mẹ lâm chung, đã phân chia tài sản trong hơi, nhà tranh đất ruộng đều bị ca ca chị dâu chiếm đoạt, bây giờ tài sản của hắn chỉ còn lại cũng chỉ có mỗi con trâu già này.

May nhờ có con trâu này, mà hắn có thể thường xuyên tới nhà tên địa chủ làm giúp việc, lăn lộn kiếm miếng cơm no bụng, nếu như hắn một mực ở trong nhà ăn vờ trâu nuốt cái thìa, thì không biết hắn sẽ gây yếu đến mức nào nữa. Vì lẽ đó hắn không khinh bỉ súc vật, trái lại còn gọi nó một tiếng Ngưu ca.

Người trong thôn đều nói, Lý Nhị có thể không có Lý đại ca, nhưng bắt buộc phải có Ngưu đại ca.

Những con lông của con trâu dường như toả sáng, thân thể mập mạp cường tráng, có thể thấy thường ngày Lý Thanh Sơn chăm sóc nó tốt đến nhường nào, tuy thế nó cũng đã hiện ra vẻ già nua, hơn nữa sừng trâu lại bị mất một đoạn, chỗ bị bẻ gãy cực kỳ trơn nhẵn, giống như là bị lưỡi dao sắc bén chặt đứt.

Hai mắt ướt át của Thanh Ngưu mở to nhìn Lý Thanh Sơn, giống như như biết được lòng người. Lý Thanh Sơn tinh thần phấn chấn đứng dậy, thuận thực ngồi lên con trâu, Thanh Ngưu chậm rãi đi về phía đồi Ngọa Ngưu.

Cười lên trên thân Thanh Ngưu, Lý Thanh Sơn ngửa đầu nhìn những chòm sao đang lóe sáng. Ở thế giới không có ánh sáng rực rỡ này, hắn như là một tiểu mục đồng chôn trâu bình thường thổi những khúc sáo trúc hết sức trong trẻo.

Tiếng sáo cứ lảng đãng trôi trong bầu không khí ẩm ướt của buổi ban mai, thôn trang ở phía sau hắn cũng đang dần dần tỉnh lại.

Trên đồi Ngọa Ngưu, cây cối sum suê, cây cỏ tươi tốt như một tấm thảm xanh.

Lý Thanh Sơn nhờ vào ánh sáng le lắt từ phương đông nhìn về phía tây, núi non trùng điệp liên miên không dứt y như một tấm bình chướng tự nhiên, ở trong nơi sâu hơn chính là Thập Vạn đại sơn. Có người nói ở đó chẳng những có sài lang hổ báo, càng có sơn tinh quỷ mị, ngay cả thợ săn lành nghề nhất cũng không dám đi vào.

Xưa nay Lý Thanh Sơn cũng chưa từng thấy qua tấm địa đồ nào của vùng đất này xuất hiện ở trong thôn, cũng không hiểu rõ thủy văn địa lý của thế giới này, chỉ biết ở đây núi non cực kỳ nguy nga hùng vĩ, còn sông lớn thì mênh mông bao la. Ở trong đó tuy có rất nhiều gian nan nguy hiểm, nhưng cũng là một vùng đất mới đầy kì diệu đang chờ hắn khám phá.

Lý Thanh Sơn đã quyết tâm rồi đi, cuối cùng vỗ vỗ lưng Thanh Ngưu:

- Ngưu ca à Ngưu ca, huynh đã già như vậy, ta nếu đem huynh bán, người khác sẽ làm thịt huynh mất! Trời đất này rộng lớn bao la, huynh muốn đi đâu thì cứ đi, trong núi sài lang hổ báo rất nhiều, huynh hãy cẩn thận.

Lúc này, cách làm thông minh nhất chính là bán Thanh Ngưu, kiếm một chút lộ phí, khi đến Khánh Dương thành cũng bảo đảm hơn, khỏi phải chết đói ngã lặn ở đầu đường xó chợ, nhưng hắn không làm như vậy.

Cách làm trẻ con như thế, cho dù người nông phu nghe xong đều sẽ cười, nhưng đây cũng là cái tâm kiên trì của hắn.

- Ngươi vừa gọi ta một tiếng đại ca, sao nhãn tâm vứt bỏ ta?

- Tiễn chân ngàn dặm, cuối cùng cũng phải chia ly... ĐỪNG...

Theo bản năng Lý Thanh Sơn đáp lại câu nói vừa rồi, nhưng âm thanh dường như dần dần thấp xuống, trọn to hai mắt nhìn Thanh Ngưu, chỉ cảm thấy lòng tơ

cả người đều dựng lên, lui về phía sau một bước:

- Yêu quái!

Thanh Ngu nói:

- Không phải sợ, ta sẽ không hại người.

Cũng vì ở chung nhiều năm, nên vừa rồi Lý Thanh Sơn cũng không quá sợ sệt, chỉ là đối với cảnh tượng siêu nhiên thực này, trong khoảng thời gian ngắn không thể nào chấp nhận nổi, chẳng qua ngấm lại tất cả chuyện chính mình vừa trải tất cả, thì hắn đã lấy lại được về thân nhiên, cau mày dò hỏi:

- Huynh đúng là Ngu ca?

Thanh Ngu thấy hắn trấn định nhanh như vậy, gật gật cái đầu trâu ra về tán thưởng:

- Không hổ là có túc tuệ.

- Túc tuệ là cái gì?

Lý Thanh Sơn lập tức cảnh giác hơn, thân phận người "xuyên việt" này, hắn tuyệt không muốn cho bất cứ người nào biết. Nhớ tới chuyện ngày thường ở trước mặt mọi người thì luôn giả vờ giả vịt, còn đối với con Thanh Ngu này lại không phòng bị chút nào, những biểu hiện không phù hợp tuổi tác và thân phận của mình, đều bị nó nhìn thấy hết.

- Ở trong Lục Đạo luân hồi, nếu có người tình cò giữ được mấy phần trí nhớ khi còn sống, thì đó gọi là "túc tuệ". Người và ta đều có một thân phận cùng ký ức khác, không phải Thanh Ngu của những nông phu bình thường, có thể gặp nhau, cũng coi như là duyên phận.

- Thì ra là như vậy.

Trong lòng Lý Thanh Sơn dần buông lỏng, chuyện như vậy hắn đã từng nghe nói qua, nhưng ít nhất thân phận người "xuyên việt" của hắn xem như chưa bị bại lộ:

- Ta không ngờ tới trên thế giới này thật sự có yêu quái, hơn nữa còn bị ta chăn nuôi mười mấy năm, lúc trước, vì sao huynh không nói lời nào?

- Không có chuyện gì đáng để nói nhiều, ta không hỏi người từ đâu tới, người cũng chớ có hỏi ta đến từ đâu, người chỉ cần biết ta có thể cho người những cái gì là đủ rồi.

- Cho ta... Cái gì?

- Người đã nghe nói đến thần thông chưa?

Không đợi Lý Thanh Sơn đặt câu hỏi, Thanh Ngu đã nói tiếp:

- Cái gọi là "Thần thông" tức là thủ đoạn thông thiên triệt địa của Thần Ma, dưới đất có thể dời núi lấp biển, lên trời có thể hát trăng bắt sao. Muốn đi tìm trường sinh thì có thể trường sinh, muốn đạt được bất tử thì cũng có thể bất tử, chứ đừng nói cái gì vinh hoa phú quý, tiền tài mỹ nhân, đó là chuyện hạ bút thành văn khỏi phải nói nhiều, người có muốn không?

Hai chữ "thần thông", quả thực bao hàm khát vọng của tất cả chúng sinh, Lý Thanh Sơn cũng không quá vượt qua khỏi phạm trù đó, sao lại không động lòng được?

Cảm giác có chút không nói nên lời lại pha chút khó tin nổi, như là một người đã bị mù mười mấy năm đột nhiên nay lại mở được hai mắt ra, tất cả cảnh vật trước mắt đều làm cho người hoa mắt, mê mẩn không rời, cảm giác như đang trong mộng.

Lý Thanh Sơn kiềm chế sự kích động trong lòng:

- Ngu ca, huynh muốn dạy ta thần thông sao?

Thanh Ngu lắc đầu một cái:

- Người bây giờ còn chưa đủ tư cách.

Nói xong thì chuyển đề tài:

- Nếu muốn tu luyện thần thông, đầu tiên người phải được ăn thịt!

- Cái gì?

Lý Thanh Sơn đang hoài nghi mình có nghe lầm hay không, cảm thấy thật hoang đường, sau một hồi khoé khoang nào là đại thần thông dời núi lấp biển, hát trăng bắt sao, cuối cùng tên này lại lôi chuyện bình thường ra nói.

- Bước thứ nhất của tu hành là 'Luyện tinh hóa khí', nghĩa là luyện hóa Tinh Nguyên trong cơ thể thành chân khí. Thử hỏi với cái dáng vẻ xanh xao vàng vọt này thì người đào đâu ra Tinh Nguyên để luyện hóa được?

Lý Thanh Sơn cười khổ, cho dù là đã đến tuổi trưởng thành nhưng thân thể hắn vẫn không thể nào cường tráng hơn, xách một thùng nước còn khó hướng chi là chuyện dời núi lấp biển, chẳng phải là buồn cười lắm sao?

- Xin hỏi một câu, thịt từ đâu có được?

Lý Thanh Sơn sao lại không muốn ăn thịt, so với những thứ như tiên đan linh dược mật mồi, thì tư vị khi ăn thịt lại được khắc sâu vào trong đầu của hắn, khiến cho hắn nửa đêm nằm mơ còn thấy, hoài niệm không ngớt.

Nhưng ngay cả những thứ thực phẩm thiết yếu còn ăn không đủ no nữa là, lấy đâu ra thịt ngon mà ăn, hắn không khỏi nhìn chăm chăm thân thể mập mạp cường tráng Ngưu ca. Theo bản năng trong đầu hắn bắt đầu lên thực đơn các món có nguyên liệu chính là các bộ phận chính trong con trâu như xương sườn, thịt đùi, đầu trâu... nói chung khá là nhiều. Nghĩ đến đây con mắt hắn đã phát ra tia sáng màu xanh lục.

Thanh Ngưu dùng đầu hích hắn một hích:

- Dám có ý đồ với ta.

Sau đó nhanh chóng cất vó chạy về phương tây nơi có thập vạn đại sơn:

- Thịt ở ngay trong đó.

Lý Thanh Sơn không thể không kinh sợ, thế giới trong đó thợ săn nào có kinh nghiệm nhất cũng không dám đi vào, đám sai lang hổ báo cũng không phải ngồi không, hơn nữa Thanh Ngưu sống sờ sờ ở trước hắn còn là minh chứng rõ ràng nhất cho những truyền thuyết yêu ma quỷ quái. Xem ra đó tuyệt đối không phải là chuyện nói ngoa, tùy tiện gặp gỡ một tên, cái mạng nhỏ này coi như là đi tong.

Nhưng Thanh Ngưu chỉ nói không cần hắn lo lắng, nói hắn cứ về nhà đợi, sau đó rồi núi đi mất tiêu, ngay cả hình bóng cũng không thấy nữa.

Lý Thanh Sơn một mình đi xuống núi, trong lòng vẫn còn kích động khó có thể bình tĩnh. Thế giới này đúng là kỳ quái lạ lùng lại rực rỡ đa sắc màu, nếu có thể thật sự tu tiên luyện đạo, đi khắp núi xanh cũng không uống phí khi hắn tự đặt cho mình cái tên này?

Lúc Lý Thanh Sơn về đến nhà, đại ca của hắn cũng đi làm, chị dâu hắn thì chỉ dựa cửa cắn hạt dưa, nhìn thấy hắn thì ngay cả hỏi cũng chẳng thèm. Gia đình nông phu bình thường thì đàn ông đi ra ngoài làm nghề nông, còn phụ nữ thì xử lý những chuyện lật vật trong nhà, hoặc là canh cửi dệt vải kiếm chút tiền dầu muối. Nhưng ả vốn là người có tính lười biếng nổi danh trong thôn, tất cả những việc vặt trong nhà đều ném cho Lý Thanh Sơn làm, mấy dệt thì không bao giờ sờ tới.

Lý Thanh Sơn chỉ làm như không thấy mà trực tiếp bước vào trong phòng, mở nắp nồi ra, thì thấy trong đó dừng nói là cơm nóng cá sốt ngay cả canh thừa thịt nguội cũng không có.

Lý đại tẩu giờ cái giọng âm dương quái khí nói:

- Trong nhà chúng ta không có gạo nuôi người rảnh rỗi, còn không mau dắt trâu đi làm cho Lưu quán sự?

Ả đột nhiên nhớ tới cái gì:

- Trâu đâu?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 2: Ăn thịt và tu hành

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 2: Ăn thịt và tu hành

-Làm mất rồi.

Lý Thanh Sơn đáp với giọng điệu cứng rắn, giống như là đang ở trong thế giới huyền ảo bỗng chốc đã bị đánh về hiện thực tàn khốc.

-Nhanh đi tìm cho ta, mi dám làm mất đi ngư của chúng ta, để xem khi đại ca của mi trở về có đánh chết cái tên phá gia chi tử như mi hay không! Nếu như trâu không còn, mi cũng cút đi cho ta!

-Đó là trâu của ta!

Lý Thanh Sơn nhanh chân đi ra ngoài cửa, nếu hắn không đi sợ là không nhận được sẽ ra tay đánh mụ đàn bà này một trận. Nhưng nếu thật sự làm như vậy, hắn sẽ không thể nào dung thân ở cái nhà này nữa, đây cũng là đạo lý người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Mãi đến tận lúc hoàng hôn, hắn mới uể oải trở lại trong chuồng bò, ánh mắt toả sáng nhìn một vòng chung quanh chuồng bò trống rỗng, rồi cũng âm thầm ngay lập tức.

Mỗi ngày công việc của Lý Thanh Sơn, ngoại trừ trâu và làm các việc vặt vãnh, chính là dắt trâu đến làm giúp nhà địa chủ ở trong thôn, kiếm chút tiền trợ cấp cho gia đình.

Ngày hôm nay là một ngày không có trâu, cũng chỉ có thể cùng mấy đứa trẻ khác đi làm thuê mà kiếm sống, những việc kia ngay cả người trưởng thành làm cũng cảm thấy khổ cực, huống chi là mấy tên tiểu tử choai choai như hắn, mà còn không được ăn sáng.

Thân thể mệt mỏi còn đỡ hơn bị quân sự nông trang quát mắng vũ nhục. Hằng ngày làm những việc nhỏ thì chất thành từng đống làm cũng không hết, nên hắn cũng không muốn nghĩ nhiều, nhưng cái bụng lại cứ kêu ùng ục ùng ục.

Có thể tưởng tượng được, ở trong hoàn cảnh như vậy, cho dù có thú vui nào cũng sẽ bị bào mòn không ra hình thù gì nữa, chỉ còn lại nhu cầu bản năng nhất của thân thể.

Lý Thanh Sơn đang mơ mơ màng màng, chỉ nghe "Ầm" một tiếng, giống như âm thanh của vật nặng rơi xuống đất. Hắn mở mắt ra, đã nhìn thấy một con quái vật có một cặp răng nanh dài trắng nhọn ở ngay trước mặt khiến hắn không khỏi sợ hết hồn, giật mình tỉnh lại mới nhìn rõ đó chẳng qua chỉ là con lợn rừng, vừa mới chết không lâu, cơ thể nó vẫn còn ấm.

Thanh Ngư đã nằm ở trước rãnh, có vẻ như nó đang nhìn hắn mà "Cười". Hắn đã có thể mơ hồ phân biệt được vẻ mặt của Thanh Ngư.

Màn đêm buông xuống, trong phòng, Lý đại tẩu đang oán giận trỉ chiết Lý đại ca:

-Cái thằng con hoang kia thật chẳng phải người nữa, thậm chí ngay cả con trâu lớn như vậy cũng đã làm mất rồi! Không, nhất định là nó đã lên lút bán rồi! Không được, nhất định phải ở riêng, không thể chịu được nữa rồi, cần phải chặt đứt mầm họa này.

Lý đại ca đã hơn ba mươi tuổi, trời sinh đã cao lớn hơn người, ở trong thôn cũng là người khỏe có tiếng, nhưng lại cực kỳ nghe lời vợ:

-Có thể chia nhà ra, nhưng mấy mẫu ruộng tốt do mấy vị lão nhân trong thôn phân cho hắn cũng không thể trả lại được.

Bọn họ lấy lý do Lý Thanh Sơn tuổi quá còn nhỏ không thể canh tác, để chiếm lấy mảnh đất này, hiện tại cũng không chịu trả. Nếu chính thức ở riêng, vậy thì không phải là không thể.

-Lưu quân sự không phải luôn ham muốn có được mảnh đất này sao? Bán cho bọn họ là cách giải quyết đơn giản nhất, cái thằng con hoang kia nếu có gan thì đi đòi lão ta ấy.

-Nhưng nếu cậu ấy không chịu ra ở riêng thì sao đây?

-Cho nó nhịn đói ba ngày, không lo nó không đáp ứng.

Hai người đang thương lượng, thì Lý đại tẩu bỗng nhiên khịt khịt cái mũi:

-Ông ngửi thấy mùi gì không vậy?

-Thơm thật, hình như là nhà ai đang luộc thịt!

-Lúc này không có lẽ lạt gì thì luộc cái gì thịt, thật giống, thật giống, ngay ở gần đây thôi.

Hai người lần theo hương vị đi tới chuồng bò, chỉ thấy trong chuồng bò đang bắc một cái chảo lớn, phía dưới củi lửa cháy rừng rực, nồi súp đậm đặc sôi sùng sục, mùi thơm từ đó bốc lên, bay tứ tán khắp mọi nơi.

Trong bóng tối, ánh lửa chập chờn khiến cái bóng của Lý Thanh Sơn kéo dài lên trên vách tường.

Lý đại tẩu nuốt nước miếng một cái:

-Con thỏ nhỏ chết bầm này, mi trộm thịt ở đâu?

Ả không chỉ lười, mà còn phàm ăn, nhìn thấy nồi canh thịt này, ngay cả chuyện đắc tội với Lý Thanh Sơn, ả cũng quên sạch, tiến lên cầm ngay lấy cái muôi khuấy lên.

Tuy nhiên Lý đại ca cũng khá tinh mắt, nhìn một chút đã thấy dưới hông Lý Thanh Sơn có thứ gì đó, cả kinh kêu lên:

-Lợn rừng!

Ở trong núi lợn rừng có thể coi là một loài động vật cực kỳ nguy hiểm, toàn thân da dày thịt béo đao kiếm khó làm thương được nó, thợ săn tầm thường nhìn thấy nó cũng phải nhượng bộ rút lui, chớ nói chi là bắt được.

-Đây là lúc ta đi tìm trâu, nhặt được ở dưới chân núi, nó đã bị thương, có lẽ là bị thợ săn truy sát đến đường cùng.

Lý Thanh Sơn nói ra lý do, dạng tồn tại như Thanh Ngu tuyệt đối phải bảo mật.

Lý đại ca nửa tin nửa ngờ, cũng nở nụ cười:

-Tiểu đệ, đệ đúng là người ngốc có phúc, đợi ta đem con heo này đi bán, nhất định có thể bán với giá tiền cao, cũng đủ để đệ cưới vợ.

Đồng thời y cũng nhìn thấy Thanh Ngu đang ở trong chuồng, trong lòng suy nghĩ, cũng không cần vội vã ở riêng, con trâu kia còn có khả năng làm việc nhà nông, chắc sẽ thu được không ít lợi ích.

Lý Thanh Sơn nhìn thấy Lý đại tẩu đang trộn lẫn mọi thứ trong nồi, đáng vẻ như chỉ muốn lấy ra một khối thịt để nếm thử, tâm tình nhất thời bị phá hỏng hoàn toàn. Hắn gạt phắt tay của Lý đại tẩu ra:

-Đừng có động.

Lý đại tẩu rút tay lui về phía sau, kêu rên nói:

-Ông xem đệ đệ ông đi, ta nói hắn thừa dịp ông không ở nhà, bắt nạt một nữ tặc như ta, ông còn không tin, hiện tại nó đã diễn ra trước mặt ông, đã nhìn rõ chưa hả?

Bắt nạt người? Lý Thanh Sơn chỉ cảm thấy thật buồn nôn, nếu như người họ Phan, vẫn không tính là ta chịu thiệt.

Lý đại ca sắc mặt nhất thời âm trầm lại:

-Lúc nào bà cũng đối xử với tiểu thúc như thế này sao?

Lý Thanh Sơn cúi đầu nói:

-Nồi thịt này ta đã có dự định, hiện tại tuổi ta cũng đã không nhỏ, cũng là thời điểm tốt để rời khỏi ngôi nhà này.

Việc này là khi lược thịt hắn đã cân nhắc qua vài lần, hắn đã không muốn tiếp tục cúi đầu dưới mái hiên này nữa.

Lý đại ca không ngờ mình còn chưa mở miệng, Lý Thanh Sơn đã nói ra trước, tâm trạng sững sờ thêm vào đó là sự giận dữ. Y là tên hán tử ngu dốt chỉ biết làm nông, không thể kiềm chế lửa giận ở trong người mãi, nắm chặt nắm đấm tiến lên, định đánh cho Lý Thanh Sơn một trận, sau đó đem con lợn rừng này đi rồi sẽ bán tiếp.

Lý Thanh Sơn thấy đại ca đi tới dường như có gì đó không đúng, hắn cũng đứng dậy, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc, nhưng trong lòng có chút chột dạ, thân thể hắn còn chưa trưởng thành, một mỗi một ngày, chưa món gì, làm sao địch nổi một tên hán tử thành niên. Hắn liếc về phía Thanh Ngu, nhưng Thanh Ngu chỉ là xem đây như là một cuộc vui, không có chút ý tứ hỗ trợ nào.

Ngay khi Lý Thanh Sơn đang âm thầm kêu khổ, chuẩn bị chịu một trận đánh, Lý đại ca bỗng nhiên dừng bước, con mắt nhìn về phía tay phải của Lý Thanh Sơn.

Trong bàn tay thô ráp đang cầm một đoạn đao làm bằng thanh đồng trông cực kì đơn sơ, lưỡi đao chứa đầy tạp chất, cho dù đã được đánh bóng cẩn thận, nhưng vẫn cứ ảm đạm vô quang.

Đây là do những năm qua Lý Thanh Sơn bớt ăn bớt mặc, dành dụm tiền bạc để mua thanh đoạn đao này, rất nhiều việc đều dựa vào nó để hoàn thành, giống như vừa rồi dùng nó để cắt thịt.

Lý Thanh Sơn nhất thời cảm thấy vị đại ca này e sợ mình, nhưng không phải e sợ bản thân mình, mà là cây đao này. Mà vào đúng lúc này, hắn không ý thức được thanh đoạn đao phẩm chất thấp kém mà hắn đang cầm trong tay thậm chí có đủ sức mạnh để uy hiếp người khác.

Kiếp trước của Lý Thanh Sơn cũng chỉ là một học sinh phổ thông, tuy rằng hay đánh nhau, nhưng cũng chỉ là tranh chấp trong đám bạn học, gộp cả hai kiếp cũng không phải là loại người đã trải qua việc cầm binh khí để chiến đấu.

Việc này Lý Thanh Sơn cũng hiểu rõ, hắn xiết chặt đoạn đao trong tay, cố ý giơ lên cao, giống như đã thú đang nhe răng múa vuốt, tuy trong thâm tâm

hắn kỳ thực cũng không dám sử dụng vật này.

Lý Đại ca lập tức lui về phía sau một bước, Lý đại tẩu cũng không dám gào thét loạn xạ nữa. Đến khi hai người bắt đầu dĩ nhiên phải lui ra khỏi chuồng bò, hiện ra về mặt cực kỳ thất vọng, ở bên ngoài chửi loạn một trận, sau đó một lần nữa trở về phòng thương lượng "đại kế" của bọn họ.

Lý Thanh Sơn cũng giả vờ như mất diết tại ngoại, thậm chí ngay cả mùi vị của thịt luộc cũng không hề để tâm, chỉ ngơ ngác nhìn đoàn đao, bên trong mơ hồ phản chiếu khuôn mặt hắn. Thứ đồ chơi vài đồng tiền bạc giá cả rẻ mạt này vừa bảo vệ hắn tránh khỏi phải chịu nỗi đau da thịt, khỏi gặp phải cảnh bị si nhục, hơn nữa còn bảo vệ được chiến lợi phẩm của mình.

Mặc dù là chuyện này là đương nhiên, nhưng vào đúng lúc này, tựa như đã rộng rãi sáng sủa hơn.

Thanh Ngưu nằm ở trước rãnh, mỉm cười nhìn hắn.

Ánh lửa chập chờn, trên vách tường có một người khổng lồ màu đen cầm đao đứng sừng sững, cũng chính lúc này, người thiếu niên kia đã hiểu rõ giá trị của sức mạnh.

Hồi lâu sau, Lý Thanh Sơn mới ngồi xuống, vò đầu bứt tai nhìn nòi:

-Nồi thịt này không biết còn phải luộc bao lâu nữa đây?

Hắn vốn là người nhìn thấy thịt là vui đến mức không thể ngừng cười. Mười mấy năm qua cuộc sống thực sự là quá khổ cực, tại thời điểm cha mẹ chưa mất mấy ngày lễ ngày tết còn có thể ăn vài miếng, từ khi cha mẹ hắn mất, thịt trong nhà còn chưa đủ để cho Lý đại tẩu ăn, đừng nói chi là hắn.

Lúc này cho dù bày trước mặt hắn một bình tiên đan, cũng không thể sánh được với nồi thịt đủ để hắn nhét đầy ruột này.

Đây là một con heo lớn, chắc cũng phải luộc đến nửa đêm.

Lửa cháy hừng hực làm mùi thơm bốc lên bay phiêu lãng khắp nơi, bùm bùm vài tiếng nổ vang lên. Tên thiếu niên liền tập trung tinh thần, tạo thành tư thế không chút gì gọi là khí khái, nhưng lại cực kỳ chất phác.

Rốt cuộc, khi thịt chín ngay cả muối ăn cũng không kịp nêm nếm chút nào, chứ đừng nói tới những thứ gia vị khác, hắn đã cầm đầu cầm cổ ăn. Nhìn kiểu ăn của Lý Thanh Sơn dường như muốn nuốt cả đầu lưỡi, không câu nệ béo gầy, mấy cân thịt chín vào bị lửa vào bụng, cuối cùng ngay cả canh cũng bị hắn chén sạch sành sanh.

Như giờ khắc này nếu có ai hỏi Lý Thanh Sơn hạnh phúc là gì? Chắc chắn hắn sẽ không do dự chút nào, trả lời ngay hạnh phúc chính là một nồi thịt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 3: Ở riêng và chịu nhục

Lý Thanh Sơn hài lòng nằm trong đồng cỏ khô, dang thẳng tay chân, trong lúc vô tình đã mơ màng ngủ.

Đêm đó, hắn không hề mơ tới chuyện kiếp trước nữa.

Mà trong túp lều cách chuồng bò không xa, vợ chồng Lý Đại thi bị mùi thơm của thịt dẫn vật trần trọc trở mình, nằm mãi đến quá nửa đêm mới ngủ được.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi gà vừa mới gáy quá ba tiếng, một người lùn mập mặc áo tơ xanh biếc đi tới vùng gần kề đồng ruộng. Gà không phải là người từ bên ngoài đến, mà chính là Lưu lão gia, địa chủ lớn nhất trong cái thôn Ngọa Ngưu nhỏ này, cũng chính là Lưu quản sự mà vợ chồng Lý Đại thường hay nhắc tới. Chỉ vì gã làm quản sự ột gia đình giàu có ở trong thành, khi lớn tuổi thì được người ban ân, tặng áo gấm để trở về nhà.

Nhưng gã vẫn thường tự xưng là Lưu quản sự, ý muốn nói thân phận cùng địa vị của mình và đám dân quê mùa này tuyệt đối khác nhau, sâu xa hơn là còn muốn cách biệt với các vị địa chủ tầm thường nhà quê khác. Cũng bởi vì hơn một nửa đất đai ở trong thôn đều bị gã dùng các loại thủ đoạn chiếm đoạt khác nhau để chiếm đoạt hết, nên còn có cái danh hiệu là "Lưu Bán Thôn".

Nếu nói Lưu Bán Thôn có chí hướng gì thì dĩ nhiên đó chính là biến tên mình thành "Lưu Toàn Thôn", chẳng qua việc này cũng không thể sốt ruột được. Trước đây khi còn ở trong thành gã đã nghe được một vị tiên sinh nói rằng vận mệnh và tiền đồ của mình từ từ sẽ tới. Gã tin tưởng lúc sinh thời mình nhất định có thể thực hiện được nguyện vọng này, đến thời điểm này người ở trong thôn hầu như đều là đứa ở cho gã. Ở trong cái thôn Ngọa Ngưu nhỏ

này gã chính là thằng chột làm vua xứ mù, muốn như thế nào thì sẽ được thế ấy.

Nhưng hiện tại trong lòng Lưu quân sự lại có chút không thích thú, chỉ thấy trên đất của mình, chỉ có mấy đũa ở đang làm việc, gã vẩy vẩy cái tay béo úp, nói:

-Làm sao lại chỉ có mấy người thế này? Những người khác đâu?

Một cái đũa ở cười nịnh nọt nói:

-Lưu quân sự, bọn chúng đều đi lợp nhà giúp Lý Nhị rồi.

-Lý Nhị, đũa nào là Lý Nhị?

-Chính là cái thằng chột trâu đấy ạ!

-Lão tử đương nhiên biết, nó lấy tiền ở đâu ra?

-Tiểu tử kia chó ngáp táp phải ruồi, tự nhiên kiếm được một con lợn rừng lớn. Người trong thôn chỉ cần đồng ý đi giúp hắn lợp nhà, sẽ được thưởng một khối thịt heo rất lớn. Bọn họ đang ở ngay dưới chân đồi Ngọa Ngưu đấy ạ, hiện tại đang náo nhiệt vô cùng.

-Vậy sao ngươi không đi?

-Ta không có thể diện nào để đi gặp hắn.

Đũa ở ngượng ngùng nói, trong lòng vạn phần không muốn, đây chính là thịt đấy, bình thường nào được ăn đâu.

Lưu quân sự vẫn vẫn bộ ria mép hình chữ bát:

-Đi, chúng ta cũng đi xem qua một chút.

Tỉnh lại sau giấc ngủ ngon, Lý Thanh Sơn lập tức bắt đầu lên kế hoạch cho riêng việc, việc cấp bách bây giờ, chính là tạo một ỉnh một căn nhà nhỏ, không thể mãi ăn nhờ ở đậu như thế này được.

Trước đây hắn là không có năng lực như vậy, nhưng giờ có con lợn rừng lớn này, rất nhiều chuyện đã có thể giải quyết dễ dàng. Bắt chuyện với mọi người trong chóc lát, đã có rất nhiều người đến giúp công, hắn cũng coi như được mở mắt khi thấy được ma lực của thịt heo ở cái thế giới này.

Dưới chân đồi Ngọa Ngưu không ngờ lại có phong cảnh tú lệ như thế này. Nếu như chỗ này tồn tại trong kiếp trước, nếu không phải là điểm du lịch cao cấp, thì cũng là khu biệt thự của đám người giàu có, nào đến phiên hắn chiếm cứ. Ở đây không chỉ có phong cảnh tuyệt mỹ mà quan trọng hơn là nơi đây cách xa thôn xóm, thuận tiện cho hắn giữ kín bí mật, có thể yên tâm tiếp xúc với Thanh Ngưu.

Lý Thanh Sơn đứng ở giữa mọi người, có thể tùy ý chỉ huy đám đông khiến cho tâm tình hắn cảm thấy thật khoan khoái, ẩn ý trong lời nói Thanh Ngưu “ngươi phải ăn thịt” rõ ràng không chỉ nói tới việc cường hóa thân thể thôi đâu.

Nếu như quần áo còn không đủ ấm người, vì no bụng mà cả ngày phải lăn lê bò choài đi kiếm ăn, thì khi nào còn có tâm tư để làm chuyện khác, càng không thể nói là cái gì thấy tâm mình tĩnh.

Lưu quân sự đứng ở đằng xa xa, liếc mắt nhìn một cái, tự như:

-Nói như vậy, huynh đệ bọn họ muốn ở riêng sao?

Nhưng vừa vặn gã lại nhìn thấy, vợ chồng Lý Đại cũng đứng ở rất xa để quan sát, thấy huynh đệ trong nhà làm nhà mới thế mà không có chút nào gọi là vui vẻ, ngược lại còn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng gã liền có tính toán, cười cười đi lên phía trước.

Mất chừng mười ngày, một toà nhà mới đã được khánh thành, mọi người ai nấy đều nhận được thịt heo thì tăn đi ngay lập tức.

Lý Thanh Sơn thoả mãn nhìn ngôi nhà mới, mặc dù chỉ làm bằng gạch đá, gỗ mộc bình thường gạch, mái nhà được lợp bằng cỏ tranh, hiện hắn đang đứng ở trong gian thứ ba của tiểu viện. Đây chính là nhà mới của hắn, nhưng cũng chỉ mới là bước thứ nhất để tồn tại trong thế giới này.

Mấy ngày qua, ngày nào hắn cũng không ngừng ăn thịt, sắc mặt đã khôi phục lại vẻ hồng hào, đứng ở nơi đó có thể thấy sức lực của hắn cũng đã nhiều hơn mấy phần, tuy chỉ mới mười mấy ngày, nhưng vóc người giống như bỗng dưng cao hơn mấy tấc.

Chính vào thời điểm Lý Thanh Sơn đang cao hứng, một bà lão tóc bạc da đồi mồi bước đi thông thả tiến vào trong sân, khi nhìn thấy hắn thì làm ra vẻ sợ hết hồn:

-Lý Nhị lang, gian nhà này của ngươi không tốt, theo phong thủy thì mang mầm đại hung!

Lý Thanh Sơn nhú mày, đây chính là bà cốt khi còn bé hắn đã gặp qua, cả ngày mẹ ta luôn thần thần bí bí già ma già quỷ, lừa gạt những thôn dân ngu muội lạc hậu. Từ trước đến giờ hắn không có cảm tình nào với mẹ ta, chẳng qua uy vọng của bà ta ở trong thôn rất lớn, tất cả mọi việc ở trong thôn từ

nhỏ đến lớn như hôn tang, gả cưới, xây nhà... đều tìm mục để xem bói, đương nhiên khi đi xem bói thì không thể nào thiếu kính tế phẩm dâng lên thần thánh.

Lý Thanh Sơn cũng không dám thất lễ, chào một cái nói:

-Sao bà lại tới đây?

Bà cốt cũng không thèm nhìn hấn, nhìn chung quanh trong phòng nói:

-Nơi này có âm khí, có tai hoạ, may mà ta có chuẩn bị.

Một tay bà ta cầm bình gốm, tay khác thì cầm cành liễu, nhúng cành liễu vào trong cái bình gốm, rồi vẩy ra tứ tung khắp nơi trong phòng, trong miệng thét lên lung ta lung tung:

-Đi mau, đi mau...

Lý Thanh Sơn cũng không ngăn trở, chỉ mặc cho bà ta muốn làm trò gì thì làm, tuy hấn đã tin vào chuyện có quỷ thần, nhưng lại không tin nơi này có âm khí tai hoạ gì. Bên cạnh hấn còn có một con yêu quái già đời, nếu thật sự có cái gì không đúng, đương nhiên Thanh Ngu sẽ nói cho hấn biết, đâu cần đến phiên bà già này.

Sau khi bà cốt vẩy vẩy mấy bình nước xong, thì giống như ban một cái ân tình lớn cho Lý Thanh Sơn, mở miệng là nói liên miên cần nhẫn, nói rất nhiều, mấy chuyện linh tinh như Lý Thanh Sơn qua là người có vận khí, toàn bộ điều hấn có đều do thần ban cho, hiện giờ còn được thần giúp đỡ. Vì vậy hấn phải thành tâm dâng lên cho thần những thứ tốt nhất, tất nhiên đó chính là cái đầu lợn rừng còn sót.

Lý Thanh Sơn nghe đến đây mới biết rõ ý đồ khi mục ta đến đây, nói:

-E là không phải thần muốn ăn, mà là bà muốn ăn chứ gì?

Đối với biểu hiện vô lễ của Lý Thanh Sơn, bà cốt giận tím mặt, cố ý rướn người lên dùng một loại thanh âm khác để nói:

-Lý Thanh Sơn, người không nghe bản thần khuyến cáo, tất sẽ có họa dẫn đến thân.

Lý Thanh Sơn biết đây là trò hề của mục: mời thần phụ thể. Người dân bình thường trong thôn khi thấy chiều này, cho dù là người gan lớn mật dày dạn cũng sợ đến mặt tái mét, dập đầu quý lạy. Vốn Lý Thanh Sơn cũng không dám hoàn toàn không coi việc này ra gì, nhưng lúc này đã không giống ngày xưa, hấn dùng cánh tay làm thành hình dạng chế giễu:

-Phúc họa không tự đến cửa, chỉ có người tự gọi, liên quan gì đến thần, xin mời ngài về cho!

Bà cốt thấy chiều này không hề có tác dụng, ngượng ngừng trở về hình dáng ban đầu, âm trầm nói:

-Người chờ mà xem!

Sau khi bà cốt đi không lâu, tai họa quả nhiên đã đến.

Một người trong thôn đến xin Lý Thanh Sơn đi tới từ đường một chuyến, làng tuy nhỏ, nhưng quy củ rất nhiều. Chuyện hấn và đại ca tách ra ở riêng, đáng lẽ ra phải tới trong từ đường, ở ngay trước mặt trưởng thôn phân chia rõ ràng, chẳng qua cũng do hấn đề ra chuyện này đầu tiên, lẽ nào tên đại ca kia lại dám đi tranh đoạt.

Lý Thanh Sơn mơ hồ cảm thấy bất an, Thanh Ngu lại không biết đi nơi nào, hấn đành phải mắt nhắm mắt mở đi đến từ đường.

Nơi được gọi là từ đường chẳng qua cũng chỉ là một căn phòng nhỏ nằm rất sâu trong cửa động. Nó được xây dựng hoàn toàn bằng gạch đá, coi như cũng hiếm thấy trong thôn, bên trong thờ phụng bài vị của tổ tiên hai nhà Lý Lưu.

Trong phòng tối om, có mấy ông lão chia thành hai nhóm đang ngồi ở hai bên, ngồi ở chính giữa là trưởng thôn của thôn Ngọa Ngu này, tuổi lão đã qua lục tuần, thân thể lom khom nhìn không ra hình thù gì, cũng là người của Lý gia, chiếu theo bối phận Lý Thanh Sơn còn phải gọi lão một tiếng gia gia.

Vợ chồng Lý Đại đã đợi ở đây từ lúc nào không biết, nhìn thấy Lý Thanh Sơn đang chậm rãi tiến tới thì trừng hấn như thể Lý Thanh Sơn đã làm hại bọn họ, bây giờ sắp trả thù được nên khuôn mặt mơ hồ có chứa mấy phần khoái ý.

Lý Thanh Sơn không để ý tới bọn họ, chỉ hành lễ với các vị lão nhân, dưới sự chủ trì trưởng thôn bắt đầu chia nhà.

Vốn Lý Thanh Sơn luôn nghĩ đồ của hấn là một con Thanh Ngu và vài mẫu đất ruộng kia, không ngờ trên thực tế phân chia tài sản còn phức tạp hơn rất nhiều so với hấn tưởng tượng.

Trưởng thôn một mặt công chính nghiêm túc, trong mồm đồ vật lẫn lộn lung ta lung tung, phân cho Lý Thanh Sơn rất nhiều, ngay cả một cái muối, một đôi đũa cũng chia.

Mỗi khi nói ra một thứ, Lý đại tẩu lại đau lòng tưởng như không chịu nổi, ánh mắt nhìn Lý Thanh Sơn càng ngày càng ác độc.

Lý Thanh Sơn không hề bị lay động, bình thản ung dung, hơn nữa những thứ cần thiết cho cuộc sống, hắn cũng cần dùng đến, miễn cho hắn phải đi đặt mua một lần nữa.

Sau khi phân chia hơn nửa canh giờ, trưởng thôn mới dừng lại, dùng hai mắt vẫn đục nhìn trái phải chung quanh nói:

-Các người có cái gì không phục?

Vợ chồng Lý Đại đều nói phục, nhưng Lý Thanh Sơn cảm thấy không đúng:

-Gia gia, còn có mấy mẫu đất ruộng kia thì sao?

-Đất ruộng gì thế?

Lý Thanh Sơn ngạc nhiên, trước lúc cha mẹ qua đời, cũng đã ở ngay trước mặt vị này nói rõ rõ ràng ràng, chính là vì sợ đại ca bắt nạt hắn, muốn mấy vị lão nhân đức cao vọng trọng ở trong thôn giữ gìn lẽ phải.

Lý đại tẩu đã mở miệng nói:

-Người tuổi còn nhỏ chưa hiểu sự tình, hai lão già kia mượn bạc người khác không trả, đã sớm phải đền cho người ta rồi.

Lý Thanh Sơn giận tím mặt:

-Người gọi cha mẹ ta là cái gì, người lặp lại lần nữa thử xem?

Tuy không có tình cảm đặc biệt sâu nặng, nhưng dù sao họ cũng là cha mẹ ruột của hắn ở đời này, sao có thể để cho người khác ở trước mặt mọi người tùy ý sỉ nhục.

Lý đại ca đã che ở trước mặt Lý đại tẩu, mấy tên hán tử cũng từ bên ngoài từ đường đi tới, hiển nhiên là đã sớm chuẩn bị.

Lý Thanh Sơn đã chú ý tới, mấy tên này đều là hạng lưu manh vô lại trong thôn, ngày thường vẫn hay trộm gà bắt chó, bắt nạt dân ông trông ghẹo dân bà, sẽ không nói gì tới chuyện tình nghĩa cùng người trong thôn, khi ra tay chắc chắn sẽ không lưu tình.

Trưởng thôn thăm mắng mụ kia một tiếng ngu xuẩn, thở dài nói:

-Chúng từ ta đã kiểm tra qua thực hư.

-Chúng từ ở nơi nào?

Lý đại ca nói:

-Khi chúng ta cầm về đã đốt.

-Không biết là thiếu nợ vị nào?

Lý đại tẩu đắc ý nói:

-Là Lưu quân sự ở trong thôn, nếu người có gan thì hãy đi tìm lão mà hỏi, xem xem Lưu quân sự có lột da của người hay không! Thế nào? Lão nương quả thật muốn bắt nạt tiểu súc sinh vong ân phụ nghĩa như người đây, sao nào?

Vài mẫu ruộng kia đều là ruộng tốt, đem bán được chút bạc, cũng xem như là bù đắp chuyện không được ăn thịt heo, để bù đắp ả quyết định mua một con gà đẻ về nhà ăn.

Lý Thanh Sơn giận đến run cả người, móng tay đâm sâu vào trong lòng bàn tay.

Hắn vốn đã trải qua hai đời làm người, làm sao không biết đến đạo lý nông dân coi đất đai là sinh mạng của chính mình, sao có thể tùy tiện đền cho người ta, cha mẹ mình cũng là người đất bới tìm ăn cả đời, sao lại có thể mượn bạc của người khác.

Đây rõ ràng là muốn bắt nạt hắn mà, mất đi đất đai, nếu hắn còn muốn có cơm ăn để sống tiếp ở trên mảnh đất này, thì chỉ có cách là đi làm đũa ở cho Lưu quân sự, thực sự là giời tính toán.

Khi còn ở trong nhà Lý Thanh Sơn chỉ bị ca ca chị dâu đối xử lạnh nhạt, hay nói thẳng ra là ăn mặc kém một chút, còn có thể cắn răng chịu đựng, nhưng đối trắng thay đen giống như vậy quả thật là quá trớn trên. Kiếp trước hắn từng trà trộn trong cộng đồng internet, tự cho tất cả mặt đen tối của xã hội đều đã gặp qua, cũng vì vậy mà luôn miệng phẫn nộ quát mắng. Nhưng khi chuyện như vậy rơi vào trên đầu mình, hắn mới phát giác ra nó khó chịu như thế nào.

Nếu hắn đồng ý thì xem như đã phục cách phân chia của trưởng thôn, sẽ không còn cơ hội để khiêu nại nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 4: Say rượu giết người

Bầu không khí trong tú đường nhất thời đông cứng lại, còn trường thôn thì mặt trầm như nước:

-Làm sao, Lý Nhị lang, người bắt mần sắp xếp của ta sao?

-

Ở bên kia mấy tên lưu manh vô lại đã bắt đầu làm nóng người, tên cầm đầu bị bệnh chốc đầu còn cầm sẵn một cái dao đốn củi ở trong tay.

Những lão nhân khác hoặc là nhắm mắt lại, hoặc là khuyên nhủ:

-Tiểu Nhị, không nên giận hờn.

-Trúng chọi đá.

-Lưu quân sự đã hứa nếu người đi làm trong trang, hẳn sẽ tính thêm tiền công cho người, cũng đỡ phải lo miếng cơm ăn.

Lý Thanh Sơn hàm hàm hồ hồ đáp một tiếng, không biết làm sao đành phải đi ra từ đường, khi đi ra khỏi cửa còn bị tên bị bệnh chốc đầu đẩy một cái, suýt chút nữa té ngã, khiến đám người phía sau cười to.

Trên đường lại gặp phải bà cốt, mặt tự đắc nở nụ cười:

-Mối họa, mối họa, nếu như hiện tại người dâng lễ vật lên tặng thần, thì nó sẽ bị đuổi đi đấy.

-

Lý Thanh Sơn trở lại bên trong căn nhà mới xây ở dưới chân đồi Ngọa Ngưu, ngã người lên giường, trong lòng không có nửa điểm vui mừng.

Mặt trời chiều về tây, sắc trời dần hôn ám, tiếng gà gáy chó sủa tất dần, thôn trang lại khôi phục sự yên tĩnh.

Thanh Ngưu từ ngoài cửa thông thả đi vào, Lý Thanh Sơn đứng thẳng người dậy, vừa muốn mở miệng, Thanh Ngưu đã nói trước:

-Những gì người vừa trải qua ta đều thấy, nhưng ta không muốn giúp người.

-Ta cũng không cần huynh giúp, ta cũng không để ý tới mẫu mẫu ruộng kia, chỉ là ta...

-Nuốt không trôi con giận này?

-Đúng thế.

-Thiên hạ không phân trắng đen, có nhiều việc thị phi điên đảo! Đừng nói người chỉ là một người phạm nho nhỏ mà phải nhẫn nhục chịu đựng, ngay cả là những vị Tiên, Phật, Đại Thánh pháp lực ngút trời, cũng có khi phải chịu oan ức nhục nhã nhục, một chút khuất tất của người có đáng là gì?"

Lý Thanh Sơn trừng hai mắt:

-Nhưng ta không nhịn được.

Hắn đột nhiên lại nghĩ tới thanh đoản đao.

Thanh Ngưu trầm mặc nhìn hắn một lúc lâu, chợt cười to lên:

-Được, được, được, không nhịn được là tốt rồi! Đại trượng phu khi làm việc, vui sướng ân cừu đều phải rõ ràng. Nợ người khác một bữa cơm phải đền, mối thù nhỏ cũng phải báo! Vốn ta tưởng những năm gần đây ý chí của người đã bị hao mòn, nhưng không ngờ trong lòng ngực người vẫn còn có chút khí chất nam nhi, cũng chỉ có như vậy, mới xứng đáng để ta dạy dỗ.

Lý Thanh Sơn ngẩng ra rồi nói:

-Huynh đang khảo nghiệm ta?

Thanh Ngu hơi thờ phì phò nói:

-Đây cũng tính là thử thách sao? Chẳng qua là một chút khởi đầu của con đường mà tiểu tử ngươi phải đi thôi.

-Con đường nào?

Lý Thanh Sơn không rõ ý nghĩa.

-Trên đời có ngàn vạn con đường, có kẻ chỉ biết nuốt giận vào bụng giữ bo bo ỉn, cũng có người dám cầm kiếm lên giết người thành nhân. Mỗi lựa chọn đều là một đạo lý, một con đường riêng. Có người nói, yêu có yêu đạo, thần có thần đạo, quý có quý đạo, mỗi đạo đều có sự vẻ vang riêng, lại có cái dở riêng...

Lý Thanh Sơn nghe Thanh Ngu không ngừng nói về "Đạo", đầu óc choáng váng, lẽ nào huynh muốn hát một khúc về "Đạo, đạo và đạo" cho ta nghe sao? Sau khi nghe ra manh mối, hấn ngắt lời nói:

-Ta tự cầu đạo của ta?

Thanh Ngu trước tiên lắng nghe sau đó vui mừng nói:

-Ngươi đã hiểu rõ rồi, không sai, đại đạo có cả ngàn vạn, chúng ta phải tự cầu đạo của chúng ta.

Không biết nó lấy từ nơi nào ra một cái hồ lô lớn, hồ lô tự động bay vào trong tay Lý Thanh Sơn:

-Nếu ngươi không chịu nuốt giận vào bụng, thì ta sẽ dạy ngươi một cách không cần nhẫn tâm, im hơi lặng tiếng xử lý được nỗi giận này.

Lý Thanh Sơn chỉ cảm thấy hồ lô trong tay mình nặng trĩu, dường như có chất lỏng lắc lư ở trong đó, mở ra nút hồ lô, một luồng hơi rượu kéo tới.

Lý Thanh Sơn cười khổ, sau khi ăn thịt, thì là uống rượu sao? Có vẻ như hợp tình hợp lý vô cùng, nhưng có đạo lý nào nói rằng tu hành là phải dựa vào hai thứ này sao? Nếu như ăn thịt uống rượu có thể thành tiên, thế chẳng phải nói người có tiền đều sẽ thành tiên à, chẳng lẽ tiên nhân đều là hạng giá áo túi cơm?

Thanh Ngu chỉ nói tám chữ:

-Thịt cường thể phách, rượu cường tráng tâm can. (Thịt cường hóa thân xác, rượu làm khí phách con người mạnh mẽ hơn)

Lý Thanh Sơn cắn răng một cái, hơi ngửa đầu, ục ục ục ục uống từng hơi, tuy rằng đây chỉ là rượu đục trong thôn, nhưng uống nguyên cả một hồ lô rượu vào bụng, hấn cũng cảm thấy trời đất bắt đầu quay cuồng, ánh mắt đầy thâm ý nhìn Thanh Ngu, chẳng lẽ muốn hấn mượn rượu tiêu sầu?

-Đi giết người đi, ta sẽ dạy ngươi tu hành.

Thanh Ngu nói cực kỳ bình thản, như là đang nói chuyện gì đó rất bé nhỏ không đáng để, dứt lời thì nằm ngủ.

Lý Thanh Sơn chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ phía sau lưng bay lên, trong lúc giật mình hấn phát hiện, trước mắt cũng không phải Lão Ngu cùng hấn lao động suốt mười mấy năm nay mà là một con trâu thành tinh chân chính, nó muốn truyền thụ đạo pháp ỉn, tuyệt đối không phải những tiên phạt chỉ đạo ôn hòa bổ dưỡng, mà là yêu ma chỉ đạo hung ác bá đạo.

Nó đã không dạy hấn bất kỳ thần thông hay công pháp gì, mà chỉ để hấn ăn thịt, uống rượu, bây giờ còn sai hấn đi giết người.

Thật sự phải đi giết người sao? Từng khuôn mặt hiện lên ở trước mắt hấn! Hấn hận những người này, hận không thể giết hết bọn chúng, thế nhưng hấn biết mình không dám làm như thế, Thanh Ngu cũng nhìn thấu điểm này, cho nên mới muốn hấn mượn rượu để nâng cao lòng can đảm.

Chẳng lẽ đây là lễ bái sư?

Hồi tưởng nhưng tào ngộ ngày hôm tào ngộ, cảm giác say rượu thật là lâng lâng, lửa giận bùng lên, Lý Thanh Sơn ngẩng đầu lên, hít một hơi thật sâu, cúi đầu:

-Giết ai?

-Đây là việc của ngươi! Cũng nói trước cho ngươi biết, ta sẽ không giúp ngươi, cũng sẽ không cứu ngươi, ta chỉ là một con trâu già bình thường.

Tối nay ánh trăng sáng vàng vạc, ở trên mặt đất nổi lên một tầng sương trắng. Lý Thanh Sơn một mình đi trên lớp sương trắng đó, chỉ cảm thấy trăng tròn ở trên đỉnh đầu sáng chói mắt, hận không thể gọi mây đen đen đến để che khuất nó.

Trong thôn hoàn toàn yên tĩnh, tiếng bước chân lay động của Lý Thanh Sơn vang lên trong đêm tối, trong lòng hắn hoàn toàn mơ hồ.

Đi tới trước cửa phòng, từ trong phòng truyền đến tiếng người ồn ào, Lý Thanh Sơn nghe rõ ràng, chính là mấy tên lưu manh hôm nay có mặt trong từ đường. Hắn ngồi xổm xuống dưới chân tường dán tai sát vách, lắng nghe bọn họ nói cái gì.

-Ngày hôm nay bữa rượu này có được thật dễ dàng, chẳng qua là chuyện trong từ đường diễn ra êm xuôi, Lưu quân sự mới thương nhiều như vậy.

Lý Thanh Sơn chỉ cần nghe thoáng qua đã nhận ra thanh âm này, là tên họ Lưu bị bệnh chốc đầu, trong thôn vốn nổi tiếng lưu manh vô lại, cả ngày du thủ du thực trộm gà bắt chó. Tính tình của y rất hung ác, trên người thường mang theo một cái dao đồn cùi, người trong thôn đều phải sợ y, ngay cả khi bắt được y trộm đồ, cũng không dám làm gì y cả, mấy tên lưu manh khác cũng lấy y làm đầu lĩnh.

-Việc này đều nhờ vào uy phong của đại ca, đại ca không thấy tiểu tử kia bị dọa đến nổi mặt mũi trắng bệch sao?

Trong phòng có một trận cười vang.

Lý Thanh Sơn cũng không biết sắc mặt của mình lúc đó như thế nào nữa, nhưng hiện tại thì tất nhiên là đỏ chót, cảm giác say rượu lẫn tức giận xông thẳng lên đỉnh đầu.

-Đáng tiếc là tên súc sinh kia không dám động thủ, cũng đã lâu ta không được hoạt động quyền cước, vốn đang chuẩn bị nhờ nó để luyện tay nghề một chút, từ trước đến giờ ta chưa từng để nó ở trong lòng.

Lý Thanh Sơn làm người hai đời, cũng không giống như những thôn dân phổ thông, nên sẽ không sợ sệt y, nhưng mà cũng không ngờ y lại có địch ý với hắn như vậy.

-Đại ca muốn đánh nó thì quá dễ dàng, thằng ngốc kia làm nhà ở bên ngoài thôn rất xa, ta và mấy vị ca ca đánh nó một trận no đòn, sau đó thuận tiện kéo luôn trâu của nó đi bán, còn có thể đổi mấy đồng tiền thưởng đấy.

Những tên lưu manh nghe được mấy lời này thì, liên tục gật đầu đồng ý.

Lý Thanh Sơn phun ra một hơi rượu nồng nặc, nắm chặt thanh đoản đao đang nằm trong lòng ngực.

Tên họ Lưu bị bệnh chốc đầu uống một bụng đầy rượu, phải đi ra ngoài ngoài phòng để tiểu tiện, nhưng làm xong thì không quay lại trong phòng, mà đi dọc theo con đường nhỏ xuôi về phía nam.

Trong lòng Lý Thanh Sơn cảm thấy kỳ quái, lập tức đi theo, chỉ thấy y đi tới trước cửa nhà Lưu quả phụ cũng có chút danh tiếng trong thôn, sau đó một trận hô quát muốn nằng mở cửa vang lên, mới biết y muốn làm gì.

Cánh cửa cũng không mở ra, trong phòng cũng không có ánh đèn. Cách đó không xa cũng có mấy gian nhà tranh, nhưng dĩ nhiên là không ai để ý tới chuyện đó.

Tên họ Lưu bị bệnh chốc đầu mượn rượu nói ra rất nhiều ô ngôn uế ngữ, rồi mạnh mẽ đập mấy đập vào cánh cửa, hùng hùng hổ hổ một trận, tới khi từng trận chó sủa vang lên trong thôn, mới xoay người rời đi.

Phía sau cánh cửa Lưu quả phụ ổn định lại tâm thần, lặng lẽ nhìn qua khe cửa nhìn về phía trước cửa chính, thấy tên họ Lưu bị bệnh chốc đầu kia quả thật đã đi xa, mới cảm thấy yên lòng. Bỗng nhiên trước mắt loáng lên một cái, cô ta nhìn kĩ thì mới thấy một bóng người đuổi theo sát tên họ Lưu kia. Trong màn đêm tối tăm, cũng không thấy rõ quần áo tướng mạo của người đó, nên chỉ coi đó là tùy tùng của y, nhưng trong lòng cô ta cảm thấy có gì đó không đúng.

Lý Thanh Sơn theo tên họ Lưu đến một nơi hoang vắng, trong lòng quyết tâm, hét lớn một tiếng, bỏ nhào tới người y.

Tên họ Lưu lúc này mới kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy một thanh đoản đao lu mờ ảm đạm đang đâm tới người y, nhất thời con say rượu bay đi một nửa, vừa muốn chạy trốn và phản kháng, nhưng là tay chân tự nhiên lại nhũn ra. Bình thường y chỉ cầm lấy đao để hù dọa dân chúng một chút, cũng đã đánh nhau theo kiểu hội đồng mấy lần, nhưng đã khi nào trải qua việc tranh đấu liều mạng đâu. Đối phương tuy chỉ là một thiếu niên, nhưng khí tức quyết đoán và sát khí phá vào mặt y thật giống với mãnh thú trong núi.

Không chút trở ngại nào, thanh đoản đao đã đâm vào cơ thể tên họ Lưu. Lý Thanh Sơn cũng không ngờ một kẻ hàng ngày thường dương uy điều vô lại không có bất kỳ ngăn cản nào, nhìn vẻ mặt sợ hãi cầu xin của y, hắn giống như được uống thêm rượu, con say càng nồng, con mắt mờ hồ lộ ra hồng quang, suy nghĩ trong đầu như dừng lại, chỉ có động tác trên tay vẫn diễn ra liên tục.

Ánh đao màu huyết quang ở trong bóng tối lóe lên.

Đợi đến khi Lý Thanh Sơn tỉnh táo lại, tên họ Lưu đã ngã vào trong vũng máu, chết không thể chết tiếp, mùi máu tanh tươi bốc lên trong đêm trắng, cũng lộ ra mấy phân lạnh lẽo.

Lý Thanh Sơn cố gắng tự trấn định, xoay người rời đi, chạy vội một hơi dòng suối bên dưới đồi Ngọa Ngưu thì mới dừng bước lại, dựa vào hình bóng phản chiếu từ lòng suối nhìn thấy chính mình, không khỏi sợ hết hồn:

-Đây là ta sao?

Hình ảnh phản chiếu từ trong nước là một thiếu niên vết máu đầy người, hai mắt trương lên căng tròn, còn mang theo chưa từng chút sát khí chưa tan hết, vô cùng khủng bố.

Lý Thanh Sơn vội vàng dùng nước suối lạnh rửa sạch vết máu trên người rồi mới trở lại trong túp lều, cũng không để ý tới Thanh Ngu đang nằm ở một bên, nhảy lên giường nằm sõng soài.

Lúc này, hai tay hắn mới run rẩy, đột nhiên mồ hôi lạnh chảy khắp cả người, thấm thấu qua quần áo, đã hoàn toàn tỉnh lại sau cơn say rượu.

Thanh Ngu cười hỏi:

-Ngươi không trốn sao?

Giọng điệu giống như không phải nó vừa mới sai Lý Thanh Sơn đi giết người.

Lý Thanh Sơn nói:

-Giết cái tên côn đồ như vậy, sao lại phải trốn?

Sở dĩ hắn chọn tên họ Lưu bệnh cũng không phải là nhất thời kích động, mà do tiếng xấu của y đã truyền khắp thôn, nên sẽ không ai thay y ra mặt, dân bất lực quan sẽ không truy xét, chỉ cần hắn không để lại manh mối nào thì một nhân vật như vậy chết đi, quá nửa là sống chết mặc bay.

Trong mắt Thanh Ngu hiện lên vẻ khen ngợi càng đậm, thất phu trong lúc giận dữ muốn giết người rất dễ dàng, nhưng phải biết là kẻ nào đáng chết, người nào không đáng chết, làm sao sau khi giết người vẫn có thể bảo đảm an toàn cho chính mình, điều đó lại không dễ chút nào. Mà tên trước mắt dù có mấy phần đang tự trấn định mình, nhưng cũng có thể thấy người này có tâm chí.

Đôi tay run rẩy không ngừng của Lý Thanh Sơn không gạt được mắt nó, nhưng ở trong mắt nó, việc này cũng không chỉ không đáng thẹn. Những kẻ đã mạn không đem việc giết người để vào trong mắt, đầu đầu cũng có. Nhưng có thể kìm nén sự căng thẳng, ngọt ngào và nỗi sợ hãi đến sau khi giết người mới bộc phát ra, coi như cũng không bình thường chút nào.

Sau một lúc lâu, Thanh Ngu hỏi:

-Cảm giác như thế nào?

-Thật là đáng sợ, nhưng cũng thật thống khoái!

Đây là những lời Lý thật lòng của Thanh Sơn. Nỗi sợ hãi qua đi, thì một cơn sáng khoái tràn trề không thể nói thành lời kéo đến, tức khí ở trong lồng ngực cũng đã biến mất hơn một nửa. Nhớ lại lúc trước xem phim “Thủy Hử”, Lâm giáo đầu ở trong gió tuyết trên núi Thần Miếu, Võ Nhị Lang tắm máu tươi ở Uyên Ương lâu cảm giác chắc cũng như thế thôi.

Thanh Ngu cười đắc ý:

-Mau mau ngủ đi, ngày mai còn nhiều chuyện cần làm!

Lý Thanh Sơn trong lòng hơi động, lộ ra vẻ vui mừng:

-Ý huynh là...

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 5: CỬ NGƯU NHỊ HỒ

Thanh Ngu không đáp, nhắm mắt lại.

Lý Thanh Sơn nằm trên giường, trên mặt mặc dù duy trì bình tĩnh, nhưng trong lòng cảm xúc dâng trào không thể tự ức, mãi đến lúc nửa đêm mà vẫn còn chưa ngủ. Nhưng niềm hóng chờ trong lòng một khi đã bị kích thích, thì cảm giác so với một ngày làm việc của nhà nông còn mệt nhọc hơn, hắn lập tức chìm vào trong giấc mộng.

Đêm đó, hần mơ địch thủ của mình có hơn mười triệu người, hần xông pha giết địch, thầy chất như núi cao che lấp ánh mặt trời, máu chảy thành biển lớn.

Sau khi tỉnh giấc, giấc mộng như thủy triều biến mất không thấy tung tích, ánh sáng chiếu vào, mặt trời đã lên trên ba con sao.

Tên họ Lưu chết giống như một giọt nước lạnh đổ vào trong chảo dầu, trong thôn bỗng nổi lên cơn sóng lớn. Kẻ này từ trước tới nay làm nhiều việc ác, bây giờ rốt cục cũng đã chết rồi, thôn dân bình thường thì vỗ tay khen hay, miệng nói báo ứng.

Nhưng kẻ tiếp có người lại suy đoán ai là hung thủ đây? Người có thù oán với tên Lưu chốc đầu kia mặc dù nhiều, nhưng người dám báo thù lại không có mấy người, trong thôn nhỏ này không có bí mật gì có thể giữ mãi. Người trong thôn lập tức nghĩ đến việc xảy ra ở từ đường ngày hôm qua, mà những người kia đến giờ mà vẫn còn chưa tới xem việc nhiệt náo này, càng khiến người ta tin vào suy đoán của mình.

- Lý Nhị lang giết người?

- Nhìn hần thường ngày vẫn hay chịu đựng không lên tiếng, từ khi nào lại có dũng khí lớn như vậy.

- Giờ sợ là đã chạy trốn rồi.

Mọi người trong thôn cứ bàn luận rì rầm với vẻ mặt vui mừng khi người khác gặp nạn. Mặt mũi của vợ chồng Lý Đại trắng bệch, vẻ mặt của Lưu quân sự và Lý thôn trưởng trầm như nước cũng không khá hơn là bao. Còn mấy tên lưu manh kia thì sợ đến mức chân nhũn ra, nếu đêm qua bọn chúng đi ra ngoài, hiện tại có nằm ở đây hay không còn chưa biết.

Không biết ai thét lên một tiếng kinh hãi:

- Lý Nhị lang đến rồi.

Đoàn người tự động nhường cho hần một lối đi, dưới ánh mắt của tất cả mọi người Lý Thanh Sơn nhanh chân đi đến bên thi thể tên họ Lưu. Hôm qua sắc trời tối đen cũng không cảm giác được, tuy hôm nay vừa nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc như vậy, nhưng trên mặt hần cũng không lộ ra biểu hiện gì, chỉ nói:

- Chết là đáng đời.

Ánh mắt hần đảo qua đoàn người từ trái sang phải.

Tất cả mọi người đều cảm thấy, trong một đêm, Lý Thanh Sơn phảng phất trở thành một người khác, làm ọi người phải sợ hãi. Những người bị hần nhìn trúng, đều cảm thấy lạnh cả sống lưng, mà mấy người trong cuộc lại càng sợ hết hồn.

Lý trưởng thôn nói:

- Trói Lý Nhị lại cho ta, đưa hần đến từ đường.

Thôn Ngọa Ngưu thực sự hẻo lánh, trên căn bản nằm ở trạng thái tự trị, có chuyện gì đều do mấy ông già trong thôn tự thương lượng rồi giải quyết, cho dù là vụ án liên quan đến mạng người. Đầu tiên họ cho người bắt nghi phạm lại, đưa đến nha môn, đừng hy vọng nha môn phải người, trèo non lội suối mấy chục dặm đường đi tới nơi rách nát này để bắt người. Vì lẽ đó cơ bản tốt nhất là không nên phí công đi đến nha môn, trực tiếp xử theo luật lệ riêng của thôn.

Bây giờ đám thôn dân mới thật sự rối loạn, Lý Thanh Sơn nhướng mày quát lên:

- Ai dám?

Dù cho trong tay hần không hề cầm binh khí, nhưng hần mang theo khí thế của người đã từng giết người, thật giống như một thanh đao tuốt ra khỏi vỏ, lộ cực kì sắc bén.

Thôn dân không người nào tiến lên, nhưng cũng không phải là sợ hãi Lý Thanh Sơn. Trong lòng người đều có một cán cân riêng, thôn dân tư tưởng vốn cực kì chất phác: trưởng thôn cầu kết với người khác, ngang ngược hống hách bắt nạt người lương thiện như vậy, thì có tư cách gì mà ra lệnh cho chúng ta. Các vị hương thân phụ lão nhìn Nhị Lang lớn lên, còn gọi người một tiếng gia gia, người cũng nhẫn tâm hạ thủ được hay sao? Tên họ Lưu này chết chưa hết tội, Nhị Lang làm là như vậy cũng là vì dân trừ hại mà thôi.

- Tên Lưu chốc đầu này tự mình uống rượu say, rồi tự hành hạ mình đến chết, có liên quan gì tới Nhị Lang cơ chứ?

Người vừa nói chuyện chính là Trương Ngũ Ca, người có đại thù với tên họ Lưu. Tên họ Lưu từng thừa dịp gã xuống ruộng làm việc, để trống gheo vợ gã, lúc đó gã chỉ hận không thể cùng kẻ này liêu mạng, do người vợ khổ sở khuyên nhủ nên mới chịu thôi. Bây giờ thấy y phơi bày ở đây, trong lòng vui sướng không nói ra được.

Lập tức có người phụ họa:

- Đúng vậy, đúng vậy, chính là y tự chết, đây cũng là báo ứng của ông trời.

Trong lúc nhất thời tiếng người huyền ảo, đều nói tên họ Lưu chết ngoài ý muốn, dường như họ mặc kệ những lỗ thủng trên người y, ánh mắt nhìn phía Lý Thanh Sơn, đều nhiều hơn mấy phần kính ý.

Sắc mặt của Lý Thanh Sơn bỗng nhiên có chút thay đổi, đây chính là cái gọi là dân ý.

Lý trưởng thôn biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì quyền uy của mình ở trong cái thôn này tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng, hơn nữa lão cũng thật sự sợ Lý Thanh Sơn trả thù, sớm biết tiểu tử này hung ác như thế, ông ta tất nhiên sẽ không vì một chút bạc vụn mà nhúng tay vào việc này đâu. Thôn dân không nghe chỉ huy của ông ta, còn mấy tên lưu manh so với người bình thường còn không bằng, đã sớm lên lút chạy trốn.

Ông ta chỉ có liếc mắt nhìn Lưu quân sự một cái, ý bảo gã có thể huy động gia đình trong nhà tới đây không, nhưng Lưu quân sự làm như không thấy. Lúc trước là do Lý Đại đem đất bán cho gã, chứ gã lại chưa từng ra mặt đòi mua, cả đại nghiệp của gã, hà tất chỉ vì việc nhỏ này mà cùng người khác liều mạng như vậy sao? Hơn nữa không cần thận lại gây ra sự phẫn nộ của dân chúng, đúng là cái được không đủ bù cái mất.

Trong lúc vô tình, gã đã xem Lý Thanh Sơn như cường nhân.

- Yêu nghiệt phụ thể, yêu nghiệt phụ thể, ta sớm đã nói, ta sớm đã nói rồi.

Bỗng nhiên bà cốt chỉ vào người Lý Thanh Sơn mà gào thét.

Về mặt người trong thôn đại biến, không tự chủ được đứng cách Lý Thanh Sơn xa thêm một chút.

Lý Thanh Sơn tiến lên tung một cước đá ngã bà ta:

- Người lão tặc bà này, muốn vu ta tới khi nào nữa đây, nếu dám nói thêm câu nữa, ta sẽ xé nát miệng của người.

Bà cốt:

- Ai ôi!!!

Rồi im miệng, không dám nói lời nào nữa, chỉ lấy ánh mắt oán độc nhìn chăm chú vào người hắn.

Lý Thanh Sơn bình tĩnh không sợ:

- Nếu người thật sự có thần thông gì, thì người hãy sai những tên thần quỷ kia tới tìm ta là được rồi, xem ta có sợ hay không.

Nói xong, hắn ngẩng đầu đi ra khỏi đám người. Đi thẳng đến chỗ không có người, khí thế vừa rồi mới biến mất, hắn chỉ cảm thấy tim đập thình thịch, nhưng cũng biết bước này hắn đi đúng rồi.

Nếu vì sợ sệt mà trốn ở trong nhà, khiến cho Lý trưởng thôn điều động người trong thôn tới, sợ là không đầy một buổi tối đã có người tới bắt hắn, dựa vào thân thể hắn hiện tại, đúng là vẫn không địch nổi ba, năm tên đại hán. Chỉ có tung ra hiểm chiêu, trước tiên phải để khí thế lộ ra bên ngoài, lại phải mượn tới công lý, thì mới có cơ may thoát được.

Trở lại nhà tranh, Thanh Ngu đã chờ từ lâu, nhìn Lý Thanh Sơn từ trên xuống dưới.

Lý Thanh Sơn cũng ý thức được bầu không khí có chút khác lạ, tiến lên cung cung kính kính cúi chào, rồi ngẩng đầu cười hỏi:

- Ngu ca, có cần bày ra lễ bái sư không?

Thanh Ngu nói:

- Rượu thịt của người, không phải lấy từ chỗ ta thì đào ở đâu ra? Còn bày vẽ cái gì mà yến tiệc bái sư nữa chứ.

Lý Thanh Sơn buông tay nói:

- Ta giúp huynh cắt chút cỏ non cũng không được sao?

Ánh mắt Thanh Ngu trầm xuống:

- Không nói chuyện cười nữa, người vừa mới có bản lĩnh giết người, ta sẽ dạy người kỹ năng giết người, trong tương lai sẽ không thiếu lúc người toàn lực tranh đấu với người khác đâu. Cũng sẽ không một ngày nào bình an dễ chịu, nếu là đạo hạnh không đủ, người bị giết chắc chắn là người, khi đó cũng đừng nên oán trách ai cả.

- Mạnh được yếu thua, đạo lý đó cho dù đi tới bất cứ chỗ nào cũng như nhau cả thôi, ta tuyệt đối sẽ không oán trách, không hối hận đâu.

Thanh Ngu nói:

- Khá lắm, tuyệt đối không được hối hận! Nếu người đã quyết định như vậy, ta sẽ truyền cho người một bộ 'Ngu Ma Đại Lực Quyền', đợi người luyện được một ngụm lực, khỏi tạo căn cơ vững chắc, ta lại truyền người 'Hổ Ma Luyện Cốt quyền'. Kiềm tu hai pháp quyết, khi hợp lại có thể luyện được một

môn thần thông của đạo gia 'Cửu Ngu Nhị Hồ chi lực', trong giới diện này người có thể mặc sức hoành hành.

-Cửu Ngu Nhị Hồ chi lực?

Lý Thanh Sơn nghe thoáng qua thì cái tên này có vẻ quá phổ thông. Chín con trâu hai con con cạp thì có gì lạ kỳ đây, chúng đều là dã thú bình thường nhất mà cũng xứng để được gọi là thần thông, lại có thể hoành hành nhân giới sao?

Nhưng hần nghĩ kỹ lại, trong lòng có cảm giác kinh ngạc, mười mấy năm hần nuôi trâu, biết rõ sức mạnh của một con trâu lớn bao nhiêu. Sức của một con trâu được có thể so được với mười tên tráng niên, chỉ cần có thể đạt được một ngư lực, thì đã có thể mặc áo giáp cầm trường mâu, xung phong ở nơi chiến tuyến trên chiến trường, đáng được gọi là dũng tướng.

Chín con trâu hai con con cạp đúng là không gì lạ kỳ, nhưng nếu sức mạnh của bọn chúng tập trung trên người một người, ắt hẳn lực của một cánh tay có thể nâng vạn cân. Nếu như vậy thì có người nào có thể ngăn cản được hần, cho dù Lữ Bồ sống lại, Lý Nguyên Bá vẫn tồn tại trên đời, cũng không thể đỡ được một quyền nhẹ nhàng của hần.

-Chẳng qua nếu là đạo gia thần thông, vì sao lại gọi là là Ngư ma Hồ ma?

-Môn thần thông này vốn là thượng cổ thần thông, hiện tại đã thất truyền.

Lý Thanh Sơn nghe thấy hai chữ "Thượng cổ" thì cực kỳ hưng phấn, trong nhận thức của hần, mặc kệ là linh đan diệu dược bí kíp pháp bảo gì, chỉ cần dính líu quan hệ với hai chữ này dường như tất cả đều mạnh mẽ vô cùng.

Lời giải thích của Thanh Ngư lại làm cho hần thất vọng, nguyên nhân vì sao môn thần thông này lại bị thất truyền đơn giản là vì tu luyện nó quá khó khăn, bị thay thế bởi thần thông khác của các cao nhân kỳ tài đời sau sáng tạo, nói đơn giản chính là bị loại bỏ.

Thượng cổ tiên hiền tất nhiên lợi hại, nhưng hậu nhân không hẳn là không thể sánh được với tiên nhân, huống hồ được đứng ở trên bả vai của tiên nhân.

-Người tu hành đương thời coi trọng luyện khí mà xem thường luyện thể, thậm chí làm cho thân thể thối rữa, loại thần thông theo đuổi man lực này đương nhiên sẽ không được đề vào trong mắt.

-A, người cũng đừng quá thất vọng, thần thông mà ta dạy cho người cũng không phải là nguyên bản, mà đã được một vị đại năng của yêu tộc cải tiến qua mấy lần, cho nên mới dám gọi là Ngư ma Hồ ma. Ngư Ma luyện thể, Hồ Ma luyện cốt, vì ma mà nhập đạo. Đạo lý cơ bản của nó là "vô quýt dầy có móng tay nhọn", uy lực cũng mạnh hơn nhiều so với ban đầu.

-Thân thể của ta là nhân loại, tu hành môn thần thông này có tai hại gì hay không?

-Không biết, bởi chưa từng ai đã tu luyện qua, nói không chừng có thể sẽ tẩu hỏa nhập ma, biến thành yêu ma.

Thanh Ngư ung dung nói, Lý Thanh Sơn cũng chỉ có thể cười khổ, tu luyện thượng cổ thần thông đã bị thất truyền từ lâu thì cũng không có gì để bàn, nhưng lỡ may biến thành "quái nhân", bị những người tu hành khác cười nhạo thì thật không biết làm sao nữa. Tu thần thông này đã được yêu ma sửa đổi, nhưng vẫn có khả năng biến thành "quái vật", nói không chừng còn bị người tu hành khác trảm yêu trừ ma mất.

Nhưng bây giờ hần cũng không phải là lúc để kén cá chọn canh, Lý Thanh Sơn suy nghĩ chốc lát, hít sâu một hơi:

-Vậy xin Ngư ca hãy dạy ta môn thần thông này.

Nếu có người biết được giờ khắc này hần khát vọng thay đổi vận mệnh mãnh liệt đến như thế nào, thì cho dù biến thành yêu ma, hần cũng sẽ tiếp nhận.

Thanh Ngư lập tức truyền "Ngư Ma Đại Lực Quyền" và tỉ mỉ nói qua những điểm cốt yếu trong khi tu hành cho hần biết. Lý Thanh Sơn lập tức tập luyện, từng chiêu từng thức bắt đầu khoa chân múa tay để luyện tập, hoạt động gân cốt, hoạt động tứ chi.

Dưới ánh mặt trời chói chang, trong bóng cây bà sa, một con trâu già và một người thiếu niên, trâu già thì nhàn nhã nằm nghỉ, thỉnh thoảng mở miệng chỉ điểm vài câu, thiếu niên rất nghiêm túc, ngưng thần yên lặng lắng nghe.

Thanh Ngư mặc dù không thể tự mình diễn luyện, nhưng mỗi lời nói ra lại chỉ đúng chỗ quan trọng, khiến cho Lý Thanh Sơn thông suốt rất nhiều điều, lý giải đối với "Ngư Ma Đại Lực quyền" càng tăng thêm một phần, luyện tập càng ngày càng háng say.

Tuy Thanh Ngư luôn hừng hờ, nhưng trong lòng đối với ngộ tính của tên "đệ tử" này cũng tương đối thoả mãn, không hổ là người có túc tuệ. Người như thế tất nhiên sẽ không ở lại lâu trong dân gian, hần bắt hạnh sinh ra trong thôn xóm ở vùng thâm sơn, vận mệnh quả thật không tốt, giống như rồng giam mình trong ao nước tù, hồ lạc đồng bằng.

Nếu như đến được bất cứ thành trì phồn hoa nào, cho dù là tập võ hay học văn, tài năng cũng sẽ sớm bộc lộ, trở thành tuấn kiệt một phương, sẽ không uổng phí tài năng trong thôn xóm hẻo lánh này.

Chẳng qua chính vì như thế, đồ vật tốt như thế này mới có thể rơi vào trong tay nó, nó cũng chỉ muốn đào tạo được một vị tuấn kiệt mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 6: Ân thù nhỏ

Thanh Ngu đã tận mắt nhìn thấy bao nhiêu người được gọi là kinh tài tuyệt đỉnh, ai nấy thiên phú dị bẩm, vận may như thần, nhưng cuối cùng đạt được thành tựu lại không có mấy người. Ngược lại có rất nhiều người bình thường không có chút tiếng tăm gì nào, nhưng một lần thành danh cả thiên hạ đều biết, rồi tu hành đạt tới đỉnh cao nhất.

Những năm gần đây, nó có ý định thờ ơ lạnh nhạt, Lý Thanh Sơn gian khổ như thế nào cũng mặc kệ, thời khắc mấu chốt mới lên tiếng nhắc nhở, như một vị danh tượng chậm chậm rèn luyện vật liệu đang có trong tay, đúc thành một thanh tuyệt thể thần binh.

Người phạm tục luôn chú ý những thứ ngoại vật như thiên phú và cơ duyên, nhưng nó lại coi trọng một nhân vật có tâm chí hơn người. Nếu như người không có tâm chí kiên trì hơn người, dù cho ta cho người cơ duyên to lớn như thế nào đi nữa, người có thể gánh nổi hay không?

Cứ như vậy, một người nguyên ý dạy, còn một người nguyên ý ra sức học tập, tiến bộ tất nhiên cực kì thần tốc. Chưa đầy một canh giờ, Lý Thanh Sơn đã đại khái hiểu rõ về Ngu Ma Đại Lực quyền, mơ hồ nắm chắc được những điểm chính ở trong đó.

Ngu Ma Đại Lực quyền tuy chỉ là một bộ quyền kinh, nhưng chủ yếu là trùng luyện lại gân xương da thịt, cường hóa thân thể, còn về quyền pháp lại chỉ là thứ yếu. Tổng cộng nó cũng chỉ có ba thức, chia làm "Ngu Ma Đỉnh Giác", "Ngu Ma Đạp Đê", "Ngu Ma Vận Bỉ", đều là những chiêu thức cơ bản nhất trong quyền pháp, nhưng từ những đường quyền cơ bản đó, lại có thể suy diễn ra vô số loại biến hóa.

Đương nhiên, nắm chắc là một chuyện, còn việc tập luyện thành thực lại là chuyện khác. Nếu muốn có thành tựu, không thể tích lũy kinh nghiệm trong vài tháng thì dừng nhắc đến điều đó, mà đề luyện được môn thần thông này, cần có ít nhất hai thứ, Lý Thanh Sơn đều đã từng trải qua, đó chính là rượu và thịt.

Thần thông nào đạo pháp nào cũng không thể tự bịa ra, không thể vô duyên vô cớ khiến người luyện tập trở nên vô cùng mạnh mẽ, pháp lực ngập trời, không thể thiếu quá trình dẫn nạp chuyển hóa, hấp thụ tinh hoa của nhật nguyệt, dùng thiên địa linh khí bồi bổ cơ thể. Đạo hạnh cao sâu có thể ăn gió uống sương, ích cốc tuyệt thực, đó là dùng thiên địa linh khí thay thế đồ ăn ở chốn thế gian.

Hiện giờ Lý Thanh Sơn chẳng qua chỉ là một người phạm tục, nào có bản lĩnh thông thiên câu dẫn linh khí, cũng không tìm đâu ra tiên đan linh dược, chỉ có thể từ những vật phẩm thường nhất không ngừng bổ sung, luyện hóa tinh khí.

Ngay cả khi Lý Thanh Sơn ăn thịt liên tục mấy ngày, nhưng thân thể cũng không đủ cường tráng, chỉ có thể miễn cưỡng đem ba thức này diễn luyện một lần. Sau khi tập xong thì mồ hôi rơi như mưa, thở hồng hộc, bụng kêu ùng ục.

Đến buổi trưa hôm nay, hắn đã đói bụng như ba ngày chưa ăn, đem phần thịt lợn rừng còn lại một hơi ăn sạch, sức ăn so với lần thứ nhất ăn thịt còn lớn hơn nhiều.

Buổi trưa cũng không thể nằm xuống nghỉ ngơi, mà là đã tọa dưỡng khí, cảm ứng linh khí xung quanh, mãi đến tận chiều thân thể mới gần như khôi phục. Lại một lần nữa luyện quyền pháp, cứ như vậy tuần hoàn mấy lần, mãi đến tận lúc chạng vạng, Lý Thanh Sơn mới tỉnh bì lực tẫn, ngay cả một đầu ngón tay cũng không động đậy được.

Ba bóng người lén lút tìm thấy trước cửa nhà Lý Thanh Sơn. Lý Thanh Sơn nghe được tiếng động, đi ra khỏi cửa phòng, đã thấy ba tên lưu manh thường hay đi theo tên Lưu Chốc đầu kia, sợ là bọn chúng đến đây để báo thù cho đại ca. Trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ, hắn hiện tại đã không còn chút sức lực nào nữa, sao có thể là đối thủ của chúng, hơn nữa cho dù là lúc bình thường, cũng đánh không lại ba người.

Nhưng lại không nghĩ rằng, khi ba tên lưu manh nhìn thấy hắn, giống như con chuột thấy mèo, dập đầu như đang bái tế ai đó, vội vàng hô lên:

- Tha mạng.

Lý Thanh Sơn sững sờ một chút, hỏi:

- Các người tới nơi này làm gì?

Hắn làm sao biết được ba tên lưu manh này thấy từ trạng của tên Lưu Chốc đầu kia, sợ đến mức sắp nứt cả tim gan. Mà chúng còn sợ sau khi Lý Thanh Sơn giết tên họ Lưu kia cũng không chịu ngừng lại, tối nay sẽ đến gây sự với bọn họ, liền nhắm mắt liều mạng tới cửa để giải thích. Chúng chỉ nói mình cũng là người bị lôi kéo, tất cả tội lỗi đều đổ lên đầu tên Lưu Chốc đầu kia, và Lưu quân sự chống lưng cho bọn chúng.

Lý Thanh Sơn nói:

- Không cần phải nói, những việc này, ta đều đã biết.

Buổi tối ngày hôm ấy hắn đã nghe được hết sự thật, và đương nhiên không thể để cho chúng biết đúng là hắn đã giết chết tên họ Lưu.

Ba tên lưu manh run lên, nghĩ đến buổi tối ngày hôm ấy, vị hung thần này lại đứng ở ngay bên ngoài cửa sổ, càng ngày càng cảm thấy sợ hãi.

Lý Thanh Sơn đã có chút ngờ ngợ vì sao ba người này lại sợ hãi như vậy, hắn nhớ tới kiếp trước lúc đang ở thành phố kia thì từng có kẻ giết người đào thoát. Các loại lời đồn đầy rẫy trong mọi góc ngách, khiến người dân sợ đến buổi tối không ai dám trên đường phố. Còn bây giờ hắn đã bị trông lên người cái tội danh giết người.

Kẻ ác cũng phân làm đẳng cấp, ba tên lưu manh này chỉ là bọn tiểu tặc chuyên trộm gà bắt chó, đối đầu với một tên "Đại hung đại ác" như hắn thì chỉ có cách cúi đầu nghe theo mà thôi. Mặt hắn không chút biến sắc, nhưng trong lòng đã có chút hơi khác thường, hắn cũng chưa thể luyện thành thần thông, mà chỉ vì tâm tư có chút biến hóa, mà địa vị ở trong thôn đã có biến hóa long trời lở đất.

Mà những biến hóa này tất cả đều do Thanh Ngu dẫn dắt, đúng là việc hóa thứ tầm thường thành thần kỳ!

Lý Thanh Sơn cũng không để ý tới bọn chúng nữa mà tiếp tục nỗ lực tập luyện Ngu Ma Đại Lực quyền thêm một lần nữa. Lần này có ba người ở đây, nên hắn có ý đặc biệt đề tâm. Hắn biết bây giờ mình chẳng qua là đang phô trương thanh thế mà thôi, một khi bị người ta phát hiện thì hết biện pháp đối phó, hậu quả khó mà lường được.

Ba tên lưu manh kia cẩn thận từng li từng tí đứng ở một bên nhìn sang. Bọn chúng ở trong thôn nhiều năm như vậy, xưa nay chưa từng nghe nói Lý Thanh Sơn còn biết đến quyền pháp, trời tởm tối nên trông động tác của Lý Thanh Sơn càng thêm dứt khoát mà lực đạo thì cực kỳ cường hãn, đây cũng không phải cố ý lừa gạt bọn chúng. Nhưng bọn chúng lại không khỏi nhớ tới lời bà cốt từng nói, nói không chừng Lý Thanh Sơn đúng là đã bị yêu ma phụ thể.

Mắt thấy sắc trời càng ngày càng mờ, đứng thẳng sợ đến mức bắp chân sắp bị chuột rút, muốn rời khỏi nhưng lại không mở nổi miệng, chỉ sợ Lý Thanh Sơn đột nhiên hiện ra nguyên hình, vô bọn chúng một cái thì đúng là đi tong.

Lý Thanh Sơn luyện xong, ra lệnh:

- Các ngươi đi theo ta.

Hắn đi ra bên ngoài, ba tên lưu manh nhìn nhau, rồi đi theo ở phía sau.

Vào lúc này, rất nhiều người trong thôn đang ăn cơm ở trước cửa, những người quen biết Lý Thanh Sơn một chút liền cẩn thận từng li từng tí lên tiếng chào hỏi, người không quen thì mau chóng tránh vào trong phòng. Dù ban ngày, xuất phát từ lòng căm phẫn bọn họ đã bảo vệ Lý Thanh Sơn, nhưng khi đối mặt với kẻ đã giết người, không có ai trong lòng không cảm thấy sợ hãi.

Ba tên lưu manh thường ngày cũng hay đi theo tên họ Lưu kia, Lưu chốc đầu ý vào sự hung ác của nên còn có mấy phần mặt mũi ở trong thôn, mà bọn chúng thì người ghét chó tránh, nào có uy phong như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn chúng đã quên hết sợ hãi, lại cảm thấy đắc ý, nếu như có thể đi theo Lý Nhị lang thì còn khí thế hơn ngày xưa nhiều.

Cũng có mấy người già thờ dài, tuy rằng đã diệt được mầm họa kia, nhưng chỉ sợ cái chết của y lại sinh ra mầm họa còn lớn hơn, chỉ ít tên họ Lưu kia còn biết quý trọng mạng người, mọi người cũng không sợ y như sợ hắn.

Lý Thanh Sơn cũng cảm thụ được loại cảm giác mới mẻ, lần này hắn đi qua đi vô số lần con đường và nhận ra mình đã không còn là Lý Thanh Sơn ngày xưa nữa rồi. Đến khi hắn đi tới trước một ngôi nhà tranh, ngẫm lại trước đây không lâu hắn vẫn còn ở nơi này sống quần bách và chán nản, trong lòng nhất thời buồn ngủ mãi không thôi.

Trong nhà vợ chồng Lý Đại đang bị dọa cho kinh hồn bạt vía dựa sát vào cánh cửa, Lý đại ca cầm trong tay một cái gậy, còn Lý đại tẩu cầm lấy một con dao phay. Mấy tên lưu manh kia thấy cảnh này thì hoảng sợ, bọn chúng làm sao không sợ được cơ chứ. Chẳng qua mấy tên lưu manh này cũng không bỏ chạy, bọn chúng muốn đánh một ván bạc, nếu Lý Thanh Sơn chịu thua, tiền của chúng sẽ mất sạch.

Mấy ngày hôm nay ngay cả việc nhà vợ chồng Lý Đại cũng không dám đi làm, cả ngày chỉ trốn núp ở trong nhà thương lượng với nhau, cuối cùng vẫn do Lý Đại quyết định:

- Nó chỉ có một người, chúng ta còn sợ nó sao? Nếu nó dám tới, ta sẽ thay Lý gia ngoại trừ tên nghiệp chướng này.

Nhưng lời kiên cường như thế nói còn chưa nói bao lâu, thì đã thấy Lý Thanh Sơn dẫn theo ba người tới cửa, nhất thời y sợ đến nỗi trốn về trong phòng.

Lý Thanh Sơn nói:

- Bắt bọn họ lại cho ta.

Ba tên lưu manh kia bị uy thế của hắn chấn nhiếp, không dám không phục, chuyện bắt nạt dân chúng như vậy chúng rất có kinh nghiệm, liền hò hét xông vào trong nhà. Vợ chồng Lý Đại lập tức buông vũ khí đầu hàng, không dám phản kháng, sợ đến nỗi mặt cắt không còn chút máu nào, cả người run rẩy không ngớt.

- Nhị đệ, Nhị đệ, đệ làm cái gì vậy?

Lý Đại cố gắng nặn ra một nụ cười so với khóc còn khó coi hơn.

Lý Thanh Sơn nói:

- Ta không tới tìm người.

Sau đó qua lại nhìn Lý đại tẩu nói:

- Tặc bà nương, người thường ngày làm nhục ta thì cũng có thể bỏ qua, nhưng hôm qua người dám nhục mạ cha mẹ ta, hôm nay ta sẽ không tha cho người.

Lý đại tẩu bị mấy lời vừa rồi dọa cho sợ đến nỗi run chân, không còn vẻ hung hăng như ngày thường:

- Tiểu Nhị, đó là ta lỡ miệng nói bậy, dù sao ta cũng đã chiều cổ chú mười mấy năm, chúng ta đều là người một nhà.

Lý Thanh Sơn cười lạnh nói:

- Người một nhà? Không nói tới thì cũng thôi đi, nói tới cái này, còn có món nợ có thể tính. Trước tiên nói qua một chút về mấy câu người nói ngày hôm qua đi, bây giờ người muốn như thế nào đây?

Một tên lưu manh gầy tong teo trông y như một con khỉ nịnh nọt mà nói:

- Việc này không cần đại ca phải động thủ, tiểu đệ tự biết quy củ.

Nói xong thì vén tay áo lên, định vả cho Lý đại tẩu mấy cái.

Lý Thanh Sơn nắm lấy tay tên lưu manh, hôm qua ở trong tù đường hắc thực sự là hận không thể làm như vậy, nhưng hôm nay nhìn dáng vẻ run rẩy của bọn họ thì lại có mấy phần không đành lòng, nhớ tới hai người này dù sao cũng là anh trai và chị dâu của chính mình, có thể nào để cho bọn họ vô lại làm nhục bọn họ được.

Nhưng việc kia cũng không thể bỏ qua, hắc hoi suy nghĩ, rồi nói với Lý đại ca:

- Lễ nào người mụ mắng không phải là cha mẹ ruột người? Người cũng không biết giáo huấn nương tử của mình sao?

Lý đại ca tỉnh ngộ lại:

- Đúng, đúng...

Tựa như y lo Lý Thanh Sơn không hài lòng, nên dùng đủ khí lực, mạnh mẽ đánh Lý đại tẩu mấy cái bạt tai, khiến mặt Lý đại tẩu nhất thời sưng phồng lên.

Lý Thanh Sơn dường như có cảm giác đại ca của mình có vẻ như cũng khá thoải mái, không biết có phải y cũng mượn cơ hội để báo thù hay không, mà lại cũng nguôi, hỏi:

- Là người nhà, ta hỏi các người, tiền bán đất để ở nơi nào?

Khuôn mặt của Lý đại tẩu vốn đang sưng đỏ nhất thời trắng xám, Lý đại ca cũng cúi đầu không lên tiếng, số tiền đã bị bọn họ dùng để mua thịt, lẽ nào Lý Thanh Sơn muốn cắt thịt của bọn họ à! So với để lại số tiền kia, bọn họ thà quyết định dùng hết còn hơn.

Lý đại tẩu bỗng nhiên khóc lóc om sòm lên:

- Người đánh chết ta đi, người đánh chết chị dâu người đi, xem quan phủ có tới bắt người hay không! Ta không biết tiền nào cả, nếu người muốn lấy thì hãy đi tìm Lưu quân sự ấy!

Lý Thanh Sơn lạnh lùng nói:

- Người thật sự tưởng ta không dám làm như vậy sao?

Lúc này hắc đã không còn cố làm ra vẻ, đêm qua khi giết tên họ Lưu kia thì luồng sát khí này phảng phất như dựa vào bóng đêm trở về trên người hắc, hình bóng trong dòng suối, thiếu niên người đây vết máu hai mắt tròn tròn đã cùng hắc hòa làm một thể.

Ba tên lưu manh đang đứng ở một bên chỉ cảm thấy cả người phát lạnh, không nhận được phải lui về phía sau một bước, sợ hãi nhìn Lý Thanh Sơn.

Mà vợ chồng Lý Đại lại càng sợ hơn, bị dọa đến mức ngây người, trong cuộc đời này sao lại gặp phải người kinh khủng như vậy, khó có thể tưởng tượng người trước mắt chính là Lý Nhị lang cùng sống chung với bọn họ trong mười mấy năm.

Cuối cùng, một túi bạc cũng được giao cho Lý Thanh Sơn, Lý Thanh Sơn kiểm tra qua một chút. Nhìn thấy vợ chồng Lý Đại mặt mày tái mét, hần thờ dài trong lòng, chỉ vì ngân ấy bạc, mà muốn bức hại em ruột đến mức như thế sao? Hần xoay người đi khỏi đó, ba tên lưu manh cũng vội vã đi theo.

Vợ chồng Lý Đại đang muốn ôm đầu khóc rống, thì một cái túi bay theo quỹ đạo hình cầu vòng, "bịch" một tiếng rơi xuống trước mặt bọn họ.

Tiếng nói của Lý Thanh Sơn từ xa xa truyền đến:

- Mặc dù các ngươi coi ta như nô bộc, bắt nạt ta thậm tệ, nhưng cũng vì các ngươi, ta mới có thể sống tới bây giờ! Từ nay về sau, ân oán đã thanh toán xong, chúng ta đã không còn liên quan gì tới nhau nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 7: Thề nguyện

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 7: Thề nguyện

Bạc mắt mà lại được khiến vợ chồng Lý Đại vui mừng khôn xiết. Lý đại tâu ngay cả vết thương trên mặt cũng không kịp nhớ, đã ôm lấy túi bạc kia, giấu vào trong ngực.

Ba tên lưu manh nhìn nhau lú lẫm, vẻ mặt lộ ra sự bối phục, đây chính là bạc trắng không hề ít, cũng đủ để chúng tiêu xài một lúc lâu, không ngờ lại dễ dàng bị vứt trên mặt đất. Nhìn bóng lưng Thanh Ngu Sơn đang đi xa, trước đây chúng chỉ vốn e ngại hắn mà thôi, vậy mà bây giờ dường như có thêm mấy phần kính ý.

Làm người nam nhi phải ân oán rõ ràng như vậy, vốn tưởng chuyện này chỉ có trong sách vở, không ngờ bây giờ đã được tận mắt chứng kiến. Tuổi của hắn còn nhỏ mà đã như vậy, trong tương lai ắt hẳn sẽ là một nhân vật quan trọng. Trước đây bọn chúng thấy Lý Thanh Sơn tuổi còn quá nhỏ mà xem thường, nhưng lúc này suy nghĩ kia đã hoàn toàn tan biến.

Lý Thanh Sơn bước nhanh đi về phía trước, ngắm cảnh mặt trời ngả về phía tây, núi xanh vắng vẻ tịch mịch mà cảm thấy tâm hồn mình cực kì thanh thản, thoải mái. Giống như vứt bỏ đi được những gánh nặng trước đây, cả người hình như có thêm một luồng sinh khí mới, tất cả uế oải trước nay đã bị quét sạch. Hắn mơ hồ cảm thấy, nếu lúc này để hắn tập luyện Ngưu Ma Đại Lực quyền thì sẽ thành thực hơn rất nhiều so với ban ngày.

Đây cũng không phải là ảo giác của hắn, mà bất kể là thần thông của đạo gia hay là võ công phạm tục cũng phải để cho thân thể và linh hồn hợp nhất, như vậy mới có thể đạt hiệu quả cao nhất. Ngưu Ma Đại Lực quyền vốn cũng là một công pháp mạnh mẽ phóng khoáng, khi tâm niệm thông suốt sẽ tiến bộ cực kì nhanh chóng.

Sau khi giải quyết được món ân oán này, Lý Thanh Sơn cảm thấy rất thống khoái, trong lòng đã vứt bỏ được nỗi phiền muộn bấy lâu nay, tự nhiên mà lại đứng vững yêu cầu của công pháp.

Trở về trong túp lều, Lý Thanh Sơn dùng ánh mắt thân thiện nhìn ba tên lưu manh kia, nói:

- Đa tạ các ngươi đã giúp đỡ ta.

Nếu không có ba tên lưu manh này áp trận thì đại ca và chị dâu của hắn cũng không dễ dàng bị uốn nắn như vậy. Nếu hai người đó liều mạng dùng gậy và dao phay thì hẳn thật sự cũng không có biện pháp gì để đối phó, nói không chừng còn phải ăn thiệt thòi nữa là đằng khác.

Trong lòng hắn cũng có chút dao động, sợ rằng không thể hoàn thành việc này, nhưng không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như vậy, đây rõ ràng là lợi thế của việc đồng người. Ngày xưa, Ngưu Ma Vương còn cần kết nghĩa với sáu vị huynh đệ nữa là hắn. Đương nhiên ba tên lưu manh kia không xứng được xưng huynh gọi đệ với hắn.

Ba tên lưu manh vội hỏi:

-Đại ca sao lại nói như vậy chứ, đại ca đã không tính toán chuyện cũ chúng ta còn chưa kịp cảm tạ nữa là. Tên họ Lưu kia quả là chết không hết tội, lúc trước, chúng ta đi theo hắn, lỡ như có đắc tội với...

Lý Thanh Sơn phát phát cánh tay:

- Chuyện trong quá khứ bỏ qua hết đi.

Ba tên lưu manh được một lời hứa hẹn này thì trong lòng thầm thở dài nhẹ nhõm, mà suy nghĩ trong đầu cũng trở nên linh hoạt hơn, vội vàng nịnh hót, nói đến mức phải làm cho người ta cảm động, còn muốn kết bái làm huynh đệ với hắn.

Cho dù ở kiếp trước hay kiếp này thì Lý Thanh Sơn cũng chưa bao giờ được người nào nịnh hót như vậy. Mặc dù những lời ngon ngọt kia được phát ra từ trong miệng của ba tên vô lại nhưng trong lòng cũng khó tránh khỏi việc mừng thầm, thậm chí là có chút đắc ý, nhưng còn chuyện kết bái huynh đệ thì quên đi. Sau khi vồn vã với bọn chúng mấy chuyện trên trời dưới đất thì hắn đuổi chúng đi ngay.

Thanh Ngu này giờ vẫn đang nằm yên ở bên cạnh nay bỗng nói:

- Vì sao ngươi lại không đồng ý, bọn chúng chịu tôn ngươi làm kẻ cầm đầu, kéo bè kéo cánh, sau này ngươi ở trong thôn sẽ thêm an toàn, có tin tức khẩn cấp gì cũng có người mật báo cho.

Trong thôn nhỏ này nếu có nhiều người quả thật sẽ có lợi thế lớn. Ví như nhà nào có đông con cái, những người khác sẽ không dám bắt nạt, thậm chí còn có thể bắt nạt kẻ khác.

Lý Thanh Sơn thần nhiên nói:

- Người Lý Thanh Sơn ta muốn kết giao, dù cho y không phải là anh hùng hào kiệt tung hoành khắp thiên hạ thì cũng phải là kẻ trọng nghĩa trọng tình, có cốt cách của nam nhi, chứ không phải là kẻ băng lập đáng để làm bậy.

Giọng nói có vẻ hình hờn, làm ấy con quạ đen đang đậu trên những nhánh cây khô cũng phải bay lên, gật gù ra vẻ tán thưởng.

Thanh Ngu nghe vậy thì cũng không nói gì nữa. Thấy nó như thế thì, Lý Thanh Sơn vốn đang bưng bưng khí thế nghĩ về tương lai thì không khỏi cười khò.

Lý Thanh Sơn cảm thấy có chút áy náy, sờ sờ cái gáy:

- Ngu ca, nhất định là huynh đang cười khỉnh ta, cho là ta mạnh miệng nên nói thế thôi sao? Chẳng qua những lời ấy đúng là những điều mà ta nghĩ, nên mới nói cho huynh nghe thôi.

Cũng không biết Thanh Ngu lấy ra từ chỗ nào một hồ lô rượu, vớt cho Lý Thanh Sơn:

- Nếu ngay cả mấy câu mạnh miệng mà cũng không dám nói thì ngươi hãy trở lại làm nghề nông cho rồi. Còn câu nào kiểu máu nóng như thế nữa không, nói ta nghe.

Lý Thanh Sơn thông thạo mở nắp hồ lô, ngửa đầu tu một hơi rượu, phát ra mấy tiếng ực ực, sau khi thỏa mãn mới lau miệng, nhe răng cười nói:

- Ta muốn đi khắp năm hồ bốn biển, chu du khắp nơi trong thiên hạ Cửu châu, nếm hết sơn hào hải vị của thế gian, uống cạn rượu ngon của thiên hạ. Ta còn muốn tu luyện thần thông mạnh nhất từ trước tới nay, ta muốn đánh với kẻ mạnh nhất, còn muốn ôm hết mỹ nhân đẹp nhất trên đời, thế mới xem như không uổng khi sống trong đời. Ngu ca huynh nói mộng tưởng của ta có thành hiện thực được không?

- Nhất định có thể!

- Được, mượn cát ngôn của huynh!

Giấc mộng lớn của thiếu niên vang vọng trong mái nhà tranh nhỏ nhỏ, cho dù là chính mình nói ra nhưng ngay cả hắn cũng không coi đó là thật. Chỉ có điều một ngọn lửa đã được nhen nhúm trong nội tâm của hắn, chỉ chờ đợi thời cơ để bùng cháy.

Lý Thanh Sơn mượn hơi rượu tu luyện Ngu Ma Đại Lực quyền thêm một lần nữa. Trong lúc nửa say nửa tỉnh hắn cũng không biết động tác của mình lúc này đúng hay sai nữa, chỉ dựa vào thói quen để vận quyền, tung chân. Mà Thanh Ngu đang nằm ở một bên chỉ gật gù uống rượu chứ không hề nói gì thêm.

Lý Thanh Sơn say nằm ngất ngậy trên mặt đất.

Ngày thứ hai, chuyện Lý Thanh Sơn trả lại tiền bạc cho anh trai và chị dâu mình đã bị ba tên lưu manh truyền ra ngoài khiến cho tất cả mọi người trong thôn nhanh chóng biết được tin tức này. Đối với cách làm của hắn, có người bội phục mãi không thôi, khen hắn có khí khái bất phàm, cũng có người cười nhạo hắn là đã không còn cái ăn còn hay làm ra vẻ, đợi đến lúc ngươi đi làm đũa ở cho Lưu quân sự, thử xem ngươi khí khái như thế nào.

Nhưng cũng không dám nói thẳng ra, tên tuổi của Lý Nhị lang ở trong thôn Ngọa Ngu, mơ hồ đã ăn sâu vào tiềm thức mọi người.

Đối với những tên như Lưu quân sự thì nửa mừng nửa vui. Vui là vì tên Lý Nhị lang kia sẽ không tính toán đến mấy mảnh đất nữa, nhưng lo là vì tính cách của Lý Nhị lang ôn hòa rõ ràng như vậy, bây giờ còn chưa làm gì nhưng chỉ cần có cơ hội, hắn nhất định sẽ trả thù, dù sao tên lưu manh họ Lưu đã chết kia cũng do gã sai bảo.

Nếu bây giờ Lý Nhị Lang xông tới đòi công bằng thì thật sự lại không khiến gã lo lắng, bởi vì nếu hắn làm như vậy thì gã sẽ có cả trăm phương ngàn kế

để giải quyết. Chỉ sợ “mình thương dễ đỡ, ám tiền khó dò”, gã không thể lúc nào cũng phòng bị được.

Lưu quản sự đang ở trong sảnh đường và đầu bút trán thì một lão nhân già lồm khồm được một thanh niên nâng đỡ, đi đến trước cổng lớn liền bị thủ vệ ngăn cản.

Lưu quản sự lập tức đi ra ngoài để đón ông ta đi vào, khuôn mặt béo núc ních cười nói:

- Lý trưởng thôn, ngọn gió nào đem ngài đến nhà ta thể này vậy?

Lý trưởng thôn nghiêm mặt nói:

- Không biết từ khi nào người đã thuê hộ vệ vậy? Có chuyện gì cần phòng bị sao?

Lưu quản sự ngượng ngùng cười, nhà gã tuy là địa chủ nhưng dù sao cũng chỉ là trong một cái thôn nhỏ, tất nhiên không thể so với những gia đình giàu có ở trong các toàn thành lớn, chỉ cần có một lão già chạy việc là được rồi, bình thường nào có thủ vệ.

Tuy gã đem hết thủ đoạn để chiếm lấy hết ruộng đất ở trong thôn, nhưng đại đa số vẫn là buôn bán chính đáng, cũng coi như không bắt nạt người khác. Nếu có ức hiếp ai thì cũng chỉ là những người tay không, nên có rất ít kẻ thù, bây giờ chỉ vì phòng vệ Lý Thanh Sơn mà phải chuẩn bị chu đáo như thế. Ở trong mắt gã, trước đây tiêu tử này cũng chỉ là kẻ tay không, nhưng phản ứng của hắn thực sự nằm ngoài dự liệu của gã.

Hai người tới trong phòng nói chuyện, Lý thôn trưởng cũng không quanh co lòng vòng, mở miệng nhân tiện nói:

- Lưu quản sự, người là người từng va chạm xã hội, người nói làm sao mới có thể thu thập được Lý Nhị lang?

Trong mắt lão tràn đầy tơ máu, thôn dân sợ Lý Thanh Sơn lẽ nào lão lại không sợ, người sợ chết nhất chính là lão. Cả đêm qua lão nằm trên giường trần trọc mãi mà không thể ngủ được, có bất cứ tiếng động nào cũng vội vàng bật dậy, chỉ sợ Lý Thanh Sơn lặng lẽ đi vào, lấy đi mạng già của lão.

Sau khi thức dậy, lão quyết định phải tới đây bàn bạc với Lưu quản sự trừ đi khối tâm bệnh này, nếu không trừ thì lão thật sự khó có thể sống qua từng ngày.

Lưu quản sự nhíu trán nói:

- Làm sao có thể thu thập được hắn ư? Người trong thôn giờ đã coi hắn như hảo hán, mà ngay cả việc hắn giết chết tên lưu manh kia cũng không có bằng chứng...

- Sao lại không có bằng chứng, chứng cứ không phải đã ghi rõ rành rành trên mặt hắn rồi sao?

Tên thanh niên đang đứng bên cạnh Lý trưởng thôn tên là Lý Hổ, ở trong thôn cũng có thể xem là bá chủ một phương, bây giờ lại bị uy phong của Lý Thanh Sơn lấn át, trong lòng cảm thấy không phục chút nào.

- Ghi ở trên mặt hay không, người cũng không biết.

Lưu quản sự lườm hắn một cái, ý bảo tên tiêu tử còn chưa hết mùi sữa như người lại dám khua môi múa mép trước mặt ta sao. Nói rồi gã lại quay sang nhìn Lý trưởng thôn và dùng ngữ khí hòa hoãn nói:

- Ông cũng biết chuyện tôi qua hắn làm rồi chứ?

- Đương nhiên là ta biết, giờ người người nhà nhà đều cảm thấy hắn là hảo hán, khiến ta không thể điều khiển bọn chúng được nữa, nên mới tới đây tìm người.

Ở trong cái thôn nhỏ này, Lý trưởng thôn là người có quyền lực nhất, đã quen cái thói nói một thì không ai dám cãi là hai, đột nhiên lại có một tiểu mạo phạm đến uy nghiêm của lão, nên lão cảm thấy rất phẫn nộ, mất hết mặt mũi, nhất định phải làm điều gì đó để cứu vãn tình thế này mà không hề để ý tới chuyện lúc trước ai là người không phân thị phi, kẻ nào dám đối trắng thay đen.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 8: Dự Hồng Môn yến

Lưu quản sự nói:

-Nhưng hán đằng nào mà chả phải ăn cơm?

Lưu Hồ nói:

-Vậy không cho ăn cơm

Chính là mềo già hóa cáo, Lý trưởng thôn còn không hồ đồ, ánh mắt sáng lên:

-Ngươi nói là?

-Hán muốn ăn cơm thì phải làm việc, trong thôn còn ai thuê nổi hán. Nếu hán đến làm việc cho ta thì còn không phải thỏa sức cho chúng ta hành hạ hán sao?

Lưu quản sự nhìn về mặt bội phục của cha con Lý thôn trưởng, trong lòng lấy làm đắc ý lắm. Dân dĩ thực vi thiên, lương thực không phải trên trời rơi xuống, mà là từ trong đất mọc ra, không chế đại bộ phận ruộng đất chẳng khác nào nắm sinh mạng của dân chúng. Nếu như ba ngày không ăn cơm, hán cũng đã biến thành con tôm mềm.

Lưu quản sự đã nghĩ kỹ đối sách, tốt nhất thì cũng không cần phải đuổi tận giết tuyệt hán, chỉ cần chinh hán một phen, xem thái độ của hán làm sao, nếu như có thể làm việc cho ta thì cũng không tồi.

Lý Thanh Sơn tỉnh lại sau mộng, tất nhiên sẽ không biết họ tính toán những gì, chỉ thấy có một con hoẵng nằm ở trong sân, hán cười hi hi, cũng không nói cảm ơn với Thanh Ngưu. Thành thạo lột da cắt thịt con hoẵng kia, lần này hán đã chuẩn bị ướp muối để ăn dần, dùng thịt hoẵng đã được ướp muối, miễn cho khi ăn không sẽ bị thối hỏng.

Làm xong những việc này, hán lại đến bên con suối nhỏ rửa mặt mũi, bắt đầu chuẩn bị ột ngày tu hành.

Liên tục trong khoảng thời gian vài ngày, trời chưa sáng hán đã rời khỏi giường, mãi đến tận trời tối mới ngủ, hầu như không rời khỏi nhà một bước, hoàn toàn đoạn tuyệt cùng ngoại giới. Mỗi ngày hán đều luyện đến mức sức cùng lực tận, nhưng cũng không thấy đến khổ cực và khô khan như mấy lần đầu nữa.

Hán vì giấc mộng của mình mà nỗ lực, mỗi bước tiến lên phía trước, mỗi chút thăng tiến, giống như một thế giới mới đang mở ra trước mắt hán.

Mười mấy ngày trôi qua, Lý Thanh Sơn vừa ăn xong một con hoẵng, Lý trưởng thôn đã chịu đựng không được. Những ngày qua lão không ngủ được một giấc nào an giấc, mỗi đêm lão phải để hai thằng con trai canh giữ ở bên giường, mới có thể miễn cưỡng ngủ một hồi. Lão lớn tuổi như thế, nào chịu được những ngày đầy ải như thế này, chỉ cần thêm chút nữa là sẽ lâm vào một hồi bệnh nặng, vì vậy lão ta nhanh chóng đến chỗ Lưu quản sự để thương lượng.

Lưu quản sự cũng là đã chờ đến phát lo, mỗi ngày đều phái gia đình đến bên ngoài nhà tranh Lý Thanh Sơn nhìn qua một lần, lần thứ nhất gia đình báo lại, hiện tại Lý Thanh Sơn mỗi ngày đều nhậu nhẹt, hơn nữa còn luyện lên võ. Gã vốn không tin, mãi đến sau này nhiều tên gia đình đều nói như vậy, lại tới sau đó nữa đã không dám phái người đi quan sát.

Lời tiên tri của bà cốt nói hán bị yêu ma phụ thể lại trở dậy trong lòng bọn họ, bây giờ toàn thân Lý Thanh Sơn đã phủ lên người một tầng ánh sáng thần bí và khủng bố. Hơn nữa việc hán chuyên cần luyện võ trong mấy ngày trong mắt nhiều người lại là chuẩn bị để sau này đi báo thù rửa hận.

Mất thấy bộ dạng của Lý trưởng thôn gần như sắp phát khóc, Lưu quản sự nhú chặt mày, quyết định:

-Mời hán đến dự tiệc, nếu hán dám đến thì coi như hán cũng là hảo hán, nếu như không dám đến thì chính là tên giả vờ giả vịt.

Sau đó một tấm thiệp mời nhanh chóng được đưa đến tay Lý Thanh Sơn. Hán mở cái thiệp hồng đang cầm ra, khiến hán không khỏi có cảm giác mới mẻ. Ở trong cái thôn nhỏ này cho dù là hôn tang hay gả cưới thì đến quá nửa sẽ có người đến tận nhà gọi người tới tham dự, một số ít nhà địa chủ mới dùng loại thiệp này.

Hán trầm ngâm một hồi xem có nên đi hay không nên, nếu hán đáp ứng thì chẳng khác gì tự mình chui đầu vào rọ, hán tu luyện thần thông chỉ mới được mấy ngày, tuy có không ít thu hoạch nhưng dù sao song quyền vẫn khó địch tứ thủ.

Nhưng nếu không đi thì xem như những uy danh hán vừa mới vất vả tạo lập được sẽ trôi theo dòng nước. Người bên ngoài sẽ lại rì rầm bàn tán, chỉ có một cái yến hội nho nhỏ mà hán cũng không dám đi, hạ thấp tên tuổi hán.

Nếu như sau này lâm vào thế yếu sẽ bị đả kích không dứt. Chiều này của Lưu quản sự quản nhiên thâm độc, bức hán đến tình thế tiến thoái lưỡng nan

Thanh Ngưu nói:

-Có đi không?

-Vừa lúc hôm nay chưa có gì ăn, người ta mời khách sao lại không đi cơ chứ! Quan Vân Trường còn dám mang theo đơn đao để đi phó hộ, lẽ nào ta lại sợ cái yến hội nho nhỏ trong thôn này sao?

Lý Thanh Sơn cười ha ha, trong lồng ngực hào khí đã sinh.

-Quan Vân Trường là người phương nào?

-Là một đại anh hùng ta đã được nghe qua.

Lý Thanh Sơn đứng dậy, hai tay dùng toàn lực tung ra một chiêu Ngưu Ma Đỉnh Giác, đồng thời mở lớn miệng, mồm hở có tiếng trâu rống “Ừm...ừm bò....ò...Ừm...ừm bò....ò” phát ra từ trong phế phủ của hắn. Cảnh tượng y như một con trâu nước to lớn đang khua đôi sừng chuẩn bị tử chiến với địch thủ.

Thanh Ngưu thoả mãn gật đầu, Lý Thanh Sơn vừa mới hiểu rõ Ngưu Ma Đại Lực quyền quả thực là tiến bộ thần tốc, nếu lúc này gặp phải nguy hiểm thì cần cẩn thận lẫn tránh, nếu không tuyệt đối sẽ bất lợi cho tu hành.

-Vừa vận cùng người ta có chút ân oán nết như chưa chấm dứt hoàn toàn, ta vẫn chưa thực sự cảm thấy thoải mái, lần này coi như là một cơ hội.

Từ ngày Lý Thanh Sơn kết thúc ân oán với vợ chồng Lý Đại thì Ngưu Ma Đại Lực quyền quả nhiên tinh tiến không ít, chứng minh suy đoán của hắn cũng không phải là ảo giác.

Mùa hè sắp đi qua, nhưng ánh mặt trời vẫn chói chang như trước, trong đại viện Lưu quân sự, dưới bóng vại cây đu đã bày xong bàn tiệc.

Một đám tráng niên hán tử ngồi đầy vại bàn vuông, nhìn rượu thịt trên bàn mà cứ nuốt nước miếng, rượu ngon như vậy thì cũng chỉ có trong nhà Lưu quân sự mà thôi! Nhưng dựa vào sự giáo hoạt của người nông dân, bọn họ cũng biết bữa tiệc rượu này không phải dành cho không mình, Lưu quân sự cũng đã thông báo cần dặn rất nhiều điều từ trước.

Nói... nói cái gì mà ngã chén làm hiệu? Thật sự thì bọn họ cũng không hiểu lắm, chỉ biết dựa vào sắc mặt của Lưu quân sự để biết khi nào phải dùng nắm đấm.

Tuy không nguyên ý đối địch cùng Lý Thanh Sơn nhưng bọn chúng chỉ là giúp việc trong nhà Lưu quân sự, đối với miếng cơm manh áo của cha mẹ thì quả thật không dám đắc tội với gã. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì dù sao Lý Nhị Lang cũng chỉ mới mười lăm tuổi làm sao có thể địch lại nhiều người như vậy, vì thế có người dẫn đầu sẽ có người làm theo, bây giờ bàn đã đầy người.

Cho dù có chút không đành lòng, nhưng cũng không thể làm gì khác là khi đánh hắn sẽ nhẹ tay hơn, giữ ý một chút, sau đó khiến cho Lý Nhị lang cúi đầu nhận tội trước mặt Lưu quân sự.

Đám ve trên tán cây kêu mãi không thôi. Tất cả mọi người cũng chờ đã lâu có chút không kiên nhẫn được, nhìn rượu ngon đồ ăn ngon mà không thể ăn, đối với bọn họ đó quả là một thử thách rất lớn. Không có chuyện gì khác, bọn họ đành xì xạo bàn tán:

-Đã gần đến giờ rồi, có lẽ hắn không dám tới đâu, chúng ta mau ăn đi.

-Nếu là người, người có sợ không? Không đến là đúng rồi, đến mới là kẻ ngu.

Lưu quân sự làm như không nghe thấy, chỉ khẽ cười, trầm nghĩ:

-Biết sợ là tốt rồi, hóa ra cũng chỉ là một tên tiểu tử choai choai.

-Đến rồi đến rồi!

Một người giúp việc tuổi còn trẻ đầu đầy mồ hôi, chạy sộc vào trong viện:

-Lý Nhị lang đến rồi!

Tất cả mọi người ở trong sân gần như lặng đi, lời chặn bị nói ra giống như bị cái gì đó chặn lại. Ngay cả tiếng ve kêu trong nháy mắt cũng trở nên vang dội khắp sân.

Lý Thanh Sơn đứng ở trước cửa đại viện, trong lòng cũng cảm thấy rất căng thẳng, chuyện này tuy nói thì dễ nhưng làm thì lại quá khó. Đại viện Lưu gia được xây bằng gạch xanh đá trắng, miễn cưỡng có thể tính là đầm rồng hang cọp ở trong cái thôn nhỏ này, nếu không cẩn thận cũng có thể bỏ mạng ở trong đó.

Hắn dường như chặn bị lui lại, đầu thì nhớ tới câu nói: “Quân tử mười năm báo thù chưa muộn”. Dựa vào tốc độ tiến bộ của hắn hiện nay, chỉ cần cho hắn thời gian một năm, không, phải là nửa năm thậm chí là ba tháng, hắn đã có thể luyện Đại Lực Ngưu Ma quyền thành ra được đáng đáp, thì đã không cần phải sợ bất cứ ai nữa.

Bỗng nhiên tinh thần hắn phần chấn, hắn đề tay lên ngực tự hỏi:

-Lý Thanh Sơn à Lý Thanh Sơn, lẽ nào những lời người nói trước kia đúng là do mệnh mệnh thôi sao? Đời này chỉ dám tìm những kẻ yếu hơn mình để nhe răng múa vuốt thôi sao? Thế thì cho dù người có luyện thành cái thể thần thông kia thì cũng chỉ là cường giả trong đám nhu nhược mà thôi.

Đu loại tâm lý biến hóa trong đầu hần, chẳng qua khi nhớ tới công sức trước nay, Lý Thanh Sơn hít sau một hơi, nắm chặt nắm đấm, ánh mắt trở nên kiên nghị, kiên quyết bước vào trong đại viện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Thất phu nổi giận

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 9: Thất phu nổi giận

Cửa lớn phía sau Lý Thanh Sơn đã đóng lại, hần nhìn xung quanh một lượt, dường như không để ý chút nào tới bầu không khí khẩn trương ở trong viện, nhanh chóng đi tới chỗ ngồi mà Lưu quân sự đã sắp sẵn, nơi đó đối diện với thính đường, ở bên dưới cây đu già cỗi ở giữa sân là vị trí của chủ tịch, người ngồi đó đều là những nhân vật có máu mặt ở trong thôn.

Ngồi hai bên Lưu quân sự là Lý trưởng thôn và bà cốt, đó là ba người có quyền lực lớn nhất trong thôn Ngọa Ngưu, còn lại thì chỉ có mấy ông già nữa. Người trẻ tuổi duy nhất chính là hai đứa con trai của Lý trưởng thôn, Lý Hồ và Lý Báo, bọn chúng sinh ra đều cao lớn vạm vỡ, lúc này đang nhìn chăm chăm vào Lý Thanh Sơn.

Con người của Lưu quân sự co rút lại, mới hơn mười ngày không gặp, mà Lý Thanh Sơn giống như đã biến thành người khác, cụ thể cũng không rõ là biến hóa ở chỗ nào nhưng vẫn rất khác so với trước đây, đặc biệt là khí thế của hần.

Tuy vẻ mặt của Lý trưởng thôn trông rất nghiêm nghị nhưng ánh mắt của lão lại bất thiện. Còn thần sắc bà cốt thì tràn đầy oán độc.

Thôn dân bình thường, bất kỳ ai đắc tội với một trong ba người này thì sẽ không thể sống yên ở trong thôn, chỉ có thể cúi đầu chịu thua chứ đừng nói tới chuyện đồng thời đắc tội với cả ba người, nhưng Lý Thanh Sơn thì sẽ không.

Ăn tiệc ở trong thôn này có rất nhiều quy định, từ vị trí đến tư thế ngồi đều có không ít điều phải chú ý. Lý Thanh Sơn thấy các bàn tiệc khác đều đã chật ních người, chỉ có bên này còn tương đối vắng vẻ liền thoải mái ngồi xuống, mở miệng nói:

- Sao lại còn không ăn, mọi người là đang chờ ta à?

Không ai trả lời hần, Lý Hồ và Lý Báo đi tới hai bên Lý Thanh Sơn, dùng sức đè hần xuống.

Tuy Lý Thanh Sơn vẫn còn nhỏ tuổi nhưng vóc người vốn cao lớn, cũng không kém hơn hai người này là mấy. Hơn nữa thân hình hần lại thon gầy, trông cũng không vạm vỡ như họ. Nếu là trước đây, chỉ cần một người đã có thể dễ dàng chế phục Lý Thanh Sơn, còn hiện tại Lý Thanh Sơn cũng chỉ có thể đối phó được với một người, khi cả hai người cùng lên thì còn chưa biết được.

Lý Thanh Sơn nhíu mày, nắm lấy cổ tay hai người dùng lực kéo xuống thấp đồng thời sử dụng chiêu “Ngưu Ma Vận Bì”, giống như một con trâu nước triển khai gân cốt, tách hai người ra hai bên.

Lý Hồ và Lý Báo chỉ cảm thấy cổ tay mình đau đớn, lại bị Lý Thanh Sơn va vào, lập tức không giữ vững được thân hình rơi từ trên ghế xuống đất.

Hai người then quá hóa giận, bất chấp việc bụi bặm dính đầy người, vội vàng đứng dậy.

Lưu quân sự còn muốn nói mấy câu mang tính hình thức, thử xem ý của Lý Thanh Sơn như thế nào, liệu hần có muốn chịu thua hay không. Không nghĩ tới việc Lý Hồ và Lý Báo kích động như thế, gã cũng không kịp nhắc bọn họ, đang định quăng cái ly trong tay, ra lệnh ọi người động thủ.

“Phập!”

Một thanh đoản đao đã cắm trên mặt bàn, động tác của mấy người cũng bị dừng lại, lưỡi đao loang lổ dưới ánh mặt trời, mơ hồ lóe ra ánh sáng.

Thất vậy Lý Hồ và Lý Báo nhất thời cũng không dám xông lên nữa, bọn chúng đều là con trai của trưởng thôn, cũng xem như thân phận cao quý, dựa vào thân thể cường tráng mà ức hiếp người lương thiện thì còn được chứ liều mạng với người khác là chuyện không thể nào.

Một tay Lý Thanh Sơn nắm đoản đao, một chân đạp lên ghế dài, thân thể vươn về phía trước nhìn Lưu quân sự lạnh lẽo cười nói:

- Lưu quán sự, đây không phải là đạo để đãi khách, cho dù có ân oán sinh tử thì hãy chờ sau khi mọi người ăn uống no say rồi mới động thủ chứ, không nên lãng phí bữa tiệc này.

Nói đến chỗ này, ngược lại, hần cũng không cảm thấy khẩn trương gì.

Lưu quán sự còn chưa mở miệng, mọi người xung quanh đã nhao nhao tán thành. Đối với bọn họ mà nói, quan trọng nhất đương nhiên là ăn rồi. Nếu đánh nhau, không biết muốn đánh đổ bao nhiêu đồ ăn, bọn họ cũng không tin là Lưu quán sự vốn keo kiệt lại chuẩn bị cho bọn họ một bữa đồ ăn khác nữa.

- Đúng vậy đúng vậy, Lưu quán sự, chúng ra buổi sáng còn chưa ăn cơm đâu này? Sớm đã đói bụng đến trước ngực dính vào sau lưng rồi, làm gì còn khí lực để đánh nhau nữa.

- Ngay cả tối hôm qua ta còn chưa ăn, không ăn một cái gì thì không được.

Nói xong còn nuốt nước miếng ực một cái.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm lập tức liền trở nên quái dị, ngay cả Lý Thanh Sơn đều thấy dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ chính mình vậy mà lại sợ đám người này.

Mặt Lưu quán sự đỏ bừng, gãi bỏ trí bữa tiệc rượu này, thứ nhất là để trấn trụ Lý Thanh Sơn, với lại sợ bọn họ không chịu xuất lực đánh phải cho bọn họ một ít lợi ích.

Gã học trong sách nói như vậy, năm trăm đao thủ phục sẵn, lấy tiếng chén vỡ làm hiệu, xông lên bắt Lý Thanh Sơn. Nhưng gã đã quên, dưới tay gã không phải tử sĩ cũng không phải gia tướng mà là một đám nông dân chân chính.

Lý Thanh Sơn cười tìm tìm nhìn Lưu quán sự:

- Vừa vặn từ tối hôm qua đến giờ ta cũng chưa ăn gì, hiện tại cũng không khách khí nữa.

Nói xong hần cầm lấy một con gà quay rồi bắt đầu ăn.

Hần luyện “Ngư Ma Đại Lực quyền” đến nay, sức ăn trở nên kinh người, một con hoẵng trên dưới một trăm cân lại chỉ đủ cho hần ăn mười mấy ngày, Thanh Ngư còn không kịp bắt con mới mới.

Trong giây lát, một con gà quay liền biến mất trong miệng hần. Hần mặc kệ xung quanh mà vui đầu ăn, trong khoảng thời gian ngắn trong sân chỉ còn lại tiếng ăn uống.

Lý trưởng thôn vừa tức lại vừa sợ, cả người run rẩy, trừng mắt nhìn Lưu quán sự, không phải người rất thông minh sao, nhanh nghĩ biện pháp khác đi.

Lưu quán sự không có biện pháp gì, trừng mắt trở lại, nếu để cho bọn họ động thủ mà bọn họ lại không nỡ bỏ đồ ăn trong miệng, Lý Thanh Sơn trước tiên nhào tới cho ta một đao thì làm sao bây giờ, ngày thường hai đứa con trai của ông thoát nhìn hung hãn, như thế nào đến thời điểm cần thì lại mềm nhũn.

Trên bàn này, chỉ bằng Lưu quán sự cùng một đám lão già, gộp lại cũng chưa đủ cho Lý Thanh Sơn đập một cước. Bỗng nhiên bọn họ giống như là bị ném trên một hòn đảo biệt lập, một mình đối mặt với hung nhân Lý Thanh Sơn, mỗi người đều kinh hồn táng đảm.

“Thất phu nhất nộ, huyết tiên ngũ bộ.”

Lý Thanh Sơn không coi ai ra gì, cầm bầu rượu tự rót tự uống, rượu thôn này vốn nhạt, uống như thế nào cũng không thấy mùi vị, liền hô:

- Mang chén lớn đến!

Nhưng không thấy ai trả lời, Lý Thanh Sơn không vui “Hà?” một tiếng, Lưu quán sự đành cho người bạn bậu mang chén lớn đến, Lý Thanh Sơn đổ đầy chén, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch:

- Sáng khoái!

Mọi người thấy hần phóng khoáng như vậy lại bội phục dũng khí của hần, thành ra truyền đến không ít lời khen ngợi.

Những ngày qua Lý Thanh Sơn chịu không ít khổ cực, bị rượu nóng xông lên soảng khoái cực kì, không ngừng chút nào, uống liền ba chén.

Chén rượu thứ ba vào trong bụng, trong nội viện đã là một mảnh âm thanh trầm trồ khen ngợi, giống như không phải Lưu quán sự mời bọn họ đến mà là đến trợ uy cho Lý Thanh Sơn vậy.

Lý Thanh Sơn ợ một tiếng, chấp tay bốn phía:

- Mọi người ăn được uống được, đừng quên ân tình của Lưu quán sự, có ân oán gì thì sau khi ăn xong có thể lại tính. Coi như là trên đường xuống Hoàng Tuyền cũng không thể làm quý chết đói.

Sau đó ánh mắt quét ngang nhìn những người trên bàn chủ tịch:

- Các người sao không ăn đi?

Cảm giác say xông lên, sát ý cũng nổi lên, nếu là những người này vẫn gây phiền phức thì cho dù trong thôn Ngọa Ngưu hấn cũng không được yên ổn, không biết sẽ bị bọn họ ám toán lúc nào. Không bằng giết vài cái, cướp chút tài vật rồi đi tha hương, những thôn dân này cũng không có ai dám ngăn cản mình.

Vốn là Lý Thanh Sơn chỉ mạo hiểm đến dự tiệc, trong đó còn có mấy phần mùi vị phô trương thanh thế, kết quả lại bị bọn người Lưu quản sự phô trương thanh thế, trong khoảng thời gian ngắn đối khách làm chủ, ý nghĩ cũng bất đồng thật lớn. Hấn không khỏi nhớ tới lời Lôi Phong thúc thúc nói:

- Khó khăn cũng như lò xo, càng yếu nó càng mạnh.

Hấn lại nghĩ tới Thái Tổ nói tới:

- Chủ nghĩa đế quốc là con cọp giấy, giai cấp địa chủ cũng là con cọp giấy.

Tuy rằng về mặt mưu kế, Lưu quản sự có hơi vụng về nhưng lại duyệt người cũng không ít, gã vừa nhìn về mặt Lý Thanh Sơn liền biết hấn đã động sát tâm, lòng dạ vô vị lập tức không duy trì được nữa, trên trán cũng bốc lên vài giọt mồ hôi.

Mấy lão già trong thôn thì càng sợ hãi, bọn họ đều không muốn làm con quỷ no bụng à! Họ vội vàng giải thích với Lý Thanh Sơn, bọn họ chỉ là ứng phó hoàn cảnh, không hiểu rõ nội tình, có người run rẩy đứng lên cáo từ muốn rời đi.

Lý Thanh Sơn quát lạnh một tiếng:

- Đứng lại cho ta, chuyện vài ngày trước, chư vị đều tận mắt nhìn thấy, trước tiên đừng vội mà đi, ăn uống no say đã rồi đứng lại làm chứng cho ta. Nếu có ý không nghe, chính là trong lòng có quỷ, đừng trách đao ta vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 10: Cách đầu ba thước không có thần mình

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 10: Cách đầu ba thước không có thần mình

Mấy ông già run rẩy trở về chỗ ngồi trên ghế, còn Lý Thanh Sơn thì vui đầu ăn uống thỏa thích. Mấy ngày nay chỉ ăn thịt hoẵng đến mức phát ngán cũng đang muốn thay đổi khẩu vị, cả bàn rượu tràn đầy thức ăn như vậy mà chỉ một mình hấn đã vét sạch sành sanh, vỗ vỗ cái bụng ra vẻ cao hứng lắm.

- Mọi người trong viện này đều là bậc trưởng bối của ta, cho dù nói trông ta lớn lên hàng ngày cũng không quá, nhưng cũng có những người không nhớ lấy phần tình cảm này, chỉ vì vài mẫu ruộng mà muốn ức hiếp ta! Hôm nay nếu không cho ta lời giải thích rõ ràng thì ta cũng sẽ bắt các người phải giải thích, cho dù mất đi cái mạng này ta cũng không hối tiếc.

Lý Thanh Sơn nói xong thì rút thanh đoản đao ra:

- Lưu quản sự, Lý trưởng thôn, các người nói có đúng hay không?

Lưu quản sự quyết tâm không muốn nhận lấy phần thiệt thòi này nên chịu thua nói:

- Nhị Lang, mấy mẫu ruộng kia, nếu người muốn lấy lại thì hãy lấy đi.

Lý Thanh Sơn nói:

- Mấy mẫu ruộng kia ta cũng không muốn, cái đó cũng là do người dùng tiền để mua, ta càng không thể chiếm tiện nghi của người, chỉ muốn người trả công bằng lại cho ta. Các người ở trong cái thôn này muốn làm gì thì làm đã thành thói quen, cách đỉnh đầu ba thước có thần linh đấy, công bằng đều do mỗi người mà thôi.

Khi hắn nói càng về sau giọng điệu và vẻ mặt càng lúc càng nghiêm túc.

Lưu quán sự ngưng ngừng nói không ra lời, Lý trưởng thôn thì kịp thời phản ứng:

- Chuyện này là do chúng ta làm không đúng, cũng là vì ca ca ngươi...

- Đây không phải là do đại ca ta.

Lý Thanh Sơn lạnh lùng cắt lời.

- Do bọn Lý Đại ăn nói lung tung, ta bị mõ heo làm cho tâm trí mê muội, mới làm ra mấy chuyện hồ đồ như vậy. Mấy ngày qua mỗi ngày ta đều ngủ không yên, chỉ sợ có hôm nào đó, khi ta nằm sâu dưới ba tấc đất thì ngay cả mặt mũi đi gặp cha mẹ ở dưới đó cũng không có.

Khi nói đến đoạn sau thì đã phát khóc, nước mắt chảy ra như mưa, giống như để phát tiết nỗi khổ những ngày qua phải chịu đựng.

Lý Thanh Sơn nhìn mấy ông già kia nói:

- Vậy các người nói, mảnh đất kia có nên phân cho ta hay không?

- Nên, nên!

Vào giờ phút này ai dám nói một chữ không cơ chứ.

Lý Thanh Sơn đạt được điều nguyện ước, ngửa đầu cười to:

- Hóa ra trên đời này vẫn còn công bằng.

Nói xong thì đột nhiên thu tiếng cười lại, cúi đầu xuống nhìn mọi người, thần sắc trên mặt biến ảo không ngừng, khi thì thoải mái lúc thì nghiêm nghị, trong đó xen lẫn một tia bi ai không sao nói cho rõ. Hắn lại nhìn thanh đao đeo ở trong tay:

- Công bằng hóa ra là đây.

Hắn cau mày lầm bầm:

- Cách đầu ba thước rõ ràng là cũng không có thần linh, công bằng chỉ ở trong thanh đao này. Cách đầu ba thước rõ ràng là cũng không có thần linh, công bằng chỉ ở trong thanh đao này...

Âm thanh càng lúc càng lớn chấn động cả nhà cửa.

Hắn vốn đang tức giận và bất bình, một lòng muốn trút giận, thậm chí để phát tiết thì có phải giết người hắn cũng quyết không nương tay. Nhưng lúc này lại cảm thấy vô vị, hắn thu đao lại, không để ý tới mọi người đang đứng ngồi trong bữa tiệc nữa, xoay người rồi đi ra ngoài cửa, trong chớp mắt đã không thấy hình bóng.

Bọn giúp việc được một bữa ăn chưa, lại được xem một hồi hài kịch, cảm thấy rất hài lòng, nhìn thấy hắn bỏ đi thì cũng nhanh chóng lui mất tích. Về mặt đưa nào đưa nấy rất bội phục và miệng thì không ngớt bàn tán về Lý Thanh Sơn.

Lưu quán sự xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, trong lòng biết muốn tìm được người để đối phó với đã khó nay lại càng khó thêm. Tuy gã nắm giữ rất nhiều đất đai, nhưng bọn giúp việc cũng không phải là nô lệ nên không thể mặc sức điều động, mà ngay cả nô lệ cũng có thể gây ra bạo động, nếu hết thấy bọn chúng đồng thời đứng lên phản đối gã thì thực sự là gay go lắm đấy.

Nhưng cũng may, Lý Nhị lang ân oán rõ ràng, nếu như ngày hôm nay đã nói như vậy thì sẽ không tìm trăm phương ngàn kế để trả thù gã nữa, từ nay đã có thể ngủ an giấc, tuy tiệc rượu lần này không thành công nhưng cũng miễn cưỡng đạt được mục đích. Nhìn sang bên cạnh thì thấy Lý trưởng thôn đang được hai đứa con trai nâng đỡ đứng dậy, mặc dù trên mặt còn mang theo vẻ xấu hổ, nhưng biểu hiện đã bình tĩnh hơn lúc trước rất nhiều, xem ra ông ta cũng nghĩ như gã.

Hai người nhìn nhau, đều cảm thấy ngưng ngừng.

Lý Hồ không phục nói:

- Cha, không bằng cứ gọi đại ca trở về đi! Dựa vào võ công của huynh ấy, con không tin không trị được tên Lý Nhị lang này.

Lý Báo cũng nói:

- Lưu thúc, không phải Lưu ca cũng đang ở trong thành Khánh Dương sao?

Vốn Lý trưởng thôn đang có đầy một bụng tức giận chưa có nơi để phát tiết, bây giờ nghe chúng nói như thế, thì hung hăng nạt nộ:

- Tất cả im miệng cho ta, sao ta lại sinh ra mấy đứa con vô dụng như các ngươi thế không biết?

Lưu quân sự cũng không đáp lời, ít nhiều bọn họ đều đã trải qua phong ba nên hiểu được đạo lý phải cố gắng giữ lấy mình, tuyệt không thể vì chuyện mất thể diện mà mạo hiểm đi chém giết lẫn nhau.

- Các ngươi đúng là một đám vô dụng, thần linh đã nổi giận hẳn sẽ không sống được lâu nữa đâu.

Bà cốt thần bí vốn nãy giờ trầm mặc không nói gì bây giờ bỗng nhiên cất lời.

Rất nhiều người thuộc tầng đáy của xã hội nghe thấy thế thì cũng không khỏi thầm rùng mình một cái, thời đại này mọi người đều sùng kính quý thần, mà bà cốt là người duy nhất có thể câu thông với thần linh. Ngẫm lại lời Lý Thanh Sơn vừa nói: “Cách đâu ba thước không có thần linh”, có lẽ lời này đã khiến cho thần linh nổi giận cũng nên.

Có người còn nhớ tới chuyện, trong thôn trước đây đã từng có một gia đình xin bà cốt chữa trị cho ỉn, bà cốt cũng nói đứa bé kia bị yêu ma quỷ quái phụ thể phải lập tức hỏa thiêu hay đun nước đến chết mới được. Cuối cùng còn muốn dùng một cái khăn bịt kín mặt mũi đứa bé, nói là làm như thế để đuổi ma quỷ chạy đi, nhưng không ngờ lại bịt chết đứa bé kia.

Bà cốt chỉ nói đây là Diêm Vương ời, ai cũng không cứu sống được, nhưng gia đình đứa bé lại không tin như thế, mẹ của đứa bé mỗi ngày đều đứng trước cửa nhà bà cốt chửi bới ầm ĩ. Việc này khiến cho uy tín của bà cốt ở trong thôn bị tổn thương trầm trọng, nhưng không lâu sau mẹ của đứa bé kia đột tử mà không rõ nguyên nhân.

Bà cốt chỉ nói, chuyện này do đứa bé dưới đất không muốn mất mẹ. Từ sau lần đó, không ai dám bắt kính với bà ta nữa. Còn Lý Thanh Sơn lại cả gan đứng trước mặt mọi người đá bà ta một cái, quát mắng mấy câu, thực sự là đã đắc tội với mẹ rồi.

- Lưu quân sự, người này mang tai họa cho ngươi, bây giờ thần linh sẽ vì ngươi mà tiêu tai giải nạn. . .

Lưu quân sự lật đật sai người hầu gói cho bà cốt một chút hương nến rượu thịt. Bà cốt lại nhìn về phía Lý trưởng thôn, khiến ông ta phải cẩn răng lấy ra một khối bạc vụn, đưa cho bà ta rồi đi.

Một tên người hầu được phái đi để ôm những thứ đồ lật vật đi theo phía sau bà cốt, không dám mở miệng nói gì, đến khi đi tới một ngôi nhà ngói xây bằng gạch xanh, ở trong thôn ngoài nhà của Lý trưởng thôn và Lưu quân sự thì duy nhất chỉ có ngôi nhà này được xây bằng gạch, lợp bằng ngói.

Trong phòng lớn bày ra hương án lư hương, cả ngày lượn lờ khói thuốc, vừa là chỗ ở, cũng là miếu thờ.

- Tiểu An, Tiểu An, bà nội trở về rồi này!

Bà cốt bỗng nhiên mở miệng dùng giọng điệu khàn khàn nói, vẻ mặt nhăn nhoe lộ ra nụ cười quý bí, tuyệt đối không thể nói là hiền lành.

Tên giúp việc biết bà cốt căn bản không có con cháu nên nghe thấy vậy thì sợ đến mức kinh hồn bạt vía, vội vã thả túi đồ xuống rồi chuẩn bị tháo chạy. Nhưng đột nhiên cảm giác được có vật gì đó đang kéo ông quần của mình, quay đầu nhìn lại nhưng đây có thấy thứ gì đâu, gã hét to một tiếng:

- Mẹ ời.

Ba chân bốn cẳng chạy vội ra bên ngoài, từ phía sau truyền đến một tiếng cười to mang theo vẻ sắc nhọn.

- Tiểu An, bà nội nói cho cháu biết, có người dám bắt nạt bà nội đó.

Phòng lớn trống rỗng cũng không có người trả lời.

- Cái gì, cháu dám không nghe lời của bà nội sao??

Khuôn mặt của bà cốt đột nhiên lộ ra vẻ dữ tợn, lớn tiếng quát mắng, trong tay đã có thêm một cái chuông đồng đang không ngừng lắc lư.

Nhất thời ở trong phòng có âm phong nổi lên bốn phía.

Hồi lâu sau, bà cốt mới khôi phục lại giọng điệu ôn nhu:

- Ngoan nào, như vậy mới đúng, bà nội cũng không muốn đánh cháu đâu, cháu ngoan của bà!

Từ đầu tới cuối, chỉ có một mình bà ta lăm bằm lằm bằm.

Lý Thanh Sơn trở lại trong túp lều, Thanh Ngưu không biết đã chạy đi nơi nào, chắc là lại đi săn thức ăn cho hắn.

Hắn lại thừa dịp hơi rượu chưa tan luyện tập Ngưu Ma Đại Lực quyền thêm lần nữa, ba chiêu cơ bản nhất hắn đã quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn được nữa. Trong óc đang hồi tưởng lại tất cả những việc đã trải qua trong ngày hôm nay, xem ra đồ vật đáng sợ như vậy, cũng không thể đỡ nổi một đòn. Nếu như khi ở trước cửa nhà Lưu quân sự, bởi vì sợ sệt mà hắn bỏ chạy thì đâu có thể nào nhìn thấu huyền bí trong đó.

Đối với chuyện này, địch thủ chân chính của hắn không phải là Lưu quân sự hay Lý trưởng thôn, mà là sự sợ hãi trong lòng của hắn. Cường giả chân chính

là như nào? Trong Đạo đức kinh sớm đã đưa ra đáp án,

- Thắng người là kẻ có sức; tự thắng mình mới là kẻ mạnh...

-Đã là dũng sĩ thì không sợ.

Lý Thanh Sơn rống ra mấy chữ này, như phá vỡ một tầng bình phong vô hình. Khi hắn vận chuyển quyền pháp bỗng nhiên có thêm một luồng khí thể quyết chí tiến lên, bất luận phía trước có gian nan hiểm trở gì, hắn đều có thể động thân đánh tan, tuyệt không cúi đầu, quyết không lùi về sau.

Cách đầu ba thước tuyệt đối không có thần minh, ta chính là thần linh. Công bằng không ở lòng người, mà ở trong tay ta.

Tứ chi ngực bụng hay mỗi một khối bắp thịt ở trên thân thể như được cỗ quyết tâm này thúc đẩy tự vận hành, một quyền đánh ra đã có thể quán thông sức mạnh toàn thân. Hắn có cảm giác rằng, cho dù lúc này không dùng vũ khí, nếu như trực diện giao chiến với hai huynh đệ Lý Hồ Lý Bảo thì cũng có thể chống đỡ được, hay nói đúng hơn là chắc chắn có thể đánh bại được bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Ác linh quần thân

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 11: Ác linh quần thân

Dũng khí của hắn tăng cường sức mạnh của hắn, mà sức mạnh của hắn ngược lại lại tăng cường dũng khí của hắn, hai thứ này hỗ trợ lẫn nhau.

Luyện mãi đến khi hoàng hôn mặt trời sắp lặn, hắn đã cảm thấy đói bụng. Bây giờ thân thể hắn vẫn cứ rất gầy gò chứ không béo mập cường tráng giống như là Lý Hồ Lý Bảo, chỉ có điều trong lòng hắn rõ ràng, tinh hoa huyết nhục của một con con hoẵng kia không bị lãng phí một chút nào, toàn bộ đều đã vào trong thân thể của hắn.

Thân thể của hắn bây giờ giống như trở thành một cái động không đáy, tham lam hấp thu và tiêu hóa hết thảy rượu thịt, chuyển hóa thành từng tia sức mạnh.

Sau khi luyện quyền, Lý Thanh Sơn lại ngồi trên mặt đất, nhắm hai mắt lại, bình tĩnh lại tâm thần, lĩnh hội sự biến hóa của thân thể. Dẫn nỏ gân cốt là một việc cực kỳ thống khổ, hắn còn nhớ rõ vào ngày thứ hai khi luyện Ngưu Ma Đại Lực quyền, hắn đau nhức suốt chút nữa không nâng nổi thân thể lên.

Thanh Ngưu cũng không khuyên giải hắn, vẫn là hắn tự cố nén đau đớn đứng dậy luyện công, kiên trì mười mấy ngày nay mới xem như là có chút chuyển biến tích cực, không, hắn là khả năng chịu đựng của hắn trở nên mạnh thêm một ít. Theo kinh nghiệm tích lũy từ mấy ngày trước, thân thể phải chậm rãi thích ứng mới đúng, nhưng cảm giác thống khổ trên người hắn không giảm bớt một chút nào, mỗi một ngày đều giống như vừa mới luyện tập lần đầu.

Mỗi một chỗ biến hóa trên thân thể, trong lòng hắn đều vô cùng rõ ràng, chỉ tiếc là cũng không có cảm giác được cái gọi là khí như lời Thanh Ngưu nói. Bất luận loại thần thông phép thuật nào, chỉ có cảm nhận được sự lưu động của khí, tu ra được một tia chân khí, như thể có thể coi như chân chính nhập môn, chẳng qua thời gian hắn tu hành từ trước đến giờ vẫn còn quá ngắn.

Lúc này, hắn bỗng nhiên cảm giác được một chút hơi lạnh đang du động ở phía sau cổ, phảng phất như một trận gió mát.

Thế nhưng bây giờ trong phòng căn bản không hề có gió, chứ đừng nói tới chuyện gió mát.

-Lẽ nào đây chính là khí?

Trong lòng Lý Thanh Sơn hết sức vui vẻ, cố gắng chăm chú tập trung vào cỗ cảm giác mát mẻ này. Nhưng dần dần hắn phát hiện, cỗ cảm giác mát mẻ này chậm rãi xâm nhập qua làn da của hắn, hơn nữa càng ngày càng sâu, sâu vào tận trong xương tủy thậm chí còn thấm vào cả linh hồn, cực kỳ âm lãnh, khiến người ta rất không thoải mái.

Lý Thanh Sơn lắc lắc đầu, đứng lên đánh một đoạn quyền, nhưng cảm giác âm lãnh vẫn không tiêu tan chút nào, hắn lại ngồi xuống một lần nữa.

Hắn cũng không biết chỗ đó có vấn đề gì, đơn giản đi tới dòng suối ở bên nhà tranh thanh tẩy thân thể. Ánh trăng trong sáng soi chiếu, hắn nhìn về vào hình bóng hiện ra trong suối nước, đột nhiên một khuôn mặt trắng bệch của một đứa trẻ, vẻ mặt không hề có chút cảm xúc nào đang leo lên trên người

hắn.

Dù dừng khí của hắn đã không còn yếu như trước, nhưng cũng kinh hãi không thôi, chảy mồ hôi lạnh khắp cả người, tình cảnh này lập tức khiến hắn nhớ tới một bộ phim điện ảnh đã xem ở kiếp trước tên là “Chú oán”.

Nếu là người bình thường, gặp phải cảnh này chỉ sợ sẽ bị sợ dọa đến mức ngất xỉu ngay tại chỗ, nhưng tốt xấu Lý Thanh Sơn cũng đã ở chung với một con Nguru yêu lâu như vậy, dựa vào hình ảnh trong suối nước thì hắn đang đứng đối diện với đứa bé kia, nó chẳng qua chỉ mới bảy, tám tuổi, thấy nó có vẻ rất chất phác, hắn mở miệng hỏi:

-Ngươi là thứ gì? Sao lại bám trên người ta.

Nhưng đứa trẻ này chỉ giật giật cái đầu, lúc này mặt nước nổi lên một trận chập trùng, hình bóng của nó đã biến mất không còn tăm hơi, nhưng này cổ khí âm lãnh cảm giác vẫn đang còn nguyên vẹn.

Lý Thanh Sơn cố gắng ổn định tâm thần:

-Ta đụng phải quỷ chẳng, không biết tiểu quỷ này sao lại quấn lấy chính mình, chỉ có thể chờ Nguru ca trở về cùng hắn thương lượng, cũng may là chưa uy hiếp tới tính mạng của ta.

Nhưng trong lòng lại không có niềm tin chắc chắn gì, chỉ cảm thấy nỗi sợ hãi càng lúc càng dâng cao, cổ âm khí này ăn mòn tâm tính càng ngày càng nhanh hơn. Hắn vội luyện Nguru Ma Đại Lực quyền, chỉ có lúc này, khí âm lãnh kia mới biến mất. Nhưng hắn cũng không phải là người máy không biết tới một mối là gì, vẫn cần phải nghỉ ngơi, cảm giác khi đó là đặc biệt gian nan.

Đến tận canh ba nửa đêm, là lúc âm khí ảnh hưởng tới hắn mạnh mẽ nhất.

Cái cổ khí âm lãnh này đã thấm thấu vào hơn nửa người Lý Thanh Sơn, cũng không có sự thống khổ rõ ràng, chỉ cảm thấy tay chân dần dần mất cảm giác, ngũ quan dần dần mờ hồ.

Một luồng cảm giác cực kỳ nguy hiểm, kích thích hắn phải toàn lực suy nghĩ.

Hắn nghe nói trên thân thể mỗi người đều có một luồng dương khí có thể khắc chế âm quỷ, hắn nghĩ đến thời điểm luyện quyền, lúc đó huyết mạch sôi sục, vì lẽ đó mà tiểu quỷ kia mới không dám tới gần, liền ngồi ở tại chỗ, nỗ lực mô phỏng cảm giác khi luyện quyền. Hắn nhắm hai mắt, điều động ý niệm, co rút bắp thịt lại, quả nhiên có chút tác dụng, miễn cưỡng chống có thể chống lại đợt tập kích của âm khí.

Một đêm cứ liên tục như vậy, thần trí khi thì mê man khi thì tỉnh táo, mạnh mẽ rèn luyện ý chí tinh thần của hắn, mãi đến khi ý chí của hắn sắp phải tan vỡ.

Gà trống gáy một tiếng, mặt trời dần nhô lên, Lý Thanh Sơn bỗng nhiên mở hai mắt ra, ánh mặt trời từ ngọn cây rơi vào trên mặt hắn, có chút chói mắt. Nhưng mà âm khí trên người cũng đã biến mất, Thanh Nguru đang nằm cách đó không xa nhìn hắn, bộ dạng có vẻ như rất hứng thú.

Lý Thanh Sơn nói:

-Nguru ca huynh đi nơi nào, huynh có biết tối hôm qua ta gặp phải gì không?

-Ta đã sớm trở về, không phải chỉ là một tên tiểu quỷ bám lấy thân thể ngươi thôi sao?

-Huynh chỉ đứng nhìn như vậy?

-Vậy ta còn có thể làm gì đây?

Lý Thanh Sơn nhếch nhếch miệng, không nói nên lời. Thanh Nguru sớm đã nói với hắn, ngươi gặp phải nguy hiểm gì cũng đừng hi vọng ta ra tay giúp đỡ, từ lúc vừa mới bắt đầu đã không cho hắn cơ hội ý lại. Hắn liếc mắt nhìn bên chân Thanh Nguru một cái, thì thấy ngay một con dê vàng béo tốt khiến chỉ hắn càng không thể nói gì nữa, Thanh Nguru đã cung cấp cho hắn thứ khẩn yếu nhất trợ giúp, nên không thể cái gì cũng ý lại nó được.

Nằm phơi nắng hưởng thụ những tia sáng ấm áp đầu tiên một lát, Lý Thanh Sơn đứng dậy thoáng vận động thân thể:

-Cũng may ban ngày tiểu quỷ kia cũng không dám làm gì, nếu không phải như vậy thì ta thực sự không thể kiên trì được. Nguru ca, thần thông mà ta đang luyện đầu gì cũng là đạo gia, lẽ nào ngay cả việc đối phó một tên tiểu quỷ nho nhỏ cũng không được sao?

-Nếu như ngươi không luyện thần thông thì đêm qua ngươi đã không chống cự nổi. Đợi ngươi luyện được một nguru lực, tinh lực cả người dồi dào, đương nhiên sẽ không sợ tên tiểu quỷ này.

-Thế thì còn không biết phải đợi tới khi nào đây.

-Ngoài ra, ta còn có một biện pháp.

-Biện pháp gì?

-Thứ Âm Quỷ sợ nhất chính là sát khí, nếu như ngươi giết đủ một trăm tám mươi mạng người, bảo đảm quần tà cũng phải lui xa, tiểu quỷ kia không dám

tới gần người trong vòng mười bước.

Lý Thanh Sơn lờm nó một cái:

- Chẳng lẽ huynh muốn ta tàn sát người dân trong thôn Ngọa Ngưu này sao?

- Đây là chuyện không nhất định không làm được, như thế nào, có dám thử không?

Thanh Ngưu cười hì hì.

- Nể phải làm như vậy không bằng trước hết ta sẽ làm thịt huynh để nấu món bò bít tết đã!

Lý Thanh Sơn không để ý tới nó, chỉ xử lý con dê vàng, làm vài món ăn điểm tâm. Trước tiên vớt hết mọi chuyện phiền não sang một bên, chịu đựng cả người một mối, rồi bắt đầu một ngày tu hành mới.

Nhưng hần vừa mới bắt đầu tu hành, đã cảm giác được ngày hôm nay và thường ngày có chút không giống, có một luồng "Khí" nhỏ bé như tơ nhện chảy xuôi trong thân thể, nếu không chuyên tâm tuyệt đối sẽ không cảm ứng được.

Sợi khí này không hề giống với chân khí được nói tới trong tiểu thuyết võ hiệp, nó không được tồn trữ trong đan điền mà lưu chuyển dọc theo kinh mạch, như du ngư lặn trốn khắp nơi, bơi khắp toàn thân. Khi hần mạnh mẽ vùng quyền thì sợi khí nhỏ như tơ này ngay lập tức đã chảy đến trên nắm tay, việc này cũng chỉ xảy ra trong một giây lát.

Khẽ buông lỏng tinh thần, sợi khí kia cũng không biết chạy đi nơi nào, tựa như một ngoan đồng không chịu để cho hần khống chế, hần đem tình huống như thế nói cho Thanh Ngưu.

Nhưng Thanh Ngưu cũng không giật mình, mà chỉ dùng ý tứ sâu xa nói:

- Nhanh như vậy mà người đã có thể cảm giác được sự tồn tại của khí, thì cần phải cảm ơn tiểu quỷ kia, đây cũng xem như là nhân họa đắc phúc.

Ở bước ngoặt của sinh tử, Lý Thanh Sơn đã điều động toàn bộ tinh thần ý chí đến để đối kháng với sự tập kích của âm khí, lúc tiểu quỷ rời đi, cỗ tinh thần ý chí này vẫn được lưu giữ lại, trở thành một tia chân khí.

- Hóa ra đây chính là chân khí sao?

Lý Thanh Sơn nhìn lòng bàn tay của mình nói:

- Đây chân khí rốt cuộc có lợi gì?

- Luyện tinh hóa khí, luyện tinh hóa khí, không phải cũng chỉ vì một luồng khí như thế thôi sao, người thử nói nó có lợi ích gì? Nếu như không cảm ứng được khí, dù cho tu luyện cả đời thì cũng là ở chỉ nắm được kỹ năng bình thường, không thể thành tài. Nếu muốn biết chỗ tốt của nó là gì, chuyện đó thật sự không thể kể ra hết được, sau này chính người chậm rãi lĩnh hội rồi sẽ biết thôi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Trường đao trong tay

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 12: Trường đao trong tay

Lý Thanh Sơn cảm thấy trong lời nói của Thanh Ngưu có chỗ không đúng, dường như là đang giấu diếm cái gì đó, nhưng hần cũng không cần suy nghĩ nhiều mà lập tức luyện quyền, cảm nhận hiệu quả của chân khí.

Quả nhiên, chỉ một lát sau, hần đã tìm được chút môn đạo. Hôm nay hần luyện Ngưu Ma Đại Lực Quyền so với trước kia, không lúc nào không thấy thoải mái trôi chảy, giống như là máy móc cũ được bôi dầu trơn vậy, có một sự thoải mái không thể nói nên lời.

Hơn nữa tốc độ hồi khí cũng nhanh hơn rất nhiều, tuy mới nhìn qua thì đây chỉ là việc nhỏ nhưng khi đối địch, thường thường sẽ không tấn công hết sức

mà sẽ có lưu lại một chút lực lượng. Bởi vì nếu tấn công một kích toàn lực mà bị địch nhân tránh được, thân thể không tránh khỏi cứng nhắc trong một khoảnh khắc, lộ ra sơ hở rất lớn.

Hắn thì không cần phải lo lắng về vấn đề này, người khác đánh ra một quyền thì hắn có thể toàn lực đánh ra ba quyền, ngay cả thực lực ngang nhau cũng tuyệt đối không phải đối thủ của hắn.

Lý Thanh Sơn khổ cực tu luyện hơn mười ngày, cuối cùng cũng có một chút thành quả, trong lòng không khỏi mừng rỡ, cảm thấy mục tiêu của mình lại gần thêm một bước.

Nhưng khi nghĩ đến đêm qua vất vả cùng nguy hiểm, vẻ mặt hắn lại lạnh lùng:

- Chẳng qua ta lại muốn biết, là ai tặng cho ta may mắn như vậy.

Thanh Ngu giống như không để ý nói:

- Phúc họa đến cửa, do người tự đòi.

Trong lòng Lý Thanh Sơn sáng ngời, đây là câu mà lúc trước hắn nói với bà cốt, khi bà ta đến nhà đòi đầu heo. Theo như tám chữ mà hắn nói, thì không phải vô duyên vô cớ mà tiểu quý bỏ lên chính mình, suy nghĩ cẩn thận một chút sẽ thấy được rõ ràng.

Hắn sinh sống tại thôn nhỏ này, cũng biết một ít chuyện xảy ra trong thôn. Cái thôn nhỏ nơi hẻo lánh này, chuyện tình trọng đại vốn cũng không phải nhiều.

Trong đó xảy ra một chuyện đặc biệt chính là vài năm trước có một gia đình vì đứa con nhỏ bị bệnh chết mà phải nhà tan cửa nát.

Khi đó Lý Thanh Sơn vẫn còn nhỏ nhưng cũng biết được đứa nhỏ kia tên là Tiểu Mao, hắn cũng không ngờ tới đứa bé này vậy mà lại bị chết. Khiến cho Lý Thanh Sơn cũng ngoan ngoãn tin phục vào mấy tên phù thủy, không dám đắc tội với chúng, nhưng đồng thời cũng cực kỳ chán ghét bà cốt.

Mẫu thân của Tiểu Mao chết rất kỳ lạ, chỉ trong một đêm mà đã chết bất đắc kỳ tử, cũng không biết được do nguyên nhân gì.

Lý Thanh Sơn vốn tưởng rằng cô ấy không thể thừa nhận nỗi khổ khi mất con nhưng bây giờ nghĩ lại thì rõ ràng là bị âm khí xâm thể. Hắn bỗng đứng dậy, trong mắt lóe lên hàn quang:

- Thì ra là vậy, không thể tha ư ta!

Thanh Ngu nói:

- Vậy đi giết mẹ đi!

- Không đơn giản như vậy.

Lý Thanh Sơn ngồi xếp bằng, cúi đầu trầm tư.

Bà cốt cũng không phải hạng người như tên họ Lưu có thể so sánh, không những rất có uy vọng trong thôn, mà còn cũng có chút danh tiếng ở trong vòng mười dặm quanh đây, nên thường xuyên có người từ ngoài thôn đến xin mục câu thần hoặc xem bói.

Giết mẹ cũng chỉ có thể đi tha hương thôi, thậm chí có thể bị quan phủ truy nã cũng cũng nên, hơn nữa hiện tại hắn cũng không có bằng chứng, không thể chắc chắn là do mẹ làm những chuyện đó. Quan trọng nhất, nếu mẹ có thể sử dụng tiểu quý, thế thì mẹ còn có những thủ đoạn gì nữa hắn không biết.

Nằm ở một bên Thanh Ngu cũng không nói xen vào nhưng trong lòng nó cũng rất tán thành, nếu Lý Thanh Sơn ý vào uy phong ngày hôm qua, nóng máu lên muốn đi tìm giết bà cốt, vậy thì coi như nó đã uống công bấy lâu nay.

Trên đời này khó có chuyện gì mười phần hoàn mỹ, người gan dạ không tránh khỏi có phần lỗ mãng, người thông minh thì lại do dự không chắc, thiếu vài phần tâm tư và sự dứt khoát, bốn chữ "Kiếm Đâm Cầm Tâm" là rất khó có được.

Lý Thanh Sơn suy nghĩ một hồi, rồi chạy vào trong thôn.

- A, Nhị Lang, ăn chưa? Chưa ăn thì qua nhà của ta cùng ăn nào.

Trước cửa thôn, một lão hán đang vung cuốc xới đất, nhìn thấy Lý Thanh Sơn chạy đến liền nhiệt tình chào hỏi.

Ngày hôm qua, chuyện phát sinh trong đại viện Lưu gia đã truyền khắp cả thôn, Lý gia Nhị Lang vốn không có tiếng tăm gì, hiện tại đã thành danh trong thôn, bất kể già hay trẻ, đối với thiếu niên này, bây giờ đã tôn kính hắn thêm vài phần.

Lý Thanh Sơn đáp lại từng người, đi qua hơn phân nửa thôn trang, đi thẳng vào tiểu viện mà trước cửa có trồng mấy gốc cây liễu. Một tiểu lão đầu quần áo rách nát đang ngồi ở dưới tàng cây, sáng sớm đã uống say khướt, tuy vậy nhìn lão lại có vài phần điệu bộ của cao nhân ẩn sĩ.

Lý Thanh Sơn cũng biết rõ trong lòng, đây không phải cao nhân ẩn sĩ gì mà là một người nông dân bình thường, đó chính là phụ thân của Tiểu Mao, tên là Lý Phú Quý. Trên thực tế y vẫn chưa đến bốn mươi tuổi nhưng nhìn qua giống như một lão già năm sáu mươi tuổi vậy. Sau khi vợ con chết hết, việc nông

cũng không làm, y cả ngày mượn rượu giải sầu, điên điên khùng khùng.

Thấy Lý Thanh Sơn đến gần, Lý Phú Quý trong miệng nói mấy từ không rõ mớ hồ như là “Uống, uống”, khi nói thì nhả ra một luồng hơi rượu khó người đập thẳng vào mặt người đối diện.

Lý Thanh Sơn nhú mày, đưa tay túm lấy Lý Phú Quý, kéo y vào trong phòng, không nói hai lời múc một bầu nước rót thẳng vào miệng Lý Phú Quý khiến y phải ho sặc sụa một hồi, dựa lấy cánh cửa nôn mửa liên tục.

Lý Thanh Sơn đánh giá một lần căn nhà tranh này, mọi nơi đều rách nát, mạng nhện bám đầy chân song, thực là một căn nhà chỉ có bốn bức tường. Nhớ ngày đó nhà Lý Phú Quý cũng được xưng là giàu có ở trong thôn, số ruộng tốt y sở hữu cũng ngang ngửa với Lưu quân sự, không làm thất vọng với mong ước của cha y khi đặt cái tên này, cuộc sống tốt đẹp cứ thế trôi qua.

Ai nghĩ tới thế sự chôn nhân gian thay đổi thất thường, tai họa từ đâu ập xuống khiến y có kết quả như bây giờ, làm cho Lý Thanh Sơn không khỏi cảm thán, hạnh phúc nhỏ nhoi của phạm nhân thật sự quá yếu đuối. Nhưng tâm tính hần kiên định, lòng ôm chí lớn, không nhìn được nhất chính là người sa sút tinh thần, trụy lạc, nên tay cũng không khách khí.

Lý Phú Quý tức giận nói:

-Ngươi... Ngươi... Ngươi muốn làm gì?

-Lý đại thúc, tỉnh chưa?

Lý Phú Quý thấy ánh mắt Lý Thanh Sơn bất thiện, cả người giật mình, y cũng không phải người mù kẻ điếc, mấy ngày qua Lý Thanh Sơn làm gì y đều biết, đó là sát tính chân chính:

-Có... Có chuyện gì?

-Đại thúc có biết mẫu thân của Tiểu Mao chết như thế nào sao?

Lý Thanh Sơn đi thẳng vào vấn đề.

-Ta không biết, cái gì cũng không biết.

Lý Phú Quý vừa nghe lời ấy, bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, liều mạng xông ra ngoài.

Lý Thanh Sơn một phát bắt được cổ tay gầy đét của y:

-Đại thúc như vậy cũng coi như không phụ lòng vợ của mình nhỉ?

Thân hình Lý Phú Quý cứng đờ:

-Nhị Lang, không phải ta không nói cho ngươi, đó là phiền toái ngươi không chọc vào nổi, đừng để uống phí tánh mạng?

-Ta không muốn tìm phiền toái nhưng phiền toái lại muốn tìm đến cửa. Nếu là sống như đại thúc thế này, chẳng bằng đi tặng tánh mạng cho xong, đại thúc chỉ cần nói cho ta chuyện năm đó.

Lý Phú Quý nghe xong cả kinh:

-Cái gì, đã muốn tìm đến tận cửa?

Sau một lúc do dự, y đành thờ dài, mở miệng giải thích.

-Sau khi mẫu thân của Tiểu Mao chửi đồng trước cửa nhà bà cốt thì về nhà ngủ một giấc, ngày hôm sau liền không đứng dậy nổi, người trở nên phát lạnh rồi phát xanh, tối hôm đó có rất nhiều việc lạ, hơn nữa... Hơn nữa ta còn nhìn thấy...

-Nhìn thấy gì?

-Một đứa bé!

Lý Thanh Sơn rốt cục xác định, hung thủ quả nhiên là bà cốt.

Hơn nữa bà cốt còn âm thầm nói với Lý Phú Quý, Tiểu Mao dưới mặt đất không những muốn mẫu thân hần mà còn muốn cả phụ thân. Lý Phú Quý sợ tới mức phải dâng lên một khoản lớn.

Lý Thanh Sơn vỗ vách tường:

-Thật là khinh người quá đáng, chẳng lẽ đại thúc không nghĩ tới việc báo thù cho vợ con ngươi?

Lý Phú Quý bị lời nói khinh miệt mà đỏ bừng cả mặt, chạy vào buồng bên trong, lấy từ trong hòm gỗ một vật dài và hẹp được bọc lại.

Mở bọc ra, bên trong là một cây đao, là Cương đao loại tốt nhất.

Lý Thanh Sơn rút đao ra khỏi vỏ, một cổ hàn ý đập vào mặt, chiếu đến mặt của hắn, có thể thấy rõ cả lông tóc.

Chuôi đao dài chừng một thước, hơi cong, được quấn bằng tơ tằm, nắm trong tay cực ý thoải mái. Thân đao dài chừng hai thước, rộng bốn tấc, so với cây đao chỉ có một thước của Lý Thanh Sơn, hơn nữa đó là đoản đao từ thợ thấp kém làm ra phải mạnh hơn nhiều lắm.

Cây đao này có lưỡi đao rất dày, nắm trong tay nặng trĩu, chặt chém vô cùng tốt, hắn tùy ý huy vũ còn truyền ra tiếng xé gió, hắn cũng không nhận được tán thưởng một tiếng:

-Đao tốt!

Cây đao tốt như vậy, hắn chưa bao giờ thấy được, nếu thật sự muốn mua, chỉ sợ phải cần vào mẫu ruộng tốt để đổi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Ngưu lệ nhìn thấy quỷ

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 13: Ngưu lệ nhìn thấy quỷ

Lý Phú Quý nói:

- Đây là Bách luyện đao ta mua ở phố Kim Qua thành Khánh Dương.

Y cũng không phải là tên ngốc, chả nhẽ vợ con chết mà y lại không hề xúc động, không hề có một sự thù hận nào đối với bà cốt, cây đao này chính là chứng cứ rõ ràng, chứng minh y còn là một thằng đàn ông.

Nhưng cuối cùng y cũng chỉ là một người nông dân bình thường. Một bên là rượu, một bên là đao, từ đầu đến cuối y không có ý định cầm lấy đao mà là từng ngày sống trong cơn say. Dần dần y sa sút tinh thần và cuối cùng mới phát hiện, ngay cả sức lực để cầm đao mà y cũng không còn nữa. Nhưng y vẫn giữ lại cây đao này mà không có lấy đi đổi lấy một chậu rượu ngon.

Lý Phú Quý nói đến chuyện cũ, nước mắt giàn giụa :

- Cây đao này ta không dám bán, cũng không thể bán, bán đi ta sẽ chẳng còn gì cả.

Tâm thần Lý Thanh Sơn chấn động nhưng trên mặt cũng không chút biến sắc, hắn yên lặng cắt đao vào vỏ rồi gói kỹ :

- Nếu như đại thúc tin tưởng ta, cây đao này sẽ thuộc về ta và chắc chắn ta sẽ trả công bằng cho đại thúc.

Lý Phú Quý quay lưng lại khoát khoát tay, Lý Thanh Sơn cất bước đi ra ngoài, một đường đi nhanh, chỉ hận không thể đến cửa một đao chém chết bà cốt. Hắn trở lại căn nhà tranh, luyện một bài quyền mới khiến lòng dạ trở nên bình tĩnh.

- Có thể sử dụng quỷ vật, đó là thần thông cấp độ gì, so với Cửu Ngưu Nhị Hồ chỉ lực của ta thì như thế nào?

- Mạnh thì có khả năng làm vạn quỷ hướng tông, làm một phương Quỷ Đế, có thể giao du với Thần Ma. Yếu thì có thể bắt nạt người bình thường, không chỉ luyện vô ích mà ngược lại còn có hại, âm khí xâm thể, thần trí hỗn loạn, tính tình quái đản.

- Bà cốt thì xem như là loại sau.

Lý Thanh Sơn yên lòng, điều này cũng là trong dự đoán của hắn. Nếu không thì bà cốt cũng sẽ không bị hắn đá một cước mà lâu như vậy mới đến báo thù.

- Người cũng đừng xem thường mụ ta, người không thể nhìn thấy Âm Quỷ, có rất nhiều thủ đoạn đều khó lòng phòng bị.

Lý Thanh Sơn hơi suy nghĩ:

- Nguru ca, nghe nói văn nhân thoa nước mắt trâu lên mắt thì có thể nhìn thấy quỷ, không biết có phải hay không là thật?
- Đừng có ý đồ gì với ta, từ khi sinh ra lão Nguru ta không hề có nước mắt.
- Nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm. Nguru ca, chẳng nhẽ huynh chưa từng có lúc nào thương tâm sao?

Thanh Nguru quay đầu, không để ý đến hắn nữa.

Lý Thanh Sơn biết tính tình Nguru ca bướng bỉnh, cũng không nói nữa. Một ngày qua, hai người giao lưu không ít lần, hắn mơ hồ cũng biết được tâm tư của Thanh Nguru, không muốn Lý Thanh Sơn quá dựa dẫm vào nó. Con đường của chính mình thì mình đi, chuyện mình cần làm thì chính mình phải tự làm.

Lúc hoàng hôn, bỗng nhiên Thanh Nguru đưa cho Lý Thanh Sơn một bình sứ nhỏ, nó cũng không có giải thích mà đi ra ngoài cửa, lên đồi Ngọa Nguru, nhìn Thập Vạn Đại Sơn dưới ánh trời chiều.

Lý Thanh Sơn mở bình sứ nhỏ ra xem xét, bên trong là chất lỏng trong suốt màu lam nhạt. Trong lòng hắn hơi động rồi nở một nụ cười tươi sáng, nhìn bóng lưng Thanh Nguru nói lời cảm ơn. Hắn dùng cổ đại chấm chất lỏng này, cẩn thận từng ly từng tí nhỏ vào hai mắt.

Lúc đầu cũng không có cảm giác gì nhưng tiếp theo hắn cảm thấy hai mắt mình càng ngày càng nóng, nếu không có mấy ngày qua tu hành gian khổ, gần như hắn nhận đau không được muốn hô lên.

Bên trong ngôi nhà ngói gạch xanh lượn lờ khói thuốc, một đám người ngoài thôn đến cầu thần xem bói trộn mắt há hốc mồm nhìn một tấm bùa lửng không bay lượn, sau đó tự bốc cháy, hơn nữa còn là ngọn lửa màu xanh lam.

Bọn họ không nhìn thấy, một hài tử sắc mặt trắng bệch, cực kỳ cổ sức giờ tấm bùa lên. Bọn họ chỉ cúi đầu, sợ đến mặt mày tái mét, đưa hết tiền bạc cho bà cốt, sau đó lui ra ngoài.

Bà cốt cẩn thận thu tiền, bỗng nhiên sắc mặt dữ tợn:

- Chuyện gì xảy ra, làm sao Lý Nhị còn chưa chết? Có phải là cháu không để tâm làm việc? Chẳng nhẽ cháu muốn ta trừng phạt sao?

Trên khuôn mặt chất phác của đứa bé cũng lộ ra vẻ sợ hãi, nó liếc mắt liếc đầu.

Đột nhiên bà cốt dao động lục lạc ở trong tay, đứa bé thống khổ đi loạn ở trong phòng, mang theo từng trận gió lạnh, thổi tan khói thuốc lượn lờ trong phòng.

Một lúc sau, bà cốt mới dừng lục lạc lại:

- Ngoan, nghe lời bà, bà nội sẽ không bạc đãi cháu.

Sau đó đưa cho đứa trẻ một cây kim nhỏ như lông trâu.

- Cầm lấy, đi chọc mù đôi mắt của hắn.

Đứa trẻ gian nan cầm lấy cây kim, thừa dịp gió đêm, bay về phía đồi Ngọa Nguru.

Trong màn đêm, Lý Thanh Sơn còn đang nhắm mắt đã tọa trong viện.

Đứa trẻ đi tới, nâng cây kim lên, chậm rãi đâm vào hai mắt Lý Thanh Sơn. Nếu trong mắt người bình thường thì có lẽ chỉ nhìn thấy một cây kim đang bay trên không trung, huống chi cây kim này còn rất nhỏ, ngay cả ban ngày còn không thấy rõ huống chi là còn vào ban đêm.

Dường như cảm giác thấy điều gì, Lý Thanh Sơn bỗng nhiên mở hai mắt ra, không nhìn vào cây kim gần trong gang tấc mà dùng ánh mắt sắc bén như lưới kiếm nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen kịt của hài tử:

- Ngươi muốn làm gì?

Đôi mắt hắn lấp lánh có thần, giống như là hai ngọn lửa đang thiêu đốt vậy.

Lúc chàng vạng tối, thời điểm Lý Thanh Sơn thống khổ không thể nói nên lời thì trong cơ thể có một tia khí tức như có như không, bỗng nhiên bắt đầu di động, chạy qua đôi mắt hắn, cái cảm giác thống khổ này bỗng nhiên giảm bớt rất nhiều.

Đến khi cảm giác nóng rực và thống khổ biến mất, một luồng tâm ý mát mẻ lưu chuyển trong con ngươi hắn, để lại cảm giác dễ chịu không thôi. Đúng lúc này, trong lòng hắn bỗng sinh ra báo động, mở bừng hai mắt, vừa vận nhãn thấy tên tiểu quỷ hôm qua, hiện tại đang cầm một cây kim đứng trước mặt hắn.

Trong lòng hắn cảm thấy kinh hãi, nghĩ lại mà sợ. Hắn tưởng rằng bà cốt vốn chỉ có chút mưu mẹo nham hiểm, tuyệt đối không dám chính diện chống lại

hắn, với lại âm khí của tên tiểu quỷ cũng không thương tổn được hắn nên hắn có chút ý nghĩ chủ quan. Nếu không phải bỗng nhiên hắn nhìn thấy quỷ vật, sẽ lập tức sẽ không may gặp phải ám toán, đôi mắt bị hủy, kể từ đó ngược lại còn không sớm sẽ bị hạ sát thủ.

Đứa bé kia thì càng giật mình, vừa bị Lý Thanh Sơn trợn mắt nhìn, cả người run lên, cây kim trong tay cũng rơi xuống đất, nhanh chóng lui ra xa.

Lý Thanh Sơn quan sát tỉ mỉ tiểu quỷ, phát hiện nó mới khoảng sáu, bảy tuổi, sinh ra cực kỳ tuần tú. Nếu không phải sắc mặt trắng bệch thì đúng là Kim đồng Ngọc nữ. Trên người tiểu quỷ mặc trang phục bằng tơ lụa, không giống tiểu quỷ bị khu dịch mà là tiểu công tử của một nhà giàu có nào đó.

Đứa bé kia thấy Lý Thanh Sơn có thể nhìn thấy nó, lập tức không dám tiến lên trước nhưng lại sợ không hoàn thành nhiệm vụ, quay lại sẽ bị bà cốt trừng phạt nên không dám rời đi, cứng người lại đứng ở chỗ đó.

Trong nội tâm Lý Thanh Sơn không còn sợ hãi gì nữa, những thứ mà mình không nhìn thấy mới là kinh khủng nhất. Hiện tại, hắn có thể thấy rõ ràng tiểu quỷ, phát hiện nó còn sợ hãi hơn cả mình, mở miệng hỏi:

- Người tên là gì, người đến từ đâu?

Nhưng cho dù hắn hỏi như thế nào, nó đều mãi không trả lời. Trong lòng Lý Thanh Sơn hơi động:

- Người không biết nói chuyện?

Nó do dự trong chốc lát, mới gật đầu.

Lý Thanh Sơn nhớ nó chỉ là bị bà cốt lợi dụng, nhỏ tuổi như vậy mà bất hạnh chết trẻ, có khi chính là bị bà cốt hại chết cũng nên. Trong lòng cũng có chút thương cảm, thái độ cũng trở nên ôn hòa hơn.

- Ngày hôm qua người còn dám đến gần như vậy, hiện tại trốn cái gì? Lại gần một chút, ta có chuyện muốn hỏi người.

Đứa bé thấy ánh mắt của hắn không có đáng sợ như vậy, giống như con thú nhỏ sợ hãi, tiến đến gần vài bước.

Lý Thanh Sơn nói :

-Nếu người không biết nói, vậy thì gật đầu hoặc lắc đầu trả lời câu hỏi của ta đi, người nghe có hiểu không?

Nó gật đầu.

Một người một quỷ, cứ như vậy mà trao đổi.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 14: Phá cửa mà vào

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 14: Phá cửa mà vào

Lý Thanh Sơn hỏi rất nhiều, đứa bé cũng giống như không nói dối mà trả lời từng câu, hoặc gật đầu hoặc là lắc đầu. Nó cũng chỉ có thể trả lời vài vấn đề đơn giản, nếu như là vấn đề phức tạp, nó liền ngẩn người tại đó.

Hắn hỏi tiểu quỷ tên gọi là gì, đến từ nơi nào, nó lập tức lắc đầu. Hắn hỏi bà cốt còn có hoa chiêu gì không, nó lập tức mờ mịt đứng nơi đó.

Cho dù như vậy, Lý Thanh Sơn cũng làm rõ rất nhiều chuyện, đứa trẻ này quả nhiên là bị bà cốt hại chết, rồi bị luyện thành tiểu quỷ, bắt buộc phải nghe lệnh mệnh ta. Vốn là nó vẫn nói được nhưng bà cốt lại bắt nó uống một chén thuốc, lập tức nó không nói được lời nào nữa.

Lý Thanh Sơn đoán bà cốt sợ đứa bé này nói lung tung, lập tức hạ độc nó. Hắn chỉ cần nhắc đến bà cốt, nó lại lộ ra khuôn mặt sợ hãi.

Lý Thanh Sơn ôn nhu nói:

- Yên tâm đi, ta sẽ không làm tổn thương ngươi, ta sẽ giết lão yêu bà kia, để ngươi được tự do.

Trong lúc vô tình, nó đến gần Lý Thanh Sơn, trên khuôn mặt đã có thêm vài phần thân cận.

Lý Thanh Sơn lộ ra nụ cười động viên, muốn sờ sờ đầu của nó, khi tay chạm vào thân thể tiểu quý, hần lập tức cứng đờ.

Về mặt hài từ lập tức ảm đạm, yên lặng cúi đầu rơi lệ.

Đột nhiên trong lòng cảm thấy bị ai, Lý Thanh Sơn ngửa mặt lên trời thét dài, vì sao trên đời luôn luôn có nhiều chuyện bất bình như vậy, cùng là con người mà vẫn giết hại lẫn nhau, chẳng phải còn tàn nhẫn hơn bất kỳ một loại yêu ma quỷ quái nào.

Ngược lại đứa trẻ kia lại ngơ ngẩn, kinh ngạc nhìn Lý Thanh Sơn.

Dưới ánh trăng, thiếu niên tâm trí kiên định, khóe mắt lại có chút óng ánh.

Lý Thanh Sơn tự giễu nói:

- Quả nhiên nam nhi không dễ rơi lệ, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm, để ngươi phải chê cười rồi.

Nó nhón chân lên, đưa tay chạm vào khuôn mặt Lý Thanh Sơn, lấy xuống một giọt nước mắt, cẩn thận để trong lòng bàn tay, bộ dáng có chút trân trọng.

-Đừng cầm lấy!

Sắc mặt Lý Thanh Sơn đỏ lên, bỗng nhiên hần cảm thấy chỗ khó xử của Thanh Ngu, nước mắt nam nhân làm sao có thể giao cho người khác đây?

Hần nghĩ tới lời Thanh Ngu nói, quý vật nhỏ yếu không có thực thể, chỉ khi tu luyện tới một trình độ nhất định mới có thể dần dần hóa hư thành thật, cầm lấy đồ vật chân thực. Đứa bé này nhỏ yếu như vậy, chắc hẳn chỉ có thể cầm lấy đồ vật cực kỳ nhẹ.

Nó chỉ cúi đầu nhìn chất lỏng trong suốt trong lòng bàn tay.

Lý Thanh Sơn bất đắc dĩ, ngẩng nhìn bốn phía, trong lòng có chút kỳ quái, trời hôm nay làm sao tối muộn như vậy? Cảnh sắc xung quanh phòng nhỏ tuy có chút ảm đạm nhưng vẫn trông thấy rõ ràng.

Nhưng khi hần ngửa đầu nhìn thấy ánh trăng thì đã rõ ràng, không phải trời tối chậm mà là do con mắt của hần đã sáng lên. Mắt hần không chỉ thấy mọi vật ở trong đêm, hơn nữa còn giống như cửa sổ được lau chùi một tầng bụi bặm vậy, nhìn cái gì cũng thấy cực kỳ rõ ràng.

Lý Thanh Sơn tự lẩm bẩm nói:

- Quả nhiên Ngu ca là yêu quái, nước mắt mà lại có diệu dụng như vậy.

- Không còn sớm nữa, ta muốn đi ngủ rồi, bởi vì ngươi mà ngày hôm qua ta đã không được nghỉ ngơi tốt. Ngày mai ta còn có việc muốn làm, nếu tinh thần không được bồi dưỡng đầy đủ thì không thể làm được.

Lý Thanh Sơn trở về phòng đi ngủ, đứa trẻ thì ngồi xồm trước cửa, thân hình được ánh trăng chiếu xuống, cảm giác có chút trong suốt như giọt nước mắt của hần.

Lý Thanh Sơn có cảm giác mình ngủ rất sâu, trời sáng choang mới chịu tỉnh, cả người cảm thấy khoan khoái. Đứa bé kia đã rời đi, chắc là không dám hoạt động vào ban ngày.

Hần rửa mặt một phen, tùy ý luyện Ngu Ma Đại Lực quyền, cầm lấy cây đao thép lấy từ nơi Lý Phú Quý, suy nghĩ thoáng một lát, lại cầm lên mấy khối thịt dê rồi đi ra cửa.

Ba tên lưu manh đang ù rũ ngồi đối diện với nhau, Lưu chốc đầu chết rồi, đội ngũ của bọn họ không có người tâm phúc, ngày tháng ở trong thôn càng gian nan, giống như là con chuột qua đường vậy, người người hô đánh.

Muốn học Lưu chốc đầu thô bạo hoặc Lý Thanh Sơn hung ác, như thế nào mà học được, lập tức ăn cơm đều trở thành vấn đề chứ đừng nói đến ăn thịt uống rượu. Bọn chúng chỉ có thể đến nhà Lưu quân sự giúp việc, miễn cưỡng kiếm cơm ăn, làm sao thoải mái như trước đây.

Lúc này, bỗng nhiên thấy Lý Thanh Sơn đến nhà, ba tên lưu manh vội vã tiến lên nghênh tiếp, chỉ thấy biểu hiện của hần lạnh lùng, một tay cầm đao, một tay nhắc thịt, tự nhiên toát ra một cỗ uy thế, không ai vì tuổi tác của hần mà dám khinh thường.

Tiếng nói ba tên lưu manh cũng nhỏ tiếng đi một chút, khen ngợi một phen chuyện Lý Thanh Sơn làm hôm qua.

Lý Thanh Sơn không để ý những lời nói a dua này, đem thịt dê trên tay thả xuống:

- Có một việc muốn phiền phức các vị, thịt này chính là thù lao, cả một khối lần trước nữa.

- Như thế thật không biết xấu hổ, Nhị Lang huynh chỉ cần một câu nói, huynh đệ chúng ta xuống núi đao biển lửa cũng không từ.

Ba tên lưu manh tuy nói như vậy nhưng lại nhanh chóng cầm lấy khối thịt dê.

Giống như lần trước, Lý Thanh Sơn nói một tiếng :

- Đi theo ta!

Nói xong lập tức xoay người đi, chỉ là lần này, hắn không phải phô trương thanh thế mà là mệnh lệnh không thể nghi ngờ.

Ba tên lưu manh không dám do dự, nhắm mắt theo đuôi đi theo phía sau hắn.

Trước tiên Lý Thanh Sơn mượn cuộc xêng ở một nhà nông dân gần đó, sau đó đi đến nhà Lý Phú Quý.

Lúc này đã gần giữa trưa, người trong thôn đã làm xong việc nông buổi sáng, kết thúc công việc và về nhà ăn cơm. Họ thấy Lý Nhị Lang danh tiếng trong thôn mang theo ba tên lưu manh cùng với công cụ, không biết là muốn làm gì, đều hiếu kỳ đi theo phía sau hắn, lần này kinh động đến hầu hết người trong thôn.

Khi thấy hắn đi tới trước cửa nhà Lý Phú Quý, họ nghĩ thầm chẳng nhẽ hắn muốn giáo huấn con ma men kia sao? Không biết con ma men kia làm sao lại đắc tội hắn? Trong lòng họ đều thấy Lý Thanh Sơn có chút trợ trên, ý vào người đông thế mạnh mà bắt nạt một người sa cơ lỡ vận đáng thương. Hắn ở Lưu gia đại viện hô quát trường thôn cùng quân sự, đó là hành vi không sợ cường bạo mà bây giờ lại ý mạnh hiếp yếu.

Nhưng ba tên lưu manh lại rất cao hứng :

- Đã sớm nhìn ra lão tửu quý không ra gì.

Sau đó còn vỗ ngực chủ động xin đi giết giặc :

- Ta lập tức tóm hắn ra.

Bọn họ đã lâu không được hãnh diện như thế, lần này muốn bắt Lý Phú Quý đến lập uy, đánh y một trận ở trước mặt mọi người.

Lý Thanh Sơn lờm bọn họ một cái, cao giọng hô:

- Có tới hay không?

Đang tại thời điểm mọi người kỳ quái, Lý Phú Quý chạy ra từ trong phòng, cắn răng nói :

- Tới!

Thần sắc y lại cực kỳ tinh táo làm người trong thôn đều thấy kỳ quái, ngày thường Lý Phú Quý đều là một bộ dạng say khướt, cũng không biết từ lúc Lý Thanh Sơn đi rồi, Lý Phú Quý cũng không có uống một hớp rượu nào nữa, không biết ngày đêm đều ngóng trông, không nghĩ mới ngày thứ hai, Lý Thanh Sơn đã tìm đến cửa rồi.

Lần này, người trong thôn càng là không hiểu ra sao, sự thích thú cũng càng ngày càng bị dẫn lên cao.

Lý Thanh Sơn gật gù đầu, ngẩng đầu đi ở phía trước, dẫn đầu một đám người đi tới nhà bà cốt, chỉ thấy cánh cửa đóng chặt, hiển nhiên đã kinh động đến mục ta, hắn lập tức ra lệnh cho ba tên lưu manh:

- Đập ra!

Ba tên lưu manh lập tức sợ hãi, đối với bà cốt, ở trong thôn không ai không sợ, ngay cả khi còn có Lưu chốc đầu, họ cũng không dám đắc tội, mà gian phòng này cùng với miếu thờ đều mang sắc thái thần bí. Chuyện quỷ dị phát sinh bên trong gian phòng này, bọn họ không biết đã nghe bao nhiêu lần rồi.

Những thôn dân khác thấy hắn muốn tìm bà cốt phiền toái, cũng là một ồn ào xôn xao cả lên.

Có người khuyên nhủ:

- Nhị Lang, ngươi đừng làm ầu!

Nhưng cũng có người đe dọa:

- Ngươi bất kính đối với thần chắc chắn sẽ gặp phải báo ứng.

Đây là người cực đoan đặt hết lòng tin vào bà cốt, nếu không phải sợ hãi cây đao trong tay Lý Thanh Sơn, nói không chừng còn muốn tới lý luận với hắn.

Lý Thanh Sơn không nói hai lời, "rầm" một tiếng, một cước đá văng cửa gỗ ra, gạch cửa lớn bằng cánh tay cũng bị bẻ gãy, phát sinh một tiếng vang thật lớn, các thôn dân sợ đến mức cầm như hén.

Lý Thanh Sơn quay đầu ra lệnh cho ba tên lưu manh:

- Canh ở bên ngoài, không được để cho bất kỳ một ai đi vào.

Ba tên lưu manh nhắm mắt lên tiếng, tốt xấu gì thì họ cũng không cần đi vào.

Lý Thanh Sơn vượt qua cánh cửa, bước nhanh tới nội viện, đi tới trước cửa nhà chính.

Hắn đang định đập cửa thì cánh cửa tự động mở ra hai bên, rõ ràng bên ngoài là giữa trưa với ánh mặt trời chói chang nhưng bên trong lại là một mảnh đen ngòm, một luồng khí âm lạnh đập vào mặt.

Bà cốt mặc vu bào màu sắc tươi đẹp, ngồi trên bệ thần, dùng thanh âm khác thường nói:

- Lý Nhị Lang, ngươi có biết tội của ngươi hay không?

“Choang” một tiếng, Lý Thanh Sơn rút ra cây đao thép, miệng hét lớn:

- Nạp mạng đi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 15: Cái chết của bà cốt

Bà cốt đưa tay chỉ vào không trung trước mặt, một đoàn khói đen đập tới, trong sương mù mờ hồ có thể nhìn thấy rất nhiều khuôn mặt dữ tợn và thống khổ.

Đây chính là đòn sát thủ của mộ, tên là "Quý Vụ", tập hợp toàn bộ âm khí và oán khí bị mộ ta thu gom, mà thường ngày thì được nhốt lại ở bên trong một cái hũ tro cốt, rồi chôn ở sâu trong lòng đất tiếp tục thu nạp âm khí, mãi đến lúc máu chốt mới đem ra sử dụng. Hơn nữa này đám Quý Vụ này cũng không có trí tuệ, chỉ có oán hận nên rất khó khống chế, nếu không cẩn thận sẽ bị phản phệ ngay lập tức.

Hôm nay thấy khí thế của Lý Thanh Sơn quá hung hăng, mộ mới vội vã mở ra. Nhưng đám Quý Vụ này uy lực cũng bất phàm, sinh linh tâm thường bị đám Quý Vụ này chụp trúng sẽ ngay lập tức bất tỉnh nhân sự ngã lộn trên đất. Mà âm độc nhất chính là, đám Quý Vụ này và Quý Hồn vốn không có thực thể ở trạng thái hư vô, nên người bình thường căn bản không nhìn thấy chúng.

Nếu không phải Lý Thanh Sơn trải qua tu hành đôi mắt đã được cường hóa thì lần này sẽ gặp phải khó khăn rất lớn. Thành quả của việc khổ tu trong những ngày qua đã hiện ra, thân thể hắn nhanh chóng tách ra khỏi đám Quý Vụ, xông thẳng về phía bà cốt.

Bà cốt không ngờ Lý Thanh Sơn thế mà lại có thể thấy được Quý Vụ, trong lúc nhất thời trở nên hoảng hốt, nhanh chóng lay động một cái chuông đồng:

- Tiểu An Tiểu An! Mau ra đây cho bà nội, giết hắn đi!

Đứa bé được gọi là "Tiểu An" kia chỉ ngồi xồm ở trong góc, tỏ rõ vẻ thống khổ, ôm đầu không nhúc nhích.

Nói thì chậm nhưng chuyện lại xảy ra rất nhanh, Lý Thanh Sơn sử dụng chiêu "Ngư Ma Đạp Địa", chân giẫm mạnh lên trên mặt đất, lưu lại chỗ đó một cái dấu chân thật sâu, bay người lên, chém xuống một đao.

Hàn quang hiện ra, máu tươi tung toé, ngay sau đó cánh tay bà cốt đang cầm chuông đồng gãy như chân gà đã bị Lý Thanh Sơn chém rụng.

Lý Thanh Sơn còn không kịp kiểm nghiệm thành quả của một đao kia, thì đã cảm thấy âm khí kéo tới từ phía sau. Đám Quý Vụ kia thế mà lại nghe thấy được hơi thở của người sống, giống như là dã thú ngửi được mùi máu tanh, bị oán hận điều khiển nhào tới.

Lý Thanh Sơn không dám dừng bước, chạy gấp về phía trước, nhưng rồi cảm thấy đám Quý Vụ kia lại không đuổi theo, mà nghe một trận tiếng kêu thảm thiết đau đớn từ phía sau truyền đến. Hắn xoay người lại chỉ thấy đám Quý Vụ kia đang phủ lấy khắp người bà cốt, từng cái từng cái mặt quỷ găm nuốt cắn xé thân thể mộ ta.

Chuyện biến ảo như thế, ngay cả Lý Thanh Sơn cũng không ngờ tới.

Hóa ra khi bà cốt đang bị đau đớn hành hạ, thì đã mất đi quyền khống chế đám Quỷ Vụ, ngay lập tức đã bị phản phệ.

Oan có đầu, nợ có chủ.

Bà cốt này là người khời xương, cuối cùng gieo gió gặt bão, cả người giãy dụa, huyết nhục lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng khô héo.

Lý Thanh Sơn quan sát mà cảm thấy cực kì vui sướng, bật cười ha hả.

Vốn là trong lòng hắn cũng có một tia thương xót và đồng cảm, cuối cùng cũng bị hắn cưỡng chế, bởi vì hắn cảm thấy đáng thẹn. Đối mặt đứa trẻ vô tội chịu khổ nhiều năm như vậy, hắn nguyện dùng thơ văn để giải tỏa nỗi buồn, thậm chí rơi cả nước mắt. Còn đối với loại người không bằng súc sinh như mụ ta, thì hắn hoàn toàn vứt bỏ tia đồng cảm kia, ngửa mặt lên trời cười to.

Ngoài tường viện vốn có đầy người đang tụ tập, nhìn khắp nơi trong ngôi nhà, thôn dân tò mò, khiến cho ba tên lưu manh kia cũng không thể ngăn cản nổi, chỉ có thể mặc cho bọn họ làm như vậy, chỉ là bọn chúng vẫn chiếm cứ được chỗ quan sát tốt nhất.

Mất thấy sau khi Lý Thanh Sơn bước vào trong nhà, thì bay người lên dùng một đao chặt đứt tay bà cốt, sau đó bà cốt ngã trên mặt đất rồi lập tức kêu rên có vẻ rất thống khổ, còn Lý Thanh Sơn lại cười như một kẻ điên, dọa mọi người sợ đến nỗi kinh hồn bạt vía.

Rất nhiều người đều bị dọa sợ đến mức té xuống khỏi bờ tường, ba tên lưu manh cũng run chân ngã ngay trên mặt đất, nhớ tới lúc trước chính mình còn từng cười nhạo chửi rủa hắn, nay cảm thấy cực kỳ hối hận, nhân vật như vậy không phải hạng người để bọn họ trêu chọc.

Lý Thanh Sơn chỉ thấy Quỷ Vụ dần dần tỏa đi khắp nơi, trong đó oán khí một khi được phóng thích sẽ tiêu biến ngay lập tức. Còn bà cốt thì thoi thóp nằm lăn trên mặt đất, hóa ra vẫn còn chưa chết, nhưng cách cái chết cũng không xa lắm. Chắc là mụ ta có tu luyện qua công pháp gì, mới có thể chống đỡ được.

Mụ cúi cánh tay như chiếc chân gà còn lại chỉ về phía đứa bé đang ngồi trong góc, như là cầu xin lại có vẻ như đang oán hận, trong miệng hô:

-Tiểu An Tiểu An!

Ánh mắt của Tiểu An mờ mịt trộn lẫn sợ hãi nhìn mụ, Lý Thanh Sơn nói:

-Ta tiễn mụ một đoạn đường!

Thanh đao trong tay lập tức cắm xuống.

Khi Lưu quân sự và Lý trưởng thông nhận được tin tức tốc chạy tới đây thì chỉ kịp nhìn thấy cảnh này, còn không kịp hô lên mấy câu đại loại như "hạ thủ lưu tình"... thì bà cốt đã đi đời nhà ma. Bọn họ nhìn nhau, sau lưng mỗi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhớ tới mấy ngày hôm trước bà cốt còn ăn nói ngông cuồng, nói cái gì mà Lý Thanh Sơn không còn sống lâu nữa, thế mà hôm nay đã phải nộp mạng.

Bọn họ lại càng vui mừng vì ngày ấy không để ép Lý Thanh Sơn quá mức, bằng không sẽ không biết xảy ra những chuyện gì nữa đây.

Đây là Lý Thanh Sơn lần thứ hai giết người, so với lần thứ nhất chỉ biết hoảng loạn ở trong bóng tối thì lần này là ban ngày ban mặt, hắn lại có vẻ cực kỳ trấn định, có thể nói là rất tiến bộ, ngay cả chính hắn cũng có chút giật mình, suy nghĩ nói:

-Lẽ nào khi ta tu luyện Ngưu Ma Đại Lực quyền thì bị nó khơi gợi lên ma tính trong lòng, hay là nói, đây mới là diện mạo thật sự của ta?

Ở kiếp trước sống trong xã hội hiện đại điên đảo mê ly kia, không biết có bao nhiêu người tính tình không được bộc lộ hoàn toàn, chỉ có thể nước chảy bèo trôi, thuận theo thời thế mà sống. Đừng nói tới người ba mươi, bốn mươi tuổi coi như đã trưởng thành mà ngay cả đám thiếu niên thanh niên cũng không có nhiệt huyết và chí lớn, hắn cũng chỉ là một trong đám chúng sinh, cùng người thường cũng không có sự khác biệt gì.

Sau khi trải qua việc xuyên việt, trái lại đã khơi dậy huyết mạch hào hùng trong lòng ngực hắn, không chịu cả đời này lại phải làm kẻ tầm thường quá. Rồi lại bị cái thôn nhỏ này dưới chân núi này đè nén, miễn cưỡng sống khổ cực đã mười lăm năm, thời cơ rốt cục cũng đã đến, hào khí một khi đã được phóng thích, thật sự sẽ trở nên vô cùng điên cuồng, cũng không thể thu lại.

Lý Thanh Sơn thu lại nụ cười, quay đầu lại nói:

-Hai vị chớ hoảng sợ, lão tặc bà này là kẻ gieo gió thì gặt bão, có tội thì phải chịu, còn cần các ngươi bảo vệ lẽ phải.

Ngươi ban ngày ban mặt xông vào nhà giết người, còn muốn chúng ta bảo vệ lẽ phải sao? Nhưng những câu nói này hai người chỉ dám để ở trong lòng, tất nhiên sẽ không ai đại mà nói ra.

Bỗng nhiên đoàn người lao ra, chạy tới trước mặt Lý Thanh Sơn, bịch bịch bịch đập đầu ba cái, ngẩng đầu lên nói:

-Người là do ta giết, không quan hệ đến Nhị Lang! Lão yêu bà này hại ta cửa nát nhà tan, Tiểu Mao, cha thay các ngươi báo thù rồi!

Nói xong vừa khóc vừa cười, y chính là Lý Phú Quý, tảng đá lớn đặt ở trước ngực y đã rất nhiều năm, đột nhiên được đẩy ra, thì cảm thấy dù cho chết cũng nhắm mắt.

Trong thôn không phải ai cũng biết những gì Lý Phú Quý gặp phải, người biết thì không khỏi trầm ngâm lặng lẽ.

Chỉ có Lưu quân sự lộ ra thần sắc lúng túng và sợ hãi, chính vì Lý Phú Quý gặp phải biến cố, nên y mới mượn rượu tiêu sầu bán nhà bán ruộng tốt cho gã, gã mới có thể thành "Lưu bán thôn", nếu là Lý Thanh Sơn hoài nghi gã cầu kết cùng bà cốt, thì chẳng phải là gay go sao?

Lý Thanh Sơn nói:

-Ai làm người này chịu, ta cần người đến gánh trách nhiệm sao, xin mời đi theo ta!

Hắn bắt chuyện với ba tên lưu manh kia, rồi lại nói với mấy lão nhân có uy vọng trong thôn, cùng đi đến hậu viện của bà cốt.

Lý Thanh Sơn quay đầu lại nhìn về phía dưới mái hiên gập gập đầu. Những người khác men theo ánh mắt của hắn nhìn sang, nhưng cũng không thấy có vật gì. Tiểu An đang trốn ở trong bóng tối, chỉ vào một mảnh đất trống không.

Lý Thanh Sơn ra lệnh một tiếng, ba tên lưu manh bắt đầu đào đất. Bọn chúng ở dưới ánh mắt sấm soi của Lý Thanh Sơn, từng tên từng tên đều liều mạng dùng toàn lực, không dám có chút lười biếng, không mất một lúc, đã móc ra một cái hố to, đào được một bộ hài cốt.

Lý Thanh Sơn nhặt cái bộ hài cốt kia đem đi khám nghiệm rồi lại quay đầu liếc mắt nhìn về phía dưới mái hiên một cái, ra lệnh:

-Tiếp tục đào!

Đó cũng không phải hài cốt của Tiểu An.

Được Tiểu An chỉ điểm, Lý Thanh Sơn lại sai người đào móc mấy chỗ khác, tiếp tục đào lên mấy cỗ hài cốt khác nhau. Trên mặt người chung quanh đều lộ ra vẻ hoảng sợ, trong hậu viện của bà cốt, sao lại chôn nhiều hài cốt như vậy, hơn nữa mỗi một bộ đều giống như hài cốt của trẻ con.

Lý Thanh Sơn cũng có chút giật mình, sắc mặt càng ngày càng trầm trọng, trong lòng biết đây là vật hy sinh để bà cốt tế luyện tà thuật, đám Quý Vụ tràn ngập oán khí kia mà hắn nhìn thấy, không phải chính là do những đứa trẻ bị chết mà ra sao? Chỉ hận là đã để lão tặc bà kia chết quá sáng khoái.

Lúc này, chỉ nghe "keng" một tiếng như là đụng phải món đồ gì đó, bọn họ cẩn thận từng li từng tí đào ra, thì lại nhặt được một cái lọ sứ, miệng được bịt kỹ càng.

Không đợi Lý Thanh Sơn ngăn cản, ba tên lưu manh kia đã mở ra lọ sứ, một ít đoàn hắc khí lao ra, tựa như sấm sét khi ánh mặt trời, chui thẳng vào miệng mũi của một tên lưu manh.

Cả người tên lưu manh kia chấn động một cái rồi ngã xiu ngã lộn trên mặt đất, không lâu sau đã không còn một tiếng động nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 16: Xương trắng và bạc trắng

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 16: Xương trắng và bạc trắng

Thấy cảnh tượng như vậy thì hai tên lưu manh còn lại sợ đến mất mũi trắng bệch, không thể động đậy, nhưng đồ vật bên trong lọ sứ, lại một lần làm lóa mắt bọn hắn, bên trong lọ sứ chứa đầy bạc trắng chói mắt. Đời này bọn hắn cũng chưa từng thấy nhiều tiền như vậy, ngay cả Lưu quân sự và mấy lão già gần đất xa trời, đều lộ ra vẻ ham muốn.

Lý Thanh Sơn đẩy bọn họ ra, bọn họ nhất thời muốn nổi giận, người hèn nhát như thế nào đi nữa, cũng có thể vì của cải, khiến cho đồ mất tim đập nhanh hơn, bắt đầu trở nên hung ác, nhưng khi thấy Lý Thanh Sơn, thì lại không dám làm gì.

Lý Thanh Sơn sao lại không biết tâm tư của bọn họ cơ chứ, hắn đem cái lọ sứ kia lấy ra để ở một bên, ở dưới lọ sứ, có một bộ hài cốt nho nhỏ xuất hiện ra. Từ lâu huyết nhục của bộ hài cốt đã biến mất, hiện ra màu sắc xám trắng, không biết đã bị chôn bao nhiêu năm.

Tiểu An rút cục cũng gập đầu, Lý Thanh Sơn khe khẽ thở dài, nhìn hai bên trái phải, đem bạc ở bên trong lọ sứ đổ ra toàn bộ, rồi xếp bạc cốt vào trong

đó.

Nén bạc lẫn khắp nơi trên mặt đất, xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Lần này, hết thấy mọi người khi nhìn thấy đều trợn cả mắt lên, thậm chí cũng không lo tới những thi hài kia.

Lưu quân sự là từng lần lộn kiếm tiền trong xã hội, tính toán trong chốc lát, thì núi bạc này có tới mấy trăm lượng, ngay cả hân thấy cũng đỏ cả mắt, huống chi là người bên ngoài.

Đồng bạc này ở trong sơn thôn nhỏ như vậy, thật có thể xưng tụng là một khoản tiền lớn.

Lý Thanh Sơn cũng không ngờ tới bà cốt những năm này lại dám vơ vét và cướp đoạt nhiều bạc như vậy. Cái gọi là "Tiền tài làm động lòng người", hân cũng không phải Tiên Nhân không dính khói bụi trần gian, đối với khoản tài phú này tất nhiên cũng sẽ rất động lòng, dù sao tương lai cũng phải dùng đến nhiều tiền!

Chỉ nói riêng việc ăn thịt, hân cũng không muốn ý lại Thanh Ngu mồi. Nếu Thanh Ngu muốn hân độc lập, thì hân sẽ độc lập cho nó nhìn, hơn nữa hân cũng muốn thay đổi khẩu vị, hay là có thể mua thêm vài hũ rượu ngon.

Nhưng hân cũng biết rõ đạo lý "Người chết vì tiền chim chết vì ăn", nếu là mang đi toàn bộ số bạc trắng này, hiện tại những người này lo ngại uy thế của hân nên sẽ không dám nói gì thêm, nhưng trong lòng tất nhiên sẽ sinh ra oán thán, gieo xuống mầm tai họa không nhỏ, thậm chí ngay cả cái chết của bà cốt cũng chưa chắc đã có thể ổn định.

-Lý trưởng thôn, ông là người đức cao vọng trọng nhất trong thôn, nên làm gì với số bạc này, ông hãy nói ọi người nghe một chút đi.

Lý Thanh Sơn lau sạch vết máu trên thân cương đao, rồi thu đao vào vỏ, nhìn qua thì có vẻ như muốn Lý trưởng thôn làm chủ, nhưng khi nói tới bốn chữ "Đức cao vọng trọng" thì cố gắng nhấn mạnh.

-Đâu có đâu có, đây là công lao của Nhị Lang, chặt đứt được một mầm họa lớn trong thôn, số bạc này phải do người xử trí mới đúng.

Trước đó vài ngày Lý trưởng thôn vừa mới đóng vai không mấy vẻ vang, lại cảm thấy trong lời nói của Lý Thanh Sơn tràn đầy sự đe dọa, nào dám đáp ứng.

Lý Thanh Sơn nhìn mọi người chung quanh, những người bị hân nhìn tới, đều vội vội vã vã gật đầu:

-Nhị Lang, người hãy xử trí đi!

Lúc này hân mới chậm rãi gật đầu, hân không ngại phân chia số bạc này, nhưng nếu thật sự có người nào không muốn cho hân làm chủ chiến lợi phẩm, vậy thì phải hỏi trước thanh đao trong tay hân có đồng ý hay không.

Một đám người, không ai là không lớn tuổi hơn Lý Thanh Sơn rất nhiều, nhưng lại phải nghe lời một tuổi thiếu niên mười lăm sắp xếp, tuy nhiên cũng không có ai có cảm giác không cam lòng. Lý Thanh Sơn bây giờ đã không phải là Lý Thanh Sơn lúc trước nữa rồi, hiện tại hân có thể rút đao giết người mà không run tay chút nào, đã chấn nhiếp bọn họ.

Lý Thanh Sơn chuẩn bị phân tiền, một tay cầm lấy lọ sứ chứa bạch cốt, một tay chống đoản đao, một đám lão nhân cúi đầu đứng thẳng tai nghe hân nói.

Khi người người thứ nhất được phân tiền, lại làm cho tất cả mọi người có chút bất ngờ.

-Phú Quý thúc, bà cốt hại người cửa nát nhà tan, lẽ ra nên nhận một phần bồi thường mới đúng, số bạc này thúc mầy cầm lấy đi, sau này ta không muốn thấy thúc say rượu nữa, lúc đó mới có thể an ủi người đã khuất.

Lý Thanh Sơn dùng vỏ đao đâm vào đồng bạc xếp thành ngọn núi nhỏ kia rồi rút ra một chút bạc.

-Chuyện này... Chuyện này làm sao được!

Lý Phú Quý cũng không ngờ rằng Lý Thanh Sơn lại nói như vậy, khiến cho tay chân y không khỏi luống cuống mọt phen.

-Cầm lấy đi!

Lý Thanh Sơn cũng vì muốn được mọi người cảm tạ, tán dương hân nên mới đứng ra đảm nhận việc này, cảm giác đó còn thoải mái hơn khi giết người.

Lý Phú Quý cảm kích không thôi, tiến lên thu hồi bạc.

Lý Thanh Sơn lại bắt chuyện với hai tên lưu manh kia:

-Chỗ này cho các người.

Nói rồi liếc mắt nhìn tên lưu manh đã chết đang nằm trên đất một cái:

- Còn có phần của gã nữa, trở lại đem hấn đi an táng đi, sau đó cố gắng kiếm lấy một nghề nghiệp gì đó, đừng tiếp tục làm những việc thấp hèn như trộm gà bắt chó nữa, bằng không sau này cũng sẽ có tai họa ập đến đấy.

Hai tên lưu manh vừa mừng vừa sợ, thu hồi lại bạc, Lý Thanh Sơn bảo bọn họ mang tên đồng bạn đi, tuy rằng sắc mặt của bọn họ đều hơi trắng bệch, nhưng là bộ dạng thì không có vẻ gì là thương tâm. Bọn họ có dùng số tiền vừa nhận được để an táng đồng bạn hay không, cũng chỉ có trời mới biết.

Cuối cùng Lý Thanh Sơn đi về phía Lưu quán sự, Lý trưởng thôn và một đám lão nhân trong thôn ôm quyền nói:

- Trước đó vài ngày, đối với chư vị có bao nhiêu đắc tội, số bạc này coi như là bồi lễ, mong rằng mọi người tha thứ tuổi trẻ không hiểu chuyện này, chẳng qua nếu như lại có thêm người già có tư cách không đứng đắn, ý mạnh hiếp yếu bắt nạt người trong thôn...

Tuy miệng hấn nói như vậy, nhưng trên mặt lại không có chút ý tứ tạ lỗi nào, nói đến đoạn sau thì lại thả sất khí ra bên ngoài.

- Không có không có!

Đám người lật đặt lên tiếng.

Lý Thanh Sơn gật đầu, rút ra một đồng bạc để bọn họ tự mình phân phối.

- Còn những người khác trong thôn?

Tuy Lý trưởng thôn lấy được phần bạc thuộc về mình nhưng nhìn một đồng lớn bạc còn sót lại, nếu Lý Phú Quý là người bị hại có thể đạt được một phần bồi thường, thì những người bị hại trong thôn đều phải được nhận chứ, có thể nói người người nhà nhà đều cho bị bà cốt trấn lột.

Lý Thanh Sơn nhìn lão một chút:

- Các vị còn có cái gì dị nghị sao?

Hắn tuy rằng đồng tình người trong thôn bị lừa, nhưng hắn không có ý định ngu xuẩn là trả nợ thay người khác. Nếu không phải hắn giải quyết bà cốt nhanh chóng, những người này bị bà cốt đe dọa sợ tới mức quay lại đối phó mình cũng nên.

Hơn nữa chia làm sao, nhà ai nhiều nhà ai ít, tuyệt đối không thể công bằng được, đến cuối cùng hắn có thể không chỉ không nhận được chỗ tốt nào, trái lại còn trở thành đối tượng để mọi người oán hận.

Lý trưởng thôn cũng nhìn thấu điểm này, cho đến nay danh tiếng của mình đã bị thiếu niên làm sụp đổ, nói trắng ra là, lợi ích của thôn dân thì mất mới gì đến lão. Đúng là người trước mắt này càng ngày càng uy hiếp đến quyền uy của lão ở trong thôn, nói không chừng chỉ cần qua mấy năm, chờ đến khi hắn chân chính trưởng thành, vị trí trưởng thôn của chính mình đã giữ không được nữa rồi.

Nhưng cũng không ngờ tới Lý Thanh Sơn tuổi còn nhỏ mà tâm tư đã là kín đáo như vậy, phảng phất nhìn thấu ý nghĩ của lão, càng làm cho lão kinh hồn bạt vía, không dám nói cái gì nữa.

Lý Thanh Sơn đem số bạc còn lại bọc lại:

- Vậy thì mời chư vị giải thích ọi người trong thôn chuyện này đi, việc nơi đây nếu có người nói lung tung, truyền tới tai ta thì... Hừ!

Một đám người lật đặt thưa dạ đáp ứng, ở trước đao kiếm, cũng đã đạt được lợi ích thực tế, còn ai dám ăn nói lung tung.

Lấy Lý trưởng thôn dẫn đầu, mọi người đi ra ngoài cửa, giải thích với người trong thôn một phen, đại khái khen ngợi Lý Thanh Sơn có nghĩa khí vì dân trừ hại. Vẫn còn có một số người là tín đồ của bà cốt cảm thấy không phục, nhưng khi từng bộ từng bộ hài cốt được mang ra, đã hoàn toàn bịt được miệng của mọi người, trong hậu viện chôn nhiều bộ xương người như vậy, sẽ là người tốt lành gì sao?

Hơn nữa ai nguyện ý vì một kẻ đã chết đắc tội với tên cường đạo như Lý Thanh Sơn, còn có cái kia một đám lão nhân "đức cao vọng trọng" nữa chứ.

Lý Thanh Sơn cũng không hề ra mặt, mà chỉ nhặt lấy cái chuông đồng trong cánh tay bị đứt đoạn của bà cốt, mơ hồ có thể cảm giác được nó có một chút linh tính không giống với những vật tầm thường, hỏi Tiểu An:

- Mụ ta dùng thứ đồ chơi này để khống chế người sao?

Tiểu An gật đầu, nhìn chiếc chuông đồng kia cực kỳ căng thẳng.

Lý Thanh Sơn nắm chặt chuông đồng dùng sức bóp méo chiếc chuông đồng đến, cổ linh tính kia lập tức biến mất, sau đó hắn đi ra ngoài cửa, dùng hết toàn lực ném ra ngoài, quay đầu lại cười nói:

- Người tự do rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Huyền Âm Ngự Quỷ thuật

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 17: Huyền Âm Ngự Quỷ thuật

Về mặt của Tiểu An có chút cao hứng lại có chút mờ mịt.

Lý Thanh Sơn lại tìm tòi trong phòng bà cốt một vòng. Tiểu An cũng đi theo phía sau hắn, nó bỗng nhiên ra cánh tay nhỏ giật nhẹ ống quần của hắn, chỉ về phía một chỗ.

Ở trên vách tường Lý Thanh Sơn tìm được một cái hốc tối, bên trong có một chồng giấy, đều là ngân phiếu. Hắn cũng mơ hồ nghe nói qua, thế giới này cũng là có tiền trang, nhưng chồng ngân phiếu này thì đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nghĩ đến số bạc trắng chất đồng được chôn dấu kia chắc là do lúc bà cốt đang còn khỏe mạnh, sau này tuổi già sức yếu, căn bản không thể lại đi đào hầm để dấu nữa, mới đưa những số bạc còn lại mà những năm này cướp đoạt hồi đoái thành những tờ ngân phiếu nhẹ nhàng, rồi để vào trong hộp tối, khoảng chừng cũng có mấy trăm lượng. Mụ ta có nhiều tiền như vậy, thế mà chỉ vì một cái đầu heo lại trở mặt với hắn, cuối cùng lại phải bỏ mình.

Mà ở trong hộp tối thấp nhất, Lý Thanh Sơn rốt cuộc cũng tìm được đồ vật hắn muốn tìm, đó là một tờ giấy Hiệt Thư, trên đó tràn ngập chữ cực nhỏ. Vừa nhìn cũng đoán ra đây chính là thuật luyện hồn ngự quỷ, lẽ của trang giấy cao thấp không đều, như là bị xé ra từ một quyển sách.

Lý Thanh Sơn tu luyện Ngưu Ma Đại Lực quyền, cũng xem như vừa mới bước chân vào thế giới tu chân luyện đạo, đối với những pháp thuật khác cũng có lòng hiếu kỳ, không nghĩ tới những thủ đoạn quỷ dị của bà cốt lại chỉ đến từ tờ giấy Hiệt Thư này. Nếu như mụ ta có được quyển sách hoàn chỉnh thì, người ngày hôm nay phải ngòm tại đây sợ là chính hắn.

Nhưng nếu bà cốt có quyển sách đầy đủ thì sợ là mụ ta cũng sẽ không trốn ở trong thôn Ngọa Ngưu này hơn nửa đời người. Bà cốt vốn không phải là người Ngọa Ngưu thôn, mấy chục năm trước mới đột nhiên tới nơi này rồi ngụ lại, lai lịch của bà ta thì không ai biết, từ đâu bà ta có được tờ giấy Hiệt Thư này, Lý Thanh Sơn cũng không thể nào suy đoán.

Chẳng qua ở dưới tờ giấy Hiệt Thư này còn có một tấm ngân phiếu, bên trong có tới một ngàn lượng bạc trắng, tấm ngân phiếu này xem như đã cực kỳ khoa trương, có thể nghĩ được nó phải tích lũy rất nhiều năm rồi, cũng không phải là số tiền mà bà ta kiếm được ở Ngọa Ngưu thôn, nó khiến lai lịch của bà cốt càng ngày càng khó phán đoán.

Lý Thanh Sơn hỏi Tiểu An nói:

-Nhóc nhận ra vật này sao?

Hắn cảm giác việc này có liên quan tới thân thể của Tiểu An.

Tiểu An cũng trầm mặc không nói gì, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Lý Thanh Sơn lập tức biết việc này đã vượt qua khả năng của nó. Những thứ trong hộp tối này, hắn đương nhiên không chút khách khí mà còn vui lòng thu nhận toàn bộ, nhưng đang muốn đi ra khỏi cửa, thì lại cảm giác được Tiểu An đang kéo ống quần của hắn.

Lý Thanh Sơn quay đầu nhìn lại, thấy nó có chút mê man nhìn hắn như một đứa trẻ lạc đường, đáng thương không nói ra được, trong lòng hắn mềm nhũn, ngồi xổm người xuống ôn nhu nói:

-Nhóc không có chỗ để đi sao?

Tiểu An gật đầu, Lý Thanh Sơn nói:

-Vậy trước hết hãy đi theo ta làm bạn với ta, được không?

Nói xong thì mở lọ sứ ra, biết nó không dám đi dưới ánh mặt trời.

Tiểu An lộ ra nụ cười ngại ngùng, bay vào bên trong lọ sứ.

Lý Thanh Sơn mang theo lọ sứ trở lại nhà tranh, sau khi mai táng hài cốt trong đó rồi lập một phần mộ nhỏ cho Tiểu An.

Thanh Ngu thấy hán trở về, hỏi:

-Thành công rồi hả?

Lý Thanh Sơn nói:

-Chỉ là một mụ phù thủy nhỏ nhỏ, đối phó với mụ thì có khó khăn gì!

Sau đó hán đem chiến lợi phẩm của chuyến này trưng ra cho Thanh Ngu coi, còn đưa tờ giấy Hiệt Thư kia cho nó xem qua, hỏi:

-Đây cũng là một môn thần thông sao? Ta có thể luyện không?

-Đây chỉ là một tờ giấy không toàn vẹn, nên cũng không thể suy đoán ra được điều gì, nhưng ở trên tờ giấy này có ghi lại một loại thần thông tên là Huyền Âm Ngự Quỷ thuật. Không biết làm sao nó lại nằm trong tay mụ ta, luyện loại đồ vật tàn khuyết không đầy đủ này, quả nữa sẽ là không có gì hay ho. Chưa từng nghe tới tham thi thâm sao? Trước hết hãy đem Cửu Ngu Nhị Hồ chi lực luyện thành thực đi rồi hãy nói sau!

Thanh Ngu liếc mắt nhìn hán một cái, nói ra suy đoán của nó về lai lịch của tờ giấy Hiệt Thư.

-Cửu Ngu Nhị Hồ chi lực so với Huyền Âm Ngự Quỷ thuật, cái nào lợi hại hơn?

-Nếu là bản gốc của Cửu Ngu Nhị Hồ chi lực, thì thật sự không dễ để bàn luận. Mặc dù Huyền Âm Ngự Quỷ thuật không lấy việc tu luyện thân thể làm cốt lõi, thế nhưng có thể hội tụ một đoàn quỷ vật, dùng chúng để hù dọa địch thủ thì cũng tính là một môn thần thông thiên về chiến đấu. Nếu như không thể đánh bại người thi triển pháp thuật, thì rất dễ bị chìm ngập ở trong biển quỷ vật.

-Vậy Ngu Ma Hồ Ma chi lực ta đang tu luyện thì sao?

-Tự nhiên là hơn xa.

Lý Thanh Sơn lập tức trấn tĩnh lại tâm thần, không do dự nữa, tiện tay thu trang tàn giấy kia lại.

Chiến lợi phẩm của hán, đơn giản chính là số tiền bạc kia. Lý Thanh Sơn vốn tưởng Thanh Ngu sẽ không để ý những thứ ngoại vật như vàng bạc, nhưng lại không ngờ rằng Thanh Ngu vừa nghe được hán có nhiều tiền như vậy thì mừng rỡ nói:

-Tốt, so với cái tờ giấy rách kia, đây mới là thứ thiết yếu!

Đối với một loại thần thông phép thuật thì hết sức xem thường, nhưng đối với tiền bạc lại coi trọng hết sức, dù Lý Thanh Sơn đã được Thanh Ngu giáo dục cái đạo lý "ăn thịt uống rượu", lúc này cũng không khỏi kinh ngạc, vị Ngu ca này cũng thật là phàm tục.

Thanh Ngu nhìn ra tâm tư của hán:

-Người chưa từng nghe tới bốn chữ 'Tài lữ pháp địa' sao? Đây đều là điều kiện để có thể tu hành đấy, tài vật luôn là xếp ở vị trí thứ nhất.

Lý Thanh Sơn gật gù:

-Làm chuyện gì cũng phải có cơ sở kinh tế.

Nếu không có Thanh Ngu cung cấp thứ tối trọng yếu nhất là đồ ăn, thì cho dù hán có thần công bí tịch gì đi nữa thì cũng không có cách nào tu luyện:

-Chẳng qua, ta bây giờ cũng không cần hao phí quá nhiều tiền bạc.

Hơn một ngàn lượng bạc này cũng tính là một khoản tiền lớn, chỉ dùng để mua rượu thịt thì đủ để chống đỡ trong một khoảng thời gian rất lâu.

Thanh Ngu nói:

-Người vẫn thường hỏi ta, cần thời gian bao lâu mới có thể luyện Ngu Ma Đại Lực quyền tới mức tiểu thành đúng không?

-Đúng vậy, nhưng mà huynh vẫn không chịu nói.

-Hiện tại ta có thể nói cho người biết, dựa vào tốc độ tu hành của người bây giờ, nếu là không có bất ngờ thì e là phải đến mười năm nữa mới có thể tu luyện Ngu Ma Đại Lực Quyền tới tầng thứ nhất, luyện được một ngu lực.

-Mười năm!

Lý Thanh Sơn kinh ngạc há to mồm.

-Đây là khoảng thời gian ngắn nhất, nếu như gặp phải bình cảnh thì khó nói hơn hơn nữa, thần thông càng mạnh mẽ thì lại càng khó luyện, người thật sự

coi đạo gia thần thông như nhưng kỹ năng của nông dân sao? Để cho người tùy tiện luyện tập cũng có thể luyện thành, sau đó sẽ vô địch khắp thiên hạ sao? Tỉnh lại đi!

Lý Thanh Sơn như là bị tát một chậu nước lạnh, sự vui mừng khi chém giết bà cốt đã tan biến sạch sành sanh:

-Nói như vậy, để ta luyện Cửu Ngu Nhị Hồ chỉ lực đến mức đại thành, ít nhất phải cần một trăm mười năm sao?

Hắn hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng chính mình sau một trăm mười năm nữa sẽ có bộ dạng như thế nào.

-Sai, các giai đoạn sau của mỗi môn thần thông lại càng khó luyện thành, ba trăm, năm trăm năm vẫn không luyện thành cũng không gì lạ kỳ. Chẳng qua người cũng không cần lo lắng quá mức, mỗi khi luyện thành một tầng, thân thể sẽ được cố bản bồi nguyên, tuổi thọ tất nhiên sẽ có sự tăng trưởng.

-Vậy thì nên làm như thế nào mới phải đây!

Lý Thanh Sơn tự nhận nghị lực bất phàm, mỗi ngày đều kiên trì không ngừng luyện công, nhưng muốn hắn kiên trì tu luyện mấy trăm năm, hắn ngẫm lại đã muốn phát rồ.

Thanh Ngu thấy đã kích hắn cũng đã đủ rồi, làm ra vẻ mặt "Tiểu tử, biết lợi hại chưa" nói:

-Muốn rút ngắn thời gian, biện pháp đơn giản nhất chính là dựa vào chữ 'tài'.

Mặc kệ vẻ mặt quái dị của Lý Thanh Sơn, một tờ giấy bay đến trong tay Lý Thanh Sơn, trên tờ giấy có ghi tên mấy chục loại dược liệu:

-Đây là?

-Đây là dược liệu dùng để nấu canh pha rượu, việc này ngay cả phạm nhân cũng hiểu được, số dược liệu bên trong nồi canh nhiều hay ít cũng không đáng kể, quan trọng là không thể thiếu một vật.

-Nhân sâm!

Lý Thanh Sơn đã nhìn thấy tên một vị thuốc được ghi ở đầu bảng.

Trên tờ giấy này ghi dược liệu của một loại linh dược thường thấy nhất trong thế gian, được xưng "Bách Thảo Vương", có thể bù đắp lộn lớn nguyên khí. Trong y học còn có tên là Hoàn hồn thang, lúc người sắp chết rót cho họ uống, lập tức có thể khôi phục lại một chút tinh thần để thông báo di chúc, trên thực tế chính là canh sâm.

-Chính là nhân sâm.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 18: Hòe mộc tự quý

-Vậy ta và người tập võ phổ thông dường như cũng không khác nhau gì cả?

-Đương nhiên là có khác nhau, thể chất người bình thường khi được bồi bổ không dễ dàng tiêu hóa, ăn quá nhiều nhân sâm không chỉ vô ích mà còn mang họa vào thân. Ta lúc bắt đầu không nói cho người, cũng bởi vì thân thể người vẫn còn hư ngược, nói rồi cũng vô dụng.

-Mấy ngày qua chậm rãi điều dưỡng, người lại luyện được một tia tinh khí, mới xem như là đạt được yêu cầu, ta đang định muốn người nghĩ biện pháp kiếm tiền, hiện tại đúng là có thể bớt chút phiền phức, chẳng qua số tiền này sợ là cũng không chèo chống được bao lâu.

Lý Thanh Sơn cũng đã biết rõ khác nhau ở nơi nào, so với người bình thường hắn có thể ăn rất nhiều nhân sâm mà không cần lo lắng sẽ xuất hiện hiện tượng chảy máu mũi, thân thể của hắn như là một cái đỉnh lò, nhờ vào thần thông pháp quyết có thể đem hết thấy tinh khí tiến vào trong cơ thể luyện hóa rồi hấp thu, không lãng phí chút nào.

Điều này đồng nghĩa với việc Lý Thanh Sơn cần mua rất nhiều rất nhiều nhân sâm, mà giá trị của nhân sâm bất luận ở thời đại nào đều là dược liệu không quý hiếm, khó có thể mua nổi.

Nhưng hấn phải coi nhân sâm như cái củ cái trắng, chỉ sợ cho dù nhiều tiền hơn nữa cũng không đủ để tiêu dùng.

Hiện giờ tuy trong tay đang có hơn một ngàn lượng bạc, nhưng có thể mua bao nhiêu nhân sâm đây? Hấn không khỏi suy nghĩ đến vấn đề này!

Sau khi ai thán một hồi, thì Lý Thanh Sơn không thể không thừa nhận, đây cũng không phải là một tin tức xấu, tốc độ phát triển sức mạnh tăng nhanh sẽ khiến hấn bước lên một giai đoạn mới.

Người bình thường vì theo đuổi một lần đột phá sức mạnh, phải tìm kiếm ít linh đan diệu dược để nuốt vào, nhưng chưa chắc chắn đã có hiệu quả gì. Mà hấn chỉ cần ăn những đồ vật thường thấy và dễ kiếm nhất, đã có thể làm cho sức mạnh không ngừng tiến bộ, đây đúng là ao ước của không biết bao nhiêu người, hấn còn có cái gì không vừa lòng nữa đây?

Cho dù là vàng ròng bạc trắng, đều là có biện pháp. Nếu có đầy đủ sức mạnh, còn sợ không có tiền sao?

-Tiểu quý này cũng có chút ý nghĩa đấy.

Thanh Ngu chuyển ánh mắt về phía sau Lý Thanh Sơn. Đôi mắt trâu tròn ừng ực nhìn chăm chăm vào Tiểu An đáng trốn ở phía sau Lý Thanh Sơn. Từ đầu tới cuối, Tiểu An vẫn trốn ở phía sau Lý Thanh Sơn, lặng lẽ thò người ra tò mò nhìn Thanh Ngu.

Khi bị Thanh Ngu nhìn chăm chăm, Tiểu An sợ đến nỗi phải trốn đến một bên khác, không dám nhìn thẳng vào con trâu này. Tuy trên người Thanh Ngu không hề có bất kỳ chút sát khí nào hay bộ dáng đáng sợ gì, nhưng theo bản năng nó gần như không muốn tới gần.

-Huynh nói tới Tiểu An sao, hiện tại nó không chỗ có đi, trước hết ta sẽ chăm nom một chút, huynh không ngại chứ!

Lý Thanh Sơn thuận miệng nói, nếu như Thanh Ngu không quan tâm đương nhiên sẽ không mở miệng nói chuyện trước mặt Tiểu An.

-Chỉ dựa vào một tờ giấy rách, thế mà lại thật sự luyện ra quý nô, hơn nữa còn là có thể điều khiển nó, đúng là khó mà tin nổi. Lão bà kia có thể coi là thiên tài trong luyện quý chi đạo, hoặc là linh chất của tên tiểu quý này có chút đặc dị. Chẳng qua lão bà kia nhiều năm luyện hồn và phải hy sinh nhiều vật thí nghiệm như vậy, mà cũng chỉ có thể luyện thành một tên quý nô, thì chắc có lẽ là vấn đề phía sau đúng rồi.

Lý Thanh Sơn nhìn Tiểu An, cũng không biết nó có điểm gì đặc biệt? Chẳng qua chỉ là một tên tiểu quý, có thể có điều kỳ dị gì chứ?

Thanh Ngu nói:

-Nói không chắc nó mới là chiến lợi phẩm tốt nhất, người còn không mau thu nó làm quý nô, người này trong tương lai sẽ có tác dụng rất lớn đấy.

-Quý nô gì cơ chứ, nó mới chỉ là một đứa trẻ, ta đã đồng ý cho nó được tự do.

Ngay cả ở thời điểm khó khăn nhất, Lý Thanh Sơn cũng không chịu làm trái bản tâm, bán Thanh Ngu làm lộ phí, bây giờ đương nhiên càng không chịu làm như vậy.

Thanh Ngu tự biết mình nói quá nhiều rồi, ngáp một cái:

-Vậy hãy để cho nó theo người, chẳng qua nó đã mất đi phụ mẫu, không có ai đi chăn nuôi nó, thì không lâu nữa linh khí sẽ tan hết, hồn phi phách tán.

Hồn phi phách tán! Tiểu An có chút hồ đồ chớp chớp mắt.

-Âm Quý cũng không phải gia cầm gia súc, sao lại cần phải chăn nuôi cơ chứ?

-Người chết vốn sẽ không được ở trên dương thế, ngày cả những Âm Quý có sức mạnh cực cường cũng không chống đỡ được ánh mặt trời, thậm chí chỉ cần một trận cuồng phong thì có thể làm cho bọn họ tiêu vong. Nếu không như vậy thì tất cả người chết đều trở thành Quý hồn lưu lại ở trần gian, qua không biết bao nhiêu năm tháng, trong trần thế này sẽ không biết có bao nhiêu Quý hồn nữa đây?

-Vậy phải làm như thế nào cho phải đây?

Đang lúc hoang hồn, Lý Thanh Sơn bước nhanh tiến sâu vào rừng núi, trên bả vai còn khiêng một cái búa, một con tiểu quý như hư như thực đi bên cạnh hấn.

Khi thì nó chạy đến bên dòng suối vắng, hiếu kỳ đánh giá những con cá nhỏ đang bơi lội, khi thì bay đến ngọn cây, chạm đến một con phi điều. Nhưng không cần chờ không chờ Lý Thanh Sơn gọi nó đã tựa như một con gió trở lại bên cạnh hấn, dùng ánh mắt tha thiết mong chờ nhìn hấn.

Lý Thanh Sơn lắc đầu một cái, rồi nở nụ cười thân thiện, đối với đứa bé này, trong lòng hấn mơ hồ có một tia trách nhiệm.

Nhưng ở sau lưng của bọn họ, phi điều bị cưỡng bức rơi từ ngọn cây xuống, cá nhỏ thì lật cái bụng trắng hớ nổi lên trên mặt nước, điều này chứng minh nó cũng không phải là một đứa bé bình thường, mà là một tiểu quý nguy hiểm.

Lý Thanh Sơn tỉ mỉ quan sát đám cây ở trong rừng, rốt cục cũng tìm được một cây hoè lớn cao út tấp, thân cây phải hơn mười người ôm mới vừa. Hấn nhanh chóng cầm búa lên chặt cây.

Hắn mặc dù không hiểu thủ pháp của đạo pháp, nhưng trong bộ Ngưu Ma Đại Lực quyền lại bao hàm pháp môn cơ bản và ảo diệu nhất về vấn đề vận lực, nên bất kỳ vũ khí nào đến tay, hắn đều có thể vận dụng như thường.

Mỗi một búa vừa nhanh vừa mạnh chém vào cùng một vị trí.

Vụn gỗ bay tán loạn, cự mộc đã bắt đầu lung lay.

Lý Thanh Sơn mặc kệ những chuyện khác, chỉ chuyên tâm bặt ra một khối gỗ nhỏ ở chỗ mộc tâm, cầm lấy đặt trước mặt Tiểu An.

Tiểu An đưa tay đụng vào cái khối gỗ nhỏ làm bằng mộc tâm kia, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra biểu hiện thoải mái, đến cuối cùng mới hóa thành một con gió tròn vào trong đó.

Lý Thanh Sơn nở nụ cười, đây là theo phương pháp Thanh Ngưu dạy hắn, tìm một cây hòe khoảng trăm năm tuổi rồi đốn lấy mộc tâm. Gỗ hòe trời sinh đã có hiệu quả hội tụ âm linh, đối với Âm Quỷ vô cùng hữu ích, bây giờ khi thử một lần quả nhiên đúng thế.

Cứ như vậy, hắn không cần lo lắng Tiểu An sẽ phải hồn phi phách tán nữa.

Trở lại nhà tranh, hắn ngồi trên tảng đá lớn ở trước cửa, đem mộc tâm điêu khắc thành một cái mộc bài, sau khi tỉ mỉ đánh bóng, rồi mới khắc lên đó một chữ "An", sau đó đeo ở bên hông, dương khí trên người hắn sẽ từ từ tẩm bổ cho hồn phách của Tiểu An.

Hắn cũng có thể mượn âm khí trên người Tiểu An để luyện tập thao túng 'khí' trên người mình.

※※※※※※※※※※

Bên trong khu nhà nhỏ, Lý Thanh Sơn đang ngồi ngay ngắn, trong miệng không ngừng mà hò hét:

-Tiểu An, cố!

Tiểu An liền ôm chặt lấy cổ của hắn, dưới sự kích thích của âm khí, tia chân khí ở trong cơ thể Lý Thanh Sơn đã bắt đầu bị điều động chảy tới vùng cổ.

-Cánh tay phải!

Tiểu An mau chóng chuyển đổi phương hướng, ôm lấy cánh tay của hắn, khuôn mặt tuấn tú tuy vẫn tái nhợt như cũ, nhưng cũng giờ đã ngập tràn nụ cười ngây ngô của trẻ thơ, phẳng phai đem việc này trở thành trò chơi cực kỳ thú vị.

Mãi đến tận lúc ánh trăng đã lên trên đầu cành, Lý Thanh Sơn mới đứng dậy, Tiểu An lại lưu luyến không rời.

Dưới sự giúp đỡ của Tiểu An, tia chân khí ở trong cơ thể Lý Thanh Sơn đã thuần phục hơn rất nhiều, mà trong con người của Tiểu An cũng đã nhiều hơn mấy phần linh động, không giống ngờ ngạc giống như ban đầu nữa.

Lý Thanh Sơn cũng biết nguyên nhân không phải chỉ là được dương khí tẩm bổ, mà do đứa trẻ này trước đây vốn đã thông minh lanh lợi, bị người ta tách ra khỏi cha mẹ, không có sự yêu thương chăm sóc rồi lại tùy ý ngược đãi, mới biến thành bộ dạng chất phác thật thà.

Khi được khôi phục lại sự tự do, sinh sống giống như bình thường, trong lòng sinh khí lại bắt đầu nảy sinh.

Tiểu An dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Lý Thanh Sơn, tuy không có thể mở miệng nói chuyện, nhưng trong con người rõ ràng có viết:

- Chơi lại một lần nữa đi!

-Được rồi, đây không phải là trò chơi, ngày hôm nay chỉ làm đến đây thôi, đêm mai hãy tiếp tục!

Tiểu An ngoan ngoãn gật đầu, chắc chắn sẽ không giống như những đứa bé bình thường, khi không được chơi nữa thì làm nũng mè nheo, nhưng cũng khó nén được vẻ thất vọng.

Lý Thanh Sơn nhìn thấy dáng vẻ ấy của nó thì cảm thấy rất bất đắc dĩ:

-Được rồi, chơi lại một lần nữa!

Tiểu An ngại ngùng nở nụ cười, nhưng lập tức dựng lỗ tai lên.

-Chân trái! Phía sau lưng!

Q.1 - Chương 19: Nguru Ma hiển uy

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 19: Nguru Ma hiển uy

Thời gian chẳng mấy chốc mà qua, trong nháy mắt đã đến mùa thu, lá cây trong núi cũng dần dần biến sang màu đỏ, những bông lúa rục rờ ánh vàng cũng đã trĩu hạt bắt đầu có thể thu hoạch.

Một chiếc xe bò chậm rãi đi qua con đường nhỏ trên cánh đồng, Thanh Nguru kéo xe không người điều khiển. Trên xe bò chở đầy da thú, một người thiếu niên trên năm đó, miệng ngâm cọng rom rạ, nhàn nhả gối lên cánh tay nhìn về phía bầu trời trên, một bên hông hắn còn buộc thanh đoản đao, một bên mang theo một bài, chính là Lý Thanh Sơn.

Trên người hắn mang theo hơn một ngàn lượng bạc, đang muốn tới Bách Khê trấn ở bên ngoài hơn mười dặm, ở bên trong thôn nhỏ hẻo lánh này, muốn tiêu tiền cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Muốn mua đồ, chỉ có thể đến các cửa hiệu lớn trong thành trấn. Trong thành Khánh Dương vật tư tuy phong phú, nhưng cách nơi này quá xa, nên không tiện đến đó thu mua.

Hắn không thể làm gì khác hơn là tìm đến chỗ khác để thu mua đồ vật dụng. Thời gian cố định mỗi tháng một lần khi hắn đi vào trong trấn mua bán, ở đây đều sẽ có cuộc hội nghị cỡ lớn, khi đó mọi người ở các thôn xóm phụ cận đều sẽ tập hợp ở trong trấn, tiến hành các loại giao dịch buôn bán, chính là thời cơ tốt nhất để mua nhân sâm. Mà trên tay hắn đã tích góp được không ít da thú, cũng có thể nhân cơ hội để bán đi.

Lý Thanh Sơn vốn không muốn để cho Thanh Nguru kéo xe, nhưng Thanh Nguru lại không ngăn ngại chút nào khi phải tiếp tục làm một con trâu bình thường.

Lúc đi tới Bách Khê trấn, trời cũng vừa sáng, trong trấn nhỏ có một khu tên là Xa Thủy Mã Long, dòng người qua lại rất đông đúc, có rất nhiều tiểu thương đang cao giọng chào hàng, cảnh tượng phi thường náo nhiệt.

Lý Thanh Sơn cũng tìm một khu đất trống, đem da thú và vài bó đã được chuẩn bị kỹ trải ra, nhưng hắn không học những tiểu thương khác mà chỉ ngồi ở một bên đã tọa, không buông tha cơ hội nào để tu luyện.

Ở trong cơ thể hắn, tia khí lưu yếu ớt kia đã lớn mạnh thêm một ít, hắn giống như hải đồng ham chơi, không ngừng điều khiển một tia chân khí kia chuyển động khắp mọi nơi trong thân thể mình.

Tuy thân thể hắn bất động, nhưng làm như vậy cũng cực kỳ hao tổn tinh thần. Lý Thanh Sơn thỉnh thoảng mới mở mắt ra, đáp lại khi khách hàng đến đây hỏi giá.

Trong người hắn mang khoản tiền kèch sù, cũng không muốn làm giàu bằng những tấm da thú này, chỉ muốn mau chóng bán ra xong rồi mua thật nhiều nhân sâm, vì lẽ đó giá tiền bán ra cực kỳ tiện nghi.

Tuy không cùng người khác mặc cả, nhưng chuyện làm ăn xem ra vô cùng tốt đẹp. Những ngày mùa đông giá rét sắp đến, Lý Thanh Sơn cũng biết được cảm giác bị giá lạnh xâm thực là như thế nào, dân chúng bình thường ai không muốn mua một tấm da để làm một cái ủng da hay áo da, không lâu sau thì đã có một đám người vây quanh sạp hàng của hắn.

- Tránh ra! Tránh ra!

Mấy người trẻ tuổi ở phía sau lưng có mang theo cung tên và đao sẵn, sắc mặt khó coi tách đám người ra, đứng vây trước quán nhỏ, bóng của họ che kín cả người Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn mở mắt ra:

- Các vị làm gì vậy?

Bây giờ ánh mắt của hắn đã hơn xa quá khứ, vừa liếc mắt đã nhìn ra những người này khó đối phó.

Tuy rằng bọn họ tuổi cũng không lớn, hơn nữa không thể hiện ra vẻ mặt hung ác, nhưng trên người mang theo một luồng sát khí mơ hồ. Nếu như nói tên họ Lưu bị bệnh chốc đầu chỉ là một chó ghê thà rông, thì bọn họ chính là những con chó hung mãnh chuyên để giữ nhà, trong bọn họ bất luận là người nào cũng có thể dễ dàng giết chết tên họ Lưu.

Một người trẻ tuổi vóc dáng thấp bé, có bộ râu ngắn, chất vấn:

-Những tấm da thú này người từ đâu mà có?

Mà đồng bạn của y thò tay sờ nắn mấy tấm da thú, phát hiện quả nhiên giống như lời đồn, ở trên những tấm da thú này thể mà lại không có một lỗ thủng nào, hoặc là bất kỳ vết tích tổn hại gì, phẩm chất thuộc vào dạng thượng thừa hiếm thấy, nhưng lại ra với bán giá tiền còn rẻ hơn nhiều so với loại da thú bình thường.

-Muốn mua thì hãy mua đi, không mua thì mời rời khỏi đây cho, đừng ngăn cản người khác mua hàng.

Lý Thanh Sơn lười biếng giải thích với mấy người xa lạ, rồi lại nhắm mắt để tu luyện.

Người vây chung quanh từ lâu đã tản ra, nhưng cũng không rời đi, trái lại càng ngày càng nhiều người đến xem, các loại nghị luận xì xào truyền vào trong tai.

-Đây không phải là người của Lạc Mã trang chuyên môn săn bắn sao?

-Dám không để người của Lạc Mã trang vào trong mắt, không biết hần có mấy cái mạng đây?

-Lạc Mã trang!

Lý Thanh Sơn trong lòng hơi động, ngay cả kiến thức của hần có nông cạn hơn đi nữa, thì trang viện này cũng như là sấm động bên tai. Đây là một trong mấy thôn xóm xung quanh Bách Khê trấn, thường xuyên thâm nhập vào sâu bên trong Thập Vạn Đại Sơn, người ở trong trang đời đời lấy nghề săn bắn làm kế sinh nhai, khó trách trên người bọn họ lại có loại khí chất như vậy.

So với người ở thôn Ngọa Ngưu luôn lấy nghề nông làm chủ thì người trong Lạc Mã trang nhanh nhẹn hơn rất nhiều, mỗi ngày cùng dã thú trong núi chém giết, cũng tập luyện một ít võ nghệ gia truyền, không chỉ không chịu phục tùng sự quản thúc của Khánh Dương thành, mà còn chưa từng nộp thuế.

Trong Khánh Dương thành từng có người nỗ lực phái binh chinh phạt nơi đây, nhưng còn chưa tới trong thôn, thì đã gặp phải vô số cạm bẫy bắn lén, rất vất vả mới chạy tới thôn trang thì cũng đã tổn thất hơn một nửa nhân mã, sĩ khí của đại quân đã bị tiêu giảm, tướng quân lĩnh binh chinh phạt chỉ có thể ghìm ngựa trước trang rồi ảo não trốn về Khánh Dương thành.

Tên của ngôi làng vốn đã bị người đời quên lãng, nay lại biến thành “Lạc Mã trang”.

Có thể tưởng tượng được, một thôn trang có thể làm cho đại quân chinh thảo bị thất bại tan tác quay trở về, người trong thôn sẽ trở nên kiêu ngạo đến cỡ nào. Một tên thanh niên choai choai lại muốn chống lại bọn họ, điều đó chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Người trẻ tuổi có vóc người thấp bé kia nghe vậy thì lửa giận nổi lên vội vàng nói:

-Những tấm da thú này, người không thể bán ở đây!

-Dựa vào cái gì?

Lý Thanh Sơn mở mắt ra, trong con ngươi tựa hồ có ánh sáng lóe lên.

Khiến cho người trẻ tuổi nhớ tới nhưng mãnh thú trong núi, con mắt của chúng cũng thường phát sáng trong bóng tối, theo bản năng để thắng sự cảnh giác, thể nhưng cũng không úy kỵ. Bọn họ là những thợ săn cùng dã thú chém giết, hơn nữa nhìn trang phục của Lý Thanh Sơn thì chỉ là một tên nông phu, trong lòng càng xem thường:

-Vì lão tử không muốn cho người bán!

Nói xong thì đưa tay liền nhắc sạp hàng của Lý Thanh Sơn lên.

Đột nhiên một bàn tay lớn mà thô ráp, giống như một chiếc kim sắt kẹp chặt cách tay người trẻ tuổi lại, y cảm thấy đau nhói.

Người trẻ tuổi lấy làm kinh hãi:

-Thằng này sức lực thật lớn.

Nhưng y phản ứng không chút nào chậm, quyền trái đánh thẳng vào mặt của Lý Thanh Sơn.

Mà đồng bạn của y cũng không không có ý tứ giúp đỡ, chỉ là thờ ơ lạnh nhạt đứng ở một bên quan sát, có vẻ rất tự tin, có trên mặt còn mang theo nụ cười khinh bỉ.

Thật ra thì đây cũng là lần thứ nhất Lý Thanh Sơn chân chính cùng người khác giao thủ. Khi giết tên họ Lưu thì gã đang say rượu không có chút khí lực nào để phản kháng, còn bà cốt chết là do đám Quỷ Vụ phản phệ.

Nắm đấm hung hăng phá không xông tới, căn bản không cho người ta nhiều thời gian suy nghĩ, nhưng hiệu quả của rất nhiều ngày tu hành đã được phát huy. Theo bản năng Lý Thanh Sơn nghiêng đầu né qua, chân phải tung ra, thân thể nghiêng ra phía trước.

Hắn lấy xương sống lưng làm trung tâm, cơ thịt cả người run run, hợp làm một thể, giống như một cái khối thép rắn chắc, vừa nhanh vừa mạnh va vào người trẻ tuổi.

Thiết Sơn Khảo chính là một chiêu thức cực kỳ thông thường, trong Ngưu Ma Đại Lực quyền cũng có, nhưng đồng thời nó đã được dung hợp với ba chiêu thức.

Ba chiêu đó lần lượt là: Ngưu Ma Đạp Địa, đứng nghiêm gót chân, toàn lực trụ vững. Chiêu thứ hai là Ngưu Ma Vận Bì khiến cho thân thể cứng cỏi, không thể thôi động. Còn thức thứ ba là Ngưu Ma Đỉnh Giác, lấy sừng trâu húc ngã đối thủ, tất cả các động tác đều liền một mạch.

Thanh Ngưu đang nằm ở phía sau, thoải mái gật đầu.

Người trẻ tuổi thấy vậy thì kinh hãi đến mức biến sắc, lúc này hắn giống như một con trâu được lao nhanh về phía mình, chỗ ngực đau đớn, bị đánh bay ra ngoài, ngã vào trong đám người, gần cốt cả người giống như là muốn vỡ ra.

Tiếng bàn luận của đám người xung quanh bỗng nhiên im bật, mấy tên đồng bạn của người trẻ tuổi cũng ngăn người một chút rồi giận dữ xông tới.

Về mặt Lý Thanh Sơn lại càng thận trọng, một chọi một và chuyện đấu cùng lúc nhiều người là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, trừ phi sức mạnh chênh lệch quá nhiều, bằng không song quyền khó địch nổi bốn tay. Trâu được cho dù cường tráng đến đâu khi bị một đám chó săn hung ác vây cản, thì cũng chỉ có thể dám câu tặc đón từng khối từng khối huyết nhục cho đến chết mà thôi.

Trong lúc đối mặt với nguy hiểm một tia chân khí kia bắt đầu chuyển động tập trung vào hai mắt của Lý Thanh Sơn, hắn chỉ cảm thấy động tác của mấy người kia bỗng nhiên chậm lại, chậm đến mức về mặt phần nộ của bọn họ hắn đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 20: Bắt đầu nổi danh

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 20: Bắt đầu nổi danh

Công dụng của tia chân khí kia hóa ra không chỉ là cường hóa sức mạnh, mà còn có những hiệu quả đặc thù khác.

Hắn cúi thấp người tránh một quyền, rồi lại tung ra chiêu Ngưu Ma Đỉnh Giác, song quyền đánh thẳng vào một tên thợ săn tuổi còn trẻ, lập tức húc bay y ra xa.

Nhưng cùng lúc đó, một tên khác đã vòng tới phía sau lưng của hắn, tung một quyền mãnh liệt đánh về phía hậu tâm của Lý Thanh Sơn. Còn hai tên khác thì phân ra hai bên trái phải ôm lấy eo của Lý Thanh Sơn, muốn cạy mạnh để quật đổ hắn.

Bọn họ cả ngày ở trong núi săn bắn, thông hiểu cách vây giết, cũng không phải là những kẻ đầu đường xó chợ chỉ biết lỗ mãng. Dù cho Lý Thanh Sơn có thể vượt qua bất luận người nào trong số bọn họ, thì trong nháy mắt cũng sẽ rơi vào thế hạ phong.

Mất thấy không kịp tránh né hay chống đỡ, toàn bộ tinh thần của Lý Thanh Sơn quay về đặt ở hậu tâm, còn tia chân khí kia cũng tùy tâm mà động, cường hóa cơ thịt phía sau lưng nổi lên từng múi thịt săn chắc rồi tụ tập lại với nhau mờ mờ nhò nhò lên như một ngọn núi nhỏ nhỏ.

Từng quyền từng quyền đánh vào phía sau lưng Lý Thanh Sơn, nhưng giống như đánh lên tann da trâu vô cùng cứng rắn, tất cả sức đều tan biến khi cơ thịt trở lại bình thường, ngoại trừ việc cả người chấn động thì cũng không thấy Lý Thanh Sơn có cái gì khác thường.

Đồng thời hai tên đang ôm lấy vòng eo của Lý Thanh Sơn, cũng cảm thấy thân thể hắn giống như đã cắm rễ ở trên mặt đất, căn bản không thể xô dịch nổi, sau khi ba người dùng toàn lực, thì khí thế nhất thời suy nhược không thể tiếp tục quật ngã hắn nữa.

Sau khi chịu đựng ba tầng công kích thì Lý Thanh Sơn cũng đã kịp hồi khí, quát to một tiếng, hai khuỷu tay truy xuống.

Một thức Ngưu Ma Đỉnh Giác trong bộ Ngưu Ma Đại Lực Quyền, điểm đáng chú ý chính là không chỉ quyền cước mà mọi bộ phận vị trí trên cơ thể đều có thể làm sừng trâu, cùi trỏ khi dùng làm sừng trâu chính là thức có uy lực to lớn nhất.

Hai tên thợ săn kia chỉ cảm thấy đau nhức, muốn ói ra máu, thân bắt do kỷ nằm ngã lộn trên mặt đất.

Lý Thanh Sơn bỗng nhiên xoay người đối mặt với tên thợ săn đánh lén từ phía sau, rồi tung ra một quyền đâm thẳng vào ngực y, khiến y nằm bất tỉnh nhân sự trên đất.

Tất cả mọi người đang đứng xung quanh xem đến hoa cả mắt, chỉ thấy tên thiếu niên trẻ tuổi kia, ba lần hạ xuống năm lần tung đòn, đã đánh cho năm tên hảo hán của Lạc Mã trang nằm vật vã trên mặt đất, tất cả mọi người ở đây không ai là không kinh ngạc.

Lý Thanh Sơn nhìn năm tên đang lộn lộn kêu rên trên đất, lại nhìn sang hai tay của mình, tựa hồ có chút không thể tin được đây chính là mình việc làm, trong lúc vô tình sức mạnh của hắn đã đạt đến trình độ như thế này rồi sao?

Nhưng hắn còn chưa kịp cao hứng thì lại một đoàn thợ săn bỗng nhiên lao ra, người thì trên tay đã cầm sẵn cung tên, kẻ thì đã rút ra đao sẵn, nhìn chăm chăm vào Lý Thanh Sơn.

Lần này hội nghị ở Bạch Khê trấn này, Lạc Mã trang cũng không chỉ đến có mấy người như vừa rồi, mà còn mang tới hơn hai mươi người, mang theo toàn bộ da thú mà sơn trang tích góp được. Mấy tên thợ săn trẻ tuổi bị đánh ngã trên mặt đất, cũng chỉ là tiểu bối đi theo trưởng bối mà thôi.

Mất thấy đồ vật của bọn mình bán không được, lại nghe nói là có người bán phá giá da thú, nên nhanh chóng tìm tới, muốn gây phiền phức cho Lý Thanh Sơn. Lại không ngờ rằng đã không làm khó được Lý Thanh Sơn lại còn bị giáo huấn một trận nên thân.

Các trưởng bối đương nhiên sẽ không ngồi yên mà không để ý đến, nhanh chóng làm ra phản ứng, vây lấy Lý Thanh Sơn. Hơn mười mấy tên thợ săn cầm sẵn vũ khí trên tay, trong nháy mắt đã bộc phát ra khí thế up hiếp, khiến cho hắn cảm giác mình giống như đang rơi vào rồi trong cạm bẫy, sinh từ chỉ có thể nghe theo người đặt bẫy, lại có một luồng cảm giác tuyệt vọng sinh ra.

Giống y như tình cảnh trận "Hồng Môn yến" mà hắn gặp trong nhà Lưu quân sự, quả thực rất giống như thế, trong lòng hắn thực sự đang căng như sợi đàn. Bỗng nhiên biết rõ thân phận của đối phương, biết bọn chúng lấy việc săn bắn làm kế sinh nhai, chuyện bọn chúng am hiểu cũng không chỉ có nắm đầm, mà còn cả việc bắn cung, lóp da trâu mà hắn mới luyện thành miễn cưỡng thì có thể chống lại nắm đầm, chứ không chống đỡ được sự sắc bén của mũi tên.

Nguy hiểm lại hiện lên, hắn bình tĩnh rút thanh đao ở bên hông ra, ánh mắt dò xét khắp bốn phía, tìm kiếm kế thoát thân, không ngờ chỉ bán mấy tấm da thú mà cũng gặp phải tai họa như vậy. Mặc dù không tình nguyện, nói không chừng còn phải giết người, mở một đường máu.

-Chuyện này do người gây ra?

Một nam nhân trắng niên nhìn về mặt thì dường như đang có bệnh, trên lưng y cũng có một cái cung lớn, đứng ở giữa đám thợ săn, giọng nói như chuông đồng.

Lý Thanh Sơn đáp:

-Đúng vậy!

Nam nhân có chút kinh dị đáng giá Lý Thanh Sơn kỹ càng một phen. Người bình thường khi nhìn thấy cảnh này, thì sẽ bị dọa sợ đến mức tay chân như nhũn ra, nhưng không ngờ tiểu tử này tuổi còn trẻ mà lại có thể trấn tĩnh như vậy, chỉ với phần tâm trí thì đã vượt xa tất cả bọn tiểu bối ở trong thôn trang rồi.

Hỏi mấy tên đang nằm trên đất mới biết chúng bị Lý Thanh Sơn dùng thiết sơn đánh bay đi ra ngoài, y hỏi tên trẻ tuổi có vóc người thấp bé:

-Tiểu Hắc, chuyện gì thế này?

-Liệp đầu, tiểu tử này có lẽ muốn phá đám việc buôn bán của chúng ta!

Tiểu Hắc cố gắng chống đỡ thân thể để đứng dậy.

Tất cả mọi người đều xôn xao:

-Là đầu lĩnh trong đám thợ săn của Lạc Mã trang phải không?

-Đúng là Hoàng Bệnh Hồ!

Cái gọi là đầu lĩnh của thợ săn, cũng có thể coi như tương đương với chức trưởng thôn. Nhưng so với trưởng thôn của Ngọa Ngưu thôn thì lại không giống, kẻ có thể trở thành đầu lĩnh của đám thợ săn trong Lạc Mã trang, đều phải là hán tử mạnh mẽ nhất thôn, đồng thời phải biết chỉ huy tất cả công việc săn bắn.

Mà Hoàng Bệnh Hồ hiện tại đang làm đầu lĩnh ở Lạc Mã thôn, lại là người đại danh鼎鼎. Lý Thanh Sơn cũng đã nghe tên y từ lâu, nhưng không nghĩ tới tên hán tử trông giống như bị bệnh đang đứng trước mắt mình lại chính là y, cũng đã hiểu rõ vì sao y lại được gọi là "Bệnh Hồ".

Người có tên, cây có bóng, Lý Thanh Sơn tự nhiên cảm thấy áp lực ở trong lòng càng thêm trầm trọng, nhưng hắn đã không phải là Lý Thanh Sơn lúc trước, cười gằn:

-Người không nói hai lời đã muốn lật đổ sập hàng của ta, bây giờ còn ngậm máu phun người, thêu dệt câu chuyện trở thành ta muốn phá đám việc buôn bán của các người, người của Lạc Mã trang quả nhiên là bá đạo.

Sắc mặt của Hoàng Bệnh Hồ chìm xuống, quát lên:

-Các người còn không mau bò dậy cho ta, một đám người lại không thắng nổi một người, mà còn có mặt mũi nằm trên đất kêu rên sao? Vẫn xứng đáng là nam nhân của Lạc Mã trang sao?

Lý Thanh Sơn biết lần này mình ra tay không nhẹ, nhưng khi Hoàng Bệnh Hồ ra lệnh một tiếng, năm tên thợ săn tuổi trẻ kia lại tự mình đứng lên, ngoại trừ lý do thân thể của bọn họ cường tráng hơn người thường, thì cũng cho thấy họ kính nể Hoàng Bệnh Hồ như thế nào.

Hoàng Bệnh Hồ nhấc tay lên, toàn bộ thợ săn đều thu hồi lại đao cung:

-Việc này là do người của chúng ta có lỗi trước, nhưng tiểu tử người cũng không nên xuống tay nặng như vậy!

-Nếu ta không nặng tay như thế, thì người hiện tại nằm đây phải là ta mới đúng.

-Chúng ta họa hoàn lâm mới hạ sơn một lần, chủ yếu để buôn bán da thú và vài loại tài liệu, cũng chỉ để đổi lấy một ít thứ phục vụ cho đời sống, nhưng người lại phá giá thị trường thì, có thể nói là gây thiệt hại lớn cho chúng ta.

Lý Thanh Sơn im lặng, đây là điều hắn lúc trước không ngờ tới. Hắn tự nhiên có thể nói muốn bán thế nào là chuyện của ta, nhưng nhìn vào việc Hoàng Bệnh Hồ làm, ở trước mặt mọi người công khai thừa nhận có lỗi, rồi lại dùng cách nói chuyện vừa có lý vừa có tình chỉ giáo cho hắn, mà cũng không dựa vào người đồng thể mạnh áp bức hắn, khiến cho hắn không muốn mở miệng để phân tranh.

Nếu là đối phương thật sự muốn giết hắn, hắn cũng sẽ không ngồi chờ chết.

Hoàng Bệnh Hồ nói:

-Những tấm da thú này ta mua toàn bộ!

Nghe y nói vậy thì liền có mấy tên thợ săn tiến lên trả tiền, và thu hồi hết da thú.

Người chung quanh đều chà chà tán thưởng nghĩa khí Hoàng Bệnh Hồ, Lý Thanh Sơn cũng có chút bất ngờ, liếc mắt nhìn túi tiền đưa tới trước mắt:

-Không cần!

Nói xong thì xoay người thu thập vật dụng để lên xe bò, hắn cũng không cần dựa vào những tấm da thú này để kiếm cơm ăn, đối phương đã phóng khoáng như vậy, nếu như hắn tính toán chi li thì thật đúng là người nhỏ nhen.

Về tán thưởng trong mắt Hoàng Bệnh Hồ lại càng sâu, mắt thấy Lý Thanh Sơn đã biến mất ở trong biển người, y quay lại nói với người ở bên cạnh:

-Tiểu tử này đáng để ta coi trọng, có ai biết lai lịch của hắn không?

Một người nông phu cẩn thận từng li từng tí một nói:

-Hình như là Lý Nhị lang ở thôn Ngọa Ngưu!

Rất nhiều người nghe được thì đều nói:

-Chẳng trách!

Tuy các thôn xóm cách xa nhau giao thông lại bế tắc, nhưng những cổ sự có chứa sắc thái truyền kỳ, thì đều truyền đi với tốc độ nhanh nhất, Lý Thanh Sơn còn không biết, chính mình ở trong vòng mười dặm đã có chút danh tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 21: Mua sâm

Lý Thanh Sơn đến quán rượu tốt nhất trong trấn, mua mười mấy vỏ rượu ngon chất đầy xe bò. Sau đó, hắn lại theo danh sách mà Thanh Ngu đưa cho, đến tiệm thuốc mua được phần lớn dược liệu, tuy vậy, thứ quan trọng nhất là sâm lại không thể mua được ở đó.

Bên trong khách sạn lớn nhất Bách Khê trấn, một đám người đầu đội nón lá, mang theo cái sọt thuốc đang yên lặng uống trà, cho dù là ở trong tù lâu, bọn họ cũng không chịu gờ xuồng nón lá trên đầu cùng cái sọt thuốc sau lưng.

Thỉnh thoảng có các chương quỹ của các tiệm thuốc lớn đi vào khách sạn, mở ra cái sọt thuốc xem qua các đồ vật bên trong, sau đó đưa tay bao trong ống tay, cùng bọn hắn cò kè mặc cả. Nếu là thỏa thuận thành công thì bọn họ lấy đi các túi nhân sâm lớn nhỏ khác nhau.

Bọn họ là người hái sâm của Sâm Vương trang, cũng giống như người của Lạc Mã trang, hằng ngày ở trong núi sâu, dựa vào việc hái sâm núi mà sống. Nếu muốn mua nhân sâm, cứ đến tìm bọn họ là tiện nghi nhất.

Lý Thanh Sơn đem xe bò dừng ở trước cửa khách sạn, nhìn chung quanh một lượt, sau đó bước đến một góc, hướng về phía mấy người hái sâm nói:

- Ta muốn mua nhân sâm!

Mấy người hái sâm thấy hắn còn trẻ tuổi, quần áo cũ rách, đều lộ ra thần sắc khinh miệt, không ngờ chẳng có người nào trả lời hắn.

Lý Thanh Sơn cau mặt, lấy ra ngân phiếu hơn ngàn lượng còn dư lại trong ngực đặt lên bàn:

- Ta muốn mua nhân sâm!

Hành động này làm cho tất cả mấy người hái sâm đều ngẩng đầu lên, lộ ra thần sắc kinh ngạc, không có ngờ tới Lý Thanh Sơn lại có thể lấy ra được nhiều bạc như vậy, nhìn nhau một cái, rốt cục có người mở miệng nói:

- Muốn mua bao nhiêu?

Lý Thanh Sơn đã quá hiểu giá cả của nhân sâm, sau khi thương lượng xong giá tiền, hắn liền mang một bao nhân sâm lớn mà rời đi.

Mấy người hái sâm thấp giọng nói chuyện:

- Có muốn tiện tay làm thịt thằng này không?

- Đi tìm Linh sâm quan trọng hơn, đây chính là bảo vật giá trị vạn kim, phạm nhân ăn vào cũng có thể kéo dài tuổi thọ, người tập võ ăn vào, lập tức là có thể trở thành cao thủ nhất lưu, thậm chí đột phá chướng ngại, tấn chức Tiên Thiên cũng không phải không thể.

- Linh sâm mặc dù tốt, nhưng chỉ có một củ, còn muốn đổi phó cái tên bệnh quỷ ở Lạc Mã Trang kia, ta tự nhận không có phúc khí đi lấy. Trăm chim ở rừng không bằng một con ở trong tay, ai nguyện ý làm chuyện này thì đi theo ta.

Bảy tám người đứng lên, nắm lấy yêu đao bên hông, cứ thế mà đi.

Ngoài cửa cách đó không xa, một người trốn ở sau cây trụ, nhìn thấy một màn này thì lặng lẽ rời đi.

Lý Thanh Sơn vội vàng cười xe bò theo một sơn đạo mà đi về phía trước, luôn miệng trò chuyện với Thanh Ngu. Từ trong Hộc Mộc bài, Tiểu An cũng nhô đầu ra, ngồi ở trên nóc xe yên lặng nghe bọn họ nói chuyện.

Đi tới một lối hẹp trong sơn cốc, Thanh Ngu chợt dừng bước, quay đầu lại nhìn Lý Thanh Sơn một cái:

- Phiền toái của ngươi tới rồi.

Tiếng nói vừa dứt, hai bên sơn cốc tự hiện ra bảy tám bóng người.

Lý Thanh Sơn dựa vào mục lực cũng đoán được:

- Các ngươi là... người của Sâm Vương trang?

Đám người kia tay cầm yêu đao, hiển nhiên là những kẻ đang muốn giết người.

- Vẫn còn đánh giá thấp lòng người hung ác!

Hắn chỉ có thể thờ dài cảm thán một tiếng, hắn cũng không phải là không hiểu được đạo lý tiền tài không để ra ngoài, cho nên sau khi mua nhân sâm liền lập tức vội vàng cười xe bò quay về thôn, tuyệt không muốn ở lại một đêm nào, nhưng không có ngờ tới đám người kia lại lớn mật như thế, dám chặn giết mình ở dưới ban ngày ban mặt.

Theo lời đồn đãi thì những người này mỗi ngày đều leo trèo trên các vách đá dựng đứng, hái nhân sâm linh thảo, dân phong cực kỳ bư hãn, hơn nữa

cũng có mang võ nghệ trong người, thân thể nhẹ như chim, nhanh nhẹn như vượn.

- Tiểu tử, chúng ta có mấy lời muốn nói chuyện một chút với ngươi!

Tên cầm đầu bình tĩnh nói, trong ánh mắt lộ ra vẻ khinh miệt, phảng phất nhìn dê bò đọi giết trong lồng:

- Để lại tất cả đồ vật, ngươi có thể đi.

Loại bình tĩnh này cũng không phải làm bộ, hàng năm bọn họ đều đi lại ở trong núi, gặp phải người đi đường đơn độc liền một đao giết chết, lấy đi tài vật. Đây là chuyện thường như cơm bữa, mà sau khi chuyện thành công, đương nhiên là không thể nào bỏ qua cho bất kỳ kẻ nào được sống.

Mấy người hái sâm cười hắc hắc xông tới.

Mắt thấy nguy cơ tiến tới gần, Lý Thanh Sơn chợt động dây cương, Thanh Ngu nhìn hấn một cái, cũng rất phối hợp, mang theo xe bò tăng tốc xông lao về phía trước.

- Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!

Mấy người hái sâm quát mắng, vội vàng nhảy qua hai bên né tránh, trong tay bay lên hai đạo ánh đao, lần lượt thay đổi chém về phía Lý Thanh Sơn trên xe.

Thanh Ngu ngừng đầu ngăn cản, chỉ thấy sừng trâu về ra một đường cong quỷ dị, tên hái sâm cầm đầu nhìn thấy sừng trâu đâm tới, nhưng gã không thể tránh né, bị hung hăng đâm xuyên qua bụng, đóng ở trên vách đá.

Tên hái sâm kia vẫn còn trọn to hai mắt, miệng tuôn ra tiên huyết, không tin bằng vào võ nghệ của mình lại chết ở trên sừng trâu.

Cùng lúc đó, Lý Thanh Sơn tung mình rơi xuống đất, nhanh nhẹn tránh ra hai đạo ánh đao, cương đao ở sau lưng đã nằm trên tay.

Thanh Ngu rút ra sừng trâu, thầm nghĩ: “Từ góc độ của một con trâu mà nói, ta đây coi như đã phát huy vượt qua tài nghệ, còn lại phải xem chính ngươi rồi.”

Mấy người hái sâm kinh hô:

- Cảnh đại ca!

Tên Cảnh đại ca này là một người có thân thủ tốt nhất trong đám bọn họ, không có ngờ tới lại chết ly kỳ như thế, bọn họ làm thế nào cũng không nghĩ ra được Thanh Ngu là một con yêu quái.

Rất nhanh sau đó, bọn chúng liền hướng về phía Lý Thanh Sơn nói:

- Tiểu tử, ngươi biết ngươi đã làm cái gì sao? Vốn là còn muốn cho ngươi chết thống khoái một chút, bây giờ để cho chúng ta phải đem ngươi chém thành mảnh vụn vứt cho sói ăn!

Lý Thanh Sơn chế cười:

- Chỉ bằng các ngươi!

Tuy nói vậy nhưng sắc mặt lại vô cùng ngưng trọng, chậm rãi rút đao.

Không nghĩ tới chỉ trong một ngày đã gặp phải hai trường chiến đấu, hơn nữa lần sau lại hung hiểm hơn lần trước.

Quả nhiên có công phu trên người cũng có ý nghĩa là dễ dàng chọc phải phiền toái, nếu hấn chỉ là thiếu niên nhà nông trói gà không chặt, dĩ nhiên sẽ không thể nào đối kháng được với người Lạc Mã Trang, càng sẽ không có nhiều bạc như vậy để đi mua sâm.

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần chiến đấu nguy hiểm nhất mà hấn gặp phải, cho dù hấn có thần thông trong tay, cũng không dám nói có thể giống như giẫm trên đất bằng, lời của Thanh Ngu đã vang lên bên tai.

Tâm niệm chỉ thoáng qua rồi biến mất, đại chiến hết sức căng thẳng.

- Giết!

Kình phong đánh tới, bốn thanh yêu đao tạo thành lưới đao, bao lấy Lý Thanh Sơn.

Ngu Ma Luyện Bỉ tuyệt không ngăn được đao phong như vậy, Lý Thanh Sơn nhanh chóng làm ra phán đoán, cũng không thèm nhìn về phía sau, ngược lại bước nhanh về phía trước, đánh về phía ba người hái sâm trước mắt. Tâm của hấn cũng không tập trung vào trận đấu này mà là không ngừng hồi tưởng đến một sừng của Thanh Ngu lúc này.

Thanh Ngu tuyệt sẽ không giúp hấn ngăn địch, nếu không, chỉ bằng lực lượng của nó, giết chết bọn người hái sâm này thì dễ như trở bàn tay, một sừng

này có thâm ý sâu sắc.

Ở thời điểm sống chết trước mắt, toàn bộ linh tính, ngộ tính của hắn bị bức đi ra ngoài, trong mắt hắn đột nhiên sáng ngời, Nguru Ma Đỉnh Giác, phải lấy mỗi một chỗ trên thân thể làm sừng trâu, mà vũ khí bất quá chỉ là lướt dọc theo thân thể.

Thanh cương đao thẳng tắp trong tay hắn giống như là đột nhiên trở nên có linh tính, vòng qua một vòng đón đỡ yêu đao.

“Phốc phốc!”

Trong tiếng va chạm, một người hái sâm đã phun ra huyết vụ đầy trời, ngửa mặt lên trời té trên mặt đất.

- Lão Thành!

- Thằng này biết võ công!

Tiếng hô hào liên tiếp vang lên, đám người hái sâm nhìn chăm chăm vào Lý Thanh Sơn, vẻ mặt đã không còn tùy ý như trước rồi.

Mà hai cánh tay Lý Thanh Sơn cũng hiện lên hai vết thương, dựa vào sự bền bỉ của Nguru Ma Luyện Bì, mới không có bị cắt đứt, ngược lại lại kích khởi hung tính trong lòng hắn, hai mắt như lửa thiêu đốt:

- Đến đây đi!

Ở bên trong một khu rừng cây rậm rạp bên sơn đạo có một nhóm người đang ẩn núp, chỉ cách nhau hơn khoảng mười trượng, hơn nữa còn là ở dưới ban ngày ban mặt, người trong sơn cốc lại không có phát giác được.

Chỉ có Thanh Nguru hướng về phía bên này nhìn y một cái.

Cầm đầu chính là Hoàng Bệnh Hồ, quay về phía người bên cạnh cười nói:

- Tiểu Hắc, hiện tại ngươi đã phục chưa?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 22: Linh sâm chi mê

Lúc này cương đao của Lý Thanh Sơn vừa đoạt lấy tánh mạng một người, mặc dù sau lưng hắn cũng bị trúng một đao nhưng không sâu, hơn nữa vết thương đã co lại, không có chảy ra bao nhiêu máu.

Cùng lúc đó, một thanh yêu đao đã đâm vào bụng hắn, hắn nắm chắc lưỡi đao, giờ tay chém xuống một cái đầu đang còn tràn đầy sợ hãi.

Biểu hiện hung hãn này làm cho người ta cảm thấy khiếp vía.

Tiểu Hắc vốn còn có điểm không phục, chỉ nói là Lý Thanh Sơn đột nhiên đánh lên mới thắng được bọn họ, một lòng muốn tìm cơ hội tìm chút mặt mũi. Lúc này trên trán gã đã toát ra mồ hôi lạnh, Lý Thanh Sơn có đao pháp tinh diệu, giết chóc lại hung ác, để cho lòng người kinh hãi.

Con dã thú này, không phải là loại thợ săn như gã có thể bắt giết, may mắn mới vừa ở trên phố xá sầm uất, không có thật sự rút đao khiêu chiến cùng Lý Thanh Sơn.

Chỉ trong chốc lát, bảy người đã trở thành mấy cái thi thể, Lý Thanh Sơn chống cương đao đã tàn phá không chịu nổi quỳ một chân xuống đất, trên người có hơn mười chỗ bị thương, quần áo bị máu tươi thấm đẫm, có máu của người khác cũng có của mình.

Chỉ còn lại một tên hái sâm, trên mặt tất cả đều là vẻ sợ hãi điên cuồng, mặc dù gã cũng đã làm không ít chuyện giết người cướp của, nhưng chỉ biết ức hiếp kẻ lương thiện mà thôi, bình sinh đã gặp qua trận chém giết nào thảm thiết như vậy:

- Ngươi... Ngươi là tên điên!

Về mặt Lý Thanh Sơn giống như là một khối đá xanh cứng rắn, ở thời khắc sinh tử, mỗi một chiêu mỗi một thức của hắn đều phát huy vượt mức bình

thường, kích phát ra tiềm lực trong cơ thể. Nhưng như vậy cũng cực kỳ hao tổn thể lực, chỉ chốc lát liền kiệt sức.

- Thì ra đây là con đường mà ta lựa chọn sao? Thật đúng là tràn đầy máu đen a!

Thanh Ngưu chậm rãi đứng ở một bên, phảng phất như đang hỏi: “Ngươi hối hận không?”

- Ta giết ngươi!

Tên hái sâm điên cuồng hét lên lao tới.

Trên người không còn một tia khí lực, đao phong rơi vào trên cổ, cảm giác lạnh lẽo kích thích lông măng dựng lên, Lý Thanh Sơn điên cuồng hét lên nói:

- Ta không hối hận!

Khí tức trong cơ thể lưu chuyển, toàn bộ vọt tới trên tay, hắn nắm chặt cương đao, vung đao đón nhận.

“Băng!”

“Vù!”

Tiếng dây cung xé rách không khí, một mũi tên bắn nhanh mà đến, đem tên hái sâm cuối cùng ghim trên mặt đất.

Lý Thanh Sơn ngạc nhiên ngẩng đầu, mấy thân ảnh mạnh mẽ từ trên vách núi đá lao xuống, chính là thợ săn của Lạc Mã trang. Bọn họ cẩn thận đến gần Lý Thanh Sơn, chột tiến lên tóm lấy tứ chi của hắn.

Trong chớp mắt vừa rồi, Lý Thanh Sơn đã tiêu hao hết khí lực trên người, bị bọn họ mang lên trên sơn cốc.

- Tiểu tử, làm không tệ!

Hoàng Bệnh Hồ thu hồi đại cung, khen một tiếng, rồi không nhiều lời nữa. Y phát tay một cái, đám thợ săn nhanh nhẹn ẩn núp ở hai bên sơn cốc một lần nữa.

Không bao lâu sau, một đám người hái sâm khác chạy tới, sắc mặt ngưng trọng xem xét thi thể đồng bạn, đến khi nhìn thấy tên hái sâm bị ghim trên đất kia, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, quát lớn:

- Mau lui lại!

- Bắn!

Hoàng Bệnh Hồ ra lệnh một tiếng, hai bên sơn cốc đã bắn một loạt tên như mưa.

Mấy người hái sâm đột nhiên vung yêu đao, nhưng trừ phi võ nghệ cách nhau quá xa, nếu không làm sao chống đỡ được mũi tên, từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Mà Hoàng Bệnh Hồ cầm lấy đại cung, đứng ở một lên trên tảng đá lớn, chuyên môn giết mấy tên cố gắng chạy trốn, bách phát bách trúng, tựa như Từ thần.

Lý Thanh Sơn chống thân mà nhìn, trong lòng cũng cảm thấy rung động, một mặt là rung động vì tranh giành giữa hai đại thôn trang mà đánh giết đến mức thảm thiết như vậy, một mặt thì vì khiếp sợ với uy lực của cung tên.

Hắn tu luyện Ngưu Ma Đại Lực quyền, thứ tăng trưởng nhanh nhất chính là lực lượng, nếu có một cây đại cung ở đây, há không phải là cũng có thể giết người như tàn sát chó như vậy sao.

Hoàng Bệnh Hồ bắn ra mũi tên thứ năm, tiếng kêu thảm thiết đã ngừng lại, chỉ có tiếng rên rỉ yếu ớt như có như không.

- Hoàng Bệnh Hồ!

Một tên hái sâm bị bắn thủng bắp đùi, phát ra tiếng gào thét thê lương.

- Chính là tại hạ!

Hoàng Bệnh Hồ nhảy xuống mồm đá, mở miệng liền hỏi:

- Linh sâm ở đâu? Ngươi nếu thống khoái nói ra, ta liền cho ngươi thống khoái!

- Ngươi... Sao ngươi lại biết được?

- Chuyện ở trong Thập Vạn Đại Sơn này, ta vẫn có thể biết một hai. Linh sâm hiện thân ở bên trong dãy núi phụ cận Lạc Mã Trang, ăn vào có thể loại trừ

bách bệnh, kéo dài tuổi thọ, có phải hay không? Ta vốn cho là giả, nhưng xem về mặt của người thì đã tin được một chút. Các người muốn đoạt thức ăn trước miệng cọp, đúng là không tự lượng sức rồi.

- Người muốn dùng Linh sâm trị bệnh của người chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi, người căn bản không biết làm thế nào để bắt Linh sâm, chờ xem, Sâm Vương trang sẽ không từ bỏ ý đồ!

- Chỉ bằng cái thôn nát chia năm xẻ bảy của các người cũng muốn chống lại với Lạc Mã trang ư?

- Ha ha ha ha, chỉ cần tin tức kia truyền đi, không biết có bao nhiêu cường thủ sẽ hội tụ đến Lạc Mã trang.

Sắc mặt Hoàng Bệnh Hồ khẽ biến:

- Các người bỏ được sao?

Mắt thấy hỏi không được thêm cái gì, y vung tay lên. Đám thợ săn rồi rít tiến lên, đem những tên hái sâm còn chưa chết bỏ thêm một đao giết đi, sau đó vơ vét tài vật trên người, lại nâng xác tới vứt xuống sơn cốc.

Trong chớp mắt, thi thể đầy đất đã bị dọn dẹp sạch sẽ, chỉ còn sót lại vết máu tỏ rõ cuộc chiến thảm thiết mới vừa xảy ra, đợi thêm nữa một cơn mưa rơi xuống, cái gì cũng không còn lưu lại.

Có những thời điểm, tính mạng của con người trở nên hèn hạ như con kiến hôi.

Đám thợ săn lại quay về nhìn Lý Thanh Sơn, trong đó có bội phục tán thưởng, cũng có sát khí không chút che giấu nào.

Lý Thanh Sơn nghe được một bí mật lớn, người Lạc Mã trang tuyệt sẽ không thả mình rời đi, phương pháp đơn giản nhất, tự nhiên là một đao giết chết rồi vứt xác trong sơn cốc giống như đám người hái sâm kia.

Đáng hận là Thanh Ngu không chịu hỗ trợ, mặc cho hắn ở bồi hồi ở giữa sống chết. Lần rời núi này, hắn đã hiểu được lực lượng của mình đã mạnh mẽ hơn xưa, cũng biết được bây giờ mình vẫn rất nhỏ yếu, có lẽ đây cũng là mục đích chân chính của Thanh Ngu.

Hoàng Bệnh Hồ nói:

- Tiểu huynh đệ có thể chịu theo ta đến Lạc Mã trang ngồi một chút không?

- Nếu ta nói là không thì sao?

- Không biết thức thời!

- Giết hắn đi!

Đám thợ săn giật dử thét lên.

Hoàng Bệnh Hồ khoát tay một cái nói:

- Ta không giết người vô tội, nếu cậu không nguyện ý, thì đi đi! Ta tin tưởng cậu không phải là kẻ lấm mồm.

Lý Thanh Sơn cũng không nói thêm cái gì, bằng phong phạm kiêu hùng của đối phương, đã giết người thì chắc chắn sẽ không nương tay, có lẽ y không giết, những tên thợ săn thuộc hạ kia của y đã đang đẳng sát khí rồi.

Hơn nữa hắn cũng có ý đến Lạc Mã Trang nhìn qua một chút, có lẽ còn có thể học được chút ít thủ đoạn bắn tên săn thú, như vậy có thể tăng thêm cơ hội sinh tồn, không cần Thanh Ngu hỗ trợ nữa, hơn nữa lực lượng của bản thân cũng có thể tăng nhiều. Về phần Linh sâm kia, hắn cũng không dám suy nghĩ nhiều.

- Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.

Lúc này, Hoàng Bệnh Hồ mới lộ ra nụ cười, y sai người đưa thuốc mỡ tói, bôi lên cho Lý Thanh Sơn, lại phát hiện vết thương trên người hắn đã co lại, không có chảy máu không ngừng nữa, liền chắc lưỡi xưng kỳ.

Lý Thanh Sơn nhìn đau đi tới xe bò, lấy ra nhân sâm mới mua bỏ vào trong miệng từ từ nhai, lại xé bỏ niêm phong trên vỏ rượu, sau đó uống ừng ực vào bụng.

Rượu hòa tan nhân sâm, một luồng nhiệt khí ở trong bụng tràn ra, nhất thời hắn đã cảm thấy tinh thần hơn rất nhiều, càng làm ọi người kinh ngạc không dứt.

Lý Thanh Sơn leo lên xe bò, cũng không để ý tới người bên cạnh, nhắm mắt đã tọa. Việc khôi phục một mối đau đớn trên người cũng chỉ là thứ yếu, hắn muốn nhân cơ hội này, tổng kết được mất từ trận chiến này.

Đầu tiên, không thể giữ mãi suy nghĩ may mắn được, từng nghe người ta nói giang hồ hiểm ác, hôm nay mới xem như tự mình nhận thức, một bước vô ý,

liền có thể người chết mạng tang, ở trên thế giới này, mạng người thật sự là quá rẻ mạt. Không thể lúc nào cũng có người tương trợ, cũng không thể chỉ chờ vào bộc phát trong chiến đấu. Hữu dũng vô mưu là tự tìm đường chết, một cái mạng này, phải nên quý trọng mới đúng.

Nhưng ở trong lần đánh giết sinh tử này, thể ngộ của hắn đối với Nguru Ma Đại Lực Quyền đã sâu sắc thêm một tầng, hơn nữa tính khí thần cả người cũng đã không giống với lúc trước, hết như một thanh bảo đao đã trải qua ma luyện.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 23: Đường giang hồ còn xa

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 23: Đường giang hồ còn xa

Theo đoàn nhiệt khí tràn vào trong thân thể, một tia khí tức cũng sinh động hẳn lên, lưu chuyển ở trên miệng vết thương, mơ hồ truyền đến cảm giác tê ngứa.

Hoàng Bệnh Hồ thả ra mấy tên thợ săn có thân thủ nhanh nhẹn làm thám báo, đoàn người vây quanh xe bò chạy vào sâu trong núi lớn.

Lần đi này liền đi một mạch đến trời tối mịt, vào sâu trong một ngọn núi lớn, bốn phía không thấy một bóng người.

Ở dưới chân núi, Lý Thanh Sơn đã nhìn thấy Lạc Mã trang trong truyền thuyết.

Xung quanh thôn trang cắm đầy tường gỗ cao cao, bốn góc đều có đặt chòi canh, nhìn không giống như là một cái thôn mà giống như là quân doanh. Một người đi tới bên cạnh, sau khi truyền lời, cửa thôn mới được mở ra, thật là không có tùy tiện ra vào như Ngọa Nguru thôn.

Lý Thanh Sơn là người ngoài duy nhất nên rất hấp dẫn chú ý của mọi người, bề ngoài thì hắn vẫn bất động thanh sắc nhưng trong lòng lại trở nên khẩn trương. Đây chính là đầm rồng hang hổ để cho đại quân phải chùn bước trong truyền thuyết.

Mặc dù Hoàng Bệnh Hồ nhìn như không có ác ý, nhưng vẫn phải cẩn thận ứng đối, tránh cho hồ lý hồ đồ mà mất đi tánh mạng. Thanh cương đao sống đây kia đã bị lấy đi, cho dù là đang còn thì cũng không thể sử dụng vì nó đã bị tổn hại nặng nề sau trận chiến lúc trước.

Hoàng Bệnh Hồ đưa hắn đến ở một gian trống trong tiểu viện, mặc dù không phải người trông coi, nhưng cũng dặn dò hắn không nên đi loạn, sau đó liền vội vã rời đi.

Trong lầu ở trung tâm của thôn, mấy ngọn đèn dầu chiếu rọi xuống, đám thợ săn cực kỳ có uy tín trong Lạc Mã Trang, đang vây quanh một cái bàn tròn thương nghị:

- Vì chuyện hái sâm, oán hận giữa Sâm Vương trang cùng chúng ta chất chứa đã lâu, trong thôn trang thường có người mất tích một cách kỳ lạ ở trong núi, sợ rằng chính là bọn họ làm. Lần này còn dám lấn lẹ Linh sâm, vừa lúc cho bọn hắn một đao.

Hai cái thôn trang chỉ cách nhau vài ngọn núi, không có phân cách rõ ràng, mấy người hái sâm dựa vào hái sâm mà sống, mà hàng năm đám thợ săn đi lại ở trong núi, vẫn có thể nhận ra nhân sâm, gặp được đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Cho nên đã sinh ra rất nhiều tranh cãi, tranh chấp giữa những người miền núi thường thường dùng dao găm để giải quyết, bởi vì cách nhau đủ xa, nên mới không có phát sinh ra trận chém giết trên quy mô lớn nào.

Cho đến đoạn thời gian trước, ở giữa hai trang, tại trên đỉnh Bạch Lão gần với phía Lạc Mã trang hơn một chút, một chuyện làm cho người ta không thể buông tha là phát hiện một buổi Linh sâm trong truyền thuyết, đã có thể hóa thành hình người, thậm chí còn có khả năng đi lại.

Thiên hạ kỳ trân như vậy đã dẫn phát ra một cuộc chém giết. Sau một trận kia, buổi Linh sâm kia cũng đã đi vô ảnh vô tung, nhưng có lẽ vẫn còn ở trên đỉnh Bạch Lão. Nhân mã hai trang cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ mà lục soát núi trên quy mô lớn, nhưng cũng đang làm chuẩn bị.

- Đầu lĩnh, chuyện lần này không thể tiết lộ ra ngoài, hay là nên xử trí tên tiểu tử kia đi thôi!

- Tiểu tử kia có thân thủ không tệ, tính tình cũng hợp với khẩu vị của ta, giết đi thì có chút đáng tiếc, ta đang muốn giữ hắn ở lại trong trang, tăng thêm một phần lực cho thôn trang."

- Nhưng mà hấn vẫn là người ngoài.

- Không cần nói nữa, ta sẽ kiểm tra thật kỹ! Nếu hấn không đủ tư cách, Hoàng mỗ cũng sẽ không nương tay.

Hoàng Bệnh Hồ nói một cách chắc chắn, ngay sau đó lại ho khan một trận.

Trong phòng nhỏ tối om, Tiểu An chui ra từ trong Hộc Mộc bài, ân cần nhìn Lý Thanh Sơn, vươn tay đụng đụng vào vết thương đã kết vảy trên người hấn.

Lý Thanh Sơn nói:

- Không cần lo lắng, ta không sao, tạm thời không có chuyện gì!

Mặc dù nhìn ra được Hoàng Bệnh Hồ thương thức hấn, nhưng loại cảm giác giao tánh mạng trong tay người khác thật sự là không dễ chịu. Mà muốn đem vận mệnh của mình nắm trong tay, chỉ có cách là trở nên mạnh hơn mà thôi.

Hấn lập tức dựa theo chỉ điểm của Thanh Nguu dùng nhân sâm cùng nhân sâm pha thành rượu thuốc, nhân sâm vừa tan trong rượu, hấn nhìn thành quả của mình liền cảm thấy vui mừng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý Thanh Sơn dậy thật sớm, tập luyện Ngưu Ma Đại Lực quyền, chợt thấy kinh phong từ phía sau đánh tới, phảng phất một cơn mãnh hổ lao về phía hấn.

Lý Thanh Sơn xoay người đánh lại một quyền, nhưng lại đánh vào không khí. Hoàng Bệnh Hồ lướt quacsánh tay hấn, tay phải co lại như trào, chụp vào cổ họng của hấn.

“Hấn muốn giết ta diệt khẩu?!” Lý Thanh Sơn nghĩ vậy, nhưng mà không tránh không né, ngược lại nghênh đón tựa như muốn đưa mình vào trong tay người khác, đồng thời hai cánh tay mở ra, giống như gấu bự ôm cây, đánh ra toàn lực của bản thân.

Hấn tu luyện chính là Đại Lực Thần Thông chứ không phải là võ học nhân gian, cho dù không có luyện thành một ngưu lực, nhưng sức mạnh của một cái ôm này cũng không phải thân thể huyết nhục có thể chịu được.

Hoàng Bệnh Hồ bỗng nhiên thu trào, lui thân xoay về phía sau lưng của hấn.

Lý Thanh Sơn kêu “Không tốt”, đang muốn điều chỉnh thân hình, nhưng cảm giác Hoàng Bệnh Hồ không có xuất thủ nữa, chẳng qua là tán dương mà nhìn hấn.

Một trào lúc này, nếu hấn lui về phía sau mà nói, sức mạnh một chiêu kia hoàn toàn phát ra đi ra ngoài, nhất định có thể xé rách cổ họng của hấn một cách dễ dàng. Nhưng hấn không lùi mà tiến tới, liền ngăn chặn được uy lực một chiêu kia, đồng thời dùng chiêu số liều mạng, chẳng những có thể đủ tùy cơ ứng biến mà lại rất có dũng khí.

- Là ta thua.

Lý Thanh Sơn sờ sờ cổ, phía trên có năm vết máu, thân thủ Hoàng Bệnh Hồ tương đối cao, ngay cả lúc hấn không có bị thương thì mình cũng hoàn toàn không phải là đối thủ.

- Võ nghệ của cậu là học được từ nơi nào?

Hoàng Bệnh Hồ hỏi, trừ dũng khí và ứng biến, võ nghệ Lý Thanh Sơn cũng không tầm thường, phản ứng của người bình thường cho dù rất nhanh nhưng cũng không kịp hồi khí. Hơn nữa, mới vừa rồi năm ngón tay của y vừa chạm được cổ Lý Thanh Sơn, phảng phất đâm vào trên da trâu cứng cỏi mà không phải là chỗ yếu hại mềm mại vậy.

Lý Thanh Sơn tất nhiên không thể nói là do trâu dạy, nếu không sợ là sẽ làm cho người ta nghĩ thành kẻ ngu. Hấn liền nói là mấy năm trước gặp được một cao nhân, thấy tính tình hấn chất phác nên đã dạy ấy chiêu, nhưng đã dặn là không thể tiết lộ dung mạo và thân phận.

- Mấy năm trước?!

Hoàng Bệnh Hồ trừng mắt cứng lưỡi, Lý Thanh Sơn không chịu nói ra sự thừa thật cũng không làm cho y quá ngoài ý muốn, nhưng nguyên bản y nghĩ là Lý Thanh Sơn tập võ từ nhỏ, muốn y ở lại bên trong Lạc Mã trang thì mấu chốt là phải hỏi ra sự thừa của hấn.

- Tại sao?

Lý Thanh Sơn không hiểu mà hỏi.

- Cậu không phải là luyện võ từ nhỏ?

- Chỉ dùng mấy năm liền có thể dạy cho cậu đến trình độ như vậy, quả nhiên là không thể tin nổi, xem ra vị cao nhân kia thật là một cao nhân.

Trong lòng Lý Thanh Sơn đỏ mồ hôi, còn may hần thuận miệng nói là mấy năm trước, cũng không nói là một tháng trước, nếu không có lẽ tên Hoàng Bệnh Hồ này sẽ bị hủ chết.

Đồng thời hần cũng càng hiểu được, thần thông cùng võ công phạm trần là hai cấp bậc hoàn toàn khác nhau. Hiện tại hần không phải là đối thủ của Hoàng Bệnh Hồ, chỉ là bởi vì hần mới luyện không đến hai tháng, mà đối phương lại phải hao tổn hai ba mươi năm tu luyện gian khổ.

- Không biết lần này liệt đầu đến đây là có chuyện gì?

- Tiểu tử, cậu có nguyện ý ở lại Lạc Mã trang này không?

Tuy là hỏi thăm, nhưng lại như kiểu làm cho người ta không thể cự tuyệt.

- Có!

Lý Thanh Sơn đồng ý rất sáng khoái, ngược lại Hoàng Bệnh Hồ ngây ngẩn cả người:

- Cậu không có nửa điểm lưu luyện đối với quê hương sao?

- Nếu ta không đồng ý, liệt đầu có thể để ta bình yên rồi đi sao?

Lý Thanh Sơn thân nhiên nói:

- Hơn nữa, ta từng nghe qua một câu.

- Nói cái gì?

- Người ở nơi nào thì chỗ đó chính là quê hương. Ngọa Nguru thôn cũng tốt, Lạc Mã trang cũng được, ta cũng không thấy có cái gì khác nhau, có lẽ ở chỗ này còn có thể học chút ít thuật săn bắn. Nói như vậy, liệt đầu cũng hiểu được? Chí hướng của ta cũng không ở trong phiến núi rừng này.

- Bằng vào võ công bắt nhập lưu của cậu, muốn lẫn lộn giang hồ, đó chỉ là một cái tử lộ mà thôi, nếu không thì làm tôm tép lót đường cho những đệ tử danh môn đại phái đó, làm sao có thể tự tại so với ở trong núi rừng?

- Ồ? Chẳng lẽ bằng thân thủ của liệt đầu cũng không đủ sao?

Lý Thanh Sơn có chút ngoài ý muốn, danh khí của Hoàng Bệnh Hồ tại trong mười dặm tám thôn này đáng được xưng là thanh danh hiển hách.

- Không sợ cậu chê cười, tài bắn cung của ta coi như là khá lắm rồi, đã từng tạo nên chút danh tiếng, nhưng so với vô số cao thủ trên giang hồ, cho dù cậu luyện công mấy chục năm, gặp một đứa trẻ mười mấy tuổi đầu nhưng lại giết cậu giống như giết chó vậy. Ta bị thua thiệt nhiều, có thể còn sống trở lại đã là chuyện may mắn rồi.

Lý Thanh Sơn nhếch miệng, chẳng những không cảm thấy sợ hãi, ngược lại cảm thấy hướng tới.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Tìm kiếm Linh sâm

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 24: Tìm kiếm Linh sâm

Hoàng Bệnh Hồ cảm thấy mình nói vậy còn chưa đủ đả kích, lại tiến một bước nói:

- Đạo pháp quyền pháp của cậu đã đại khai đại hợp, đi theo ngoại công nhất mạch, loại võ công này học tương đối nhanh, nhưng nếu không có một loại nội công thượng thừa phụ trợ từ ngoài tới bên trong để đạt tới tình trạng nội ngoại kiêm tu, sợ rằng rất khó thành cao thủ nhất lưu, cao thủ Tiên Thiên lại càng vô vọng.

- Cao thủ nhất lưu? Vậy ta được coi là mấy lưu? Còn có cao thủ Tiên Thiên là gì?

Lý Thanh Sơn hỏi liên tục mấy câu, cũng làm cho Hoàng Bệnh Hồ có chút tin tưởng rằng hắn có cao nhân truyền thụ, nếu là có sư phụ nghiêm chỉnh thì tại sao lại không biết những thứ này:

- Thân thủ của cậu còn không đạt đến trình độ tam lưu.

- Vậy chính là bất nhập lưu rồi!

- Cậu có thể đánh gục những tên hái sâm kia, đã được xưng tụng là “Hào thủ” rồi! Cậu còn trẻ tuổi, cũng không nên quá nản chí, chỉ cần luyện công thật tốt, thành tựu cao thủ tam lưu là có thể hoành hành một vùng. Thanh Sơn, với tư chất của cậu, chuyện này tuyệt không có vấn đề gì.

Hoàng Bệnh Hồ sợ đã kích quá lớn lại áp chế nhuệ khí của hắn, nên có chút hảo tâm an ủi. Nhưng mục tiêu mà Thanh Ngưu đề ra cho Lý Thanh Sơn từ vừa mới bắt đầu chính là hoành hành nhân thế, còn về nội công lại càng như chuyện cười.

- Cao thủ Tiên Thiên lại càng thêm huyền ảo, trước muốn đả thông kinh mạch toàn thân, đột phá Sinh Từ Huyền Quan, đem nội lực chuyển hóa thành chân khí, có thể tùy ý lưu chuyển ở trong người mà không còn trở ngại, chân khí mạnh tới trình độ nhất định, thậm chí có thể tùy ý phát ra bên ngoài cơ thể để đả thương người, vân vân... Đường như hiện tại, luồng khí này trong cơ thể ta đã có thể tùy ý lưu chuyển rồi, chẳng qua là không thể phát ra bên ngoài cơ thể, chắc là do số lượng quá nhỏ.

Lý Thanh Sơn bỗng nhiên hiểu được, từ vừa mới bắt đầu, hắn cùng phạm nhân đã đứng ở hàng thứ khác rồi, con đường mà hắn đang đi, người tập võ tầm thường không thể tưởng tượng.

- Liệp đầu, ta tất sẽ trở thành cao thủ Tiên Thiên.

Hoàng Bệnh Hồ khen một tiếng “Có chí khí”, nhưng về mặt lại không có biểu hiện gì, cao thủ Tiên Thiên? Ban đầu y nghe qua những chuyện này, chẳng phải cũng có hùng tâm tráng chí như vậy sao, nhưng nào có dễ dàng như vậy.

Y giống như thấy được mình lúc trước:

- Nếu cậu có thể trở thành cao thủ Tiên Thiên, cái chức liệp đầu này giao cho cậu đi làm.

Đây cũng không phải tùy ý mà hứa hẹn, trong suy nghĩ của y, cho dù Lý Thanh Sơn có thể trở thành cao thủ Tiên Thiên thì cũng phải đến mấy chục năm về sau. Nhưng mà y lại không biết, kẻ đứng trước mặt này đã là “cao thủ Tiên Thiên” mà y vừa nói.

Trong lòng Lý Thanh Sơn vừa động:

- Liệp đầu, thân thể của ngươi hình như không được tốt lắm?

- Ta vừa sinh ra liền gầy yếu như vậy, lang trung đã từng nói là nuôi không sống, nhưng mẹ ta không tin, cứ thế nuôi ta lớn. Ta cũng không tin ta lại không sánh bằng những hài tử khác trong thôn, dám luyện liền được một thân võ nghệ, nhưng thân thể vẫn suy yếu, những năm gần đây đau đớn liên tiếp, đã không thấy khoảng thời gian yên ổn nào.

Quả thật, Lý Thanh Sơn có chút bội phục người nam nhân trước mắt này rồi, cho dù hắn không có đại thần thông, nhưng ý chí nghị lực này đã đủ làm tấm gương cho hắn.

- Liệp đầu không nên lo lắng, chỉ cần tìm được Linh sâm, nhất định có thể trị khỏi cho ngươi.

- Ủ, tuy là thứ hư vô mờ ảo, nhưng luôn có một đường sinh cơ! Thừa dịp nguyên khí Sâm Vương Tị bị tổn thương nặng nề, hôm nay chúng ta phải bắt đầu vào núi lục soát núi rồi, cậu có muốn đi không?

- Thương thế trên người ta còn chưa khỏi hẳn, sợ rằng không thể giúp được gì cho Liệp đầu.

Tất nhiên Lý Thanh Sơn sẽ không đáp ứng, đối phương chỉ mới nói như vậy thôi, không có chuyện thật sự tin vào hắn.

- Tốt, vậy thì chờ thương thế trên người của cậu tốt lên rồi, chúng ta lại đến giao thủ, ta sẽ an bài người dạy bắn cung cho cậu.

Hoàng Bệnh Hồ vỗ vỗ vai của hắn nói.

Sau khi Hoàng Bệnh Hồ rời đi, Lý Thanh Sơn lập tức hỏi Thanh Ngưu.

Thanh Ngưu chẳng thèm ngó tới nói:

- Cái gì nhất lưu nhị lưu, con kiến hôi cũng cần phải phân ra mạnh yếu sao? Nhưng cừ Linh sâm này, nếu ngươi có thể lấy được, đối với tu hành ngươi có trợ lực rất lớn.

Lý Thanh Sơn cũng chỉ có thể mở to đôi mắt đầy trông mong nhìn nó.

- Ngươi có thể học tập thuật săn thú, không còn hoàn toàn dựa vào ta, ta rất vui mừng, rốt cục có thể nghỉ ngơi một chút! Từ nay về sau, ngươi hãy tự

giải quyết cho tốt đi!

Không ngoài sở liệu, Thanh Ngu luôn luôn quán triệt chủ ý, tuyệt không xuất thủ tương trợ. Lý Thanh Sơn cũng không tính toán dựa hoàn toàn vào nó, về phần đoạt thức ăn trước hai cái thôn trang đang giành nhau, hẳn càng không có cái tự tin này, hơn phân nửa sẽ đưa luôn cái mạng này vào. Hắn cũng chỉ cảm thán mấy tiếng, bỏ đi tâm tư này, lại nhai thêm một nhánh nhân sâm, đã tọa vận công, cho đến lúc đêm khuya mới đi ngủ.

Một luồng khói xanh như u hồn từ Hộc Mộc bài bay lên cao, hóa thành một đũa trề tuần tú, nhìn Lý Thanh Sơn một cái, hình như đã quyết định gì đó, thừa lúc gió đêm liền bay về phía trong núi, đôi môi không có chút huyết sắc luôn mấp máy.

Nếu có người tinh thông học thần nhìn thấy, liền biết nó đang nói là "Linh sâm" mà người ta nhắc tới.

Thanh Ngu mở mắt nhìn một cái, liền lại nhắm mắt ngủ tiếp. Tiểu An bay ra khỏi Lạc Mã trang, bay vào dãy núi liên miên phập phồng, tự do xuyên qua cây rừng rậm rạp, nhưng thỉnh thoảng cũng phải né qua gió núi lẫm liệt.

Từ rất xa nhìn thấy một chút ánh lửa, khi Tiểu An bay gần liền thấy đám thợ săn Lạc Mã trang mang theo vũ khí đang nghỉ ngơi ở bên cạnh đồng lửa. Hoàng Bệnh Hồ đang thấp giọng cùng mấy người thợ săn thương nghị chiến thuật.

Tiểu An xoay vài vòng, nghe trong chốc lát, liền thuận gió bay lên đỉnh Bạch Lão, cẩn thận điều tra mỗi một con suối, mỗi một khối nham thạch. Dĩ nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ bị những thú con đi ngang qua hấp dẫn chú ý, khiến nó quên đi mục đích của chính mình. Nhưng rất nhanh nó đã phục hồi tinh thần lại, tiếp tục tìm kiếm, trong lòng chỉ giữ lấy một ý niệm trong đầu: "Nhất định, nhất định phải tìm được Linh sâm, như vậy sẽ có thể trợ giúp huynh ấy".

Vào lúc canh tư, mấy người hái sâm triển khai một cuộc đánh lén ban đêm, nhưng bị Hoàng Bệnh Hồ đã có chuẩn bị giết lùi, nhưng song phương cũng không có tìm được Linh sâm. Tiểu An cũng vậy, thừa dịp trước khi mặt trời mọc, nó trở lại thôn trang, khuôn mặt mệt mỏi, cơ hồ có chút chán ghét.

Tâm tư của trẻ con luôn là không dễ làm được việc gì lâu dài, hơn nữa công việc này đối với nó mà nói thì thật là quá cô độc, nó đã chịu đựng quá đủ tư vị cô độc. Nhưng khi nhìn khuôn mặt Lý Thanh Sơn còn đang ngủ say, trong lòng nó bỗng nhiên dâng lên động lực mới, nắm lấy quả đấm, tiến vào trong Hộc Mộc bài mà ngủ.

Lúc sáng sớm, một lão thợ săn với sắc mặt nghiêm trọng đem Lý Thanh Sơn gọi dậy:

- Liệp đầu dê cho ta tới dạy ngươi bắn tên!

Lý Thanh Sơn chú ý tới, chân trái lão hơi cà thọt, nhưng vì không muốn vô lễ với người ta nên chỉ nhìn qua một chút, không nghĩ tới lão thợ săn đã chú ý tới, bình thân nói:

- Bị sói cắn, đi theo ta!

Trên một mảnh trên đất trống phía tây thôn trang, một đám tiểu tử choai choai đang đứng chờ đợi, lớn thì cũng không khác lắm với Lý Thanh Sơn, tuổi còn nhỏ thì nước mũi lem nhem, nhưng trên thân mỗi người đều mang một cái cung sẵn, ánh mắt nhìn về Lý Thanh Sơn đều mang theo chút phòng bị cùng bất thiện.

- Tàng gia, hẳn cũng muốn cùng một nhóm với chúng ta?

Tàng gia khẽ gật đầu, cũng không giải thích nhiều, nói thẳng:

- Kéo cung!

Đám tiểu tử kia lập tức không nói thêm gì nữa, kéo ra cung sẵn, liếc về phía bia ngắm nơi xa. Tàng gia liền đi lại sửa lại tư thế cho bọn chúng, giảng giải những điểm mấu chốt trong việc bắn tên, đem Lý Thanh Sơn ném ở một bên.

Lý Thanh Sơn cũng không cảm thấy nhàm chán, mà là đứng một bên tỉ mỉ lắng nghe. Như thế qua nửa canh giờ, Tàng gia hạ mệnh ọi người nghỉ ngơi, rót cục mở miệng nói với Lý Thanh Sơn:

- Trước luyện khí lực một chút thử coi!

Lão vừa nói vừa chỉ chỉ đồng đá một bên.

Lý Thanh Sơn được gọi đi nâng tạ đá, so với cái loại sự phụ không đem mạng của người coi là chuyện lớn như Thanh Ngu, với mức độ lạnh nhạt này, hẳn vẫn còn có thể chấp nhận được.

Tàng gia lộ ra chút ngoài ý muốn, lão cũng không thích Lý Thanh Sơn, nhưng lại không thể cãi lệnh mà Hoàng Bệnh Hồ đã giao cho, cho nên cố ý chút lạnh nhạt đối với hắn, coi như là tôi luyện tâm tính của hắn. Không nghĩ tới hắn hoàn toàn không có tức giận, cùng với suy nghĩ ban đầu của lão lại hoàn toàn bất đồng, lão thầm nghĩ:

- Khó trách Liệp đầu coi trọng hắn như thế!

- Tiểu tử, ngươi từ đâu tới vậy?

Đám tiêu từ kia nhìn không được tiến lên, trên mặt tất cả đều lộ vẻ khiêu khích.

- Thôn Ngọa Ngưu.

- Hừ, chẳng qua chỉ là trông trọt, cũng có một chút sức trâu, nghe nói người còn dẫn theo một đầu trâu, chúng ta nơi này không cần trâu, giết ăn thịt đi!

Lý Thanh Sơn cũng không thể theo chân bọn họ mà chấp nhặt kêu đánh kêu giết, nhưng càng sẽ không để cho bọn họ tùy ý vũ nhục, hai cánh tay đột nhiên dùng sức, quả tạ đá nặng hai mươi mấy cân ném lên không trung.

- Má ơi!

Đám tiêu từ kia lộ ra vẻ mặt hoảng sợ chạy trốn ra bốn phía, quả tạ đá mười mấy cân mà nện xuống, không đem người đập cho nát bét mới là lạ.

Quả tạ đá nặng nề rơi xuống, Lý Thanh Sơn không tránh không né mà vẫn hết sức chăm chú, nhìn đúng thời cơ, một phát tóm lấy quả tạ đá, thân thể xoay tròn hóa giải lực trùng kích rồi mỉm cười nhìn qua bọn chúng.

Đám tiêu từ kia kinh hãi trợn mắt hốc mồm, từng tiếng nuốt nước bọt ực ực vang lên. Làm như vậy phải cần bao nhiêu khí lực a, vác lên hai cái quả tạ đá thì bọn họ còn có thể làm được, nhưng lại ném lên không trung cao như vậy thì không có khả năng, chớ nói chi là có thể tiếp được quả tạ đá.

Lý Thanh Sơn cũng không đề ý đến bọn họ nữa, chỉ cười nói:

- Tàng gia, ta còn phải luyện khí lực nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Kéo cung bắn tên

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 25: Kéo cung bắn tên

Rốt cục thì Tàng gia cũng lộ vẻ khiếp sợ:

- Thần lực trời sinh!?

Nhưng sau đó lão lại lắc đầu:

- Quên mất là người tu luyện ngoại gia ngành công, khí lực lớn một chút cũng không có thần kỳ gì!

- Bắn cung thì không chỉ cần khí lực lớn là đủ, cầm lấy!

Tàng gia gỡ cung sẵn từ trên lưng mình xuống, ném cho Lý Thanh Sơn.

- Đây là cung sừng trâu của Tàng gia, nặng chừng một thạch!

- Đây là Tàng gia cố ý muốn làm khó tên tiêu từ kia mà, kéo cung lại không đơn giản như ném quả tạ đá.

Một thạch là một trăm hai mươi cân, cung sẵn bình thường sẽ không quá tập trung vào uy lực mà đặt nặng vào sự tinh chuẩn cùng linh xảo, rất ít người có cây cung cứng như vậy. Cung quá cứng tất nhiên sẽ tăng cường uy lực, nhưng lại khiến cho người cầm cung khó nắm giữ, độ chính xác cùng tốc độ bắn tên sẽ bị giảm xuống rất nhiều.

Nếu gặp phải mãnh thú trong núi, tên thứ nhất mà bắn không trúng, chưa kịp bắn mũi thứ hai thì mãnh thú đã nhào lên rồi, như vậy chỉ còn một đường chết mà thôi. Nhưng những kẻ có gan cầm loại cung cứng này đều là những Thần xạ thủ, vào núi giết hổ báo cũng là chuyện đơn giản rồi.

Lý Thanh Sơn cầm lấy cung sẵn, đây là một cây cung được làm bằng gỗ thượng hạng, dùng da thú bao lại, sau đó lại quấn thêm tơ tằm, dây cung được làm bằng gân bò. Nhìn qua thì có cảm giác rất nhẹ, nhưng cầm trong tay thì rất có lực.

Theo phương pháp mà Tàng gia vừa giảng qua, hân trầm hồng, kéo cung, gân cốt trên người cũng bị kéo căng ra.

Tàng gia kinh ngạc nhìn tư thế rất chuẩn xác của hân. Lão vừa ngắm lại lúc trước, hân đứng một bên nghe giảng, chỉ trong một thời gian ngắn ngủi như vậy, hân lại có thể lĩnh hội được như người ta khổ công luyện tập ba tháng.

Học bắn cung, đầu tiên không sử dụng cung cứng, phải luyện tập từ cung mềm. Qua nhiều lần khổ luyện, từ từ điều chỉnh tư thế, sau đó mới dần dần tăng lên độ cứng của cung tên.

Tàng gia lại đem cung sừng trâu của mình cho Lý Thanh Sơn là định chỉnh hân một chút. Cho dù người khỏe như sâu thì sao, nếu bắn không chuẩn thì cũng bằng không. Nhưng mà biểu hiện của Lý Thanh Sơn làm cho lão kinh ngạc.

Cũng không phải là Lý Thanh Sơn có ngộ tính mạnh hơn những người khác, Ngưu Ma Đại Lực Quyền đã chỉ cho hân phương pháp vận khí dùng lực cơ bản nhất. Cho dù là đao thương hay kiếm kích, chỉ cần nắm giữ được những điểm mấu chốt, hân có thể nắm bắt rất nhanh.

Trên trán đã tràn đầy mồ hôi, Lý Thanh Sơn vẫn duy trì tư thế kéo cung. Quả thật là so với nâng tạ đá còn mất sức hơn, gân cốt da thịt trên người hân đã có chút đau đớn.

“Đây cũng là phương pháp luyện khí lực rất tốt, bây giờ luyện quyền cũng rất mệt, nhưng nắm đấm chỉ vung vào không khí. Sau này nên mua thêm một cây cung thật cứng để dùng cho việc luyện khí lực, chắc sẽ tạo nên lợi ích lớn.”

- Tốt lắm! Nhắm vào mục tiêu, bắn một phát cho ta xem thử!

Tàng gia mở miệng nói.

Lý Thanh Sơn hạ cung xuống, nghỉ ngơi một chút, cầm lên một mũi tên. Hân kéo cung một lần nữa, hướng về mục tiêu cách đó hơn năm mươi bước.

- Hạ trọng tâm, không nên gấp, nhìn kỹ mục tiêu!

Tàng gia đứng một bên chỉ điểm.

Lý Thanh Sơn nhìn chăm chăm vào hồng tâm, đôi mắt hân đột nhiên sáng lên, chẳng qua là giữa ban ngày nên không ai chú ý. Dưới sự tập trung chú ý của hân, mục tiêu phía trước dường như to lên, không còn xa không thể chạm như lúc trước.

Trong truyền thuyết, Thần xạ thủ thời cổ đại tu luyện, thường đem con rắn buộc trên đầu dây thừng, sau đó nhìn chăm chăm liên tục cả ngày lẫn đêm. Đến khi nào con rắn kia dần dần to lên, lúc đầu thì bằng bánh xe, sau đó trở nên lớn như ngọn núi đứng ngay trước mắt, lúc này, người ta sẽ bắn ra mũi tên xuyên qua thân rắn.

Lúc này, Lý Thanh Sơn cũng có cảm giác như vậy, hân biết đây phần lớn là do công hiệu của nước mắt Thanh Ngưu, như nhanh như chậm, như xa như gần, thâm nhuận âm linh

- Trúng!!!

Linh cơ lóc lên, Lý Thanh Sơn buông tay. Mũi tên rời dây mà đi, lao nhanh về phía mục tiêu.

- Phốc!!!

Mũi tên ghim sâu vào bia gỗ, nhưng cũng không trúng hồng tâm mà ghim vào một bên, cũng may vẫn không bắn vào không khí!

Lý Thanh Sơn có chút ngượng ngùng:

- Mặc dù không trúng hồng tâm, nhưng cũng coi như là trúng mục tiêu.

Đám người xung quanh cũng hoảng sợ không nói gì. Lần đầu tiên bắn cung, lại dùng cung cứng nặng một thạch, bia ngắm xa hơn năm mươi bước. Cho dù là trong thôn trang luôn sống nhờ vào săn bắn, họ vẫn chưa thấy người nào làm được như vậy.

“Rốt cuộc thì kẻ này có lai lịch như thế nào?!”

Trên mặt Tàng gia miễn cưỡng duy trì trấn định:

- Sau này nên luyện tập nhiều là được rồi.

Là một tên thợ săn kỳ cựu, lão cũng hiểu rõ rằng là Lý Thanh Sơn lần đầu tiên bắn cung nên không thể tính toán được thế đi của mũi tên, lại thêm gió núi làm ảnh hưởng.

- Nhưng, ta cảm thấy cây cung còn không đủ cứng!

Bởi vì suy nghĩ “Kéo cung là luyện lực”, Lý Thanh Sơn muốn kiếm một cây cung cứng có thể phát huy hết khí lực của bản thân.

Tàng gia nghe vậy cũng không nói gì, cầm lấy cây cung trên tay Lý Thanh Sơn, ngắm về phía mục tiêu mà bắn, ánh mắt đục ngầu bỗng nhiên trên nên sắc bén như ưng.

Tay phải của lão hoạt động liên tục. Ở nơi này, chỉ có Lý Thanh Sơn là có thể nhìn rõ, lão đã rút ra liên tục ba mũi tên.

- Phốc!!!

Ba mũi tên tạo thành một chùm, ghim đúng vào hồng tâm, âm thanh truyền vào trong tai lại chỉ có một tiếng.

Trong sân bắt đầu trở nên yên tĩnh, sau đó tiếng hoan hô khe ngoi liên tiếp phát ra.

- Liên Châu Tiến!!!

Lý Thanh Sơn cũng biết đến thuật bắn cung này, kiếp trước đã đọc được ở trong sách. Chẳng qua hắn chỉ nghĩ là đó một trò đùa mà thôi.

Nhưng bây giờ lại được tận mắt nhìn thấy, hắn mới biết được đây là tuyệt kỹ giết người. Hắn cũng thầm nghĩ, trừ phi cận thân vật lộn, nếu không thì hắn cũng khó thoát khỏi thuật bắn cung như vậy. Nếu Tàng gia mai phục đánh lén, hắn phải chết là điều chắc chắn.

Tàng gia nhìn Lý Thanh Sơn mà không nói gì, nhưng hắn cũng hiểu được ý tứ của lão. Đã có thể sử dụng cung tên đến mức như vậy thì cần gì luyện lực mà kéo cung. Đối phương cũng không cần kéo cung cứng hơn mà phải lựa chọn loại cung hợp với mình nhất mà thôi. Hắn tiến lên, cung kính cúi người, thành tâm thành ý nói:

- Kính xin Tàng gia dạy thuật bắn cung cho ta!

- Sau này ngươi là một phần tử của Lạc Mã Trang, không cần ngươi cầu ta cũng sẽ tận tâm truyền thụ cho ngươi. Còn học được mấy phần thì phải dựa vào bản lĩnh của ngươi rồi. Bất quá ta tin rằng, sau này, tài bắn cung của ngươi sẽ vượt qua ta!

Tàng gia cũng có chút thoải mái trong lòng, vẻ mặt cũng trở nên ôn hòa.

Lúc trước lão còn không thích Lý Thanh Sơn, nhưng khi Lý Thanh Sơn biểu hiện ta thiên phú cùng thực lực đã làm cho lão rung động. Cho nên lão cũng hạ thấp tư thái, tâm tình cũng có chút thay đổi, chấp nhận thân phận của Lý Thanh Sơn, hơn nữa còn rất tán thưởng hắn.

Sự đánh giá này làm ọi người kinh hãi, tài bắn cung của Tàng gia là người mạnh nhất trong trang. Cho dù là liệt đầu Hoàng Bệnh Hồ cũng do lão dạy bảo. Lão đánh giá như thế, có lẽ tất cả mọi người trong thôn đều cũng khiếp sợ.

Đám tiểu kìa vốn luôn lộ vẻ bất thiện với hắn cũng đều xông tới, mỗi người một câu nói chuyện, mơ hồ toát ra vẻ thân cận. Đây không phải là nịnh nọt, với tuổi tác của bọn chúng, tâm tính luôn luôn sùng bái cường giả.

Có lẽ trong lòng bọn chúng còn có chút ghen tỵ cùng bài xích, nhưng cũng không còn dám can đảm mà khinh miệt hay khiêu khích. Không khí trong sân trở nên hòa hợp, Lý Thanh Sơn cũng hiểu được, muốn người khác chấp nhận mình không phải là dựa vào miệng lưỡi mà là phải có đủ thực lực.

Nếu hắn không có thực lực như vậy, dựa vào cách thức giao tiếp, muốn đạt được hiệu quả thì phải cần rất nhiều thời gian. Hơn nữa còn phải khom lưng nịnh cười, tâm lý của hắn cũng sẽ bị thay đổi.

Một mục tập luyện cho đến khuya, Lý Thanh Sơn đã có thể bắn phát nào trúng phát đó. Nhưng hắn cũng chỉ bắn được một mũi tên mà thôi, còn xa mới có thể tùy tâm mà phát như Tàng gia vậy. Hơn nữa, hắn cũng không thể bắn ra Liên Châu Tiến. Tuy vậy, biểu hiện của hắn cũng đã làm cho người khác không thể tin rồi.

Tiếp sau đó mấy ngày, Lý Thanh Sơn đắm chìm trong việc học bắn cung, càng ngày tiến thuật của hắn càng tinh tiến. Mặc dù hắn vẫn không bỏ qua Ngưu Ma Đại Lực quyền, nhưng tốc độ tiến bộ lại cực kỳ chậm chạp.

Cuối cùng, sau khi hắn nhện được mấy ngày, Lý Thanh Sơn đã trở về nhà, cẩn thận mở ra vò rượu, mùi thuốc nồng đậm tràn đầy mũi. Hắn trực tiếp ôm lấy vò rượu, uống một ngụm lớn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 26: Lại thử thân thủ

Một luồng nhiệt khí nồng nặc sôi trào trong bụng, hần lập tức đứng dậy luyện quyền ngay trong tiểu viện. Cho đến khi toàn bộ nhiệt khí biến mất, hần mới thở dài một hơi rồi ngừng lại.

Bình thường luyện quyền lâu như vậy, hần cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng hôm nay hần lại cảm giác vẫn còn rất phấn chấn. Quả nhiên, rượu thuốc được ngâm từ nhân sâm này tốt hơn rất nhiều so với việc ăn thịt.

Hơn nữa, hình như một luồng chân khí trong cơ thể đã phát sinh một chút biến hóa. Mặc dù rất bé nhỏ, nhưng đúng là có tiến bộ.

- Nhân sâm bình thường ngâm thành rượu thuốc đã có công hiệu như vậy rồi, không biết nếu dùng Linh sâm kia sẽ có hiệu quả như thế nào?

Hần đã từng có tâm tư như vậy, nhưng suy đi nghĩ lại về độ khó của việc này, lại nghĩ đến hậu quả sau khi lấy được Linh sâm, hần chỉ đành phải từ bỏ.

Lại sau khoảng mấy ngày, đã có mấy người thợ săn bị khiêng xuống núi, chết có bị thương có. Rất hiển nhiên, đám người hái sâm kia cũng không dễ đối phó. Mặc dù Lý Thanh Sơn đã đồng ý gia nhập Lạc Mã trang, nhưng đây chẳng qua là tính toán tạm thời. Hần không nghĩ sẽ thật sự tham dự đến phần tranh giữa hai thôn.

Chớp mắt đã đến ngày mười lăm tháng tám, đúng vào tiết trung thu. Phía trong núi, Hoàng Bệnh Hồ nhìn quét qua đám người với vẻ mặt mệt mỏi bên cạnh một lượt. Trong mấy ngày này, y mang theo mọi người xuyên qua núi rừng, mỗi thời mỗi khắc đều phải cảnh giác đề phòng, cho dù là chiếm thế thượng phong, gần như là đã làm cho đám người hái sâm đánh cho tan tác.

Nhưng người bên y cũng khó bảo toàn mà không hao tổn gì, tất nhiên cũng không được tốt lắm. Mà Linh sâm chỉ là thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, chưa có ai nhìn thấy tận mắt. Đây chẳng phải làm chuyện không ý nghĩa, hy sinh vô ích sao.

Hoàng Bệnh Hồ thở dài một tiếng, hạ lệnh ọi người trở về trang. Tiểu Hắc vội la lên:

- Liệp đầu, không thể buông được đâu, thân thể của ngài...

Hoàng Bệnh Hồ trầm giọng nói:

- Lấy thôn trang làm trọng!

Đến tiết trung thu, mọi người phải đoàn tụ cùng gia đình, hơn nữa mùa đông sắp đến rồi, thôn trang cũng phải chuẩn bị tốt để trụ qua mùa đông.

Trong một góc của Lạc Mã trang, Hoàng Bệnh Hồ cười hỏi:

- Tàng gia, tên tiểu tử kia thế nào?

- Hần là Thần xạ thủ trời sinh, sau này, tài bắn cung của hần chắc chắn sẽ vượt qua ta và Ngươi, chẳng qua là...

- Chẳng qua cái gì?

- Tâm tư của hần không đặt trên Lạc Mã trang này, cho dù hần gia nhập Lạc Mã trang cũng chỉ nhất thời mà thôi. Chúng ta là chó săn giữ núi, hần là sói, còn là một con sói cô độc, hần sẽ đi rất xa...

- Con sói cô độc? Đó là do hần không có kiến thức, một con thì dễ diệt, bầy sói khó địch, ta đi tìm hần. Ta cũng không tin là hần không động tâm với vị trí liệp đầu này.

- Ngươi thật tâm muốn hần làm liệp đầu?

- Còn phải xem bản lĩnh của hần thế nào đã.

Hoàng Bệnh Hồ cười một tiếng.

- Thanh Sơn! Trong khoảng thời gian này, ở đây có hài lòng không?

Hoàng Bệnh Hồ vừa bước vào trong viện liền hào sảng chào hỏi.

- Đa tạ Liệp đầu quan tâm, ta cảm thấy vô cùng tốt.

Từ khi mọi người trong trang biết được một mình Lý Thanh Sơn giết chết bảy tám người hái sâm, người nào cũng trở nên thân thiết với hần. Chẳng qua, điều này cũng có ý nghĩa là hần đã kết thù với Sâm Vương trang, đám người hái sâm kia cũng không phải là thứ lương thiện gì, hần cũng phải dựa vào Lạc Mã trang mới có thể sinh tồn.

Nhưng hần sẽ thật chấp nhận sự an bài này sao?

Lý Thanh Sơn nói:

- Liệp đầu, ta muốn cùng huynh thử thân thủ một lần nữa!

Hoàng Bệnh Hồ kinh ngạc, ánh mắt hắn nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy tự tin của Lý Thanh Sơn.

Hoàng Bệnh Hồ nói:

- Tốt! Để ta xem thử một chút thành quả tu luyện mấy ngày này của cậu như thế nào!

- Ki.a!!!

Lý Thanh Sơn không đợi Hoàng Bệnh Hồ bày ra tư thế, bỗng nhiên nhấc chân lao tới, một quyền không có chút hoa mỹ nào đâm mạnh vào bộ ngực của Hoàng Bệnh Hồ, tiếng xé gió mơ hồ truyền ra.

- Hào tiểu tử!

Hoàng Bệnh Hồ dùng cánh tay cản lại, một tiếng bộp vang lên. Y bịch bịch lùi lại vài bước mới có thể dừng lại, lắc lắc cánh tay có chút đau đớn, trên mặt y có chút kinh ngạc:

- Khí lực thật lớn!

Lần giao thủ trước, dù chưa từng lấy cứng đối cứng với Lý Thanh Sơn, nhưng y cảm giác được khí lực của hắn cũng không có mạnh như bây giờ mới đúng.

Lý Thanh Sơn lại nói:

- Nhìn xem chiêu này thế nào!

Hắn đoạt lấy tiên cơ, tấn công liên tục, nắm đấm tập trung vào lồng ngực đối phương, thế công như bạo vũ cuồng phong, quyền thế phát huy nhuần nhuyễn đến cực hạn, khí thế mãnh liệt đến cực điểm.

Vì nhất thời chủ quan, Hoàng Bệnh Hồ mất đi tiên cơ, rơi vào hạ phong. Nhưng như vậy cũng kích phát hào khí trong lòng y: “Ta không tin rằng ngươi có khí lực mạnh hơn ta!”

Y vận chuyển nội lực, từ theo kinh mạch mà truyền đến hai bàn tay, hai cánh tay của y trở nên to thêm một phần, đón lấy nắm đấm của Lý Thanh Sơn.

Với người luyện võ, một thân võ nghệ tập trung vào nội lực, y làm như vậy đúng là muốn dùng thực lực chân chính rồi.

- Bốp bốp bốp bốp!!!

Đôi tay của hai người va chạm vào nhau, đều dùng phương thức lấy cứng đối cứng, mỗi một lần giao thủ lại phát ra tiếng xương thịt va vào nhau vang lên. Giống như dã thú cắn xé lẫn nhau, mười phần dã man cùng điên cuồng.

Cuối cùng, nhờ vào kinh nghiệm phong phú, Hoàng Bệnh Hồ chớp đúng thời cơ, một quyền của y đã đánh tới bộ ngực Lý Thanh Sơn.

Nhưng mà Lý Thanh Sơn lại không tránh không né, mà dùng quyền đánh thẳng lên mặt Hoàng Bệnh Hồ.

Hoàng Bệnh Hồ thầm nghĩ: “Ta đã tu luyện nội công nhiều năm, lực một quyền này có thể đánh chết một con nghé con, ngươi chỉ tu luyện ngoại công ngoại gia, tất sẽ bị thương.”

Về nắm đấm của Lý Thanh Sơn, y cũng mảy mảy chẳng thêm ngó tới. Nắm đấm của y đánh trúng vào ngực Lý Thanh Sơn thì thân hình hắn sẽ bị khựng lại trong chốc lát.

Rầm một tiếng, quả đấm đã đánh trúng bộ ngực của Lý Thanh Sơn. Quả nhiên, thân hình của Lý Thanh Sơn khựng lại một chút, nhưng trong nháy mắt đã khôi phục bình thường, không bị ảnh hưởng gì. Hoàng Bệnh Hồ kinh hãi, trong lúc vội vàng liền phải dùng thế Lại Lư Đả Cỗn, quyền phong quét sát vào mặt, mơ hồ có chút đau đớn.

Lý Thanh Sơn cười hắc hắc, đứng một chỗ không truy kích nữa.

Hoàng Bệnh Hồ đứng dậy:

- Vậy mà cậu không bị gì sao?

Uy lực một quyền đó, y rất hiểu rõ, cho dù Lý Thanh Sơn dùng ngoại công ngăn cản trên nắm tay thì cũng không thể ngăn cản chân khí ẩn chứa trong đó, vậy mà giờ hắn lại không có chuyện gì.

Lý Thanh Sơn xoa xoa bộ ngực:

- Rất đau a!

Mới vừa rồi, hình như có một cổ hơi thở xuyên vào trong da, đánh vào cơ thể hắn. Nhưng lập tức liền bị một cổ chân khí trong thân thể hắn đánh cho tan mất, căn bản không thể tạo thành thương tổn gì. Sau đó, hắn lập tức hồi khí, suýt chút nữa đã đánh trúng Hoàng Bệnh Hồ.

Nếu dùng theo thuyết pháp của Hoàng Bệnh Hồ để phân tích, đây chính là chênh lệch giữa nội lực Hậu Thiên và Tiên thiên chân khí.

Hoàng Bệnh Hồ dở khóc dở cười, một quyền mà mình tràn đầy tự tin, nhưng chỉ nhận được một lời đánh giá như vậy. Mỗi một người luyện võ đều có một lòng tranh cường háo thắng, y lập tức quát to:

- Vậy thì ăn thêm mấy quyền của ta nữa xem!

Hai người lại đánh thêm một hồi, lần này, Hoàng Bệnh Hồ cũng không nương tay nữa, y dốc hết công lực toàn thân, thân hình trở nên mạnh mẽ hơn rất nhiều, làm cho Lý Thanh Sơn không cách nào chống đỡ được. Từng nắm đấm rơi như mưa lên thân hắn.

Nếu người ngoài nhìn vào sẽ cho là Hoàng Bệnh Hồ đang đè Lý Thanh Sơn mà đánh, chiếm hết thượng phong.

Nhưng trong lòng hai người lại có cảm giác cực kỳ khác nhau, Lý Thanh Sơn chỉ cảm thấy động tác của Hoàng Bệnh Hồ hình như trở nên chậm chạp, đã không còn khó nắm bắt nữa. Quả đấm đánh lên người hắn cũng chỉ tạo nên chút đau đớn mà thôi, hắn cũng không quá để ý tới. Lúc này, hắn tựa như là một phiến đá ngầm trong sóng lớn, vẫn lù lù bất động.

Hoàng Bệnh Hồ càng đánh càng kinh hãi. Tốc độ phản ứng cùng với lực lượng của Lý Thanh Sơn, so với lần giao thủ trước thì mạnh hơn rất nhiều. Thật giống như là thay đổi một người khác vậy, y đã không còn dễ dàng công kích trúng điểm yếu hại trên người Lý Thanh Sơn nữa. Mà nếu đánh lên những chỗ khác thì cũng không có tác dụng gì.

Hơn nữa, tại trong chiến đấu, Lý Thanh Sơn xuất thủ càng ngày càng hoàn thiện, thỉnh thoảng lại đánh ra một hai chiêu quyền pháp cực kỳ tinh diệu, đẩy y vào hiểm cảnh. Nhờ vào kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm, y mới có thể hóa giải được. Quyền phong mãnh liệt của Lý Thanh Sơn làm cho y hiểu rằng, chỉ cần bị trúng một quyền, y liền xong rồi. Khoảng cách giữa hai người nhanh chóng trở nên gần hơn.

Một cảnh tượng kỳ dị lộ ra, một người liên tục bị trúng quyền nhưng khí thế lại càng ngày càng tăng, người kia thì không chút bị thương nào mà khí thế là càng ngày càng yếu.

Trên trán Hoàng Bệnh Hồ bắt đầu rỉ ra mồ hôi, y đã cảm thấy mệt mỏi rồi. Lý Thanh Sơn thì vẫn bộ mặt không đổi sắc, tim không loạn nhịp.

Trâu vốn là loài động vật có tính chịu đựng rất giỏi, tu hành đến một mức độ cao hơn, chênh lệch giữa thần thông với võ học càng trở nên rõ rệt.

Hoàng Bệnh Hồ đột nhiên nhảy ra xa, hô lớn:

- Dừng tay!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 27: Linh sâm hiện thế

Lý Thanh Sơn thở ra một hơi dài:

- Thật là thoải mái!

Hai cánh tay của Hoàng Bệnh Hồ đã có chút run rẩy, đó là kết quả va chạm với đôi tay của Lý Thanh Sơn. Y nhìn chăm chăm vào Lý Thanh Sơn đứng ở phía trước, khuôn mặt lộ ra vẻ cổ quái:

- Cậu tu luyện như thế nào vậy?

Tốc độ tiến bộ như vậy, thật là giống quái vật.

Nguyên bản, y đã rất coi trọng tâm trí và võ nghệ của Lý Thanh Sơn, y còn cho rằng đã tìm được một ngọc thô trong đồng đá. Y thậm chí sẽ mài dũa một phen, thử xem hắn có tư cách tiếp nhận vị trí Liệp đầu hay không. Nhưng kết quả, y lại phát hiện ra mình còn đánh giá thấp Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn suy nghĩ một lúc:

- Gần đây, ta uống rượu thuốc được ngâm nhâm sâm, là phương thuốc do sư phụ của ta lưu lại.

Hoàng Bệnh Hồ hơi do dự hỏi:

- Có thể để cho ta nhìn qua một chút không?

Theo quy củ giang hồ thì không thể tùy ý hỏi về những vấn đề này, nhưng quả thật hần rất muốn biết chuyện này.

Lý Thanh Sơn sáng khoái nói:

- Không thành vấn đề!

Hoàng Bệnh Hồ hỏi thăm phương thuốc, Lý Thanh Sơn thật lòng nói ra. Hoàng Bệnh Hồ nhìn qua, gật đầu:

- Phương thuốc này đúng là tinh diệu, chẳng qua được lực hơi mạnh, nhâm sâm cũng dùng nhiều lắm, không thể uống quá nhiều, mỗi ngày một chén là đủ rồi.

Ngoài những thứ này, so với rượu thuốc bình thường cũng không có khác nhau nhiều, y còn dẫn Lý Thanh Sơn vào phòng, nếm thử một chút mới đưa ra kết luận như vậy. Y không tin rằng chỉ cần uống rượu ngâm nhâm sâm có thể làm cho công phu của một người có thể tiến bộ nhanh như vậy. Nếu thế thì người của Sâm Vương trang đều là tuyệt thế cao thủ rồi.

Nhưng muốn hỏi tiếp thì không thích hợp, y chỉ ôm lấy một bụng nghi hoặc. Và lại, y không nghĩ đến nguyên nhân là võ công, bởi vì trong các loại công phu ngoại gia không có cái nào có thể trở thành tuyệt thế thần công.

Tất nhiên Lý Thanh Sơn không thể nói cho y biết, mỗi lần hần uống rượu đều uống mấy chén lớn, trong khoảng thời gian này, hần đã uống không ít rồi.

- À! Võ công hiện tại của ta đã đến cấp độ nào rồi?

- Miễn cưỡng đạt đến tam lưu!

Hoàng Bệnh Hồ còn nhớ rõ, y đã đánh giá rằng Hoàng Bệnh Hồ muốn trở thành cao thủ tam lưu là không thành vấn đề. Vậy mà trong chớp mắt, hần đã đạt được, y có cảm giác giống như là nằm mơ vậy.

- Chỉ là tam lưu thôi à?

Lý Thanh Sơn không thỏa mãn nói.

Hoàng Bệnh Hồ trợn mắt, võ công đạt đến tam lưu đã được coi là cao thủ, thằng này vẫn còn cảm thấy chưa đủ. Đây chẳng phải nói y cũng chỉ là hạng tam lưu mà thôi sao.

Đã làm liên đầu Mã Gia trang nhiều năm, y không cam lòng để cho thằng này hạ thấp khí thế:

-Chỉ là ta không am hiểu võ công mà là thuật bắn cung, nếu bàn về võ kỹ, Sâm Vương trang mạnh hơn so với chúng ta một chút. Tuy nhiên chúng ta dám xưng là Lạc Mã trang cũng không phải nói chơi, với cường cung nỏ mạnh, cho dù là cao thủ nhất lưu cũng không dám coi thường.

Hơn nữa, còn một nguyên nhân là bệnh tình của y đã đến giai đoạn nguy kịch. Mặc dù y có tên là Bệnh Hồ nhưng lại rất kiêng kỵ một chữ bệnh này, vô luận như thế nào cũng không đem chuyện này thành lý do để phản bác.

- Đúng vậy! Gần đây ta luôn khổ luyện Liên Châu Tiễn, đã có thể bắn ra ba mũi tên liên tục. Đáng tiếc là độ chính xác còn hơi kém, xin liên đầu chỉ giáo một phen.

Lý Thanh Sơn đã tận mắt nhìn thấy tài bắn cung của Hoàng Bệnh Hồ, tất nhiên sẽ không dám khinh thị.

Đã có thể bắn ra ba tên? Người mới luyện cung tiễn một tháng mà thôi. Trong ngày hôm nay, Hoàng Bệnh Hồ cảm thấy bị đã kích nhiều lắm, y khoát tay nói:

- Ngày mai cậu mời Tàng gia chỉ giáo đi! Ta phải về nhà ăn bữa cơm đoàn viên.

Trong lòng y hiểu được, có lẽ thằng này có tư chất bước vào giang hồ. Về vị trí liên đầu thì càng không cần nói nữa rồi, nếu lúc trước mình có tốc độ tiến bộ như vậy, tất nhiên cũng sẽ không trở về Lạc Mã trang.

- Đúng vậy! Lại đến Trung thu rồi!

Lý Thanh Sơn nhìn vầng trăng tròn vừa mới mọc lên giữa trời đêm, hần không có thân nhân, nhưng bên cạnh lại có một yêu một quỷ, cũng có thể ăn bữa cơm đoàn viên, hần cũng nên đi chuẩn bị một chút.

Chuẩn bị cỏ xanh cho Thanh Ngưu, ỉnh chút rượu thịt, còn chuẩn bị mấy nén hương và tiền bạc giấy cho Tiểu An.

Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, hắn không thấy Tiểu An đâu:

- Nguru ca, Tiểu An đi đâu rồi?

- Không biết!

Lý Thanh Sơn lầm bầm:

- Gần đây tiểu quỷ này chơi quá đà rồi, không còn quần lấy ta, thật là lạ mà, chúng ta chờ nó một chút!

Trăng tròn treo cao, trên đỉnh Bạch Lão hoàn toàn yên tĩnh.

Ánh trăng xuyên mây chiếu xuống, tỏa ra một màu xanh rực rỡ.

Có mấy tên mang theo nón lá, nằm sấp trên mặt cỏ, nhìn lên vách núi cao nhất của đỉnh Bạch Lão, hình như là đang chờ đợi cái gì đó.

- Hao phí nhiều tâm huyết như vậy, kết tử thù với người Lạc Mã trang, vậy mà một cọng rễ của Linh sâm cũng không nhìn thấy. Hiện tại, người của Lạc Mã trang đã xuống núi đoàn viên với thân nhân, vậy mà trang chủ còn muốn chúng ta canh chừng, không biết là người đang suy nghĩ gì nữa!

- Người biết cái gì, Linh sâm là linh vật, bị kinh động như vậy tất nhiên sẽ ẩn nấp không dám xuất hiện. Nhưng hôm nay là đêm trăng tròn, Linh sâm sẽ xuất hiện hấp thu ánh trăng. Trang chủ đã tính hết rồi, chỉ cần lấy được Linh sâm, công lực của trang chủ sẽ tăng mạnh, còn sợ gì Lạc Mã Trang. Đến lúc đó, chúng ta sẽ đập bằng Lạc Mã Trang, đoạt hết lương thực của cái, bắt nữ nhân của bọn chúng chơi một phát, xem như là báo thù này.

- Câm miệng, không được phá hỏng đại sự của trang chủ!

Một tên ở một bên mở miệng quát.

Mọi người lập tức trở nên yên lặng, chỉ còn lại tiếng côn trùng vo ve, trăng tròn đã treo lên đỉnh đầu.

Bỗng nhiên, một thân ảnh nhỏ cao chừng một thước chui ra khỏi lòng đất, do dự một chút rồi hướng về ngọn núi cao có ánh trăng sáng nhất mà lao đi, nhìn kỹ lại thì đó không phải là con người mà là một cây nhân sâm, chẳng qua là có hình dáng như con người. Từ dưới bóng đêm nhìn giống như một một đứa nhỏ, bước đi nhẹ nhàng như là phiêu du trong không khí.

Mấy tên mai phục trong bụi cỏ nhất thời nín thở, không dám phát ra một tiếng nhỏ nào, linh thảo thần kỳ như vậy, bọn họ hái sâm cả đời cũng chưa bao giờ thấy qua.

Linh sâm nhìn xung quanh một lượt, hình như đã xác định không có ai, nó liền bay lên vách núi cao nhất, sau đó nó trở nên yên tĩnh, từng tia ánh trăng chiếu lên người nó.

- Động thủ!

Một tiếng hiệu lệnh phát ra, mấy tên hái sâm đồng loạt ra tay, một cái lưới từ trên lao xuống, chụp về phía Linh sâm.

Linh sâm đang đắm chìm trong ánh trăng, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị cái lưới bao phủ, mang nó cách ly mặt đất. Tấm lưới được đan từ gân bò, dù nó giãy dụa như thế nào cũng không thể tránh thoát.

Bốn tên hái sâm hơn hờ ra mặt, tiến tới gần mà nhìn ngắm.

- Trên đỉnh Bạch Lão có rất nhiều vách đá, tất cả đều có người mai phục. Vậy mà Linh sâm lại gặp phải chúng ta, có lẽ đây là trời giúp chúng ta. Sau khi trở về được phân một chén canh, nói không chừng có thể trở thành một cao thủ.

- Có lẽ trực tiếp ăn vào cũng có thể thành Thần tiên đấy!

Mấy tên hái sâm cùng nhau cười to, bỗng nhiên một tên trong đó trở nên cứng đờ, một mũi kiếm sáng như tuyết lộ ra từ trong cổ của gã, gã cố sức muốn quay đầu lại.

Mũi kiếm vừa được rút ra, gã liền đổ sập xuống đất, trong lúc ngã xuống, gã mơ hồ nhìn thấy một bóng đen.

Những tên hái sâm khác cũng kịp phản ứng, vội rút đao, chém về phía bóng đen. Mũi kiếm như linh xà cắt qua cổ bọn chúng, mấy vòi máu phụt ra.

Chỉ trong nháy mắt, bốn tên hái sâm đã chết oan chết uổng, liền một chiều cũng không kịp đánh trả. Từ đó nhìn ra, võ công của kẻ mới đến không phải bình thường.

- Không nghĩ tới lời đồn là thật, hừ, những thế thôn dân quê mùa sao có thể xứng đáng hưởng dụng linh vật như vậy.

Một tên nam tử trẻ tuổi với quần áo đẹp đẽ quý giá, tiêu sái thu hồi trường kiếm, đồng thời đưa ta chụp lấy Linh sâm rơi trên mặt đất. Trong lòng gã cũng nhìn không được mà trở nên kích động, chỉ cần lấy được thứ này, công lực của gã sẽ tăng mạnh.

Nhưng vào ngay lúc này, dị biến lại phát sinh, Linh sâm đang rơi xuống, đột nhiên lao ra ngoài, để cho tên nam tử chụp vào không khí.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Ước hẹn một chữ NAM

Nam tử ngẩn người, nhìn thấy Linh sâm lơ lửng giữa không trung, trong lòng gã khản trương, liền vận khinh công chụp về phía Linh sâm. Nhưng mà Linh sâm đã lao xuống vách đá mà bay đi, gã chỉ có thể trơ mắt nhìn nó biến mất trong bóng đêm, trong lòng gã buồn bực gần chết.

- Không được, nhất định phải đoạt lấy Linh sâm! Phải về nói cho cha tăng thêm người đến lục soát.

Nam tử chỉ cho rằng Linh sâm có thần thông của mình, nếu gã mở ra Linh mục thì đã có thể nhìn thấy Linh sâm bị một đôi tay trắng nhợt nhỏ bé đang túm lấy. Gã là bộ ngựa rình ve, lại không phòng bị chìm sẽ chực sẵn. Một quý ảnh mà gã không nhìn thấy luôn ẩn núp trong bóng tối.

Dưới vách đá, Tiểu An dùng hết khí lực toàn thân nắm lấy Linh sâm, dựa theo gió đêm mà lướt về phía Lạc Mã trang, trong lòng nó cực kỳ vui mừng. Nó phải mất mấy ngày tắm bồ linh thể ở trong Mộc Hồ bài mới có khí lực mang theo vật nặng như vậy.

Trong sân, Lý Thanh Sơn ngáp một cái, bỗng nhiên ánh mắt hần sáng lên, nhìn thấy Tiểu An từ phía xa đang bay tới:

- Tiểu quý, nhóc chạy đi đâu vậy!

Tiểu An căng thẳng cắn môi, áp chế vui mừng, lấy Linh sâm đưa ra trước mặt hần.

- A, đây là cái gì? Nhân sâm?

Lý Thanh Sơn cầm lấy Linh sâm, ngửi nhẹ một cái, một luồng mùi thơm kỳ dị tràn đầy mũi hần. Ngay lập tức, hần thấy tinh thần chấn động, chân khí trong cơ thể cũng trở nên sinh động hơn rất nhiều.

Lý Thanh Sơn chợt nhớ lại một thứ:

- Đây là... Linh sâm!

Hần không dám tin tưởng, linh thảo mà hai thôn trang tranh giành đến mức thành tử thù, làm chết đi mấy chục mạng người lại nằm trong tay của hần.

Thanh Ngưu nhai lấy cỏ xanh nói:

- Bằng không người cho rằng tiểu quý này chạy qua chạy lại mấy ngày đêm làm cái gì?

Quả nhiên, Lý Thanh Sơn nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi nhưng lại rất vui mừng của Tiểu An, nó dùng ngón út chỉ vào miệng của hần, hình như muốn nói là huynh hãy ăn đi.

Mấy ngày qua, mỗi một đêm, Tiểu An đều đi ra ngoài, đến gần sáng mới quay trở lại, rất ít nói chuyện với hần, hần còn tưởng là nó muốn được tự do nên thật lòng để hần rời đi. Bây giờ hần mới biết được nó làm mọi việc đều là vì mình.

- Cái tên tiểu quý này!

Cái mũi Lý Thanh Sơn có chút ê ẩm:

- Sao lại không nói sớm!

Tiểu An xấu hổ cười một tiếng, dùng tay chỉ vào miệng của hần.

Dù Thanh Sơn có tâm địa sắt đá, nhìn thấy ánh mắt cực kỳ tinh khiết không chút tư tâm nào của nó, hần cũng không khỏi cảm động, quay đầu hỏi Thanh Ngưu:

- Linh sâm này, Tiểu An có thể dùng được chứ?

Thanh Ngu nói:

- Linh sâm là đồ vật Tiên Thiên hiếm có, linh khí ẩn chứa trong đó, dù là đối với các loại Âm quỷ cũng rất có lợi. Chẳng qua, nếu ngươi ăn vào sẽ nhanh chóng đạt được một ngưng lực, ngươi bỏ được không?

Lý Thanh Sơn nói:

- Có gì mà không bỏ được chứ, Linh sâm này là do Tiểu An lấy được, để cho nó ăn đi, thần thông của ta cứ từ từ tu luyện là được.

Hắn cũng có nguyên tắc của mình, không phải vì hấp dẫn của Linh sâm mà thay đổi.

Tiểu An liền khoát tay, lùi xa về phía sau.

- Được rồi, ta sẽ ghi nhớ phần tâm ý này của nhóc!

Tiểu An chỉ lắc đầu, cuối cùng nó dứt khoát hóa thành một luồng khói xanh, chui vào trong Hộc Mộc bài.

- Này, ra đây mau, nếu nhóc không nói gì, ta sẽ vứt đi đấy!

Thanh Ngu bỗng nhiên quát lên:

- Nó đã có lòng như vậy, ngươi sao phải cố chấp, làm một bộ đàn bà thế kia, chẳng lẽ tương lai ngươi không thể tìm được thứ tốt hơn trăm ngàn lần so với Linh sâm trả lại cho nó sao?

Lý Thanh Sơn bỗng nhiên tỉnh ngộ, gật đầu nói:

- Ngươi ca nói có lý, ta để tâm qua nhiều vào chuyện vụn vặt rồi. Tốt rồi, ra đi, ta sẽ phục dụng Linh sâm này!

Tiểu An lập tức bay ra.

- Nhưng mà nên phân nhóc một phần, ta không thể độc chiếm, nếu mà nhóc còn cự tuyệt, ta sẽ tức giận đấy!

Lúc này, Tiểu An mới đồng ý.

Lý Thanh Sơn lắc lắc Linh sâm trong tay nói:

- Ngươi ca, thứ này phải dùng thế nào?

Tiểu An là thân thể Âm quỷ, không thể ăn được cái gì.

Thanh Ngu nói:

- Đi tìm một cây châm, rút một giọt dịch sâm ra.

Lý Thanh Sơn theo đó mà lấy ra một cây cương châm, sau đó đâm vào trong Linh sâm, Linh sâm gãy dựa trong tay hắn, nhưng với một gốc thực vật tự nhiên, hắn không có nương tay. Linh sâm chảy ra một giọt dịch sâm, dính trên mũi châm.

Thanh Ngu nói:

- Tốt rồi, nhò vào linh đài của nó!

- Linh đài? Tiểu An, ngẩng đầu lên!

Tiểu An nhanh chóng ngẩng đầu, giọt dịch sâm từ trên mũi châm rơi xuống, đọng vào mi tâm của Tiểu An, thân thể của nó uốn lượn giống như sóng nước, dịch sâm ở trong thân thể hắn bỗng nhiên phát ra ánh sáng long lanh.

Tiểu An nhắm chặt hai mắt, trên mặt nó hiện ra lúc thì đau đớn, lúc thì mỉm cười, cho đến khi ánh sáng biến mất nó mới bình phục lại, chậm rãi mở mắt ra, trong đó hình như có thêm gì đó, hai hàng nước mắt tự nhiên chảy xuống.

- Sao vậy?

Thanh Ngu nói:

- Chắc là nó đang nhớ lại cái gì đó!

- Như vậy sao? Tiểu An, nhóc đã nhớ được mình là ai, nhà ở đâu không?

Lý Thanh Sơn gấp gấp ngồi xuống, nhìn chăm chăm vào nó.

Tiểu An do dự một lúc lâu, sau đó chỉ tay về phía nam.

Lý Thanh Sơn vội hỏi:

- Nhà nhóc ở phía nam à? Là thành nào, có xa nơi này không?

Nhưng mà Tiểu An lại không trả lời những vấn đề này, chỉ mờ mịt lắc đầu.

Lý Thanh Sơn rút ra đao sẵn, bắt đầu khắc lên mặt Mộc Hộc bài, vốn là một mảnh trống trơn chợt hiện lên một chữ NAM, hắn đưa tới trước mặt Tiểu An.

Dưới ánh trăng, một tên thiếu niên quỳ một chân xuống đất, thật lòng hứa hẹn với đứa trẻ trước mặt:

- Vô luận là khó khăn bao nhiêu, xa cách bao nhiêu, sớm muộn sẽ có một ngày ta đưa nhóc về nhà.

Đứa bé ngây ngốc nhìn hắn, một hình ảnh mà nó vĩnh viễn không thể quên, cũng như tại nơi mà giọt dịch sâm dính lên tạo nên một nốt ruồi hồng hồng.

Lý Thanh Sơn trịnh trọng đeo mộc bài lên bên hông, luôn tiện hỏi xem Tiểu An có cảm giác thay đổi gì không, linh sâm có tác dụng không.

Tiểu An nhảy lên không trung, bay một vòng quanh viện như một con gió lốc, trên tay cầm lấy đao sẵn của Lý Thanh Sơn mà về loạn.

Nếu mà người bình thường thì chỉ có thể nhìn thấy một cây đao đang bay múa, phăng phất như có linh tính.

Tốc độ của Tiểu An không chỉ nhanh hơn mà còn có thể sử dụng vật nặng hơn nữa, nó đã có lực lượng, nếu dùng để ám sát đánh lén mà nói, dù cao thủ võ lâm cũng khó thoát cái chết.

- Nguru ca, ta cũng phục dụng như vậy sao?

- Làm vậy thì quá lãng phí, phương pháp tốt nhất là phối hợp với những linh thảo khác mà chế thành linh dược, nhưng ngươi không có điều kiện như vậy. Chỉ có thể dùng Linh sâm này như nhâm sâm bình thường khác, đưa nó ngâm rượu, như vậy Linh sâm sẽ không bị khô héo, linh khí trong Linh sâm sẽ thấm vào rượu tạo thành Linh tửu, ngươi có thể mà từ từ hấp thu dược lực trong đó. À, còn nữa, tuyệt không được pha thêm bất cứ dược vật nào nữa.

- Cách này tốt lắm!

Trong lòng Lý Thanh Sơn đều biết rõ, hắn không thể tiêu hóa Linh sâm lập tức, làm như vậy không để cho thực lực tăng mạnh mà sẽ tự bạo mà chết.

- Nhưng mà cứ mang theo thứ này nên người cũng không thể yên tâm được.

Lời hắn vừa dứt, một cái hồ lô bay về phía Lý Thanh Sơn, hắn đưa tay bắt lấy:

- Đa tạ Nguru ca!

Hắn đưa Linh sâm bỏ vào trong hồ lô, đổ đầy rượu mạnh rồi đeo bên hông.

Hai cánh tay nắm lại với nhau, thân thể khỏe mạnh, một cái hồ lô lớn đeo bên hông, mặc dù hắn còn trẻ tuổi nhưng lại tràn đầy mùi vị phóng khoáng tự tại.

- Tiểu An, ngươi có thấy ta càng ngày càng giống người trong giang hồ không?

Tiểu An bật cười, nhưng trên mặt lại lộ ra thần sắc lo lắng, nó không nói gì mà có chút gấp gáp, bỗng nhiên nó nghĩ ra gì đó, liền ngồi chồm hồm trên mặt đất.

Lý Thanh Sơn tiến lên nhìn qua, Tiểu An lại viết ra một loạt chữ xinh đẹp theo lối Khải thư, dù hắn không hiểu thư pháp cũng có thể nhìn ra chữ của Tiểu An rất đẹp, đẹp hơn rất nhiều so với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 29: Mùa Thu săn thú

Lý Thanh Sơn vội hỏi:

- Nhóc biết chứ à, mới vừa nhớ lại phải không?

Tiểu An gật đầu, gọi Lý Thanh Sơn nhìn vào dòng chữ.

Lúc này, Lý Thanh Sơn mới hiểu được, thì ra có người chen ngang, muốn chiếm đoạt Linh sâm, võ công rất là lợi hại. Nếu bọn họ nhìn thấy thứ này thì sẽ không bỏ qua, nhất định nghĩ biện pháp tìm kiếm.

- Xem ra phải cẩn thận một chút, không nên để lộ sơ hở nào, chẳng qua đợi đến lúc thần công tiến thêm một bước, luyện đến một Ngu lực thì không còn sợ kẻ nào.

Linh tửu ngâm linh sâm cũng không phải càng để lâu càng tốt, nếu quá nồng đậm thì Lý Thanh Sơn lại không tiêu hóa được, cho nên chỉ đợi ba năm ngày thời gian, Lý Thanh Sơn có thể uống ngưng linh tửu đầu tiên.

Một mùi thơm kỳ lạ lan tràn đầy miệng, mùi vị cũng không nồng đậm lắm, mà lại hơi thanh đạm, linh khí cực kỳ tinh khiết tràn ngập thân thể hắn.

Hắn không dám chậm trễ, tập trung vận khởi thần công, đem luồng linh khí này tiêu hóa. Hắn mừng rỡ phát hiện, một ngưng linh tửu này có hiệu quả hơn nhiều với một vỏ rượu ngâm nhân sâm bình thường.

Luồng chân khí trong cơ thể đã tăng lên gấp đôi, mặc dù nhân sâm bình thường có thể bổ sung nguyên khí, nhưng nó vẫn là vật Hậu Thiên, không có trợ giúp quá lớn đối với chân khí. Mà Ngu Ma Đại Lực quyền coi trọng luyện thể mà ít quan tâm đến luyện khí, chân khí trong người hắn tăng trưởng không nhanh.

Mà Linh sâm là vật Tiên Thiên, rất bổ cho linh khí mới có hiệu quả như vậy, tiếp tục như thế, không cần bao lâu sẽ có thể đạt tới hiệu quả chân khí phóng ra ngoài, đến lúc đó có thể gọi là cao thủ Tiên Thiên rồi.

- Ngu ca, ta từng có mong ước uống hết rượu ngon trong thiên hạ, bây giờ có thể coi là hoàn thành rồi!

Uống linh tửu này rồi, giờ đi uống rượu bình thường cũng không còn thú vị gì.

Thanh Ngu chỉ chê cười một tiếng.

Lúc này, một trận ồn ào từ ngoài cửa vọng vào, còn nghe thấy tiếng chó sủa, Hoàng Bệnh Hồ mang theo đám thợ săn tới trước cửa phòng Lý Thanh Sơn, muốn hắn tham gia lên núi săn thú.

Mùa thu là thời gian săn thú tốt nhất, không chỉ con người muốn chuẩn bị lương thực ủa đông sắp tới, mà động vật cũng vậy. Đám người này ai cũng to béo khỏe mạnh, là tập hợp lực lượng trọng yếu của Lạc Mã trang.

Có rất nhiều đại gia tộc cũng tổ chức đợt săn thú quy mô lớn trong khoảng thời gian này, không chỉ vì săn mồi mà còn muốn rèn luyện đệ tử, nghênh đón mùa thu xơ xác tiêu điều.

Hoàng Bệnh Hồ nói:

- VẬi chỉ học về bắn cung, còn chưa học tập được nghề săn thú chân chính! Lăn vào núi này, cậu theo bên cạnh ta đi!

Từ lần giao thủ với Lý Thanh Sơn lúc trước, y đã không còn coi hắn là một tên tiểu tử sinh sau đẻ muộn bình thường nữa.

Lý Thanh Sơn ngẫm nghĩ một lúc rồi cự tuyệt:

- Đa tạ ý tốt của Liệp đầu, nhưng ta muốn săn thú một mình.

Hoàng Bệnh Hồ còn chưa nói gì, những tên thợ săn khác đã lên tiếng nghị luận.

- Cái gì, đi một mình, một kẻ chưa bao giờ săn thú, hơn nữa một con chó săn ra hồn cũng không có.

- Hắn không sợ mãnh thú trong núi sao?

Mặc dù bọn họ bội phục Lý Thanh Sơn đã giết bảy tám tên hái sâm, nhưng nói đến lĩnh vực am hiểu nhất, bọn họ vẫn không dám coi thường.

Hoàng Bệnh Hồ khuyên nhủ:

- Săn thú không đơn giản là thân thủ tốt với tài bắn cung giỏi là được đâu.

Nhưng y chợt nhớ lại lời đánh giá của Tàng gia: Con sói cô độc!

Lý Thanh Sơn vẫn lắc đầu, hắn chỉ muốn học bắn cung, có thể dùng để phòng thân giết địch, về phần săn thú, hắn cảm thấy không cần thiết.

- Hắn muốn đi một mình thì để cho hắn đi đi, xem thử coi hắn làm được gì!

- Ta đoán rằng, một con thỏ hắn cũng không bắt được.

Lý Thanh Sơn cười cười, không nói thêm gì nữa.

Chợt có người âm dương quái khí nói:

- Đã ăn nhờ ở đậu trong thôn lâu như vậy, hôm nay lại không chịu tuân theo phân phó, thật là muốn ăn rồi lại nằm sao?

Những ngày ở trong thôn, đồ ăn của Lý Thanh Sơn đều do Hoàng Bệnh Hồ phái người đưa tới, đều là tự nguyên trong thôn, sức ăn của hắn lại lớn, tự nhiên làm cho người ta bất mãn.

Hoàng Bệnh Hồ lập tức quát mắng người kia:

- Thanh Sơn cũng là người trong trang, sao lại so đo chút thức ăn đó chứ!

Lý Thanh Sơn biến sắc, ôm quyền nói:

- Liệp đầu, không nên khó xử! Lý Thanh Sơn ta là người ân oán rõ ràng, tuyệt sẽ không chiếm tiện nghi của người khác, những tiêu hao mà ta đã dùng mấy ngày qua, ta sẽ trả lại gấp đôi.

- Thanh Sơn, đừng quan tâm đến việc này...

Hoàng Bệnh Hồ rất tức giận tên vừa nói, ta một lòng muốn hắn dung nhập vào trong trang, các người lại vì mấy cân thịt mà đẩy hắn ra ngoài.

Lý Thanh Sơn cũng không muốn dung nhập vào bất kỳ địa phương nào, lại không cần thiết phải làm vậy, hắn sẽ không quan tâm đến việc này:

- Nghe nói hàng năm, thôn sẽ tổ chức tranh tài săn thú, xem ai săn được nhiều con mỗi nhất, người thắng còn có được chút tiền, vậy năm nay ta cũng tham gia đi.

Hoàng Bệnh Hồ khuyên can không được, Lý Thanh Sơn làm chút chuẩn bị, tại dưới ánh mắt chế giễu của mọi người, hắn mang theo một cây cung săn bình thường vào núi.

Đám thợ săn hướng về phía Bắc Sơn, Lý Thanh Sơn không muốn ở cùng một chỗ với bọn họ. Nhưng phía tây là Thập Vạn Đại Sơn, là một thế giới thần bí, hắn không dám mạo hiểm, còn về phía Nam là đỉnh Bạch Lão tràn đầy thị phi, như vậy hắn chỉ có thể đi về phía Đông.

Trên đỉnh Bạch Lão, một đám người mặc một loại trang phục giống nhau, thân mang theo trường kiếm tập trung một chỗ.

Người cầm đầu là thanh niên đã giết hai tên hái sâm, suýt nữa lấy được Linh sâm lúc trước.

- Tìm! Cho dù phải đem đỉnh Bạch Lão lật tung trời cũng phải tìm cho được Linh sâm.

- Vâng! Thiếu chủ!

Mọi người đồng thanh ứng tiếng, thi triển khinh công cao cường, lao về nhiều hướng khác nhau trên đỉnh Bạch Lão.

Lý Thanh Sơn đi sâu vào trong núi rừng, hắn không hiểu được cách tìm ra tung tích muông thú, cũng không biết ẩn tàng hành tung của mình, cũng không biết sắp xếp bẫy rập, lại không hợp tác với thợ săn khác, thậm chí một con chó săn cũng không có.

Người như vậy mà muốn săn thú, bất kỳ một tên thợ săn nào biết được đều cũng bật cười.

Nhưng mà hắn không chút hoang mang, ngồi nghỉ trên một cọc gỗ trong núi, đợi đến lúc hoàng hôn mới mở mắt, cười nói:

- Tiểu An!

Một luồng âm phong thổi qua rừng rậm, sau một lúc lâu lại thổi lại.

Lý Thanh Sơn đứng dậy đi vào trong rừng, chỉ trong chốc lát, hắn phát hiện một con hươu ngà trên mặt đất, trên mình không có một vết thương nào.

Sau khi lực lượng Tiểu An trở nên mạnh mẽ, âm khí quanh thân cũng nặng nề hơn. Khi phát hiện được con hươu này, nó liền nhào lên, con hươu kia liền bất tỉnh nhân sự, ngã lăn ra mặt đất.

Lý Thanh Sơn cười nói:

- Ta có Tiểu An ở đây, tất nhiên sẽ không cần học thuật săn thú gì cho lãng phí thời gian. Vậy mà dám coi thường ta, để ta bắt vài con về cho chúng nhìn một chút.

Sau trung thu, Lý Thanh Sơn không còn để cho Tiểu An muốn làm gì thì làm, hắn đã có chút quân thức. Hôm nay dùng tới thì không cần khách khí, đối với người thân cận thì không cần phải khách sáo.

Tiểu An hưng phấn gật đầu, giống như một ngọn gió lao sâu vào rừng.

Mặc dù đã thú trong rừng đều rất cảnh giác, nhưng không thể tránh được tiểu quỷ vô hình vô ảnh này, khá nhiều con liên tục ngã đầy đất, chờ Lý Thanh Sơn đến nhặt lấy.

Lý Thanh Sơn nhàn rỗi đến mức nhàm chán liền luyện tập bắn cung, làm kinh động đám chim rừng, bắn vào vật di động thì khó hơn nhiều, cứ ba mũi thì hai mũi thất bại. Nhưng đợi đến khi hắn thích ứng dần, số lần thất bại càng ngày càng giảm.

Lúc sáng sớm, bên trong Lạc Mã trang, có mấy tên thợ săn mang đồ xuống núi, phần lớn nhân mã vẫn còn tiếp tục ở phía trên.

Tại một mảnh đất trống trong trang, Tàng gia là người có đức cao vọng trọng chịu trách nhiệm kiểm kê con mồi, khuôn mặt luôn nghiêm nghị đã lộ ra nét cười:

- Thu hoạch không tệ, đây là dấu hiệu tốt!

Sau đó lão chuyển cho nữ nhân hài tử trong thôn xử lý con mồi, thuộc da chế thịt.

- Cái tên Lý Thanh Sơn kia còn chưa trở lại sao?

Có người đã không nhìn được châm chọc.

- Một mình vào núi săn thú, sao có thể trở lại nhanh như vậy được.

Lời còn chưa dứt đã có người hô to:

- Lý Thanh Sơn trở lại.

- Đó... đó là cái gì???

Mấy người nhìn về phía thanh âm truyền đến, thứ bọn họ nhìn thấy không phải là người mà là một đồng quái vật lù xù lông lá, giống như là dã nhân trong truyền thuyết vậy.

Lý Thanh Sơn khom người vác đầy hươu nai, đều là con mồi thân lớn, nặng chừng mấy trăm cân, mà bên hông hắn thì treo đầy gà rừng thỏ hoang. Trên đoạn đường núi này, hắn đã đầm đìa mồ hôi, mở miệng khó khăn nói:

- Haizz, Tiểu An, làm hơi nhiều rồi, nặng chết mất!

Tiểu An ngồi trên con mồi cao nhất, che miệng cười trộm. Nó quay đầu nhìn lại, phương đông lò mờ, không đợi tia sáng sớm đầu tiên ló lên, nó liền tiến vào trong Mộc Hồ bài.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 30: Trục hổ quá giản

Rầm một tiếng, Lý Thanh Sơn đem tất cả con mồi thả ở trước mặt Tàng gia, nói:

- Những thứ này đã đủ trả lại phần lương thực mà ta đã ăn của thôn trong thời gian qua chứ!

Xung quanh vang lên từng tiếng nuốt nước bọt, đặc biệt là mấy tên thợ săn mới xuống núi lại càng trợn mắt há mồm. Đại đội nhân mã của bọn họ, cùng nhau hợp tác, chuẩn bị tỉ mỉ, vậy mà con mồi săn được lại không bằng một mình Lý Thanh Sơn.

Tàng gia phát hiện trên nhiều con mồi không có vết thương nào, lão hỏi:

- Người săn bằng cách gì?

Đây là vấn đề mà mọi người ở đây đều muốn hỏi, Lý Thanh Sơn suy nghĩ một chút rồi đáp:

- Lấy tay bắt lấy!

Mọi người cười lớn, nhưng không ai nói thêm gì nữa.

Lý Thanh Sơn nhìn thoáng qua đám thợ săn vừa đem con mồi xuống núi:

- Các người cũng săn được nhiều như vậy, không được, ta phải thêm chút sức mới được, nếu không thì không thể thắng được.

Tàng gia cũng không biết giải thích thế nào, nếu những thứ này phân theo đầu người, chia đều ra thì một người thợ săn còn chưa săn đủ một con, Lý Thanh Sơn săn một ngày cũng đủ để thắng rồi.

Lý Thanh Sơn ăn một bữa cơm rồi lại lên núi.

Mấy tên thợ săn hoảng hốt trở lại ngọn núi phía bắc, đem chuyện vừa phát sinh trong thôn nói ra.

- Sao có thể chứ?

- Các người đã uống rượu phải không?

- Thật mà, thật là săn được nhiều như vậy đó.

Bọn họ vội vàng giải thích.

- Cái tên này.

Hoàng Bệnh Hồ thở dài một hơi, quát lớn nói:

- Cùng nhau cố gắng thêm chút đi, không thể để hắn vượt qua, nếu chúng ta hợp lại mà không thắng hắn, vậy thì cắt cổ tự sát cho rồi!

Đám thợ săn lao nhao đồng ý, lòng tin càng lúc càng tăng.

Hoàng Bệnh Hồ lặng lẽ áp chế một trận ho khan, nhìn vào lòng bàn tay, đã thấy một mảnh máu tươi đỏ sẫm.

Trên sơn đạo, một đội nhân mã chậm rãi mà đi, ở giữa là một cái kiệu nhỏ nhô cao, mười mấy mấy tên gia đình tồi tở vây ở xung quanh.

Một cánh tay béo mập vén lên màn kiệu, lộ ra một khuôn mặt béo ú hỏi:

- Sư gia, nơi này còn xa thành Khánh Dương hay không?

Bây giờ là cuối mùa thu, nhưng ngồi trên kiệu mà y vẫn đỏ mồ hôi đầm đìa.

Một tên có bộ dạng như quân gia nói:

- Đại nhân, còn xa lắm, khuya hôm nay mà đến được là tốt lắm rồi.

Tên mập hạ xuống mà kiệu, lầm bầm nói:

- Ta một thân học vấn kinh thế trí dĩnh, vậy mà bắt ta phải đến cái vùng vắng vẻ này làm huyện lệnh, Tri phủ đại nhân thật là hồ đồ.

- Đại nhân, những lời này không nên nói lung tung, nếu truyền đến tai Tri phủ thì không tốt đâu.

Tên mập hừ hừ hai tiếng, không nói thêm gì nữa.

Lúc này, gió núi đột nhiên vụt lên, vô số chim rừng kinh hãi bay loạn.

- Grào!

Một tiếng gầm thét từ rừng rậm cạnh đó truyền ra.

Cái kiệu rầm một tiếng, rơi xuống đất, làm cho tên mập há mồm nhếch miệng:

- Sao vậy, có chuyện gì xảy ra? Có người muốn mưu hại bản quan sao?

- Đại... đại nhân! Là ... con cọp!

Sư gia ngã trên mặt đất, ngón tay run rẩy chỉ về phía trước.

Một con mãnh hổ rực rỡ, từ trên sườn dốc nhảy xuống, đứng giữa sơn đạo nhìn chăm chăm vào kiệu lớn, trên trán nó là một chữ VUÔNG, rất là uy phong.

- A, con cọp, cái gì, là con cọp! Nhanh gọi người tới, bắt súc sinh này lại cho ta!

Sư gia sắp khóc rồi:

- Người... người chạy hết rồi!

Tên mập kéo rèm kiệu nhìn quanh, quả nhiên đám kiệu phu gia đình bốn phía đều chạy không còn một móng. Tiếng hổ gầm vừa vang, đám người lao động dưới tầng chót của xã hội vẫn rất nhậy bén cảnh giác.

Cổ nhân đã nói “Có tật giật mình”, dân chúng bình dân ở thời đại này, vẫn rất sợ cọp, hổ dữ ăn thịt người là chuyện bình thường.

- Sư gia thật là trung thành, không cô phụ tấm lòng ưu ái của bản quan!

Tên mập cảm động nói:

Sư gia theo bản năng nói:

- Đa tạ đại nhân khích lệ, dù tiểu nhân có tan xương nát thịt, cũng sẽ hết mình.

Trong lòng lão lại mắng to: “Con bà nó, ta... ta nhấc chân không nổi!”

- Người gắng gượng, ta đi tìm viện binh!

Tên mập cực kỳ nhậy bén chui ra khỏi kiệu, cướp đường mà chạy.

Sư gia ôm chân tên mập khóc lóc:

- Đại nhân, đừng bỏ tiểu nhân a!

Nhìn thấy cục thịt béo này, mãnh hổ sáng mắt lên, đang muốn nhào tới, lỗ tay đột nhiên nhếch lên, nó lui lại nhìn vào trong rừng.

Trong rừng sâu, cỏ cây lay động, hoa lá đón gió, thanh thế khác rất nhiều so với cách mà mãnh hổ xuất hiện.

- Đó, đó là cái gì vậy?

Sư gia lẩm bẩm nói:

Một thân ảnh lao ra khỏi rừng, là một thiếu niên, khuôn mặt trẻ tuổi không được coi là tuần tú, nhưng với thần thái phóng túng, hạ xuống trên sơn đạo, hần nhẹ răng cười một tiếng:

- Thật khó mà có được con mồi ngon thế này!

Hình như mãnh hổ biết kẻ vừa đến khó đối phó, giương nanh múa vuốt thị uy một phen mà không ăn thua. Nó lên gầm lên một tiếng rồi nhào lên.

Lý Thanh Sơn ổn định cước bộ, hai tay tóm lấy hai cái hồ chảo, một cái miệng cọp gần ngay trước mắt, gió tanh đập vào mặt. Hần trầm giọng hét lớn, chân khí tuôn ra, hai tay phát lực, một tay ôm lấy con hổ nặng mấy trăm cân ném trên mặt đất, sau đó hần nhào tới, cười lên lưng nó.

Hần chưa từng đánh nhau với cọp, chỉ nhìn qua Võ Tông đánh hổ trong truyện Thủy Hử, hần liền học theo mà núm lấy lưng hổ, tay còn lại đánh loạn xuống.

Mãnh hổ bị đau điên cuồng gầm thét, nó mãnh liệt cong thân, Lý Thanh Sơn bị đẩy ra, thảm nghĩ: “Thực tế so với truyện thì khác nhiều lắm.”

Chân khí trong cơ thể ép xuống, hần vững vàng rơi trên mặt đất, cẩn thận ứng phó tình huống tiếp theo.

Nhưng mãnh hổ chỉ nhìn hần một cái liền xoay thân chạy trốn.

Tên mập cùng với sư gia kinh ngạc ngẩn người nhìn một màn này, một lúc sau mới hoàn hồn mà vui mừng không thôi.

- Thiếu hiệp, tráng sĩ, bản quan là huyện lệnh huyện Khánh Dương, người đã đuổi con cọp này đi, bản quan sẽ có trọng thưởng.

Lý Thanh Sơn lại không thèm nhìn bọn hắn, hét lên một tiếng:

- Mày trốn chỗ nào!

Hắn bước nhanh như sao sẹt, túm lấy đuôi cạp, nhưng đuôi cạp thật trơn, không dễ túm lấy.

Lý Thanh Sơn sao chịu bỏ qua con mồi ngon trước mắt, hắn mạnh mẽ đuổi theo.

Rất lâu sau, tên mập cùng sư gia mới có thể phục hồi phản ứng, hai mặt nhìn nhau không nói gì.

Mùa thu săn thú kết thúc, Lạc Mã trang vui mừng một mảnh.

Lý Thanh Sơn cũng đã trở về trang, trên người hắn có thêm rất nhiều vết thương, nhìn qua có chút chật vật, nhưng tất cả mọi người đều lộ vẻ kính sợ, không phải sợ vì những vết thương này mà bởi vì con mồi trên vai hắn.

Một con cạp trưởng thành bị hắn vác trên vai.

Tại trong núi, hắn đuổi theo con hổ này một ngày một đêm, dựa vào Ngưu Ma Đại Lực quyền mới có thể giúp hắn kiên trì được, nếu không có Tiểu An trợ giúp truy tung vào ban đêm, thiếu chút nữa hắn đã mất dấu vết rồi.

Đối mặt với chúa sơn lâm này, Tiểu An cũng không có cách nào tiếp cận, mảnh hổ có uy nghiêm trời sinh có thể áp chế Âm quỷ, thậm chí có hổ tinh đã thanh tỉnh, sau khi ăn thịt người liền có thể bắt lấy linh hồn tạo thành Ma cạp vô làm tùy tùng.

(Ma cạp vốn là một loại quỷ mà con người khi bị hổ ăn thịt, linh hồn liền bị chuyển thành quỷ phục vụ cho con hổ đó)

Đám trẻ con chạy nhảy xung quanh Lý Thanh Sơn, trong mắt đều lộ ra sùng bái mãnh liệt.

Hoàng Bệnh Hồ tự mình ra ngoài nghênh đón, sau đó phán cho hắn là người mạnh nhất, trong trang không có ai dám không phục. Đối với con cạp, không chỉ riêng người bình thường mà những kẻ làm thợ săn như bọn họ cũng cực kỳ sợ hãi, cung săn bình thường không thể bắn chết, còn làm cho hung tính của nó bạo phát, dùng lấy dao săn sống mái một mình với nó càng là đường chết mà thôi.

Lý Thanh Sơn giết được cạp, tự nhiên có uy phong như cạp.

- Ta cũng không thứ gì đáng giá, chỉ có cây cung Liệt Thạch này, vậy lấy nó làm phần thưởng cho lần săn thú này đi!

Hoàng Bệnh Hồ đột nhiên túm lấy cây cung sau lưng nói.

- Cung Liệt Thạch!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 31: Liệt Thạch cung

- Liệt đầu, không thể được!

Những tên thợ săn khác vội vàng khuyên can.

Trong lòng Lý Thanh Sơn cũng kinh ngạc, tự nhiên muốn đem cây cung luôn mang theo bên mình ỉnh, chuyện này không đơn giản là một cây cung mà thôi, hắn liền cự tuyệt nói:

- Liệt đầu, quân tử không đoạt đồ tốt của người khác, phần thưởng này ta không dám nhận, huynh hãy coi như là ta nói chơi đi!

Hoàng Bệnh Hồ khê khom người, kể lể nói:

- Cây Liệt Thạch cung này đã theo ta nhiều năm, dùng rất thuận tay, cũng giúp ta tạo nên chút danh tiếng trong giang hồ! Bây giờ, thời gian của ta không còn nhiều lắm, cần phải chọn một vị chủ nhân tốt cho nó.

- Nghe nói cậu chê cung của Tàng gia quá nhẹ, cây Liệt Thạch cung này là thiết thai cung, lực cung chừng ba thạch, người luyện võ bình thường không cách nào sử dụng, được rồi, không nên lè mề.

Hoàng Bệnh Hồ đưa Liệt Thạch cung cho Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn khom người cảm lấy, một cảm giác nặng trĩu truyền đến tay. Hắn nhớ lại ngày đó Hoàng Bệnh Hồ đứng trên mỏm đá, giết người như giết chó.

Đúng vậy, cây cung này không thích hợp để săn bắn mà thích hợp với giết người trên chiến trường, là lợi khí giết người.

Ngón tay móc lấy dây cung, trong đó có lẫn từng tia kim khí, người bình thường phải đeo nhẫn mới có thể sử dụng, nhưng hắn dựa vào Ngưu Ma Luyện Bỉ nên cũng không thèm để ý.

Hoàng Bệnh Hồ có ý gửi gắm, mặc dù không nói rõ, nhưng những người ở đây đều có thể nhìn ra, không ai nói lời nào nữa. Không phải là chỉ vì uy thế của Hoàng Bệnh Hồ, Lý Thanh Sơn đã chứng minh thực lực cho bọn hắn thấy.

Không cần hắn có năng lực làm thống soái hay không, cũng không cần biết là đám thôn dân có phục tùng hay không, phục tùng cường giả là bản năng của con người, giống như trong bầy sói vậy, Lặc Mã Trang là một bầy sói, mà Hoàng Bệnh Hồ muốn Lý Thanh Sơn thay y trở thành Lang vương.

Chuyện này, y cũng suy nghĩ thật lâu mới quyết định. Xưa nay, Lặc Mã trang không được quan phủ chấp nhận, lại kết tử thù với Sâm Vương trang, nhìn qua thì uy phong đó, nhưng thực ra nguy cơ tứ phía, rất khó có người nào có thể giải quyết thế cục này, chỉ có Lý Thanh Sơn mới có thể làm được.

Lý Thanh Sơn cảm lấy Liệt Thạch cung, hắn cảm giác giống như nằm mơ, mấy tháng trước, hắn vẫn còn là con trâu hèn mọn, không ai thèm nhìn.

Mấy tháng sau, hắn lại có cơ hội trở thành Liệp đầu thanh danh hiển hách của Lặc Mã trang, nhưng hắn không tiếp nhận nói:

- Liệp đầu, cây cung này thì ta nhận, cảm ơn huynh đã ưu ái, nhưng thật ra lần này ta đến là để từ biệt.

Lời vừa nói ra, tất cả mọi người đều cảm thấy Lý Thanh Sơn không biết điều. Mặc dù Hoàng Bệnh Hồ hiểu được tiềm lực cùng thực lực của Lý Thanh Sơn, nhưng bị cự tuyệt trước mặt nhiều người như vậy, y cũng cực kỳ khó chịu.

- Nhưng ta cũng không lấy không.

Lý Thanh Sơn đi vào phòng, lấy ra một chai rượu nhỏ, giao cho Hoàng Bệnh Hồ, nói:

- Đây là rượu thuốc do sư phụ ta lưu lại, có lẽ nó có thể chữa lành bệnh của huynh.

- Cậu... Cậu nói thật không?

Trong vấn đề sinh tử, Hoàng Bệnh Hồ cũng có chút kích động, những người khác đều sôi trào.

Lý Thanh Sơn mỉm cười nói:

- Thử một lần xem!

Đây là linh tửu được ngâm từ Linh sâm, mặc dù hắn không tinh thông y thuật, nhưng với bệnh tình của Hoàng Bệnh Hồ, hắn cũng biết một hai, tửu nhỏ luyện võ đã làm cho y tiêu hao hết bản nguyên, chỉ dựa vào nội lực chống đỡ.

Loại bệnh này, bất kỳ thánh thủ y đạo nào cũng khó mà chữa trị, đây là do Tiên Thiên không toàn vẹn, dù nhân sâm hay linh chi cũng không thể thay thế bồi bổ lại được. Nhưng Linh sâm lại có một luồng Tiên Thiên chi khí, có thể cứu được tính mạng của y.

Hoàng Bệnh Hồ uống một ngụm Linh tửu vào bụng, sau đó ngồi xuống vận công. Chỉ trong chốc lát, trên đầu y đã toát ra từng tia khí trắng, khuôn mặt luôn xám ngoắt đã trở nên hồng nhuận, sau một lúc lâu y mới mở mắt.

- Liệp đầu, ngươi cảm thấy thế nào?

Đám thợ săn hấp tấp hỏi thăm.

Hoàng Bệnh Hồ khó tin vuốt ngực, nói:

- Ta cảm giác tốt hơn rồi.

Y chỉ nói tốt hơn, thật ra thì tốt đến mức trước nay chưa từng có, phảng phất giống như trở lại thời còn trẻ vậy.

Một trận hoan hô vang lên, rất nhiều tên thợ săn đều chảy nước mắt. Nguyên bản có nhiều người vẫn còn địch ý với Lý Thanh Sơn, bây giờ cũng đã thay đổi thái độ, bước tới nắm tay hắn rồi rít cảm ơn, cảm kích vô cùng.

Lý Thanh Sơn giờ giờ Liệt Thạch cung nói:

- Cây cung này, ta từ chối thì bất kính rồi.

Hoàng Bệnh Hồ bỗng nhiên sợ hãi biến sắc:

- Cái này... Thanh Sơn... Có thể dùng tiền đổi lại không...?

Tìm được đường sống trong chỗ chết, y không nỡ bỏ ‘Lão Tiểu Nhị’ này của y.

- Đừng mơ!

Lý Thanh Sơn quả quyết cự tuyệt nói:

- Nam nhi trong núi, lời đã nói ra liền giống như ngọn núi vậy, không thể hối cải.

- Vậy cũng tốt!

Hoàng Bệnh Hồ lộ vẻ đau khổ làm cho đám người xung quanh cười rộ lên, bọn họ khó mà thấy được bộ dáng như vậy của Liệp đầu.

- Thanh Sơn, lần này đi, còn có trở lại không?

- Ta còn phải về Ngọa Ngưu Thôn nhìn một chút, nơi đó còn vài thứ chưa thu xếp ổn thỏa, hơn nữa còn phải tìm một nơi yên tĩnh tu luyện võ nghệ, xem có thể đột phá hay không.

Mấy ngày liên tục dùng Linh tửu để uống, Lý Thanh Sơn đã cảm giác được mình đã chạm đến cánh cửa đột phá Ngưu Ma Đại Lực quyền, chuẩn bị tìm nơi yên tĩnh tu luyện, sau khi luyện được một Ngưu lực thì không cần trốn ở nơi núi rừng nữa, có thể đi ra ngoài nhìn thế giới một chút.

Hắn nhớ được ngày hôm qua cứu được tên mập kia, hình như là huyện lệnh huyện Khánh Dương. Hắn muốn thực hiện ước hẹn với Tiểu An, mặc dù không biết hướng Nam mà Tiểu An đã chỉ có xa lắm không, nhưng cũng phải bước ra một bước đầu tiên.

- Lại sắp đột phá?

Hoàng Bệnh Hồ đã sớm cảm giác được, Lý Thanh Sơn ngày hôm nay khác rất nhiều so với mấy ngày trước đó, giống như thay đổi một người vậy, tinh khí thần cả người đều khác hẳn, loại tốc độ tiến bộ này, thật là kinh thế hãi tục.

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã nói là sắp chuẩn bị đột phá. Y không khỏi nhớ lại lúc trước Lý Thanh Sơn đã từng nói, hắn muốn trở thành một cao thủ Tiên Thiên, khi đó y chỉ mỉm cười một cái. Hiện tại đột nhiên y cảm giác được, nói không chừng hắn có thể bước đến một bước này.

- Nhưng mà đồng con mồi của cậu?

Thu hoạch mấy ngày nay của Lý Thanh Sơn cơ hồ đã gần bằng với công sức của cả thôn.

- Những thứ đó ta không cần, chỉ muốn cốt hổ trên mình con cọp kia! Còn nữa, ta muốn nhờ huynh thu thập một ít cốt hổ để ngâm một ít rượu thuốc, ta sẽ dùng theo giá thị trường mà mua lại.

Hắn muốn đuổi theo không tha con hổ kia không chỉ là vì kiếm chút mặt mũi trong trang. Mà vì Thanh Ngưu nói cho hắn biết, đợi đến khi luyện Ngưu Ma Đại Lực quyền được một Ngưu lực liền có thể bắt đầu tập luyện Hồ Ma Luyện Cốt quyền, phải sử dụng một loại rượu thuốc khác, mà một được tài quan trọng nhất, cũng giống như là nhân sâm vậy, đó là cốt hổ.

Thợ săn cùng cọp là tử địch của nhau, thợ săn đơn độc đều sợ hãi mãnh hổ, nhưng khi con cọp phá quá ác, thì mọi người sẽ tập trung ở quy mô lớn mà lục soát núi, bố trí nhiều bẫy rập, dù đã thú có hung mãnh đến mấy vẫn không thể thắng được con người. Trong Lạc Mã trang cũng tích góp không ít cốt hổ.

Hoàng Bệnh Hồ nói:

- Cũng là phương thuốc mà sư phụ cậu lưu lại?

- Đúng vậy!

- Chẳng lẽ chỉ có cậu hào phóng, còn nam nhi Lạc Mã trang ta hẹp hòi sao? Ta sẽ giúp cậu ngâm rượu thuốc, nhưng cậu có thể cho ta và mọi người nhìn qua hai phương thuốc kia một chút không?

Hoàng Bệnh Hồ đã lặng lẽ dùng thử qua phương thuốc của Lý Thanh Sơn rồi, đúng là có hiệu quả hơn nhiều so với rượu thuốc trong thôn, hơn nữa những tài liệu trong đó không cần phải đi mua ở ngoài, từ trong trang bọn họ có thể lấy ra đầy đủ. Nếu dùng để bồi dưỡng đệ tử, chỉ cần qua một thời gian ngắn, thực lực Lạc Mã trang sẽ được nâng lên một bước.

Lý Thanh Sơn không quan tâm lắm, hai phương thuốc kia chỉ là thứ dùng vượt qua giai đoạn đầu, không phải là đồ quý hiếm gì, giao cho người khác cũng không sao, hơn nữa còn giảm đi phiền toái tự mình chế thuốc, coi như là hai bên đều có lợi.

Hắn liền đem phương thuốc giao cho Hoàng Bệnh Hồ, sau đó mang Liệt Thạch cung, kéo theo Thanh Ngưu, chậm rãi rời đi.

Cho đến khi thân ảnh của Lý Thanh Sơn biến mất trước sơn đạo, Tàng gia nhỏ giọng nói với Hoàng Bệnh Hồ:

- Liệp đầu, lúc này sao không giữ hắn lại! Tám phần là Linh sâm kia đang ở trên người hắn, rượu mà người uống, hơn phân nửa là được ngâm từ Linh sâm, mà nửa Linh sâm kia thì nằm trong hồ lô bên hông hắn.

Lý Thanh Sơn chẳng bao giờ nói về Linh sâm, nhưng ở trong mắt thợ săn lão luyện, đã lộ ra nhiều dấu vết. Mà có vài thứ, đối với kẻ đã đi lại trong giang hồ như Hoàng Bệnh Hồ, chỉ cần nhìn đã hiểu rất rõ ràng.

Hoàng Bệnh Hồ nhìn về sơn đạo phía trước, trầm mặc hồi lâu rồi quay đầu nói:

- Dù sao chúng ta cũng không giống với những tên hái sâm kia, không phải sao?

- Đúng vậy, Liệp đầu!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 32: Gặp nhau giữa đường

Tàng gia toát ra vẻ sùng kính, rất nhiều người miền sơn cước đều giống với Sâm Vương trang, thợ săn các thôn khác lại càng phải thế, dù sao giết người cướp của cũng dễ hơn săn thú, nếu gặp phải người lạc đường, chỉ cần bắn một mũi tên giết chết, sau đó lấy đi mọi thứ, thật là đơn giản.

Từ lúc Hoàng Bệnh Hồ lãnh đạo Lạc Mã trang đến nay, y rất nghiêm khắc ước thúc thôn dân, chưa bao giờ làm chuyện như vậy.

Trên sơn đạo, Thanh Ngưu nói với Lý Thanh Sơn:

- Người đưa ra binh lính từ kia, đã có ít nhất hai người phát hiện chuyện về Linh sâm.

Lý Thanh Sơn nói:

- Ta biết!

- Có thể bọn họ sẽ xuất thủ, đem người vĩnh viễn ở lại Lạc Mã trang.

- Ta cũng biết.

Lý Thanh Sơn là người của hai thế giới, không phải là thiếu niên mười mấy tuổi, nhiều mặt tối của con người, hắn đều biết.

- Nhưng ta nguyện mạo hiểm như vậy, sống trên đời nếu luôn cẩn thận lo lắng, không tin người khác, không tin mình, vậy thì cho dù luyện được thần công tuyệt thế cũng không còn thú vị gì.

Hắn đã có chút đánh giá về thực lực của mình, tin tưởng dù rơi vào tình huống xấu nhất cũng có thể giết ra ngoài. Hơn nữa, hắn tin rằng, thực lực của mình có thể khuất phục người khác.

- Một mặt thì nhiệt tình mời mọc, một mặt lại tĩnh lặng như kiếm, như vậy có thể coi là tâm tính trở nên thành thực hay không?

Trong lòng Lý Thanh Sơn có chút thổn thức, vuốt ve hai chữ An Nam trên Mộc Hòe bài, thế gian này vẫn có người mà mình toàn tâm toàn ý tin tưởng, à không, là quý.

Theo đường núi gập ghềnh mà đi, một đường như gió như lửa, hồng vân xanh lục, trông cực kỳ đẹp mắt.

Lý Thanh Sơn lấy ra sáo trúc thổi lên, tiếng sao ngân vang, theo thu vắng mà lượn quanh.

- Còn không tìm được sao?

Tên thanh niên được mọi người gọi là Thiếu chủ có chút nôn nóng hỏi. Gã đã dẫn người đến đỉnh Bạch Lão lục soát rất nhiều ngày, thậm chí mở rộng phạm vi tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng Linh sâm.

- Thiếu chủ, chúng ta đã dẫn người bình định Sâm Vương trang, Linh sâm tuyệt không nằm trong tay chúng, bọn họ nói đã bị Lặc Mã trang lấy được rồi. Có nên luôn tiện san bằng Lặc Mã trang rồi tìm kiếm không?

- Hừ, bọn chúng có thù lớn với Lặc Mã trang, tất nhiên sẽ nói như vậy. Bọn chúng cho rằng ta không biết, từ ngày trung thu, người Lặc Mã trang đã rời khỏi núi, sau đó lên phía bắc săn thú. Lặc Mã trang không thể so với đám què mùa Sâm Vương trang kia, tài bắn cung của Hoàng Bệnh Hồ rất có thanh danh trên giang hồ, không phải bắt đắc dĩ thì không nên trêu chọc hần.

Cung mạnh nó cứng là thứ mà bất kỳ kẻ nào trong giang hồ đều không dám khinh thường, chỉ cần bắn một lượt loạn tiễn, dù cao thủ nhất lưu cũng phải chịu thiệt thòi.

- Thiếu chủ anh minh, xem ra chỉ có thể đợi đến trăng tròn tháng sau.

Trong lòng tên thiếu chủ có chút đắc ý, bỗng nhiên lỗ tai y dựng lên:

- Đó là tiếng gì vậy?

- Hình như là tiếng sáo!

- Tiếng sáo? Cách chỗ này chỉ có hai thôn trang Sâm Vương và Lặc Mã, chúng ta đi xem thử.

Thanh Ngưu bỗng nhiên dừng bước, Lý Thanh Sơn cũng có ánh mắt hơn người, hần nhìn thấy mười mấy thân ảnh đang nhẹ nhàng lướt qua ngọn cỏ trên đồng nam thạch, tất cả đều cầm bảo kiếm, tư thái tiêu sái vô cùng.

- Đây chính là khinh công sao?

Lý Thanh Sơn sợ hãi than một tiếng, lập tức hần nhớ đến kẻ mà Tiểu An đã nhắc tới, trong lòng liền đề cao cảnh giác, nhưng nơi này vẫn còn cách đỉnh Bạch Lão khá xa.

Tên thiếu chủ kia đến trước mặt Lý Thanh Sơn đầu tiên, đám thủ hạ phía sau khen ngợi không dứt:

- Khinh công của Thiếu chủ thật giỏi!

Lý Thanh Sơn thấy tên thiếu chủ kia môi hồng răng trắng, mặt mũi tuấn tú, sau khi được đám thủ hạ khen ngợi, khuôn mặt lộ ra nụ cười ngạo mạn, ngoại trừ thanh kiếm đang cầm trong tay, còn lại nhìn qua giống như là công tử hậu duệ quý tộc.

Hần đánh giá tên thiếu chủ kia, nhưng tên kia cũng không quan tâm hần, chỉ liếc qua một cái hỏi:

- Ngươi từ Lặc Mã trang tới sao?

Lý Thanh Sơn nói:

- Đúng vậy, không biết các hạ là?

- Ngươi mà cũng xứng hỏi tên của Thiếu chủ chúng ta sao?

Một tên kiếm thủ gầy ốm xanh xao nhìn thấy Lý Thanh Sơn tùy tiện ngồi trên lưng trâu nói chuyện, gã rút kiếm, một chiêu Tiên Nhân Chi Lộ đâm về mặt hần:

- Xuống đây cho ta!

Gã muốn ép hần lăn xuống lưng trâu, muốn hần xấu mặt.

Khuôn mặt Lý Thanh Sơn trở nên lạnh lẽo, thân hình ổn định, đợi đến chiêu kiếm đi hết, linh quang trong mắt lóe lên, hần nhanh tay đưa lên, kẹp chặt mũi kiếm.

Tên kiếm thủ cao gầy âm thầm hừ lạnh:

- Dám bắt kiếm của ta, đây là Tinh Cương bảo kiếm do môn phái phát cho, chỉ cần lật mũi kiếm, liền chém đứt bàn tay này của ngươi.

Nhưng gã dùng sức lật kiếm lại không đạt được mong muốn, ngược lại đem thanh Tinh Cương bảo kiếm uốn cong như bánh quai chèo, mũi kiếm vẫn không nhúc nhích, bị Lý Thanh Sơn kẹp trong tay, lực của cánh tay gã lại không bằng lực của mấy ngón tay của Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn giận dữ trong lòng, hai bên không thù không oán, một lời không hợp liền muốn người ta tàn tật cả đời, những tên trong giang hồ này thật là quá độc ác.

“Keng” một tiếng, mũi kiếm gãy đôi, sắc mặt tên kiếm thủ cao gầy trở nên xám ngắt. Kiếm của gã lại bị một tên không có danh tiếng gì bẻ gãy, gã sao chịu được nhục nhã này, liền cầm lấy đoạn kiếm còn lại tấn công tiếp.

Tên thiếu chủ trách cứ nói:

- Trì Đạt, lui ngay, ngươi học nghệ không tinh, không nên tiếp tục làm mất mặt Long Môn kiếm phái chúng ta.
- Dạ, thuộc hạ đáng chết, sau khi trở về sẽ đến Hình đường nhận tội.

Kiếm thủ cao gầy có tên là Trì Đạt không dám cãi lệnh, gã lui xuống nhưng lại lộ ra vẻ mặt vô cùng đanh ác nhìn Lý Thanh Sơn một cái.

Tên thiếu chủ cảm thấy hứng thú nói:

- Không nghĩ tới trong núi sâu này lại gặp được một ngoại gia cao thủ, có tư cách biết tên bản thiếu gia, nghe cho kỹ, ta là Dương Tuấn của Long Môn kiếm phái.

Lý Thanh Sơn lắc đầu nói:

- Chưa từng nghe qua.
- Tên nhà quê, cô vẫn quá lậu, kiếm của Long Môn kiếm phái ta không tùy tiện để cho người ta bẻ gãy, ta cũng không làm khó người, lưu lại ngón tay là được.
- Không biết người muốn ngón tay nào?

Lý Thanh Sơn nổi giận bưng bưng, hận không thể một đao giết chết cái tên Dương Tuấn này. Vốn hắn còn tưởng, người luyện võ dù không hành hiệp trượng nghĩa thì cũng nên tu tâm dưỡng tính một chút, hôm nay xem ra hắn đã sai cực lớn rồi.

Thiện ác của mỗi người chỉ là một ý niệm trong nháy mắt, một kẻ có lực lượng đùa bỡn mạng người trong tay thì có mấy người duy trì được cái gọi là nhân tính, đa phần đều muốn làm gì thì làm.

Nhưng đám người này không phải là mấy tên hái sấm chỉ tu luyện võ nghệ thô thiển có thể so sánh, mà là những tên luyện võ chân chính. Ngưu Ma Luyện Bì có thể chịu được quả đấm, nhưng không thể ngăn được Tinh Cương bảo kiếm được truyền vào nội lực, hơn nữa bọn chúng là có khinh công, dù muốn chạy trốn cũng không dễ dàng.

Dương Tuấn nói:

- Chẳng qua là nhìn người còn trẻ tuổi lại có thể tu luyện ngoại công đến một bước này, tư chất khá cao, nếu phế đi như vậy cũng thật đáng tiếc, không bằng làm tôi tớ cho ta!

Đây mới là mục đích thực sự của gã, bởi vì phần lớn người tu luyện ngoại gia công phu đều có tính tình ngay thẳng trung hậu, không giống với người tu luyện nội công tâm tư phức tạp, cái gọi là đầu óc ngu si tứ chi phát triển. Cho nên bên cạnh nhiều cao nhân giang hồ đều có tôi tớ là cao thủ ngoại gia.

Gã cũng muốn học đòi văn vẻ, chiêu mộ nhân vật như vậy, nhìn thấy Lý Thanh Sơn thì lòng gã cực kỳ vui mừng, đây không phải là thứ gã muốn tìm sao? Hiện tại dạy dỗ một chút, sau đó cho thêm chút ngon ngọt, liền có thể bồi dưỡng được một con chó trung thành rồi.

- Thiếu chủ! Không thể!

Trì Đạt vội vàng khuyên can, nếu thằng này thành tôi tớ của thiếu chủ, như vậy địa vị của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Dương Tuấn trừng mắt nhìn gã một cái, gã lập tức không dám nhiều lời nữa.

Có tên kiếm thủ khác nói:

- Còn không nhanh đáp ứng! Long Môn kiếm phái chúng ta, uy chấn thành Khánh Dương, dù muốn làm tạp dịch đệ tử cũng không dễ đâu! Bây giờ Thiếu chủ đã chọn người, cho người một bước lên trời.
- Lý Thanh Sơn ta sẽ không làm nô bộc cho bất kỳ kẻ nào!

Lý Thanh Sơn gằn từng chữ nói. Hắn đến từ một thế giới khác, có yêu hận tình thù giống như người của thế giới này, nhưng còn một ít bất đồng, hắn không có trung thành, hắn sẽ không trung với bất luận kẻ nào, vô luận là kẻ có nhân nghĩa cao quý hay là cường đại đáng sợ thế nào đi chăng nữa.

Có lẽ hắn sẽ đuổi theo người đó, kết giao với người đó, nhưng tuyệt đối sẽ không trung thành với kẻ đó. Huống chi cái tên Dương Tuấn này chỉ là một tên đệ tử hoàn khổ, mặc dù gã có kinh nghiệm hành tẩu giang hồ, nhưng hắn có thể nhìn ra, trong đám người này, võ công của Dương Tuấn cũng không xuất chúng, chẳng qua là vì thân phận thiếu chủ mới được người ta tiền hô hậu ủng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 33: Tỷ thí đỉnh cao

Nếu một đối một mà nói, Lý Thanh Sơn tự tin trong vòng mười chiêu là có thể đánh bại Dương Tuấn, thậm chí là giết chết.

- Hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!

Dương Tuấn đang muốn ra lệnh bắt lấy Lý Thanh Sơn, dù Lạc Mã trang không dễ chọc, nhưng trong núi sâu này cũng có thể dễ dàng huy thi diệt tích mà không sợ để lộ dấu vết.

Lý Thanh Sơn trở nên khẩn trương, muốn tính toán bắt giặc trước bắt vua, chấp nhận chịu một kiếm, bắt lấy Dương Tuấn rồi nói tiếp.

Bỗng nhiên có người nói:

- Hình như trên người hần có mang Liệt Thạch cung.

- Cái gì? Liệt Thạch cung!

Dương Tuấn hơi khựng lại, đánh giá cây cung trên người Lý Thanh Sơn, đối với vũ khí của nhân vật thành danh ở vùng phụ cận thành Khánh Dương này, gã rất rõ ràng:

- Ngươi lấy cây cung này ở đâu?

- Tất nhiên là do Liệt đầu đưa.

Lý Thanh Sơn nói.

Dương Tuấn lộ ra vẻ mặt âm tình bất định, ở trong môn phái, gã có tai mắt rất nhiều, những gì cần biết đều biết, kẻ có thể cầm lấy cây cung này thì có hơn nửa phần là người thừa kế của Hoàng Bệnh Hồ, là Liệt đầu kế tiếp của Lạc Mã trang.

Nếu người như vậy chết đi, Lạc Mã trang sẽ không chịu bỏ qua, không mất chút công sức là có thể biết họ hoạt động ở vùng này, nếu đem hết sức trả thù, với những ám tiễn cùng bấy rập, rất khó ứng phó. Không thể vì tức giận nhất thời mà trên chọc phiền toái như vậy, gã vung tay:

- Tiểu tử, đừng để cho ta gặp lại ngươi!

Trong nháy mắt, đám người đã bỏ đi không còn một mống, trên sơn đạo chỉ còn một mình Lý Thanh Sơn. Tuy hần không có đọc tâm thuật nhưng cũng có thể biết được là đối phương kiêng kỵ thế lực của Lạc Mã trang.

Một kẻ xa lạ xem trọng ngươi hay không, không phải là xem con người của ngươi, mà là thế lực, thực lực cùng tài sản của ngươi. Mặc dù Lý Thanh Sơn đạt đến thực lực cao thủ tam lưu, nhưng phải nhờ vào cây cung trên lưng để thoát khỏi hiểm cảnh.

Hần phát giận, nói thầm:

- Thù này không báo, không thể làm người! Lý Thanh Sơn ta tuyệt không để người khác bóp nắm, nhất định phải dựa vào thanh danh của mình mà sống.

Vốn là hần không đồng ý cách nói “lừa mất tất báo thù” của Thanh Ngưu, hần nghĩ rằng, làm nam nhi thì nên có tấm lòng rộng lớn một chút. Nhưng hôm nay hần mới biết được, rất nhiều mối thù sinh tử lại bắt nguồn từ cái lừa mất này, còn trở nên không chết không thôi.

Sau hơn một tháng, Lý Thanh Sơn trở lại nhà mình trong thôn Ngọa Ngưu, hần còn chưa vào cửa đã nghe được động tĩnh ở bên trong:

- Chẳng lẽ là có trộm? Là nhà của ta, bản thân ta muốn xem một chút, là tên mao tặc nào dám trộm đồ trên người ta.

Hần tức giận không thôi, bước nhanh vào, đưa tay bắt lấy người nọ, tên kia đau quá xoay đầu lại.

Bốn mắt nhìn nhau, cả hai người đều ngẩn ngơ.

- Lý Phú Quý!

- Nhị Lang!

- Thúc vào nhà ta làm gì?

- Ngươi không có chết?

Lý Thanh Sơn nhìn quanh phòng, mặc dù đi hơn một tháng nhưng trong nhà không nhiễm một hạt bụi nào, hắn liền biết là Lý Phú Quý không phải là trộm đồ mà đang giúp hắn quét dọn nhà cửa.

- Ta tất nhiên không chết rồi, tại sao lại nói như vậy?

Sau khi hỏi thăm một phen, thì ra từ khi hắn vào Bách Khê trấn rồi không còn tin tức, người trong thôn lại thấy hắn xung đột với người Lạc Mã trang, nên đã nói hắn dữ nhiều lành ít.

Lý Phú Quý còn đốt tiền vàng cho hắn, khóc lóc một hồi.

Lý Thanh Sơn dờ khóc dờ cười:

- Không phải ta vẫn sống rất tốt sao, Hoàng liệt đầu của Hoàng Mã trang mời ta đến trong trang làm khách, nên ở lại đó một khoảng thời gian.

Lý Phú Quý không nghĩ tới, hắn có thể vào đầm rồng hang hổ như Lạc Mã trang mà có thể sống sót đi ra. Về phần nói Hoàng liệt đầu mời khách, y không tin lắm. Trong mắt y, mặc dù Lý Thanh Sơn có chút lợi hại nhưng muốn so với nhân vật như Hoàng Bệnh Hồ, còn kém hơn nhiều, nhưng y cũng không biết nói gì, chỉ nói thăm:

- Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi!

Điều này làm cho Lý Thanh Sơn có chút cảm động, đúng là lúc trước không giúp nhầm người.

Nhưng bỗng nhiên Lý Phú Quý trở nên lo âu:

- Ngươi trốn nhanh đi, đừng để người trong thôn biết được!

- Sao vậy?

- Tên tiểu tử nhà trưởng thôn đã trở lại, nói muốn tìm ngươi đó!

- Lý Long!

Con trai lớn của Lý trưởng thôn, cũng là đại ca của Lý Hồ, Lý Báo. Đối với cái tên này, Lý Thanh Sơn cũng không xa lạ gì, ngược lại, người trong thôn luôn nhắc tới làm cho người ta sắp mọc kén trong tai.

Lý Long lớn hơn hắn vài tuổi, nhưng nghe nói lúc trước gã ra khỏi nhà chơi, được quý nhân nhìn trúng, mang đến thành Khánh Dương học võ, chỉ đến ngày lễ tết mới về nhà, gặp Lý Thanh Sơn vài lần, nhưng không nói câu nào với nhau.

Trong mắt thôn dân, ra khỏi thôn Ngọa Ngưu tới được thành Khánh Dương là đã trở thành đại nhân vật nổi bật, nhà ai có con gái lớn đều muốn hứa gả cho gã, cùng với Lưu tiểu quân sự, đưa con trai của Lưu quân sự tạo thành Ngọa Ngưu Song Kiệt!

Dĩ nhiên, hiện tại có lực lượng mới xuất hiện là Lý Thanh Sơn, có lẽ phải gọi là Ngọa Ngưu Tam Kiệt, chẳng qua Lý Thanh Sơn chưa đến thành Khánh Dương lần nào, cái tên “Tam Kiệt” này có chút miễn cưỡng.

Lý Thanh Sơn nói:

- Ta mà phải sợ hắn!

Chẳng những không sợ, ngược lại phải đi xem thử, hắn không để ý đến khuyên can của Lý Phú Quý, nhanh chân bước về phía nhà của Lý trưởng thôn.

Trong nhà Lý trưởng thôn, một tên trẻ tuổi cắt đầu cua đang dạy dỗ Lý thôn trưởng:

- Kề nào cũng dám khi dễ trên đầu chúng ta, thật là càng già càng nhu nhược.

Lại chỉ vào Lý Hồ, Lý Báo nói:

- Hai tên đàn ông các ngươi nữa, để mặc cho người ta đến trước cửa ức hiếp.

Có thể nói gã lớn lên tại thành Khánh Dương, nhân giới lịch duyệt cực kỳ phong phú, đã coi mình là người Khánh Dương, giờ dùng ánh mắt của “Người thành phố” để nhìn mọi chuyện trong thôn, tự nhiên có chút khinh miệt, không chỉ đối với Lý Thanh Sơn mà là hết thảy trong Ngọa Ngưu thôn.

Tuổi gã đã không còn nhỏ nhưng chưa từng bàn chuyện cưới xin, trong nhà cũng đã gấp gấp giúp gã tìm đối tượng, nhưng gã một mực cự tuyệt. Gã bây

giờ, thôn nữ trong thôn làm sao xứng đôi nữa.

Lý trưởng thôn luôn uy phong lẫm lẫm trong thôn, lúc này lại khúm núm:

- Con à, không nên tức giận, dù sao tên tiểu kia cũng đã chết rồi.
- Hấn chọc vào Lạc Mã trang, đó là tự tìm đường chết, ta cũng không cần phí tâm dạy dỗ hấn.

Lý Hồ khom lưng rút cổ, Lý Bảo lại nói:

- Đại ca không để cho chúng ta gia nhập Thiết Quyền môn học võ, ở trong thôn tất nhiên bị người khi dễ.

Lý Long trừng mắt:

- Đó là do tư chất các ngươi không đủ.
- Lý Thanh Sơn không chết, hấn đã trở lại!

Lúc này, bỗng nhiên có người ngoài cửa hô to.

Lý Long mạnh mẽ đứng lên.

Nếu nói tin tức Lý Thanh Sơn không chết tạo nên cơn sóng trong thôn luôn yên bình, thì cái tin Lý Thanh Sơn đến nhà Lý trưởng thôn lại là sóng to gió lớn, dẫn tới tất cả mọi người trong thôn lần nữa náo động, đi xem cuộc tỷ thí giữa Tam Kiệt cùng Nhất Kiệt trong thôn.

Dưới nắng gắt, Lý Thanh Sơn cùng Lý Long bốn mắt nhìn nhau, đám thôn dân đều nín thở, giống như sợ làm kinh động hai người.

Lý Hồ, Lý Bảo đứng bên cạnh Lý Long, cổ vũ khí thế cho đại ca. Lý Long khoát tay để cho hai người lui về phía sau:

- Lý Nhị Lang, lâu rồi không gặp, đã lớn như vậy rồi!

Đây là giọng điệu tiền bối nói chuyện với tiểu bối, chẳng qua thôn dân đều cho rằng gã có tư cách như vậy, nhỏ giọng nghị luận:

- Nhị Lang gặp phiền toái lớn rồi!
- Đúng vậy, Lý Long không phải là mấy kẻ lưu manh lóc nhóc có thể so sánh.

Lý Thanh Sơn không trả lời, thấy Lý Long cao lớn vạm vỡ, cơ bắp cánh tay gồ ghề, đôi mắt lấp lánh hữu thần, bước đi vững chắc, rất có uy thế. Nhưng trực giác nói cho hấn biết, người này không mạnh hơn Hoàng Bệnh Hồ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 34: Khánh Dương Vũ Lâm

Mặc dù Hoàng Bệnh Hồ một thân bệnh tật, nhưng hấn cảm giác như hồ chết còn xương, uy phong không ngã, cực kỳ nguy hiểm. Hơn nữa, lần thử thân thủ trước, Hoàng Bệnh Hồ đã có chiến lược sai lầm, muốn dùng cứng đối cứng với hấn, lấy thứ yếu nhất của mình đối chọi với mặt mạnh nhất của hấn, dĩ nhiên không chiếm được thượng phong. Nếu không, dù y không dùng cung tên, chỉ cần trên tay cầm một thanh vũ khí thì hấn cũng không thể thắng được.

Lý Long nói:

- Nghe nói là ngươi muốn gặp ta?

Lý Long cũng có vài phần nhân lực, thầm nghĩ: “Tên Lý Nhị Lang này có tư thế trầm ổn, nhìn qua là biết đã luyện qua võ nghệ, không phải là mềnh phu tầm thường, hơn nữa, khí thế trên người hấn có chút giống với sư phụ.”

Gã lập tức lắc đầu, vì liên tưởng của mình mà thấy buồn cười, sư phụ gã là nhân vật bực nào, sao có thể đánh đồng với tên tiểu tử như vậy.

- Người thừa dịp ta không có ở nhà, dám làm nhục người nhà ta, thật là không biết chữ chết viết thế nào!

- A, ta đây cũng muốn học một ít!

Lời Lý Thanh Sơn còn chưa dứt, Lý Long đã hét lớn một tiếng, xuất ra một chiêu Thiết Thụ Xuyên Vân đánh thẳng vào ngực Lý Thanh Sơn.

Xung quanh vang lên từng đợt hô hào, Lý Phú Quý hét lên:

- Nhị Lang cẩn thận!

Thân hình Lý Thanh Sơn vẫn bất động, không biết là không tránh được hay là bị dọa sợ. Lý Long âm thầm khinh miệt, thì ra chỉ biết giả bộ, xem ra lúc này mình nhìn nhầm rồi.

Bụp một tiếng, quả đấm đụng vào trên người Lý Thanh Sơn. Lý Thanh Sơn dựa vào Ngưu Ma Đạp Địa, hai chân giống như mọc rễ trên đất, không nhúc nhích chút nào:

- Nề chút tình đồng hương, ta sẽ nhường người ba quyền!

Lý Long sợ ngây người, tuy một quyền này của gã chỉ dùng ba phần công lực, nhưng ở trong đám sư huynh đệ đồng môn cũng không có người nào dám cứng rắn đón đỡ như vậy. Hôm nay lại bị một tên hậu sinh tiểu tử không chút danh tiếng nào chặn được, đang lúc kinh nghi, gã lại nghe được lời của Lý Thanh Sơn thì trở nên giận dữ không thôi, dám coi thường mình như vậy.

Trong chớp mắt, quyền thứ hai đã vụt ra, gã đã dùng bảy thành công lực, thầm nghĩ:

- Lần này chó trách ta hạ thủ không lưu tình!

Quả đấm mang theo quyền phong lăng liệt đánh thẳng lên người Lý Thanh Sơn.

Thân hình Lý Thanh Sơn chỉ rung một cái, nói:

- Người còn chưa dùng toàn lực sao, nhanh lên đi, còn một chiêu cuối cùng.

Lý Long nhìn Lý Thanh Sơn như nhìn thấy quỷ, nhưng gã không tin tã, chột mồm liệt quát lên, vận đủ mười thành công lực, cơ nhục trên cánh tay bạo phát, một quyền cương mãnh, mơ hồ lộ ra một màu xanh đen, thật giống như sắt đen. Đấu võ bình thường, cho dù là chiến đấu sinh tử, gã cũng không dám làm như vậy, sợ đem chiêu thức dùng hết sẽ lộ ra sơ hở, nhưng bây giờ gã phải làm vậy, đem hết toàn lực đánh ra một quyền mạnh nhất.

Trực tiếp đón nhận một quyền này, thân hình Lý Thanh Sơn lung lay một chút, rốt cục cũng phải lui về sau một bước, sắc mặt cũng hơi đỏ lên, khí huyết cả người trở nên sôi trào. Hân hưng tay phát quyền:

- Một quyền này có chút lực đạo, ba quyền đã qua, giờ đến phiên ta.

- Thiết Tỏa Hoàn Giang!

Quyền phong lạnh thấu xương đập vào mặt, Lý Long sợ hãi, hai tay bắt chéo trước người, đánh ra chiêu số phòng ngự mạnh nhất của Thiết Quyết Môn. Ngay sau đó, gã liền cảm giác được mình như bị một con trâu rừng chạy như điên húc phải, như cầu sắt bị nước lũ cuồng bạo đánh cho vỡ tung, thân hình gã không chịu được bị đẩy bay ra ngoài, trong lòng vẫn không thể tin được.

“Vậy mà ta lại thua trong một chiêu! Làm sao hắn có thể có lực lượng lớn như vậy!”

- Quyền thứ hai!

Một vùng bóng đen đột nhiên ngăn trở ánh mặt trời, khi nó bao phủ trước mặt gã, Lý Thanh Sơn đã đến trước người.

Lý Long muốn chặn lại, nhưng hai cánh tay đã đau đến mức không thể nâng lên nổi.

Một quyền của Lý Thanh Sơn lao xuống, giống như đồng cọc mà đánh lên bụng Lý Long, trong nháy mắt, Lý Long cong người như tôm luộc, phun ra một ngụm nước chua.

- Quyền thứ ba!

Đấm thẳng vào mặt Lý Long.

Đám thôn dân kinh hô liên tục, biến cố thành linh là cho người ta sợ hãi không thôi. Bọn họ thì thầm bàn luận, Lý Long là đệ nhất tuần kiệt nhiều năm của thôn, lại bị đánh bại trong chớp lát, hơn nữa bại hoàn toàn như vậy.

Hai huynh đệ Lý Hồ, Lý Báo lại càng không thể tin được. Đại ca mà bọn họ vẫn luôn sùng bái, thật không ngờ lại không thể chịu nổi một kích.

Lý trưởng thôn khàn giọng hô to:

- Hạ thủ lưu tình!

Quyền phong đập vào mặt nhưng không có đau nhức, Lý Long chậm rãi mở mắt, chỉ thấy nắm đấm của Lý Thanh Sơn yên lặng dừng trên đầu gối, lúc này gối mới phát hiện mình đã đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Trong nháy mắt vừa rồi, gối cảm giác được mình đối mặt là sư phụ không thể địch nổi kia, chỉ có nhắm mắt chờ chết.

Lý trưởng thôn nhào tới trên người Lý Thanh Sơn, nắm chặt lấy tay hắn:

- Nhị Lang, Nhị Lang, nể mặt cha mẹ đã qua đời của ngươi, bỏ qua cho Tiểu Long nhà ta đi!

- Cha, ngài tránh ra, để cho hắn đến đi!

Lý Long giãy dụa đứng dậy.

Lý Thanh Sơn nói:

- Nhìn ngươi có mấy phần hiếu tâm, một quyền này tạm để đó!

Hắn trưng đối hải lòng với hành động vừa rồi của hắn, không phải là đặc ý về mặt lực lượng mà là sách lược.

Lý Long luyện võ mười mấy năm cũng không phải uống phí, kinh nghiệm chiến đấu tốt hơn Lý Thanh Sơn nhiều. Nếu đấu thật, đối phương sẽ không đối cứng với hắn, muốn thắng được phải tốn một phen công phu.

Cho nên hắn mới quyết định nhường cho gối ba quyền, phòng ngự nắm đấm như vậy là thứ hắn am hiểu nhất, quả đấm Lý Long đánh vào chỗ nào, hắn liền tập trung tinh thần đến chỗ đó, chân khí cũng vận chuyển tới vị trí đó.

Lý Long đánh xong ba quyền, chẳng những tinh thần bị thương, thể lực cũng suy yếu đến thấp nhất, không thể tránh kịp chỉ có thể cứng rắn ngăn chặn nắm đấm của Lý Thanh Sơn, kết quả đối cứng là như vậy. Lý Long được Lý Hồ, Lý Báo nâng dậy, gối hỏi:

- Ngươi thật là Lý Nhị Lang sao? Đây là không thể nào!

Đối với Lý Thanh Sơn, gối chỉ có ấn tượng cực kỳ mơ hồ, ngoại trừ tính tình có chút quái gở thì không còn điểm nào để người ta để tâm. Còn theo lời cha gối miêu tả, Lý Thanh Sơn chỉ là thiếu niên huyết tính bị bức bách mà đột nhiên bạo phát ác độc, chuyện như vậy cũng không hiếm thấy, nhưng gối chưa bao giờ biết được hắn lại có một thân võ công như vậy.

Đây giống như là một đứa trẻ trong núi đi ra ngoài lăn lộn nhiều năm, rốt cục tạo nên một phần gia nghiệp, công thành danh toại, áo gấm về nhà, hưởng thụ người trong thôn quý báu, lại bỗng nhiên lòi ra một tên tiểu tử thôn quê tầm thường, giàu có hơn nhiều so với hắn. Trong lòng mất mát tột đỉnh, sau cảm giác mất mát là tức giận.

- Ta không phải là Lý Nhị Lang, là Lý Thanh Sơn!

Nếu đã không nhận tên đại ca kia, Lý Thanh Sơn sẽ không nguyện ý làm cái Nhị Lang này.

Lý Long hung hăng nói:

- Vậy ngươi biết ta là ai không?

- Ta đương nhiên biết!

- Vậy ngươi biết sư phụ của ta là ai sao?

- Là ai?

- Đương nhiên là Môn chủ Thiết Quyền môn thành Dương Khánh, được người giang hồ xưng là Thiết Sư Từ - Lưu lão anh hùng!

Từ trong đám người, Lưu quân sự bỗng nhiên bước ra, dùng ngữ điệu tôn kính mà tự hào nói.

Lý Thanh Sơn chau mặt nhíu mày:

- Chưa từng nghe qua!

Cái gì Quyền Thiết môn, Lưu lão anh hùng, nghe giống như là hàng tam lưu, hắn quên mình cũng là tam lưu.

- Cô vẫn quá lười, ngay cả tên của sư phụ ta cũng không biết, xem ra ngươi còn chưa nghe qua Long Hồ Sư Hùng, bốn đại cao thủ danh tiếng thành Khánh Dương rồi!

- Long đây không phải là người chứ!

Lý Thanh Sơn trừng mắt, hôm nay là lần thứ hai bị người ta chỉ trích là cô vãn quá lâu rồi. Kiếp trước, hắn đọc qua tiểu thuyết võ hiệp, hắn chỉ biết những tên dùng tên động vật là ngoại hiệu đều toàn là mảnh vụn, cái gì Sài Lang Hồ Báo đều là đồ vô dụng.

Mà dùng phương hướng làm ngoại hiệu mới thật sự là tuyệt đỉnh cao thủ, ví dụ như Đông Tà Tây Độc Nam Đắc Bắc Cái.

- Tất nhiên là không phải!

Lý Long sắp bị chọc cho giận quá mà cười.

Bên trong thành Khánh Dương, trong huyện nha, sư gia cầm lấy cuốn sách nhỏ, giới thiệu với tên mập:

- Đại nhân, trừ những tên thân sĩ địa chủ địa phương ra, còn bốn người của bốn nơi là không thể đắc tội.

Tên mập phìên nảo nói:

- Rõ ràng là trong thành Khánh Dương này, ta ngay cả một người cũng không thể đắc tội với!

Sư gia cũng không quan tâm đến tâm tình của y:

- Bốn nơi này là một môn một phái một trang và một trại.

- Cái gì gọi là một môn một phái một trang một trại?

- Môn là Thiết Quyền môn, phái là Long Môn phái, trang là Lạc Mã trang, trại là Hắc Phong trại. Bốn người là Long Hồ Sư Hùng, đầu lĩnh của bốn địa phương này. Nếu đại nhân đắc tội với thân hào nông thôn, nhiều nhất chỉ bị đuổi là thành Khánh Dương, không làm huyện lệnh nữa, nhưng nếu đắc tội với bọn họ, nói không chừng sẽ chết mà không biết.

Tên đại nhân mập run lên cảm cấp:

- Chức quan này sao lại đáng sợ như vậy, đúng rồi, nếu có thể tìm được người thiếu niên mà chúng ta gặp ngày trước làm hộ vệ, bản quan có thể cao gối ngủ yên rồi!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 35: Nghe tin Hắc Phong

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 35: Nghe tin Hắc Phong

Thì ra đám người mình gặp trên sơn đạo là người của Long Môn phái, cái tên mà lỗ mũi hướng lên trời kia là Long Môn thiếu chủ, khó trách lại can rờ ngang ngược như vậy.

Lý Long kinh ngạc nói:

- Người biết “Bệnh Hồ”?

Sau đó gã cũng đã nhìn thấy cây cung mang trên lưng Lý Thanh Sơn, bởi vì Hoàng Bệnh Hồ rất ít khi lui tới thành Khánh Dương nên gã cũng không thể kết luận đây là Liệt Thạch cung!

Lý Thanh Sơn gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Lý Long nói:

- Một thân võ công của người, chẳng lẽ là do y...

- Không phải, cũng không cần người quan tâm, người muốn trả thù thì cứ việc đến!

Lý Thanh Sơn cũng không nghĩ kéo da hổ Hoàng Bệnh Hồ làm đại kỳ, làm chuyện cáo mượn oai hùm như vậy.

Lý Long sắc mặt biến ảo, thầm nghĩ: “Võ công của tên Lý Thanh Sơn này đã là cao thủ tam lưu, sự phụ chắc không phải là nhân vật tầm thường. Hơn nữa, hắn lại còn liên quan với Hoàng Bệnh Hồ, ta chỉ có tranh chấp nhỏ với hắn, cho dù giết hắn cũng không có lợi ích gì, oan gia nên giải không nên kết.”

Lý Long âm thầm suy nghĩ, bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, mang theo mấy phần tươi cười, mặc dù có chút miễn cưỡng, gã nói:

- Nhị Lang, chúng ta đều là người cùng quê hương, lại không có đại thù sinh tử gì đáng giá phải nói.

Lý Thanh Sơn hơi sững sốt, vốn hắn tưởng chuyện phát sinh tiếp theo là đánh nhỏ mắng già rồi, như đàn ong vỡ tổ bị bức đến đường cùng, sau khi thần thông của hắn có chút thành tựu sẽ đem toàn bộ bọn họ giết hết.

Không nghĩ tới, thoát nhìn Lý Long hơi lỗ mãng, nhưng thực tế lại khác nhau đến thế, hơn nữa da mặt cũng không mỏng, thay đổi thất thường, coi như hắn đã thấy được một mặt láu cá của người giang hồ.

Lý Long cười nói:

- Hơn nữa ba quyền đổi lại hai quyền, coi như là ta có lời rồi.

- Ta có thể cho người kiểm lại một chút!

Lý Thanh Sơn nhìn ra được đối phương muốn trả thù, nhưng nghe được danh tiếng của Hoàng Bệnh Hồ, mới thay đổi suy nghĩ. Đây là lần thứ hai hắn dựa vào cái này mới tránh được phiền toái, tâm tình cũng rất phức tạp.

Hắn hi vọng, đến một ngày mình cũng có thể như vậy, giống như Hoàng Bệnh Hồ, không, phải mạnh hơn so với Hoàng Bệnh Hồ, cho dù là người ngoài vạn dặm nghe được tên mình cũng phải nghiêm túc mà kính nể, không dám tùy ý xằng bậy.

Lý Long cười nói:

- Vậy thì không cần, đừng đứng ở đây nữa, mời vào nhà nói chuyện, Ngọa Ngưu thôn chúng ta có thể xuất hiện một thiếu niên anh hùng, ta rất muốn thân cận một chút.

Sau đó gã ôm quyền nói:

- Các vị hương thân phụ lão, xin mời, có thời gian, Lý Long nhất định sẽ thăm.

Mấy người thôn dân nhìn nhau, kết quả hôm nay thật là ngoài dự kiến của bọn họ, nhưng Lý Long đã hạ lệnh trục khách, bọn họ cũng không dám không nghe, chẳng qua trong lòng đã lặng lẽ đem danh hiệu đệ nhất kiệt của Ngọa Ngưu thôn cho Lý Thanh Sơn rồi.

Nếu đối phương đã hạ tư thái như thế, Lý Thanh Sơn cũng không tiện cự tuyệt. Đúng như lời gã nói, hai bên cũng không có đại thù sinh tử gì, hơn nữa hắn cũng muốn biết một chút tin tức về thành Khánh Dương, đặc biệt là Long Môn phái kia.

Dưới nhiều ánh mắt kính sợ, Lý Thanh Sơn được mời vào trong nhà Lý trưởng thôn. Giờ hắn không còn khảm trương như lúc dự tiệc ở nhà Lưu quán sự, tâm tình vẫn luôn phóng túng nhẹ nhàng. Dưới nhiều người nhìn ngó, hắn lại có khí thế dưới mắt không có ai, đây là do lực lượng bản thân làm thay đổi khí chất cùng tâm thái.

- Thanh Sơn, công phu của người như thế, người có ý đến thành Khánh Dương kiểm chút công việc? Thiết Quyền môn chúng ta là nơi hào kiệt thiên hạ tụ tập, bằng vào võ nghệ của người, nhất định sự phụ ta sẽ rất mừng.

Lý Long bắt đầu ra sức mượn hơi nói.

- Ta có võ nghệ trong người, có thể tùy tiện gia nhập Thiết Quyền môn sao?

Lý Thanh Sơn cũng có chút bội phục lòng dạ người này. Nào biết trong lòng Lý Long cũng phải đấu tranh một phen, mặc dù Lý Thanh Sơn đánh gã hai quyền, nhưng hai bên cũng không có thâm thù đại hận, nếu có thể kéo hắn vào trong bang phái, dựa vào tình đồng hương mà giúp đỡ lẫn nhau, như vậy sẽ có lợi cho địa vị của gã trong môn.

- Dĩ nhiên là cần phải tiến cử hiền tài, yên tâm đi, ta có thể đứng ra bảo đảm cho người! Thiết Quyền môn ta nhà lớn nghiệp lớn, thế lực không chỉ phủ khắp thành Khánh Dương, tổng đà nằm ở phủ Thanh Hà, chỉ cần nắm tay người đủ cứng, công lao đủ cao, không lo không phát triển được, nữ nhân vàng bạc là càng dễ như trở bàn tay...

Lý Hồ, Lý Bảo cũng lộ ra thần sắc hâm mộ cực đoan, chỉ trách đại ca không đề cử bọn hắn, không thể hưởng tới nữ nhân vàng bạc trong thành.

- Đúng vậy, đúng vậy, Lưu Năng nhà ta cũng làm quản sự tại phủ của Lưu lão anh hùng, đến lúc đó có thể chiếu ứng lẫn nhau.

Lưu quân sự cũng hòa theo, may mắn ban đầu không đắc tội quá lớn với Lý Thanh Sơn, ai có thể ngờ được, chỉ sau mấy tháng, con trâu lúc đầu lại trở nên lợi hại như vậy.

Theo lời Lý Long, Lý Thanh Sơn đã dần dần hiểu được, mặc dù Thiết Quyền môn mở quán thu đồ nhưng gần như giống thế lực bang phái, chiếm cứ trong thành, cái tên Thiết Sư Từ Lưu lão anh hùng kia hẳn là phân đà chủ hoặc phân môn chủ.

Lý Thanh Sơn nói:

- Mạo muội hỏi một câu, không biết công phu của Lưu lão anh hùng được giang hồ xưng tụng là mấy lưu?
- Nếu người hỏi người bên ngoài, chưa chắc bọn họ có thể trả lời được, sư phụ ta với một tay thiết quyền đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh, có thể nói là cao thủ nhị lưu.
- So với ta thì thế nào?
- Chuyện này...

Lý Long không nghĩ rằng Lý Thanh Sơn vừa mở miệng liền muốn so sánh với nhân vật đứng đầu thành Khánh Dương, cũng là sư phụ của gã, trong lòng có chút không vui:

- Không phải ta nói ngoa, mặc dù công phu của người rất cao, nhưng cũng chỉ là kẻ đứng đầu trong giới tam lưu mà thôi, còn xa mới có thể sánh với sư phụ ta.
- Vậy không biết giữa lưu này với lưu kia là thế nào?
- Sư phụ ta đã nói, một người luyện võ vừa mới tìm được cánh cửa thì có thể đối phó với năm ba tráng hán. Mà một hảo thủ trong giang hồ có thể đối phó với năm ba người luyện võ như vậy, dựa theo đó mà suy ra, mặc dù không chính xác tuyệt đối, nhưng đại khái là như thế. Một khi vượt qua con số này, chính là song quyền khó địch tứ thủ.
- Chẳng qua, đây chỉ là nói đối kháng chính diện! Nếu sử dụng phương pháp du tẩu đánh lén, một cao thủ nhất lưu am hiểu khinh công có thể giết ười mấy tên cao thủ nhị lưu sợ hãi mất mật. Nhưng mười mấy tên dùng cung nỏ đã được dạy bảo cũng có thể giết chết cao thủ nhất lưu.

Lý Thanh Sơn đã khá hiểu rõ về thực lực của mình, những tên hái sâm kia là đám người tập võ đã luyện qua một ít kỹ năng, lúc đó, hẳn được coi là giang hồ hảo thủ nên dù thắng cũng chỉ thắng thảm.

Sau khi tu hành một thời gian, hẳn miễn cưỡng đạt đến trình độ cao thủ tam lưu, còn sau khi phục dụng Linh tửu thì mới được xem là tam lưu cao thủ chân chính. Võ công của Lý Long được xem như là hảo thủ, nhưng còn không được tính là cao thủ, cho nên ở trước mặt hắn, gã căn bản không phải là đối thủ.

- Xin lỗi! Ta đã đáp ứng Hoàng liệt đầu Lạc Mã trang là sẽ gia nhập vào Lạc Mã trang, sợ rằng không thể đáp ứng lời mời của người.

Hắn không khỏi nghĩ đến mấy tháng trước, ngay cả ngủ trong chuồng bò cũng không được yên ổn, bị anh trai và chị dâu xem là cái đinh trong mắt, muốn tìm cách đuổi hắn đi, nhưng bây giờ lại có người khắp nơi muốn mời.

Lý Long trầm nghĩ, quả nhiên là như vậy, gã tiếc nuối nói:

- Lạc Mã trang không phải là nơi có thể kiếm được nhiều chỗ tốt, trong bốn địa phương ở Khánh Dương này, chỉ có Thiết Quyền môn ta là tự tại nhất, bọn họ đều chui ở trong núi, sao có thể so với chỗ gần nơi phồn hoa như chúng ta. Mà thôi, khi nào người thay đổi tâm ý muốn tới thành Khánh Dương, thì hãy tới Thiết Quyền môn tìm ta, chỉ cần báo tên của ta là được.

Lý Thanh Sơn không khỏi mỉm cười, quả nhiên hành tẩu giang hồ không có mấy người là vì hành hiệp trọng nghĩa. Hắn hỏi thăm rất nhiều tin tức, Lý Long biết gì đáp đó. Lý Thanh Sơn thấy đối phương nghĩa khí như thế, hẳn cũng không phải là người không biết điều, hắn có chút biết ơn hỏi:

- Lý huynh, hôm nay không phải lễ cũng chẳng phải tết, tại sao người lại hồi hương?

Lý Long bỗng nhiên hạ thấp thanh âm nói:

- Coi như người không hỏi, ta cũng phải nói, lần này ta trở về là một đại sự có nguy hiểm đối với Ngọa Ngưu thôn, Hắc Phong trại có thể chọn Ngọa Ngưu thôn làm mục tiêu cướp bóc.

Ngoài trừ Lý Thanh Sơn, mấy người còn lại trong phòng đều biến sắc.

Q.1 - Chương 36: Các người đều phải chết

Lưu quân sự càng sợ hãi lắp bắp nói:

- Không... không phải chứ, Hắc Phong trại cách khá xa với nơi này của chúng ta, từ trước đến giờ chưa tới lần nào...

Gã là người có nhà lớn nhất thôn, Hắc Phong trại tìm đến đầu tiên chính là gã.

- Nghe nói những thôn trang cách khá gần Hắc Phong trại đều tăng cường phòng ngự, chặt trúc đóng tường, nên bọn chúng mới bỏ gần tìm xa. Lúc này, trời sắp đến mùa đông giá rét, bọn chúng cũng phải tồn trữ lương thực qua mùa đông! Lưu quân sự, mấy kho lương của ông rất đầy đủ à!

- Chẳng lẽ quan phủ không quản sao?

Lúc này Lý Thanh Sơn mới biết được, thì ra sơn tặc cũng phải sẵn thú mùa thu. Đối với thợ săn mà nói, mùa thu là lúc dã thú béo tốt nhất, mà đối với sơn tặc, mùa thu là mùa thu hoạch nông sản của dân chúng, cũng là thời điểm béo tốt nhất.

- Hừ, hàng năm quan phủ đều đòi tiền, nói là muốn trừ phiền loạn nhưng bao năm rồi có giải quyết được gì.

Lưu quân sự nói:

- Vậy... vậy phải làm sao bây giờ? Hiền chất, sao người không mang theo nhiều người trở lại một chút?

Lý Long tức giận liếc lão một cái, gã làm sao không muốn mang nhiều người về thôn chứ, nhưng hẳn chỉ là một trong các đệ tử của môn chủ, không phải là môn chủ Thiết Quyền môn. Các huynh đệ chơi đùa một chút với nhau thì được, nhưng muốn bọn họ chống lại Hắc Phong trại, đó tuyệt đối là không thể nào.

Nhưng gã có thể báii nhập làm môn hạ của Thiết Sư Tử, cũng một phần nhờ vào Lưu quân sự năm đó, nhớ phần tình cũ này, gã không tiện lên tiếng trách mắng, chỉ nói:

- Chỉ cần một mình ta là đủ, lần này tới tất nhiên không phải là trại chủ Hắc Phong trại, hơn phân nửa là một đương gia nào đó, chỉ cần báo ra đại danh của sư phụ ta, hẳn cũng phải cho vài phần mặt mũi. Chỉ là muốn chống đỡ tràng diện này, Thanh Sơn...

Lý Long chờ mong nhìn Lý Thanh Sơn, có một vị cao thủ như vậy bên mình, gã cũng bớt đi chút lo lắng.

Đối với những lời này, Lý Thanh Sơn rất hoài nghi. Người ta từ xa như vậy chạy đến, chẳng lẽ chỉ nghe một cái tên liền chấp nhận thối lui, nhưng hẳn cũng sẽ không để cái thôn trang nuôi hắn lớn lên bị chà đạp, liền ôm quyền nói:

- Nghĩa bất dung từ!

Lý Long nghe được lời hứa hẹn của hắn, cũng yên tâm phần nào, có một cao thủ tam lưu giúp đỡ, chuyện này nắm chắc hơn nhiều. Gã nhìn nhin Lý Thanh Sơn như vậy, một phần lớn là vì chuyện này.

Lý trưởng thôn, Lưu quân sự an bài một vài trang đinh đi chuẩn bị, cũng lấy ra một ít vũ khí, mặc dù đã phong tỏa tin tức nhưng không khí vẫn nhất thời trở nên khẩn trương.

Lưu quân sự run rẩy lắp bắp nói:

- Hiền chất, chúng ta có nên tránh đi một chút hay không?

Lý Long nói:

- Vậy thì không cần tránh, bọn chúng ra ngoài cướp bóc, bình thường sẽ không giết người phóng hỏa, chỉ là lần này Lưu quân sự phải xuất chút huyết rồi.

Lưu quân sự thở dài một tiếng, là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh được, nếu lão trốn đi, gia nghiệp của lão lại không trốn được.

Mấy người liền lẳng lặng chờ đợi trong phòng, hai huynh đệ Lý Hổ, Lý Báo tay ôm đao thương nhưng vẫn bị sợ làm ồ hôi không dừng được, hai người không ngừng nghĩ đến những tin đồn đáng sợ về núi Hắc Phong.

Lý Long nhìn thoáng qua hai huynh đệ nhà mình, tuy sắc mặt không thay đổi, gã nhắm mắt dưỡng thần nhưng trong lòng lại thở dài, nếu các người có một nửa dũng khí của ta, ta sẽ đồng ý mang các người vào thành Khánh Dương.

“Cong, cong, cong. Cong!”

Trời còn chưa tối, từ bên ngoài trang đã vang lên từng tiếng chiêng trống, đó là an bài từ trạm canh ở ngoài trang, là do Lưu quán sự lựa chọn vài tên trẻ tuổi có tài thính mắt tinh canh gác.

- Tối rồi!

Lý Long nói.

Lý Thanh Sơn đột nhiên mở ra hai mắt, bọn sơn tặc này thật to gan, dám cướp bóc dưới ban ngày ban mặt.

Tiếng chiêng bỗng nhiên ngừng lại.

Mấy người chạy tới cửa thôn, chỉ thấy từng đợt bụi mù từ xa mà đến. Trong nháy mắt đã đến phụ cận, có mấy chục người, bất luận là cao thấp mập ốm, tất cả đều mặt mày hung ác. Tên cầm đầu con ngựa lùn chuyên dùng cho đường núi, trên tay lại cầm một cái đầu người tràn đầy máu tươi.

- Tiểu Lục!

Lưu quán sự kêu lên một tiếng, người này là tên trẻ tuổi được gã phái ra thăm dò nhưng lại bị giết như vậy, gã bị dọa cho sợ đến mức không đứng nổi. Lão quay người nhìn về Lý Long, không phải người nói là bọn chúng sẽ không giết người sao?

Lý Long cau mày, thấp giọng nói:

- Đây là bọn chúng muốn giết người lập uy!

Sau đó gã ôm quyền, cao giọng nói:

- Tại hạ Lý Long, môn hạ Thiết Quyền môn, không biết vị đương gia nào của Hắc Phong trại tới vậy.

- Đây là Tam đương gia của chúng ta, các người thức thời thì giao tiền tài lương thực ra đây, đừng để cho các gia gia lao lực, nếu không chúng ta sẽ đốt hết cái thôn nát này của các người!

Một tên sơn tặc kêu gọi đầu hàng, mấy tên còn lại hùa theo quát mắng, giờ lên binh khí trong tay, trên mặt lộ ra nụ cười khinh miệt, phảng phất như đang nhìn một đám sơn dương đang đợi làm thịt.

Tam đương gia với bộ râu quai nón, khuôn mặt dữ tợn, vung tay vút cái đầu người trên mặt đất, lăn đến bên chân Lý Long:

- Thiết Quyền Môn, nếu Thiết Sư Từ đến đây, ta không nói hai lời, lập tức bỏ đi, người là cái thá gì?

Hai huynh đệ Lý Hổ, Lý Báo thấy bụi mù cuốn tới, liền sợ hãi đến mặt như màu đất, lúc này lại càng mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

Đám sơn tặc cười ha ha:

- Tam đương gia thật uy phong!

Lý Long biến sắc mặt, cũng hít một hơi khí lạnh, theo lời đồn thì trong Hắc Phong trại, vị Tam đương gia này trời sinh hung tàn, hi nộ vô thường, hơn nữa giết người cướp của, không việc ác nào là không làm. Ở trong mắt các thôn dân ở phụ cận Hắc Phong trại, y càng thêm đáng sợ hơn so với trại chủ Hắc Phong trại.

Nhưng đối phương kêu gã là cái thá gì, liền chứng minh y vẫn có kiêng kỵ với Thiết Quyền môn, hỏi đến quan hệ giữa gã và Thiết Sư Từ, vì tình thế địch mạnh ta yếu, gã chỉ có thể nén nhịn lửa giận trong lòng:

- Ta là quan môn đệ tử của sư phụ lão nhân gia, biết Tam đương gia muốn tới, không dám để ngài tay không mà về, ta đã chuẩn bị một phần lễ mọn, kính xin ngài nể mặt sư phụ ta, để cho Ngọa Ngưu thôn một con đường sống.

Lưu quán sự run run dâng lên hộp gấm, Tam đương gia phát roi ngựa một cái, hộp gấm liền bay vào trong tay y, lộ ra một tay công phu không kém.

Mở hộp gấm ra, bên trong là bạc trắng sáng bóng, nhưng sắc mặt y lại dần dần âm trầm:

- Một trăm lượng, người đâu ăn xin sao?

- Đại... đại vương, chúng tôi đã tận lực!

- Trước khi trời tối, ta muốn thấy một ngàn lượng bạc, một ngàn cân lương thực, nếu không... Hừ hừ!

Trương tam gia nói đến đây, bỗng nhiên y liếm môi, cười đậm đang rồi nói tiếp:

- Các huynh đệ còn muốn mượn mấy nữ nhân dùng một chút, yên tâm, đây không phải là đoạt, chẳng qua là mượn, sau khi dùng xong, đợi đến mùa xuân năm sau sẽ trả lại cho các người.

Bọn sơn tặc cùng nhau cười dâm dăng:

- Nữ nhân nào có thể là áp trại phu nhân cho Tam đương gia chúng ta, đó là phúc phận của các nàng!
- Đến mùa xuân, không chừng nữ nhân kia còn không muốn trở về.

Lý Long lại rất rõ ràng, không có nữ nhân nào có thể thoát ra khỏi Hắc Phong trại, tất cả đều bị bọn họ hiếp cho đến chết, gã cao giọng nói:

- Tam đương gia thật không để ý đến mặt mũi của Thiết Quyền môn sao?

Lưu quân sự bị con số này làm cho sợ ngây người, ngơ ngác không nói nên lời.

- Đừng để bọn ta chờ quá lâu!

Tam đương gia cũng không thèm nhìn tới Lý Long, ngẩng đầu ra lệnh đám thuộc hạ:

- Các người qua thúc giục một chút!

Hai mươi mấy tên sơn tặc cười đùa, vòng qua đám người Lý Long, tiến vào trong thôn, gõ cửa từng nhà. Nếu đám không mở, chúng liền đập cửa mà vào. Trên trăm thôn dân bị đuổi ra như lừa dê, trên mặt đầy vẻ sợ hãi, tụ chung một chỗ. Tiếng chó sủa, tiếng nữ nhân hài tử khóc thét vang lên một vùng..

Tam đương gia cười lớn nhìn một màn này:

- Khuya hôm nay liền ở trong thôn này nghỉ ngơi!
- Đứa nhỏ này mới mười bốn tuổi, các người lớn lên như vậy, có chuyện xấu gì mà chưa dám làm.

Đột nhiên, một tiếng nói cực kỳ bình tĩnh vang lên, bình tĩnh đến mức không phù hợp với tràng diện lúc này, nhưng trong tiếng bình tĩnh này lại phảng phất tràn đầy sát ý không cách nào áp chế.

Lý Thanh Sơn ôm lấy đầu Tiểu Lục từ trên mặt đất lên, nhẹ nhàng vuốt hai mắt.

Tam đương gia nheo mắt:

- Người là kẻ nào?

Y cũng không có chú ý tới Lý Thanh Sơn, bởi vì mới vừa bắt đầu, lúc y vút đầu người xuống, Lý Thanh Sơn liền cúi đầu, cả người run rẩy không dứt, y còn cho đó là do sợ hãi.

Nhưng hiện tại, Lý Thanh Sơn không còn run rẩy, chậm rãi nói:

- Đó là một cậu bé cơ trí nhanh nhẹn, cha mẹ nó đều rất thương nó.

Tam đương gia ngáp một cái:

- Người muốn nói cái gì?

Lý Thanh Sơn đột nhiên ngẩng đầu lên:

- Hôm nay, tất cả các người đều phải chết!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 37: Lờ ra, tên xuất

Bọn sơn tặc cười ha ha, phảng phất như nghe được chuyện cực kỳ buồn cười. Tam đương gia lại cảm thấy trên người Lý Thanh Sơn có thứ cực kỳ đáng sợ, y không dám cười.

Đầu người rơi xuống đất, dây cung kéo căng.

- Chết!!!

Lý Thanh Sơn xuất thủ trong nháy mắt, miệng hân rống giận, hòa tiếng dây cung Liệt Thạch vì kéo căng mà rung động bản bật, mũi tên dài mang theo cảm giận ngút trời lao về phía Tam đương gia.

Một đạo ô quang xuyên qua, lực lượng không lồ đẩy Tam đương gia lên cao, sau đó mới nặng nề ngã trên mặt đất.

Lực lượng của Tam Thạch cung cực kỳ kinh người, động tác của Lý Thanh Sơn nối liền một mạch, dưới khoảng cách gần như thế, trừ phi là cao thủ nhị lưu trở lên mới có thể tránh né. Nhưng hiển nhiên, Tam đương gia không đạt được cấp độ này.

Trong nháy mắt, thôn trang đang ồn ào nhốn nhào trở nên tĩnh lặng. Đám sơn tặc đều tròn to mắt, không thể tin được nhìn một màn này, đường đường là Tam đương gia lại bị một tên tiểu tử choai choai giết chết.

Mấy thôn dân lại nhìn hân như nhìn một vị thần, đối với bọn họ mà nói, nhưng tên sơn tặc kia là đám ác ma đáng sợ, Tam đương gia lại càng là thủ lĩnh ác ma, hôm nay lại bị Lý Thanh Sơn như một vị thần mà dùng một kích giết chết.

Tình thế nghịch chuyển, trên mặt Lý Long không lộ ra chút vui mừng nào, chỉ có sợ hãi.

- Tam đương gia! Tam đương gia!

Mấy tên sơn tặc vây đến bên cạnh Tam đương gia. Tam đương gia phun ra máu tươi, khuôn mặt dữ tợn chỉ về phía Lý Thanh Sơn:

-Giết hân cho ta!

Y cũng coi như là cao thủ tam lưu, trong nháy mắt đã làm ra phản ứng, mặc dù không thể tránh được mũi tên kia, nhưng tránh được chỗ yếu hại. Mũi tên dài xuyên qua hõm vai phải, xương cốt xung quanh cũng nát bấy, tay phải coi như bị phế. Hai mắt đỏ hoe, y hận không thể ăn tươi nuốt sống Lý Thanh Sơn.

Đám sơn tặc đã kịp phản ứng, cầm lấy đao thương kiếm kích, điên cuồng hét lên và xông về Lý Thanh Sơn.

Kinh phong từ phía sau đánh tới, một cây lao ngắn đâm về ót hân. Hân không quay đầu, khẽ xoay tay một phát bắt lấy cây thương, lại xoay người ném một phát. Cây lao tăng tốc độ mãnh liệt hơn mười lần bắn về phía ngược lại, đem tên sơn tặc đánh lên ghim lên trên cửa.

Một cây Phụng thiên kích, một cây Nhạn Linh đao, một thanh Hồng Anh thương đồng thời đâm về phía hân.

Lý Thanh Sơn cầm lấy cán thương, dùng sức kéo mạnh. Hai tên sơn tặc mất trọng tâm mà hoảng sợ ngã về phía hân, một đôi tay như thép đang chờ đợi bọn chúng. Hai đâm như chùy sắt đập vào ngực, từng tiếng nặng nề vang lên, hai tên sơn tặc đều nôn ra máu tươi bay ra ngoài.

Nhân cơ hội này, Nhạn Linh đao đã chém đến ngực của Lý Thanh Sơn, ánh đao lạnh lẽo sắp chạm vào bụng hân, mắt thấy có thể cắt ngang người Lý Thanh Sơn, nhưng lại không thể cắt sâu vào chút nào.

Hai nắm tay sắt của Lý Thanh Sơn lấy thế Song Phong Quán Nhi vỗ vào đầu tên cầm đao. Hân vừa thả tay ra, tên sơn tặc như bị mất hồn, bỗng nhiên đổ xuống mặt đất, thất khiếu chậm rãi chảy ra máu tươi.

Hân sải bước tiến về phía Tam đương gia, hét lên một tiếng đình tai nhức óc, hân nhón mũi chân móc lấy đại kích, nắm lấy trong tay.

Không có chiêu thức, không chút cố kỵ, chỉ quét ngang một cái.

Cuồng phong cuốn lên khói bụi tạo thành nửa cái vòng tròn, đánh về phía mấy tên sơn tặc.

Mũi kích gây đôi, xoay tròn bay lên rồi đâm xuống đất.

Mấy cái binh khí bay loạn lên, sau đó thì tiếng thét thảm thiết, có người cố gắng đón đỡ nhưng không thể ngăn cản được một chiêu Hoành Tảo Thiên Quân tràn đầy lực lượng.

Bụi mù bốc lên bốn phía, bốn tên sơn tặc té trên mặt đất, chỉ có một tên sơn tặc hơi lùn bị quét trúng mặt, chết ngay tại chỗ. Ba tên khác cũng bị toác ngực, nằm trên mặt đất kêu thảm thiết, máu tươi giống như không cần tiền chảy tràn trên mặt đất, một màu đỏ sẫm lan tràn.

Lý Thanh Sơn nhìn thoáng qua đại kích đã bị gãy đôi, thầm nghĩ một tiếng, binh khí thật tệ, hân vút trên mặt đất. Trong nháy mắt vừa rồi, hân mạnh mẽ mà quét qua bao nhiêu sắt thép cùng xương cứng, vũ khí bình thường sao có thể chịu được.

Trong nháy mắt đã có tám tên trọng thương ngã xuống, đám sơn tặc phía sau sợ hãi dừng bước, cầm lấy vũ khí nhưng không dám tiến lên. Tất cả đều bị tình cảnh thảm thiết bộc phát trong nháy mắt làm cho sợ hãi ngây người, tên thiếu niên bình thường này giống như đã trở thành một Sát thần đáng sợ.

Lý Thanh Sơn tiếp tục đi về phía Tam đương gia, trên mặt không chút biểu tình, trong mắt lóe lên hồng quang mà chính hắn cũng không phát giác.

Trong đầu đang nhanh chóng phân tích cùng phán đoán, hắn cũng không bị tức giận làm cho vầng đầu, ở chỗ này chỉ có Tam đương gia là cao thủ tam lưu, cho nên hắn vừa ra tay liền cố ý đã thương nặng tên này đầu tiên, loại bỏ uy hiếp lớn nhất này.

Mà trong những tên sơn tặc này cũng có vài tên hảo thủ, nhưng chỉ có trình độ lớn hơn mấy người hái sâm, chẳng qua là luyện được chút ít võ công, chỉ đủ để khi dễ dân chúng, nhưng tuyệt không phải là đối thủ của hắn.

- Phải... phải chết ở đây sao!

Tam đương gia chống thân lui về phía sau, trên mặt lộ vẻ sợ hãi nhìn Lý Thanh Sơn đang đi tới. Hắn giống như trong truyền thuyết cổ xưa, là yêu ma biến thân thành hình người, bỗng nhiên nhanh chóng biến hóa, lộ ra nanh vuốt dữ tợn, dù bên cạnh có bao nhiêu người cũng không thể bảo vệ y bình an.

- Ta mà chết thì cả Ngọa Ngưu thôn này cũng phải chôn cùng, ngươi biết đại ca của ta là ai không?

Sắc mặt Lý Long càng trở nên khó coi, gãi tiến lên túm lấy tay Lý Thanh Sơn:

- Thanh Sơn, không thể mạnh động!

Tam đương gia nhân cơ hội lao lên ngựa, tóm chặt dây cương, ra roi thúc ngựa chạy đi như bay. Những tên sơn tặc khác thì không cần phải nói, giống như là ong vỡ tổ chạy theo, ngay cả mấy tên sơn tặc bị thương đều không quan tâm.

Lý Thanh Sơn tránh thoát tay Lý Long, bóp chặt cổ gấu, giờ lên trời:

- Ngươi cũng muốn chết sao?

Lý Long khó khăn nói:

- Không... không thể giết đương gia của Hắc Phong trại, ngươi nghe qua Du Hạ thôn chưa?

- Du Hạ thôn!

Lưu quân sự bị dọa cho sợ gần chết, nằm ngửa dưới đất, bỗng nhiên thất thanh kêu lên sợ hãi.

- Du Hạ thôn nào?

Lý Thanh Sơn buông lỏng cánh tay.

- Du Hạ thôn cũng là nơi có truyền thống tập võ, dân phong nhanh nhẹn dũng mãnh, từng giết chết một đương gia của Hắc Phong trại. Nhưng không qua bao lâu sau, trại chủ Hắc Phong trại tự mình dẫn theo năm vị đương gia, đem một trăm nhân khẩu từ trên xuống dưới, vô luận là nam nữ già trẻ, tru diệt không còn một mống, xếp thành một núi thây. Đó là trại chủ Hắc Phong trại tự mình mang theo năm vị đương gia dùng để tế điện các huynh đệ đã chết. Cảnh tượng thảm thiết này, ngươi muốn nó phát sinh tại Ngọa Ngưu thôn sao?

- Vậy thì cứ mặc cho bọn chúng khi nhục chà đạp sao?

Lý Thanh Sơn gầm lên.

- Thanh Sơn, ta biết tâm tình của ngươi, nhưng tình hình là người ta mạnh hơn.

- Vậy thì để cho ta trở nên mạnh hơn!

Tất cả thôn dân đều biến sắc, lúc trước bọn họ đã nghe một câu ngoạn thoại vô cùng ác độc mà Tam đương gia lưu lại: “Ngọa Ngưu thôn các ngươi đợi chúng ta tới tàn sát đi!”. Có người bị dọa cho sợ hãi mà ngã ngồi trên đất, tiếng gào khóc vừa vang lên liên tục, không có chút vui sướng của việc đánh lui sơn tặc.

Một tên sơn tặc bị thương vừa che ngực vừa lộ ra một nụ cười tàn nhẫn nói:

- Tất cả các ngươi đều phải chôn cùng ta!

- Nói xong chưa?

Lý Thanh Sơn mở miệng.

- Cái gì?

Lý Thanh Sơn buông Lý Long ra, một cước đá vào Nhạn Linh đao, lưỡi đao đâm vào cổ họng tên sơn tặc, lập tức tắt thở.

- Lòi ta đã nói không thể không tính.

Lý Thanh Sơn đem tất cả mấy tên sơn tặc bị thương giết hết rồi hắn mới xoay người lại nói với bọn họ:

- Sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, ta bảo đảm!

Sau đó hắn không quay đầu nữa mà bước nhanh đuổi theo về phương hướng đám sơn tặc vừa bỏ chạy.

Phía tây, mặt trời sắp xuống núi, ánh chiều tà biến mất sau phía chân trời, bóng tối phủ khắp đại địa.

Bên đông lửa hùng hực, hai tên sơn tặc giúp Tam đương gia rút mũi tên ra, Tam đương gia đau đớn hét lên một tiếng, một cái tát quật vào một tên sơn tặc:

- Con mẹ mày, không làm nhẹ một chút sao?

Tên sơn tặc kia bị đánh đến miệng tràn đầy máu, ấp úng không dám trả lời.

Những tên khác cũng ừ ừ, dưới uy danh của Hắc Phong trại, đã lâu rồi bọn chúng không chịu qua thất bại như vậy, bọn chúng đã quen với ánh mắt sợ hãi nịnh hót, quen với việc nhận bạc, chơi đùa đàn bà.

- Đều phản chán lên cho lão tử! Mối thù này, chúng ta nhất định phải báo! Đợi đến khi bắt được tên tiểu tử kia...

Tam đương gia lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

- Đưa hắn ngàn đao từng xẻo!

Lập tức có tên sơn tặc hòa theo.

- Không, phải luộc sống hắn, chúng ta phải chia một phần thịt của hắn ra ăn, mùi vị đó chắc chắn không...

Lời tên sơn tặc muốn ăn thịt Lý Thanh Sơn còn chưa nói dứt, giữa cổ họng gã đã có một vết cắt, máu tươi phun tung tóe ra ngoài, cắt đứt cuộc thảo luận về cực hình của bọn chúng.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 38: Đuổi tận giết tuyệt

- Kẻ nào, là kẻ nào?

Tam đương gia rống to, mặc dù y bị thương nhưng vẫn còn một thân công lực, rốt cuộc là kẻ nào có thể giết người dưới mắt đông đảo sơn tặc như vậy.

Lại một tiếng “phốc” vang lên, cổ họng một tên sơn tặc bị cắt đứt, là tên đầu tiên hòa theo lời Tam đương gia muốn đem Lý Thanh Sơn từng xẻo ngàn đao.

Trong núi rừng tối om lại cất dấu một con quỷ đáng sợ, trong nháy mắt, bóng ma kinh khủng bao trùm lên đám sơn tặc, không một ai có thể thấy rõ kẻ nào động thủ? Động thủ như thế nào? Càng không biết người chết tiếp theo có phải là mình hay không, loại sợ hãi không biết tên này mới là đáng sợ nhất.

Tại trong lúc bối rối, tên sơn tặc thứ ba rồi thứ tư ngã xuống, phảng phất như lưỡi hái từ thần đang im lặng thu hoạch lấy sinh mạng.

Gió đêm lạnh lẽo, một thanh đao sắc tinh xảo, giống như rắn độc đang lướt trên ngọn cỏ khô cao cao, trên lưỡi đao thoa lên một lớp thảo dịch tối màu, không phản xạ ra chút ánh sáng nào.

Đêm nay lại không trăng!

Lý Thanh Sơn đứng trên một sườn núi u ám trong rừng rậm nhìn rõ hết thấy. Chỉ có hắn mới nhìn được, Tiểu An nắm chặt đao sẵn, lượn qua lượn lại trong đám sơn tặc, trên mặt lộ ra vẻ giận dữ vô cùng.

Lời của những tên sơn tặc đã hoàn toàn chọc giận nó, tâm linh của nó đã khô héo từ lâu, lần đầu tiên nó phát ra cảm xúc mãnh liệt như vậy, muốn đem những tên này giết chết toàn bộ.

Lý Thanh Sơn thấy mấy lần Tiểu An muốn nhích tới gần Tam đương gia đều bị đẩy trở về, cao thủ tam lưu đã có khí huyết cực kỳ thịnh vượng, có tính khắc chế mạnh mẽ đối với Âm quỷ. Tiểu An có thể nhích tới gần y là vì mỗi ngày hắn dùng sinh khí của mình để tắm bổ cho nó.

- A!

- A!

Hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, lại có hai tên sơn tặc chết oan chết uổng, Tam đương gia cũng không phải là phé vật, y hét lớn:

- Đều tập trung đến đây, dựa vào chung một chỗ!

Tất cả sơn tặc nhanh chóng tập trung đến bên cạnh y, bảo đảm an toàn cho y.

Phần lớn sinh khí, khí huyết tập trung một chỗ, phảng phất như một ngọn hỏa diễm khổng lồ, Tiểu An cũng không có cách nào nhích đến gần.

Lý Thanh Sơn uống một ngụm Linh tửu. Nguru Ma Đại Lực quyền cũng không phát triển về mặt tốc độ, cũng không có cái gì gọi là khinh công, chỉ có sự chịu đựng mạnh mẽ như trâu, dựa vào Linh tửu bổ sung, hắn nhanh chóng đuổi tới.

Hắn bổ sung nguyên khí, nâng lên Liệt Thạch cung. Hiện tại, ta nên xuất thủ rồi!

“Bịch” một tiếng, âm thanh xé ngang trời đêm, chỉ cần nghe tiếng cũng có thể nghe ra được đó là một cây cung có lực lượng vô cùng đang bị kéo căng, trong chớp mắt, mang theo một lực lượng bén nhọn cắt nát không khí.

Mũi tên sắc nhọn mang theo tiếng xé gió, từ trong bóng đêm xa xăm lao đến, đâm thủng bộ ngực một tên sơn tặc, lại cắm tiếp vào người một tên sơn tặc phía sau, một mũi tên hạ hai chim!

Trong nháy mắt nghe được tiếng dây cung vang lên, hai tên sơn tặc bị xuyên thủng, dù đám sơn tặc đã trải qua không ít trận chiến, cư nhiên lại không kịp làm ra phản ứng. Tam đương gia biết rằng đây là do mũi tên còn nhanh hơn thanh âm, người bắn tên là cao thủ trong cao thủ, cả vùng Khánh Dương này, chỉ có một người có khả năng bắn ra một mũi tên như vậy.

Không, không phải là người kia, nếu không, hiện tại y đã chết rồi! Tam đương gia nhìn thoáng qua vết thương trên vai phải, y nhớ lại tên tiểu tử bị bức đến đường cùng kia. Nguyên y chỉ nói là do mình quá khinh thường chủ quan mới bị hắn đánh lên mới bắn trúng, không nghĩ tới tên tiểu tử kia lại có tài bắn cung kinh khủng như vậy.

Trên thực tế, tiền thuật của Lý Thanh Sơn vẫn chưa được tính là đặc biệt chuẩn xác, hơn nữa đột nhiên dùng cung nặng như Liệt Thạch cung, lại còn dưới khoảng cách xa như vậy. Nhưng vì bọn sơn tặc tập trung một chỗ, căn bản không cần ngắm bắn, chỉ cần hướng về phía trung tâm mà bắn, không thể nào mà không trúng.

- Tam đương gia, là tên tiểu tử lúc này, hắn đã đuổi đến rồi.

- Đây... đây là muốn đem chúng ta đuổi tận giết tuyệt!

- Mũi tên được bắn từ hướng kia, chúng tao liều mạng với mày!!!

- Không, không được tách ra, một khi tách ra mà nói... .

Trong lúc bọn hắn đang tranh luận, mũi tên thứ hai đã xuyên qua bộ ngực một tên sơn tặc, mấy tên còn lại sợ hãi mà mặt mũi trở nên vẩn vèo, chúng bối rối giống như là sơn dương chờ làm thịt.

Tam đương gia hạ lệnh:

- Đây đều là tiểu tử giờ trò quỷ, cùng nhau lao lên giết chết nó!

Y mang theo mấy tên sơn tặc còn lại xông lên núi.

Lý Thanh Sơn không chút nào cố kỵ, hắn đứng nguyên một chỗ, bắn ra từng mũi tên một.

Mũi tên được dây cung kéo căng bắn ra xa, bạo phá đêm tối, xoay tròn xuyên qua mấy mảnh lá khô, đâm vào thân thể một tên sơn tặc, xuyên qua huyết nhục, đến khi bị mắc kẹt vào xương mới không cam lòng mà dừng lại.

Lực lượng cực lớn đánh sâu vào làm cho tên sơn tặc không kịp hét lên một tiếng nào. Tên sơn tặc bên cạnh dừng lại, hoảng sợ nhìn qua, trên mặt còn lộ vẻ sợ hãi còn chưa tiêu tán, gãi liên cảm đau đớn từ trên đầu truyền xuống, ngay sau đó thì không còn biết gì nữa.

Hai mũi tên cách nhau ngắn đến mức này, đám sơn tặc chợt ngừng lại thể công, cuống quýt tìm nơi ẩn nấp, còn chưa kịp thở phào thì vết máu kỳ dị kia lại xuất hiện, phủ xuống cổ họng của bọn hắn, so với tên nhọn tinh chuẩn phía xa càng kinh khủng hơn nhiều.

Mỗi một khắc đều có người chết, sĩ khí mới bốc lên lại bị sợ hãi làm cho tiêu tán không còn, khi chúng phục hồi lại tinh thần thì mới phát giác, Tam đương gia đã cưỡi con ngựa lùi, hướng về phía Hắc Phong trại mà chạy như điên, nhất thời làm cho bọn chúng chạy tứ tán.

Lý Thanh Sơn vác Liệt Thạch cung lên, cảm giác được hai cánh tay có chút đau đớn. Lực lượng trên Tam Thạch cung không phải đơn giản, chỉ bắn liên tục mười mấy tên, hắn đã chút không thể duy trì nổi. Hắn hít sâu một hơi, uống thêm một ngụm rượu.

- Tiểu An, chúng ta đuổi theo!

Ở bên trong Ngọa Ngưu thôn, đám thôn dân còn đang hoảng loạn, Lý Long sai người liệm thi thể.

- A Long, sao lại biến thành thế này?

Một thanh âm già nua mà uy nghiêm vang lên trong bóng đêm.

Lý Long chấn động toàn thân:

- Sư phụ, sao người lại đến đây!

Đây chính là môn chủ Thiết Quyền Môn uy chấn thánh Khánh Dương, Thiết Sư Tử - Lưu Hồng!

- Ta sợ người không thể áp đảo được đám sơn tặc kia, cho nên mới đến xem một chút.

Từ trong bóng đêm, Lưu Hồng đi ra, hai mắt vòng ngọc, không giận mà uy, mặc một thân hoa bào, uy phong凛凛, thật giống như một đầu sư tử uy mãnh, lão nhìn thi thể một tên sơn tặc, nói:

- Gây hấn với Hắc Phong Trại rồi... Ừa, đây không phải là do người hạ thủ, lực đạo nặng nề, nói, có chuyện gì xảy ra?

Lý Long chỉ có thể nói rõ ràng mọi chuyện, Lưu Hồng nghe được lời của Tam đương gia, lão hừ lạnh một tiếng:

- Cự nhiên lại dám không coi Thiết Quyền môn cùng lão phu vào đâu, lão phu mà gặp được sẽ đập chết nó, xem cái tên Gấu chốt kia dám trở mặt với ta hay không.

Đợi đến khi lão nghe được lúc Lý Thanh Sơn xuất thủ, liền khen một tiếng:

- Thật là khí phách, thật có thủ đoạn. Người nói tên Lý Thanh Sơn kia bao nhiêu tuổi?

- Đại khái khoảng mười lăm tuổi!

Chính bản thân gã cũng có chút kinh ngạc, lúc chính miệng gã nói ra mới nhớ tới Lý Thanh Sơn mới chỉ là một tên thiếu niên.

- Cái gì, chỉ mới mười lăm tuổi!

Lưu Hồng kinh hãi, lão là người từng trải, đừng nói là cao thủ tam lưu mười lăm mười sáu tuổi, cho dù là cao thủ nhất lưu thì lão cũng đã gặp rồi, nhưng sau lưng những tên thiếu niên anh kiệt này đều có cái bóng của các đại gia tộc, đại môn phái, chỉ ít cũng có một sư phụ võ công cái thế.

Nếu không có một sự phụ tốt dạy dỗ, cho dù là kỳ tài ngút trời cũng không thể thành tựu:

- Người hòa giải với hắn là đúng! Nói không chừng, Lý Thanh Sơn này có một vị kỳ nhân giang hồ nào đó dạy bảo, chúng ta cũng đi xem thể nào!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 39: Yêu Ma chi đạo

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 39: Yêu Ma chi đạo

Lý Long chỉ về một phía, Luru Hồng sai bước đi về phía trước. Thiết Quyền môn cũng không lấy khinh công làm thế mạnh, nhưng mỗi bước đi của lão đều bằng bảy tám bước của thường nhân, hai tay áo phát phơ, tốc độ cũng không chậm. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi bọn họ đã đến đồng lúa trại mà đám sơn tặc Hắc Phong trại dừng chân. Hiện tại nơi này còn lại mấy cỗ thi thể, vài con sói hoang đang gặm lấy mấy thi thể nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên, gầm gừ hăm dọa.

Luru Hồng hừ lạnh một tiếng, tựa như tiếng sấm vang lên, đám sói hoang sợ hãi bỏ chạy thối thuỵ. Luru Hồng kiểm nghiệm thi thể:

- Liệt Thạch cung này quả nhiên uy lực, vậy mà Hoàng Bệnh Hồ lại đem vũ khí thành danh của mình tặng cho người khác, chẳng lẽ hắn là đệ tử do Hoàng Bệnh Hồ dạy dỗ sao? Không, chỉ với võ nghệ của con hồ bệnh kia, không thể dạy được đệ tử như vậy.

- Chẳng qua là y đã đưa Liệt Thạch cung ra, sợ rằng Hoàng Bệnh Hồ có ý để cho hắn tiếp nhận vị trí Liệt đầu, khó trách hắn lại không sợ Hắc Phong trại. Chỉ cần trở về Lạc Mã trang, Hắc Phong trại cũng không có biện pháp làm gì được, bọn chúng có thể diệt được Lạc Mã trang sao.

- Lý Thanh Sơn thật muốn đuổi tận giết tuyệt sao?

Mùi máu gay mũi, Lý Long có chút run rẩy. Mặc dù gã luyện võ hơn mười năm, đánh nhau ấu ả là chuyện như cơm bữa, nhưng bằng vào thế lực của Thiết Quyền môn ở thành Khánh Dương, căn bản không thể xuất hiện đối thủ tương ứng để đánh giết, nhiều lắm chỉ dạy dỗ vài tên du côn mất mủ, hoặc là khách giang hồ đi ngang qua, gã làm sao có thể thấy được nhiều người chết như vậy.

- Nếu đã tạo thành tử thù, dĩ nhiên phải đuổi tận giết tuyệt! A Long, trong thành Khánh Dương thật sự quá an nhàn rồi, vốn dựa vào thiên tư của ngươi, thân thủ không chỉ có như vậy mà thôi.

Luru Hồng cũng cảm thấy điều này là hiển nhiên, theo đó mà dạy dỗ đệ tử một chút.

Lý Long ấp úng không biết trả lời thế nào.

Luru Hồng tiếp tục kiểm nghiệm thi thể:

- Ô, vết thương này thật kỳ quái!

Lão phát hiện một tên sơn tặc bị cắt đứt yết hầu mà chết.

- Có kỳ quái gì vậy?

- Tên sơn tặc này chết ở trong đám đông, nhưng nhìn tư thế chết của gã lại giống như hoàn toàn không kịp phản ứng.

- Vậy thì có chuyện gì?

Sau khi phát hiện thêm nhiều thi thể sơn tặc có vết thương tương tự như vậy, Lý Long tưởng tượng đến tình cảnh quý đệ lúc đó, trong lòng phát rét. Gã nhin không được mà nhìn xung quanh, bóng đêm giữa núi rừng phẳng phất như có ẩn nấp quý quái. Gã quay người nhìn thấy Luru Hồng mới cảm thấy an tâm hơn nhiều.

- Chỉ cần có khinh công đủ nhanh là có thể làm được! Nhưng khinh công như vậy, cả thành Khánh Dương cũng chỉ có chương môn Long Môn phái mới có thể so sánh. Chẳng lẽ tên Lý Thanh Sơn này có trợ thủ, hơn nữa còn rất mạnh.

Luru Hồng có kinh nghiệm hành tẩu giang hồ phong phú hơn nữa cũng không thể đoán ra, đám sơn tặc này không làm ra phản ứng là bởi vì bọn chúng không nhìn thấy địch nhân.

Hai người tìm kiếm dấu vết lưu lại trên mặt đất, dần dần chuyển hướng vào phía trong núi, vô số cỗ thi thể sơn tặc, rõ ràng lộ ra giống như biển báo giao thông vậy.

Có người trúng tên ngã xuống, cũng có kẻ bị cắt yết hầu mà chết.

Thần kinh Lý Long đã trở nên chết lặng, gã nhớ lại lời nói lúc trước của Lý Thanh Sơn, “Hôm nay tất cả các ngươi đều phải chết!”, vốn gã chỉ cho đó là xúc động nhất thời, nhưng bây giờ nhìn lại, gã mới biết đó là lời tuyên bố. Lúc Lý Thanh Sơn bóp cổ gã, gã còn không sợ lắm, hiện tại tự nhiên cảm giác được run rẩy từng đợt.

Lại phát hiện thêm một cụ thi thể sơn tặc, Lý Long nói:

- Bọn sơn tặc đã chết sạch rồi, chỉ còn lại tên Tam đương gia kia!

Sau đó, hai người lại phát hiện một con ngựa lùn, miệng sùi bọt mép, ngã lăn trên mặt đất.

Không lâu sau đó, Luru Hồng dừng bước nhìn về một gốc đại thụ. Lúc này, dù lão là người từng trải cũng lộ ra mười phần khiếp sợ, máu tươi lan tràn rất xa, mùi máu so với mấy tên mới chết bên đồng lúa còn nồng đậm hơn rất nhiều.

Lý Long nhìn thoáng qua, gã liền nhin không được mà nôn mửa liên tục, dường như muốn đem những hình ảnh nhìn thấy trong đêm này nôn hết ra ngoài.

Suốt một đêm này, Tam đương gia giống như đắm chìm trong một cơn ác mộng không cách nào tỉnh lại, một đám người bên cạnh chết dần đi, từ thân phía sau ép tới từng bước.

Tam đương gia vận khinh công, liều mạng bỏ chạy về phía Hắc Phong trại, mặc dù tốc độ không thể so sánh với khinh công phiêu dật của Long Môn phái, nhưng có lẽ do nguy cơ kích phát tiềm lực nên cũng không chậm.

Âm phong vờn quanh bốn phía, vẫn gắt gao đuổi theo sau lưng y, làm cho y không dám dừng lại, đến khi nội lực toàn thân tổn hao sạch mới dừng lại dưới một gốc đại thụ, thở dốc từng ngụm.

Nhìn thoáng qua phía sườn núi, y đã có thể nhìn thấy bóng dáng của Hắc Phong trại, y lộ ra nụ cười.

“Phốc!!!”

Một mũi tên gào thét phá không lao đến, xuyên qua bắp đùi y, ghim sâu vào gốc cây khô, là khô rơi rụng như mưa, rả rích rơi xuống.

Tam đương gia bất chấp đau đớn, nhìn về thân ảnh kinh khủng kia đang từ trong rừng cây đi ra, trên mặt mang theo nụ cười, tựa như là thợ săn tìm được con mồi đã truy tung từ lâu, sợi dây trên cây cung lớn trên tay hắn vẫn còn rung động.

- Đến đây thì chấm dứt thôi, Tam đương gia!

- Hôm nay coi như ta nhận thua rồi, chuyện trên giang hồ, núi không chuyển thì nước chuyển, không ngại kết giao bằng hữu chứ, a...!

Trong thời khắc nguy cấp, Tam đương gia lại lộ ra bộ dáng bất cần, nói ra lời khách sáo của giang hồ, nhưng y chưa nói hết thì một mũi tên đã xuyên qua người.

- Đừng nhắc tới hai chữ này, bởi vì ngươi không xứng! Nào, nói đi, nói hết tình huống trong Hắc Phong trại cho ta biết, các ngươi có bao nhiêu người, có bao nhiêu đương gia, đại đương gia luyện võ công gì?

- Nếu như ta nói hết, ngươi sẽ không giết ta chứ?

Tam đương gia đỏ mặt hồi lâu, vừa đau đớn lại vừa sợ hãi.

Lý Thanh Sơn ngẫm nghĩ một chút:

- Không được, ta đã nói rồi, hôm nay ngươi phải chết, ta sẽ cho ngươi thống khoái!

Dù lừa gạt cũng không cần, đó chính là muốn nói rõ ràng cho y biết, ta muốn giết ngươi, ngươi có nói hay không cũng vậy.

Tam đương gia mắng:

- Con mẹ mày, muốn đánh muốn giết thì cứ đến đây, xem thử lão tử có nhú mày hay không!

Lý Thanh Sơn lạnh lùng cười một tiếng:

- Rất hợp với ý ta!

Từ sâu trong mắt hắn, hồng quang lưu chuyển mà chính hắn cũng không phát hiện.

....

Lý Long miễn cưỡng khôi phục bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại cố gắng né qua thi thể phía dưới gốc cây kia:

- Sư phụ, chúng ta phải tiếp tục đuổi theo sao?

Lưu Hồng khoát tay:

- Không cần, một tên sát tinh như vậy xuất thế, từ nay giang hồ sắp xảy ra nhiều chuyện rồi.

Nhân vật giang hồ có thủ đoạn hung tàn, lão đã thấy rất nhiều, chỉ riêng tên Tam đương gia này cũng không thua kém rồi.

Nhưng mới vừa xuất đạo lại có thể làm ra thủ đoạn độc ác vô tình như vậy, thật sự là hiếm thấy, ai mà không nôn mửa vài lần, kinh nghiệm qua vài lần sinh tử mới có thể làm cho tâm tình dần dần cứng rắn.

Lý Long nói:

- Hắn mới chỉ là cao thủ tam lưu, chỉ dựa vào đánh lén mới có thể làm trọng thương Tam đương gia, sao sư phụ lại coi trọng hắn như vậy?

Lưu Hồng nói:

- Ta chỉ nói cho ngươi, nhân vật như vậy tràn lan đầy giang hồ, không có người nào là không phải kẻ mạnh, bất kỳ loại võ công nào đến trong tay những người này đều phát huy ra uy lực siêu tuyệt, không thể tùy ý đối địch với những người như vậy.

- Vì cái gì chứ???

Lý Long không hiểu được, chẳng lẽ có lòng dạ độc ác thì sẽ có võ công cao sao?

- Tinh hoa võ học, tại trong lúc sát phạt.

Nhưng mà lúc này, Lý Thanh Sơn được Lưu Hồng sùng bái thành sát tinh lại ngã quỵ bên cạnh dòng suối nhỏ nôn mửa, nước mắt nước mũi giàn dụa.

Đến cuối cùng, Tam đương gia lại không có xương cứng như hắc ngưu, một năm một mười nói ra hết tất cả tin tức mà Lý Thanh Sơn muốn biết, y chỉ cầu được chết.

Sau khi dùng một đao kết thúc Tam đương gia, màu đỏ trong mắt lò mờ, giống như hắc ngưu ý thức được mình vừa làm cái gì... Hắc ngưu thủ đoạn vô cùng tàn nhẫn hành hạ một người đang sống sờ sờ, cái này cũng chưa tính, đáng sợ hơn là hắc ngưu cảm giác được thích thú khi làm việc đó.

- Rốt cuộc thì ta bị gì vậy?

Một cái móng trâu đập vào lòng suối, Lý Thanh Sơn ngẩng đầu lên, Thanh Ngưu nhìn hắc ngưu, dùng giọng điệu như vừa tán thành vừa giễu cợt nói:

- Càng ngày ngươi càng giống yêu ma rồi!

- Vậy thì thế nào?

Lý Thanh Sơn bước bình nổi lên hỏi ngược lại. Hắc ngưu hiểu được, tu hành càng sâu, môn thần công này càng ảnh hưởng sâu sắc đến tâm cảnh của hắc ngưu. Nếu nói đây là thần thông yêu ma đạo, vậy thì không có khả năng rộng lượng thương người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Danh chấn Khánh Dương

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 40: Danh chấn Khánh Dương

Thanh Ngưu nói:

- Còn muốn tiếp tục không? Chớ trách ta không nhắc nhở ngươi, nói không chừng sau này ngươi sẽ thật sự biến thành yêu ma.

- Chỉ cần không thẹn với lương tâm, có thể thỏa lòng ta, dù hóa thân thành yêu ma, ta cũng không oán không hối.

Lý Thanh Sơn đứng dậy, ngang nhiên nói, tâm trạng mê man của hắc ngưu được Thanh Ngưu kích thích mà trở nên kiên định.

Thanh Ngưu không thể không nhìn hắc ngưu với cặp mắt khác, cho dù là tu hành giả có tâm tính kiên định, nghe nói mình rơi vào ma đạo, hóa thân thành yêu quái cũng sẽ sợ hãi tránh né.

Vốn nó đã chuẩn bị kiên nhẫn khuyên can hắc ngưu một phen, nhưng Lý Thanh Sơn lại không bị ảnh hưởng quá lớn, vẫn có thể kiên trì theo lựa chọn của mình, không có một chút ý tứ dao động, đúng là khó được. Chẳng qua như vậy cũng tốt, nếu hắc ngưu là loại người cứ mãi rối rắm phân vân trên chuyện này, vậy thì không đáng để nó phí tâm lo lắng.

Thời đại kiếp trước của Lý Thanh Sơn là một thời đại bùng nổ thông tin. Hắc ngưu là trạch nam, ngày đêm xem tiểu thuyết phim ảnh làm thức ăn tinh thần, rất hiểu rõ về vấn đề tư tưởng, cũng đã chứng kiến những cảnh tượng đồ sộ hay đáng sợ.

Dưới những tin tức truyền vào, năng lực tiếp nhận của hắc ngưu rất mạnh, có lẽ ít có người thời đại này có thể so với hắc ngưu, hắc ngưu sẽ không bị bất kỳ quan niệm

truyền thống nào trôi buộc. Ưu thế rất mạnh mẽ này cũng bắt đầu dần dần biểu hiện ra, cho dù thần thông pháp bảo nào cũng không thể thay thế được.

Dù Lý Thanh Sơn có lộ ra tư chất tu hành mạnh hơn nữa cũng khó mà làm cho Thanh Ngu xem trọng, nhưng tâm tính tự thành một phái như hần thì lại khác, rất được Thanh Ngu coi trọng:

- Đi theo ta!

Một trâu một người theo đường núi quanh trong núi sâu mà đi về phía trước.

Thanh Ngu không nói là đi đâu, Lý Thanh Sơn cũng không hỏi. Sau khi hần biết được thực lực của Hắc Phong trại từ trong miệng Tam đương gia, hần biết rằng hiện tại mình không phải là đối thủ của Hắc Phong trại, chỉ có cách trở nên mạnh mẽ hơn.

Không biết đi được bao lâu, trong rừng bỗng nhiên vang lên từng tiếng động, theo bước chân đi về phía trước, âm thanh càng ngày càng gần, đến cuối cùng thì nghe như tiếng sấm.

Khung trời chợt sáng, cảnh sắc trước mắt bỗng nhiên thoáng đảng trong sáng. Trên một đỉnh núi cao hơn mười trượng, một ngọn thác ào ào đổ xuống, dòng nước như một con rồng ngọc chui thẳng vào đầm, tạo nên những bọt nước trắng xóa như tuyết. Giữa đầm nước là một xoáy nước cực lớn xoay trong không ngừng nghỉ, xung quanh nó còn có thật nhiều con xoáy nhỏ.

Lý Thanh Sơn đứng dưới chân thác, ngay cả khi có tâm trí kiên định, đối mặt với tạo hóa của đại tự nhiên, hần cũng có chút kinh tâm động phách:

- Ngu ca! Đây là?

- Thác nước!

- Ta đương nhiên biết đây là thác nước, huynh dẫn ta đến chỗ này làm gì?

- Tất nhiên là tu hành !

Lúc này, một khúc gỗ to từ trên đỉnh thác rơi xuống, trong chớp mắt đã bị lốc xoáy cuốn vào, đập mạnh vào thành đá trong nước, tan vỡ thành từng đoạn gỗ vụn. Nếu con người bị cuốn vào trong đó, chỉ có một kết quả là tan xương nát thịt.

Lý Thanh Sơn hít một hơi khí lạnh:

- Ở trong đó?

Thanh Ngu nói:

- Người muốn luyện được một Ngu lực thì đây là con đường tắt nhanh nhất, muốn làm hay không thì do người tự mình quyết định!

Lời nó vừa dứt, Lý Thanh Sơn liền kiên quyết nhảy vào trong đầm sâu, ở giữa không trung, trong đầu hần hiện ra những tin tức lấy được từ trong miệng Tam đương gia.

Hắc Phong trại có khoảng ba trăm người, có bảy tên Đương gia, nhưng bây giờ chỉ còn lại sáu tên, trong đó năm tên đương gia đều là cao thủ tam lưu, Đại đương gia được người giang hồ xưng tụng là Hắc Hùng Bì – Hùng Hưởng Võ, là cao thủ nhị lưu chân chính, dù tất cả đương gia khác liên thủ thì y cũng dễ dàng thắng được.

Vội vơ công trước mắt của Lý Thanh Sơn, mạnh nhất cũng chỉ là đứng đầu trong cao thủ tam lưu, nếu không dùng thủ đoạn đánh lén, sợ là chỉ đối phó được hai tên đương gia liên thủ, chống lại ba tên thì chắc chắn phải thua, chỉ có đường chạy trốn, chớ nói chi là đối địch với trại chủ Hắc Phong trại rồi, đó là quái vật mà bây giờ hần không thể nào chiến thắng.

Tin tức tốt là mùa đông đã sắp đến, bão tuyết chặn núi, Hắc Phong trại muốn hành động trên quy mô lớn thì cũng phải đợi đến mùa xuân năm sau, lúc này là đoạn thời gian dành cho hần. Hần phải trở nên mạnh mẽ hơn, mới có thể ngăn cản được Hắc Phong trại, bảo vệ thôn dân được an toàn, hoàn thành lời hứa của hần.

Nhiều thứ suy nghĩ lóe lên, mắt thấy cách mặt nước càng ngày càng gần, tâm tính mạnh mẽ của Lý Thanh Sơn đã lộ ra, trong nháy mắt đem tất cả khả năng sợ hãi ép xuống, tâm thần trở nên yên lặng. Hần nhanh chóng điều chỉnh thân thể, hít sâu một hơi, ầm ầm chui vào trong nước.

Thanh Ngu ở trên đỉnh đầm nhắc nhở:

- Ta đã nói muốn tiến hành từng bước đi lên, bắt đầu từ việc đã tọa dưới thác nước.

Vừa nói xong, nó cảm liền cảm thấy một luồng oán khí đánh tới, Tiểu An nhìn chăm chăm vào nó. Thanh Ngu cảm thấy không được tự nhiên nói:

- Tiểu quý, đừng nhìn ta như vậy!

Dòng nước cuốn xiết đập vào thân thể Lý Thanh Sơn, hần giống như con thuyền nhỏ lắc lư trong bão táp, không giữ được thân mình, tùy thời sẽ bị dưng vào đá ngầm phía trên, cũng có thể va vào phía dưới.

Kỹ thuật bơi lội của Lý Thanh Sơn cũng không tệ, nhưng giờ phút này lại không phát huy được chút nào. Hắn vận khởi Ngưu Ma Luyện Bì, giảm bớt đau đớn do dòng nước xiết đánh vào, còn chưa kịp thở ra một hơi, một mảnh bóng đen đập về phía hắn.

Dòng nước mạnh mẽ đẩy hắn về phía tảng đá, mới vừa rồi, khúc gỗ lớn kia là một vết xe đổ, dù có Ngưu Ma Luyện Bì bảo vệ cũng sẽ bị đập cho tan xương nát thịt mà chết, muốn dùng thân thể nhân loại để đối kháng với lực lượng tự nhiên, thật sự quá khó khăn.

- Ngưu Ma Đạp Đè!

Một hơi chân khí tràn vào đan điền, thân thể Lý Thanh Sơn trở nên nặng thêm mà chìm xuống, đập lên đáy đầm cứng rắn, nham thạch vỡ vụn lưu lại hai dấu chân sâu hoắm.

Nhưng hắn vừa xuống đến đáy, dòng nước phía dưới lại thay đổi hướng chảy, cuốn hắn hướng về phía lốc xoáy lớn nhất kia, hắn dốc hết sức lực, gắt gao giữ thân tại chỗ, đối kháng với dòng nước xiết.

Một hơi không khí đã nhanh chóng dùng hết, cảm giác hít thở không thông như bóp chặt lấy cổ hắn. Dưới lực nước mạnh mẽ như vậy, hắn căn bản không thể trôi lên khỏi mặt nước, chỉ cần chân hắn vừa rời khỏi đáy đầm liền sẽ bị dòng nước cuốn vào trong lốc xoáy.

Thần trí trở nên hoảng hốt, tiếng ầm ầm đình tai nhức óc cũng trở nên xa xăm, đột nhiên vùng ngực hắn chợt lạnh, chân khí trong người tự động phản ứng.

Thần trí của Lý Thanh Sơn trở nên trong sáng, chỉ thấy Tiểu An với vẻ mặt lo lắng dùng bàn tay nhỏ bé đặt trên lồng ngực hắn, âm khí khơi dậy phản ứng của chân khí.

Trước sự sống chết, chân khí đột nhiên tăng tốc vận chuyển, trào lên miệng mũi, cảm giác hít thở không thông liền biến mất. Lấy Tiên Thiên chân khí thay thế cho hô hấp, Lý Thanh Sơn cũng không ngờ được chân khí lại có diệu dụng như vậy, nhìn Tiểu An gật đầu cảm ơn. Sau đó hắn cắn răng một cái, thả lỏng hai chân, mặc cho dòng nước cuốn vào trong lốc xoáy.

Tiểu An lượn lờ xung quanh lốc xoáy một vòng, bỗng nhiên nó quyết định quay trở lại bờ, quỳ rạp xuống đất vái về hướng phía Thanh Ngưu.

Thanh Ngưu nói:

- Ngươi muốn giúp hắn?

Tiểu An gật đầu thật mạnh.

Lưu Hồng cùng Lý Long trở lại Ngọa Ngưu thôn, trấn an đám thôn dân một phen, sau đó liền trở về thành Khánh Dương.

Thôn nhỏ dường như trở về với sự yên tĩnh vốn có, nhưng cảm giác hoảng sợ bất an lại không thể cắt đứt được. Hắc Phong trại giống như là một ngọn núi lớn áp lên đầu bọn họ, rất nhiều người đã muốn rời bỏ cái thôn nhỏ này.

Nhưng một lời hứa hẹn của Lý Thanh Sơn trước lúc rời đi làm ọi người có chút hi vọng. Trong lúc nguy cấp nhất, kẻ tuần kiết nhất thôn là Lý Long không bảo vệ được bọn họ, đại nhân vật trong thành là Lưu Hồng thì xong việc mới đến, chỉ có Lý Thanh Sơn mới đứng ra trước mặt, lấy sức một mình bảo vệ bọn họ.

Sau đó, quan binh trong truyền thuyết xuất hiện, mang đi đầu lâu của Tam đương gia và mười mấy tên sơn tặc, thành Khánh Dương bị dọa cho sợ hãi, vậy mà có kẻ dám xúc phạm Hắc Phong trại, giang hồ hắc bạch lưỡng đạo đều biết đến một cái tên – Lý Thanh Sơn.

Trong huyện nha, tên huyện lệnh mập gọi sư gia lên nói:

- Nhanh, nhanh trình lên Tri phủ đại nhân báo công, bản quan vừa đến thành Khánh Dương liền tiêu diệt một đám cường đạo. Kẻ nào còn dám nói bản quan vô năng, đem tất cả đầu người đều treo lên cổng thành cho ta, để cho toàn thành biết được sự lợi hại của bản quan. Còn nữa, phải tìm cho được cái tên Lưu Thanh Sơn kia, bản quan muốn ra mặt cảm ơn hắn đã cứu mạng, phải cho hắn một phần thưởng thật lớn.

Sư gia nói:

- Đại nhân, báo công lao lên Tri phủ đại nhân thì phải làm rồi, nhưng treo đầu người thì không cần đâu, Hắc Phong trại kia cũng không phải thứ dễ chọc. Về phần Lý Thanh Sơn, sợ rằng hắn khó thoát khỏi cái chết.

Đúng vậy, ở trong mắt của nhiều người, Lý Thanh Sơn là người đã chết rồi.

Mặc dù than thở bội phục sự tàn nhẫn cùng vô công của Lý Thanh Sơn, nhưng không ai có thể nghĩ rằng hắn có thể làm đối thủ của Hắc Phong trại. Hắc Hùng Bì – Hùng Hưởng Võ, trong thành Khánh Dương, cái tên này có thể làm cho trẻ con nín khóc, thời gian thành danh còn nhiều năm hơn so với tuổi đời của Lý Thanh Sơn, hai người căn bản là không cùng một cấp bậc.

Tên huyện lệnh mập do dự, công lao lớn như vậy đưa đến cửa, không khoe khoang thì thật là đáng tiếc, hai tròng mắt ti hí đảo liên tục, đột nhiên y vỗ bàn:

- Ta là quan, chúng là cướp, ta mà phải sợ hấn sao! Truyền mệnh lệnh của ta, đem tất cả đầu lâu sơn tặc treo lên cửa thành cho ta, để xem đám thân hào, thổ hào còn dám không chịu nộp thuế diệt phiến loạn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Chu Nhan Bạch Cốt Đạo

Sư gia chỉ có thể thừa nhận, Huyện lỵ đại nhân đối với bạc luôn có lòng tham không đáy, dù bị Hắc Phong trại chèn ép làm cho sợ hãi. Chuyện này hấn cũng không thể thuyết phục bọn chúng, hơn nữa, Hắc Phong trại chắc hấn cũng không dám ngang nhiên giết quan tạo phản.

Khí thế của tên Huyện lỵ béo đột nhiên suy giảm, nhỏ giọng nói:

-Đám dân thường kia không phải do ta giết, Hắc Phong trại chủ sẽ không đến tìm ta gây phiền phức chứ!

Sư gia vuốt vuốt hàng ria chuột:

-Có lẽ là không đâu, nhưng vẫn nên đề phòng thì hơn. Đồng thời ngài cũng nên phái người đến cầu viện muội muội của ngài, nhờ Tri phủ đại nhân đưaviện binh tới.

Huyện lỵ béo nói:

-Phải. Tuy nó là Tri phủ đại nhân, nhưng cũng là chồng của muội muội ta, đều là người một nhà. Chỉ cần hấn phái tới một tên Ung Lang vệ, chúng ta còn phải sợ ai nữa chứ.

Tuy ông ta nhìn thô béo như vậy, nhưng lại có một muội muội xinh đẹp như hoa như ngọc, được Tri phủ đại nhân nhìn trúng, thu nhận làm thiếp thất, mà cũng rất được sủng ái. Nước lên thì thuyền lên, ông ta cũng nhờ vào muội muội mà có được chức quan nhỏ này.

Tri phủ đại nhân vốn không thích ông ta, nên nhân dịp này đuổi ông ta đến làm Huyện lỵ ở nơi xa xôi như Khánh Dương thành., Vừa có thể khiến cho ông ta không có cơ hội cáo mượn oai hùm, vừa có thể tách ông ta rời xa muội muội. Đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Sư gia trầm nghĩ:

-Người của Ung Lang vệ đâu có thể phái tới đây dễ dàng như vậy. Nếu có được một hộ vệ trong phủ Tri Phủ tới đây đã là tốt lắm rồi.

-Tên Lý Thanh Sơn kia đâu rồi?

Huyện lỵ béo lo lắng nói:

-Dù gì hấn cũng coi như là ân nhân cứu mạng của bốn quan. Chờ khi tìm được, cho hấn chút ngân lượng, rồi đuổi hấn đi nơi khác luôn. Thanh Hà phủ rộng lớn như vậy, thiếu gì nơi để hấn đi.

Trong Lặc Mã trang, Hoàng Bệnh Hồ nhận được tin báo, ban đầu hơi ngạc nhiên, sau đó lại ha ha cười:

-Giết rồi là tốt!

Kể từ khi dùng linh từ [1], bệnh của đã biến mất, sắc mặt cũng trở nên hồng hào, có sinh khí hơn. Võ nghệ chẳng những được khôi phục, mà còn tiến bộ nhanh hơn trước.

[1]: Rượu thuốc

-Liệp Thủ, hấn làm thế nào mà lại đắc tội với Hắc Phong trại, chẳng phải gây phiền toái cho Lặc Mã trang ta sao? Hơn nữa hấn còn mang theo Liệp Thạch cung của người, mà hiện tại hấn đã mất tích, chỉ sợ là hấn bỏ trốn mất dạng rồi.

Tiểu Hắc thâm bất mãn. Ngày đó tại chợ, phải nhận một đám của Lý Thanh Sơn, mặc dù không dám trả thù nhưng cũng có mấy phần oán hận. Vốn y cũng là một trai trắng nổi bật trong trang, nhưng lại bị lu mờ bởi Lý Thanh Sơn. Hôm nay lại xảy ra một vụ việc gây chấn như vậy, trong nội tâm y tràn đầy sự ghen ghét.

Hoàng Bệnh Hồ nói:

-Hắc Phong trại tìm tới tận cửa rồi. Dù chúng có thủ đoạn gì, chúng ta cũng sẽ tận lực đáp trả. Nhưng ta nghĩ hắc sẽ không bỏ trốn, lại càng không cần chúng ta che chở đâu. Ta cũng chỉ là một tên Bệnh Hồ (con hồ bị bệnh), còn hắc mới chính là mãnh hồ hạ sơn.

Từ đó, “Hồ hạ sơn” trở thành biệt danh của Lý Thanh Sơn.

Nhất là khi mười mấy cái đầu của bọn sơn tặc trong Hắc Phong trại được treo lên trên đầu thành, danh tiếng của Lý Thanh Sơn càng được lan truyền đi xa, phong quang đến cực điểm.

Từng trận từng trận hoa tuyết từ trên trời cao, rơi xuống. Lúc nửa đêm, một bóng đen trèo lên đầu thành, gõ đầu của Tan đương gia xuống, sau đó thúc ngựa chạy nhanh về Hắc Phong Sơn trại, đưa đến trước mặt Trại chủ Hùng Hưởng Võ.

Hùng Hưởng Võ, cái tên cũng giống như vẻ bề ngoài của y. Chẳng những cao lớn dị thường, hơn nữa râu ria còn rậm rạp, đen nhánh, nhìn xa xa tựa như một con gấu chúa, vừa thấy đã biết người này có thần lực trời sinh. Y đứng dậy, nhìn xung quanh một vòng. Dù là Nhị đương gia ở bên cạnh hay đám sơn tặc đang đứng xung quanh, không một ai dám phát ra một tiếng động nhỏ.

-Oanh!

Y dùng chưởng lực cực mạnh đập xuống. Cả đầu người và trường án làm bằng gỗ hoa lê đều bị đập nát bấy:

-Hạng người vô dụng, đều sẽ có kết cục như thế này! Ai đủ can đảm để thách thức ta, cũng sẽ có kết cục như thế này!

Những mảnh vụn gỗ bắn ra bốn phía. Mấy tên sơn tặc đứng gần đó đều bị vụn gỗ đâm trúng mặt nhưng không kẻ nào dám động đậy hay lên tiếng.

Nhị đương gia phe phẩy chiếc quạt, đứng dậy. Đó là một người với diện mạo giống như thư sinh nhưng lại ăn mặc theo kiểu cách của nam nhân trung niên. Trong tiết trời như thế này mà vẫn mặc một bộ trường sam, cho thấy gã có một thân nội lực thâm hậu:

-Trại chủ, Tam đương gia bị người ta dùng Liệt Thạch cung đánh lén, khiến y bị trọng thương. Vì thế mới đánh không lại tên tiểu tử kia.

-Liệt Thạch cung? Hoàng Bệnh Hồ!

Trong mắt Hùng Hưởng Võ hiện lên một tia cảnh giác:

-Y không phải đang bị bệnh rất nặng sao?

-Nghe nói bệnh của y đã trị khỏi rồi!

Hùng Hưởng Võ cau mày, trầm ngâm một hồi.

Trên đỉnh Bạch Lão, Dương Tuấn nói:

-Vẫn chưa tìm được sao?

Phần nộ làm cho gương mặt tuấn tú của gã trở lên vằn vẹo. Gã vốn có tính cách của một vị công tử, không có nhiều kiên nhẫn như vậy.

-Thiếu chủ, gần đây ta nghe được một tin tức!

Tri Đạt nói.

-Hoàng Bệnh Hồ của Lạc Mã trang đã khỏi bệnh!

-Chuyện đó là như thế nào?

Dương Tuấn không kiên nhẫn, hỏi.

Tri Đạt trầm mặc một tiếng, đồ ngốc.

-Nghe nói bệnh của hắc là cổ tật[2], chỉ có linh sâm mới có thể trị được!

[2]: Bệnh mãn tính, lâu ngày.

Đôi mắt của Dương Tuấn sáng lên, chỉ hận không thể lập tức phi tới Lạc Mã trang để hỏi cho rõ ràng. Nhưng, gã không điên, trầm mặt xuống, nói:

-Đi mời cha ta tới đây. Linh sâm không dễ tiêu hóa như vậy. Ngay cả y có ăn hết rồi, ta cũng sẽ khiến y phải nhớ ra!

Trong lúc ồn ào, náo nhiệt này, không một ai chú ý, phía sau phòng Lý Thanh Sơn có một cái hố mới bị đào lấp. Bạch Cốt sứ đàn được chôn tại đó đã

biến mất.

Tuyết càng ngày càng rơi nhiều, dưới đầm nước lại càng lạnh đến thấu xương. Lý Thanh Sơn cũng không muốn bị đóng băng ở tư thế đó, bõm hần tím tái, lợm ra từ trong đầm nước, nằm vật xuống một đồng cỏ khô trên mặt đất. Nhìn lên bầu trời xám ngoét bên trên thác nước trắng, hơi thở ra lập tức hóa thành sương trắng.

Loại tu hành này đúng là muốn lấy mạng người. Nhưng Lý Thanh Sơn lại cố đem chân khí và thể lực toàn thân ép khô, sau đó mới bằng lòng bơi vào bờ nghỉ ngơi một chút.

Nhấp một ngụm linh tửu vào trong bụng, nhiệt độ cơ thể mới dần được phục hồi, chân khí khô kiệt lại bắt đầu sinh sôi.

Thịt dã thú nướng ở trên đồng lửa lớn, tỏa ra một mùi hương nồng đậm. Tiểu An như một đầu bếp nướng thịt chuyên nghiệp, ngồi xỏm ở bên cạnh. Một tay xoay xiên gỗ, một tay rắc gia vị đem theo lên phía trên, hết sức chăm chú.

Thấy Lý Thanh Sơn đi tới, nó cầm con dao sắc cắt lấy một miếng thịt lớn, bung đến tận miệng cho hắn. Nhìn Lý Thanh Sơn ăn như hổ đói một lúc, nó mới lộ ra vẻ tươi cười.

Lý Thanh Sơn đang ăn, miệng đầy dầu mỡ, bỗng nhiên kinh ngạc nói:

- Không phải nhóc rất sợ lửa sao?

Tiểu An rất sợ ánh mặt trời đồng thời cũng rất sợ ánh lửa, khi làm việc dưới ánh sáng có rất nhiều hạn chế, căn bản không thể tùy tiện ngồi gần đồng lửa như vậy. Hơn nữa, tuy hôm nay trời có nhiều mây, nhưng Tiểu An vẫn trốn kín trong gốc cây mà không chịu đi ra.

Tiểu An do dự, không thể trả lời.

Lý Thanh Sơn cười nói:

-Nhóc đi theo Ngưu ca học đã học được thần thông gì phải không? Có thể moi từ trong tay lão ca ấy được thứ gì thật không dễ dàng gì, tại sao phải giấu ta?

Tiểu An do dự, từ trong bụi cỏ, gian nan ôm một cái sứ đàn đến. Lý Thanh Sơn mở nắp ra xem thì chỉ ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc phả ra, bên trong là một bộ bạch cốt (xương trắng) nhỏ, đầm đìa máu tươi.

Sắc đỏ và sắc trắng, hai màu đối lập nhau, cực kỳ chói mắt, tràn ngập cảm giác huyết tinh tà ác.

Lý Thanh Sơn cau mày:

-Đây là cái gì?

Tiểu An giống như một tiểu hài tử làm chuyện sai trái, cúi đầu không nói lời nào.

-Chu Nhan Bạch Cốt đạo!

Thanh Ngưu bỗng nhiên xuất hiện, nói ra năm chữ.

-Đây cũng là phép thuật sao?

-Âm mà không có thân thể. Tuy thoát nhìn có vẻ tự do tự tại, lại còn có thể tránh được tai mắt của người thường. Nhưng, lúc tu luyện sẽ có Tiên Thiên không trọn vẹn. Hơn nữa, sợ lửa sợ ánh sáng, bị rất nhiều phép thuật khác khống chế.

-Nhưng chuyện này không phải là không có cách giải quyết, từ từ hấp thụ dương khí là cách tầm thường nhất. Mà phần lớn Phật Phát hữu vân, Hồng Phấn khô lâu, Bạch Cốt bị nhục. Sắc tức là không, không tức là sắc. Chỉ cần một ý niệm, Hồng Phấn có thể hóa thành Khô Lâu, Bạch cốt cũng có thể sinh ra da thịt. Phật môn có một vị cao tăng muốn tu thành chính quả, trở thành một Bồ Tát nhưng thất bại. Đối với kiếp nạn này thật sự y không cam lòng chút nào, nên dần dần đã sinh ra ma niệm, vì Phật mà nhập ma, nghịch chuyển pháp lực, tạo ra “Chu Nhan Bạch Cốt Đạo”, luyện ra Bạch Cốt Xả Lợi, tu thành Bạch Cốt Ma Thần, tự xưng là Bạch Cốt Bồ Tát.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Một ngưi lực

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 42: Một ngưi lực

Lý Thanh Sơn hít một hơi thật sâu:

- Bạch Cốt Bò Tát, lại là ma đạo!

Mặc dù hần không biết nhiều về Bò Tát hay các vị cao tăng của Phật môn rốt cuộc mạnh đến mức nào. Nhưng, hần cũng biết, chỉ sợ môn thần thông này đã vượt xa so với những gì hần có thể tưởng tượng.

Sắc mặt Lý Thanh Sơn có chút u ám, nói:

- Pháp thuật này e là không dễ tu luyện!

Thanh Ngưu nói:

- Đúng vậy, loại pháp thuật này có thể thay đổi số mệnh sinh tử. Chẳng những cần hồn phách của người tu luyện phải có tư chất thật tốt, mà còn phải dùng máu tươi của sinh linh sắp chết để tiến hành tế luyện. Để gia tăng khả năng chịu đựng sức nóng của huyết khí, cần phải thu thập một lượng lớn tinh khí. Bây giờ chẳng qua đang phải dùng máu động vật cho đủ số lượng, nhưng vật tế luyện tốt nhất đương nhiên vẫn là máu người. Đặc biệt là huyết khí dồi dào của người luyện võ.

Trong lòng Lý Thanh Sơn khẽ chấn động. Bất kể người nào, sau khi nghe được loại phương pháp tu luyện này, cũng lập gán cho nó cái danh Tà pháp hay là Ma đạo. Mà trong bất cứ truyền thuyết cổ xưa nào, dùng mạng người để luyện công, thì chắc chắn không có ngoại lệ, tất cả đều là Ma pháp, cuối cùng cũng sẽ không được chết tử tế.

Hần không thể không chất vấn:

- Tại sao lại để Tiểu An luyện loại Ma Pháp này?

Tiểu An bị dọa sợ đến mức mặt mũi trắng bệch. Nó chỉ cần suy nghĩ một chút, cũng biết đây là loại Pháp thuật tà ác, cực đoan.

Thanh Ngưu nói:

- Đương nhiên là vì giúp người, hắc hắc, chẳng lẽ chỉ có Pháp thuật này mới là đỉnh cấp Ma pháp sao?

Cả người Lý Thanh Sơn khẽ run lên, cũng không thốt ra lời trách cứ nào nữa, chỉ có thể cúi đầu cười khổ:

- Xem ra chúng ta đều đã chọn nhầm sư phụ rồi, đành phải tiếp tục đi trên con đường ma đạo tăm tối này.

Lúc này Tiểu An mới có thể thả lỏng tâm trí, xấu hổ cười một tiếng.

Ở trong rừng, một con hươu sao đang chạy như bay, cố tránh né một bóng đen như âm phong đang đuổi theo sát phía sau, nhưng cuối cùng lại bị một thanh liệt đao cắt đứt cổ họng. Máu tươi văng ra còn chưa kịp rơi xuống đất, đã bị sứ đàn đón lấy. Huyết dịch nóng hổi vừa rơi vào bên trong, âm phong lập tức cuốn theo một cỗ Bạch Cốt nhuộm đầy máu tươi từ trong đó bay ra.

Bạch Cốt ngồi xếp chân ngay ngắn, giống như một vị lão tăng đang tham thiền nhập định, nhưng hiện giờ lại có cảm giác bí ẩn, vừa có vẻ thần thánh lại mang chút gì đó cổ quái và tà ma. Nếu bây giờ có một cao tăng ở đây, rất có thể lĩnh ngộ được Khô Vinh thiên công, đạo lý sinh tử tuần hoàn của Phật pháp.

Lý Thanh Sơn chỉ có thể đứng nhìn Tiểu An ghé người lên cỗ Bạch Cốt, tinh chế huyết khí. Đám huyết khí bay lên, giống như những đóa huyết diễm nở rộ. Tiểu An chau mày, hồn phách rung động, chịu đựng đau đớn.

Phần lớn Pháp thuật của Ma đạo đều có đường tắt. Tuy nhiên, đường tắt này cũng rất nguy hiểm, phải trả một cái giá cực đắt và có thể sẽ phải hứng chịu rủi ro rất lớn. Huyết khí thiêu đốt hồn phách, loại đau đớn này còn thống khổ hơn nhiều lần so với việc thân thể bị lửa thiêu cháy. Phải là người có nghị lực vô cùng lớn mới có thể giữ được tinh thần tỉnh táo, tu luyện Pháp thuật. Người bình thường thật khó để có thể tu luyện thành.

Lý Thanh Sơn nắm chặt tay, hần cảm giác như trong lòng cũng có một ngọn lửa đang ra sức thiêu đốt, nóng đến mức không thể chịu đựng được. Nhìn Tiểu An đau đớn, khổ sở lăn lộn ở trên cỗ Bạch Cốt kia, giờ khắc này, hần thật sợ hãi, đưa tay ra, muốn ngăn cản nó.

Thanh Ngưu nói:

- Việc này không chỉ là vì người thôi đâu. Người có việc người muốn làm, có tâm nguyện muốn hoàn thành, nó cũng vậy. Cái nó muốn, chính là tự do.

- Đó là tâm nguyện của nó sao?

- Đúng vậy, tâm nguyện của nó, chính là trợ giúp cho người.

Thanh Ngu nghe được lời nói của mình, không nhịn được khẽ mỉm cười. Nhưng thấy Lý Thanh Sơn có vẻ không vui, Thanh Ngu mới thu nụ cười:

- Người thì biết được những điều gì? Khi ta đồng ý với tiểu quý này, người có biết nó vui mừng đến mức nào không? Mà bây giờ, nó vẫn đang rất hạnh phúc. ‘Chỉ cần tâm ta cảm thấy vui vẻ, bất luận là làm việc gì ta cũng sẽ không bao giờ hối hận’, không phải câu này là do chính người nói sao?

Một lúc lâu sau, Huyết khí mới được tinh luyện hoàn toàn, dung nhập vào Bạch Cốt. Cổ Bạch Cốt lại được nhuộm thêm một tầng hồng nhạt.

Lý Thanh Sơn lấy lọ Linh sâm ra, nhẹ nhàng nhỏ một giọt dịch tố vào giữa mi tâm của Tiểu An. Tiểu An nhắm mắt lại, ngủ thiếp đi.

Lý Thanh Sơn xoay người lại, một lần nữa nhảy vào hồ nước lạnh như băng. Chỉ có như thế, hắn mới có thể làm cho tâm mình tĩnh táo lại.

Từng ngày từng ngày trôi qua, Thập Vạn Đại Sơn cũng đã bị tuyết phủ trắng xóa. Lý Thanh Sơn ngày ngày đều xuống nước luyện công, dường như mỗi ngày đều có thêm một vết thương mới. Nếu không phải thể chất của hắn hơn hẳn những người bình thường, lại luôn có linh tửu để bồi bổ, sợ rằng thân thể đã sớm suy sụp.

Tiểu An vẫn không ngừng lúng lúng thú hoang. Ban đầu chỉ dùng thú hoang, linh dương hay các loại thú ăn cỏ để luyện công, về sau, khi cần đến huyết tương có sát khí mạnh, nó đã săn các loại thú ăn thịt lớn như hổ báo để tu luyện.

Dường như giữa hai người đang ngầm có một cuộc ganh đua, so tài, liều mạng để tu luyện pháp thuật. Linh sâm đã dần bốc hơi khỏi Linh tửu, mùi vị cũng càng ngày càng nhạt.

Cho đến một tháng sau, thác nước vẫn ào ào đổ xuống, bọt tung trắng xóa, xoáy nước giữa hồ vẫn xoay tròn, không ngừng nghỉ. Ở trung tâm của vòng xoáy, mờ mờ có thể thấy một bóng người, vũ động ở trong nước.

Chống lại dòng nước đang không ngừng công kích, tựa như bị bao vây bởi vô số địch thủ. Lý Thanh Sơn ở trong nước, thi triển ‘Ngu ma đại lực quyền’. Từng chiêu từng thức, hết như đang ở trên cạn, khó có thể định hình, thay vào đó, lại kết tụ toàn bộ nội lực.

‘Ngu ma đạp đề’ khống chế thân hình, ‘Ngu ma luyện bì’ ngăn cản dòng nước, ‘Ngu ma đỉnh giác’ đánh vào xoáy nước.

Chân khí xoáy tròn theo dòng nước, kết thành một lốc xoáy nhỏ, di chuyển về phía tứ chi, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Hồ nước bị khuấy động, mãnh liệt gấp mười lần so với ngày thường.

Lý Thanh Sơn đánh ra một chưởng.

‘Oanh’ một tiếng, như có sấm nổ bùng trong nước. Một mùi kinh khủng từ trong nước truyền ra, chim chóc giật mình, bay toán loạn.

Trong thâm tâm Tiểu An chợt chấn động, dường như có mãnh thú đáng sợ bị xổng ra ngoài, con mãnh thú đó còn đáng sợ hơn cả sài lang hồ báo. Y chăm chú nhìn vào mặt nước. Mặt hồ vốn chấn động bỗng trở nên tĩnh lặng, xoáy nước lớn giữa hồ cũng đã biến mất.

Trong mắt Thanh Ngu ánh lên tia vui mừng.

Một thân hình cao lớn từ dưới đáy hồ nhảy lên, đáp xuống một tảng đá. Toàn thân Lý Thanh Sơn ánh lên sắc đồng mạnh mẽ, hùng kiện như trâu, lại giống như được đúc từ khối nham thạch, từng bắp thịt căng đầy sức mạnh như chỉ chờ nổ tung.

Hắn nện một quyền xuống tảng đá dưới chân. Một tiếng ‘rầm’ thật lớn vang lên, không giống như xác thịt đánh vào đá, mà giống đá nện vào đá hơn.

Khi vừa bình tĩnh lại thì ‘rắc rắc rắc rắc!’, tảng đá lớn qua bao nhiêu năm bị nước mài nhẵn bóng kia bỗng chằng chịt vết nứt, rồi cuối cùng vỡ vụn.

Ngay trước khi tảng đá kia vỡ tan, Lý Thanh Sơn đã nhảy lên bờ. Hắn nhìn hai bàn tay của mình, khẽ lầm bầm:

- Lẽ nào đây chính là ‘sức mạnh của một ngu lực’?

Hắn cảm thấy trong người tựa hồ như có một nguồn nội lực vô cùng lớn, cả cơ thể như vừa được tái sinh. Nếu bây giờ gặp lại tên Tam đường gia hay thậm chí là Tam cao thủ thuộc hạng tam lưu, hắn chỉ cần một tay cũng đã có thể bóp chết chúng, mà bọn chúng cũng đừng nghĩ có thể gây thương tổn cho hắn, dù chỉ là một sợi lông.

Thanh Ngu nói:

- Cuối cùng người cũng đã luyện xong tầng nhập môn.

Lý Thanh Sơn cầm Liệt Thạch cung lên, giương cung tạo thành hình bán nguyệt. Cánh cung bằng sắt vốn rất cứng rắn, bây giờ lại mềm mại như một cây cung bằng gỗ bình thường.

‘Bằng bằng bằng’ Lý Thanh Sơn liên tiếp kéo cung, lấy ba hòn đá làm mũi tên. Tiếng dây cung vang lên, tiếng mũi tên như xé toạc không khí, lao đi nhanh như chớp mắt.

Lý Thanh Sơn cảm thấy vẫn còn dư lực, không dừng lại, hét lớn một tiếng, giương cung bắn khắp bốn phương tám hướng.

Nội lực cuộn cuộn không ngừng. Tựa như chỉ cần hấn muốn thì mọi việc đều có thể giải quyết, có thể đánh bại tất cả các địch nhân. Đây mới là cảm giác thật sự khi sở hữu pháp thuật thần thông, không thuộc về bất cứ loại võ công phàm trần nào.

Tiểu An đứng một bên nhìn hấn, vẻ mặt sùng bái vô hạn.

- Tiểu An, xuống núi thôi.

Lý Thanh Sơn ôm lấy sứ đàn, đi ra khỏi núi, không phải tới Hắc Phong trại mà là đến Khánh Dương thành.

Tiếng thác nước xa dần, mặt hồ một lần nữa bị khuấy động, vòng nước xoáy lại một lần nữa xoay tròn.

‘Khánh Dương Thành’ ba chữ rất lớn được treo phía trên cao cổng thành. Lý Thanh Sơn nhìn thoáng qua một lần, hấn đã nghe danh thành trì này từ lâu, nhưng đến bây giờ mới tới lần đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 43: Mãnh hổ hạ sơn

Lý Thanh Sơn còn chưa trở về Ngọa Ngưu thôn, ít nhất thôn trang nhỏ đó vẫn bình yên vô sự. Hấn cũng không tới Lạc Mã trang vì không muốn gây phiền toái cho họ, lại càng không tìm đến Hắc Phong trại. Mặc dù hấn và Hắc Phong trại có thù, hơn nữa, khi tới đầu mùa xuân, chỉ sợ sơn tặc Hắc Phong trại sẽ lại hành động, tàn sát thôn trang nhỏ bé đã nuôi dưỡng hấn.

Trong lòng hấn cười lạnh, các ngươi coi ta là kẻ thù, sao ta không thể coi các ngươi là cừu địch. Trong tình huống cấp thiết, chỉ có thể đột nhập vào Hắc Phong trại, gỡ đầu vị trại chủ uy danh hiển hách kia xuống, cho y biết thối nào là ác giả ác báo, không được chết từ từ được. Đến lúc đó, tâm trạng hấn mới thực sự sung sướng.

Khó luyện pháp thuật, vì cái gì, chẳng phải là muốn tiêu diệt tất cả kẻ thù sao? Nhưng mà trước lúc đó, cần phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng.

Trong tay hấn bây giờ, ngay cả một binh khí thông thường cũng không có. Tay không binh khí là quá thua thiệt. Sự từ bất thối cũng phải dùng toàn lực, huống chi Hắc Phong trại có hơn hai trăm tên sơn tặc chứ không phải hai trăm con chó. Mà tên nào tên nấy đều coi thường tính mạng, hung hấn vô cùng.

Một khi đã xông vào đó, sẽ không còn phải đánh chém kiểu giang hồ bình thường nữa mà gần như là chiến trường chém giết nhau. Nếu ai còn còn khinh thường thì chắc là đầu óc có vấn đề.

‘Kim Qua quán’ ở Khánh Dương thành là một cửa tiệm rèn binh khí cực kỳ nổi tiếng. Hấn muốn qua đó xem một chút. Nhưng, mua binh khí thì cần có tiền, mà hiện tại trên người hấn không có một đồng nào, thậm chí một món trang phục cũng không có.

Quần áo của hấn đã rách rưới hết mức, lồng ngực lộ ra, thu hút ánh nhìn của người qua đường. Thời tiết này mà lại ăn mặc như vậy, không sợ bị đóng băng đến chết sao?

Lý Thanh Sơn ngày nào cũng ở trong hồ băng, lạnh như thế này đã thấm vào đầu.

Nhưng, không một ai trên đường coi hấn là một tên ăn mày. Bởi vì, trên mặt hấn không có biểu hiện nào của người không một xu dính túi, chính là loại biểu hiện vừa tự ti vừa bi ối. Thay vào đó là tràn đầy cảm giác tự tin, tựa như nếu có gặp bất kì chuyện gì khó khăn, hấn đều có thể giải quyết bằng chính đôi tay của mình.

Suốt dọc đường đi, hấn ngó đông ngó tây, thường thức thành trì mang đậm phong vị cổ điển này. Hấn cũng không có ý che giấu sự quê mùa của mình.

Bỗng nhiên, một chiếc xe ngựa lao nhanh tới. Phu xe vừa khua cây roi trong tay vừa hét to:

- Tránh ra ! Tránh ra ngay !

Rồi nhìn về phía người đi đường đang chật vật né tránh, đắc ý cười ha hả.

Nhìn xe ngựa dần đi xa, mặt ai cũng nhăn nhó, giận dữ, nhưng không một ai dám nói năng gì. Đây là xe của Trương phủ, một gia tộc lớn trong thành Khánh Dương. Đừng nói là xua đuổi người đi đường, ngay cả có đụng chết người, nhiều lắm thì chỉ cần bồi thường tiền là sẽ xong chuyện.

Đột nhiên, phu xe thấy phía trước có một thân ảnh, quần áo rách rưới. Đường như không nghe thấy tiếng của y, hắn không hề né tránh. Y tức giận, hét to:

- Cái tên ăn mày thối kia, cút ngay !

Cũng không thèm siết dây cương, mặc cho xe lao về phía trước.

Người đi đường cũng hô lên ‘Hãy cẩn thận !’, mắt nhìn xe ngựa sắp đụng phải tên ăn mày kia. Trong chớp mắt, tên ăn mày đã nghiêng người tránh né, chỉ thiếu một ly nữa là không tránh được.

Phu xe còn chưa kịp phản ứng, người bên dưới xe ngựa đã dừng lại. Bất chợt, cả người y bỗng nhẹ như đang ở trên mây, rồi bay vọt ra ngoài.

Phía trong xe lại càng lao loạn, tiếng hét chói tai của nữ nhân vang lên.

Hai con tuấn mã kéo xe tung vó, hí dài một tiếng, mà chiếc xe giống như có ma thuật, đứng im một chỗ, tiếng cót két còn vang lên rõ ràng nhưng lại không hề nhúc nhích.

Phu xe bật người đứng dậy, y cũng là một người luyện võ, đang tức miệng muốn mắng to, chợt thấy người đi hai bên đường tròn mắt há mồm nhìn phía đằng sau xe ngựa.

Lý Thanh Sơn dùng một tay, giữ chiếc xe lại, hai chân lún sâu xuống mặt đất, đứng bất động. Hắn bất động, đương nhiên xe ngựa cũng sẽ không thể động.

Tên phu xe nuốt nước miếng, đây là sức lực quái quỷ gì chứ.

Một người mặc cẩm y, nồng nặc mùi rượu, từ trong xe nhảy ra ngoài:

- Lại Phúc, ngươi lại giờ trò quỷ gì thế hả?

Lại thấy Lại Phúc chỉ Lý Thanh Sơn, y liền mắng:

- Tên ăn mày thối tha kia, tránh xa xe ngựa của ta ra, nếu đụng phải xe, ta sẽ chém đứt tay của ngươi !

Gã đã say đến hồ đồ, không nhìn ra tay của Lý Thanh Sơn đang giữ lấy xe của gã.

- Ta không phải là ăn mày, ta tên là Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn báo ra danh tính, hắn đã kiên quyết nhất định phải dạy bảo tên công tử nhà giàu, vừa kiêu ngạo vừa hống hách này.

- Lý cái gì ... Thanh Sơn? ! Tên tiểu tử đó nhìn hắn với ánh mắt mơ hồ, tràn đầy sự khinh bỉ. Càng đọc về sau, giọng nói lại càng thay đổi, giống như bị người khác bóp cổ, cuối cùng cũng thức tỉnh:

- Là ... là Lý Thanh Sơn nào...

Lý Thanh Sơn ngạc nhiên nói:

- Ngươi biết ta?

Tên phu xe vội hô lên:

- Công tử, là ... là Hồ Hạ Sơn !

Khuôn mặt vốn đỏ gay của y đột nhiên trở lên trắng bệch.

- Hồ Hạ Sơn? Là cái quái gì?

Lý Thanh Sơn đang cau mày khó hiểu thì phốc một tiếng, tên công tử bột kia quỳ sụp xuống:

- Bỏ công tử ... À không không không.. là tiểu nhân đã mạo phạm, cầu xin thiếu hiệp tha mạng !

Sau đó, hắn cúi túi tiền bên hông ra, hai tay dâng lên:

- Số tiền này coi như là tiểu nhân bồi thường cho thiếu hiệp !

Những người bên đường nhìn thấy công tử của Trương gia hạ mình, quỳ gối trước người khác, bộ dạng khúm lúm, thì nhón nháo nhìn ngó. Nhưng nghe

thấy ba chữ “Hỗ Hạ Sơn”, ánh mắt của mọi người nhìn Lý Thanh Sơn lập tức thay đổi, vừa bội phục lại vừa sợ hãi.

Lý Thanh Sơn cân nhắc túi tiền ở trên tay. Tiền bên trong quả là không ít, đủ để hắn mua một bộ y phục tử tế, đến tửu lâu tốt nhất ăn một bữa no say, rồi đến quán trọ sang trọng nhất ngủ một giấc.

Nhưng mà, thật khó giải thích, hắn không định giết người này, nhiều lắm sẽ chỉ nhẹ nhàng đánh gã hai quyền, còn chưa dùng sức, sao gã lại sợ hãi đến như vậy !

Theo bản năng, hắn cảm nhận được hình như đối phương rất sợ mình, nhưng không phải sợ công phu dùng một tay giữ xe ngựa lại của hắn khi này. Chẳng qua, thấy đối

phương đã bị dọa sợ đến vãi cả nước tiểu, hắn cũng hết hứng thú dạy dỗ y, xách theo túi tiền bỏ đi.

Thấy Lý Thanh Sơn đi đã xa, hai chân của tên công tử bột kia mới nhũn ra, từ dưới đất bò dậy, sợ hãi nhìn về phía đầu phố. Lý Thanh Sơn kia vừa đứng trước mặt gã. Đây chính là nhân vật đáng sợ, một lúc giết mười mấy mạng người. Gã dù có hống hách, chuyên quyền đến đâu, cũng không dám ra oai trước mặt một người như vậy.

Bị người đi đường cười nhạo, sắc mặt y đỏ lên. Quay mặt lại, thấy phu xe núp sau lưng, gã càng tức giận, giơ chân lên đạp xuống:

- Sao? Người còn dám trốn, để ta cho người trốn ! Cho người không đánh xe được nữa !

Phu xe tuy cũng biết võ công nhưng cũng không dám đánh lại, chỉ dám thấp giọng cầu xin.

Lý Thanh Sơn có được túi tiền này thì càng yên trí, mặc dù số tiền này kiếm được một cách khó hiểu. Hắn chợt nhớ ra điều cần làm trước mắt, đó là thăm dò một chút tin tức gần đây của Hắc Phong trại. Vừa hay, hắn có một người đồng hương ở Khánh Dương thành, cũng là người trong giang hồ, dò hỏi qua mấy người, nên quay người đi về phía Thiết Quyền môn.

Trước cửa là hai đại hán đầu tròn lóc như hai bức tượng sắt, hai cánh tay thô to bằng bắp đùi của người bình thường, ánh mắt sắc bén nhìn người đi đường qua lại. Người đi đường còn chưa đến gần cửa đã vội lùi ra xa, chồm theo mép đường bên kia để đi. Có thể thấy được uy thế của Thiết Quyền môn.

Bỗng bọn chúng thấy một người, quần áo rách rưới như một tên ăn mày đi tới cửa, đại hán không khách khí, nói:

- Cút ngay, nơi này không phải là chỗ người có thể xin cơm !

Một đại hán khác ngăn đồng môn lại, quan sát Lý Thanh Sơn từ trên xuống dưới, cười nhạo nói:

- Tiểu tử, người thoát nhìn cũng là người luyện võ, sao lại luân lạc thành bộ dáng như thế này?

Ông ta có thể nhìn ra thân thể Lý Thanh Sơn vô cùng tráng kiện, không sợ gió rét.

Lý Thanh Sơn nói:

- Ta đến tìm người, thỉnh hai vị thông báo giúp một tiếng. Y tên là Lý Long, bảo với y, đồng hương của y tên là Lý Thanh Sơn đến tìm.

Hai vị đại võn không để tâm, khi nghe đến hai chữ “Lý Long” thì lập tức chú ý, đây chính là đồ đệ cưng của môn chủ. Cho đến khi nghe thấy ba chữ “Lý Thanh Sơn”, sắc mặt càng nhợt nhạt,

-Hỗ Hạ Sơn – Lý Thanh Sơn?

Lý Thanh Sơn bây giờ mới hiểu, “Hỗ Hạ Sơn” là nói mình, trong lòng thầm than vãn:

-Đây là ngoại hiệu quái quỷ gì cơ chứ ! .

Người trong giang hồ thường không có học thức, nhưng hắn cũng đâu có giống lũ sãi lang hồ báo đến vậy.

-Hắt xì...

Ở Lạc Mã trang, Hoàng Bệnh Hồ hắt hơi một cái thật to.

Q.1 - Chương 44: Chương môn Long Môn phái

Tiểu Hắc:

- Liệp Thủ, thân thể của người...?
- Thân thể của ta vẫn khỏe, người của Hắc Phong trại và Long Môn phái đã đi chưa?
- Bọn họ cần không chịu rút lui, nhất định đòi gặp trại chủ cho bằng được.
- Hãy nói là ta bệnh nặng liệt giường, không tiện gặp mặt. Nếu có người dám xông vào, không cần khách khí, bắn chết bọn chúng ngay lập tức!

Hoàng Bệnh Hồ, hai tay đặt trên lò sưởi, cứ mùa đông tới, ông ta sẽ trở thành một con mèo chính hiệu.

- Hoàng Liệp Thủ, khẩu khí thật là lớn. Ngay cả Dương mỗ, người cũng muốn bắn chết sao?

Một thanh âm từ bên ngoài đột nhiên vang lên, cánh cửa bị phá vỡ, một trận gió lạnh ủa vào. Một người trung niên, lưng đeo trường kiếm, mặt mũi nho nhã đứng ngay ở cửa, ánh mắt lại sắc bén như tinh quang kiếm, không hề giống như vẻ bề ngoài, thoạt nhìn rất ôn hòa.

Hoàng Bệnh Hồ cũng không dám chậm trễ, nhảy lên một cái, ôm quyền nói:

- Dương chương môn, đã lâu không gặp!

Trong vòng trăm dặm quanh đây, kẻ có thể xưng là chương môn chỉ có duy nhất một người, người đó chính là chương môn của Long Môn phái, Dương An Chi. Lão tanh trong tay Long Môn Kiếm pháp, uy danh lẫy lừng, lại còn có khinh công tuyệt đỉnh, luận về võ công, có thể coi là người đứng đầu Khánh Dương thành.

Tất cả các ôn thể gia trong vùng phụ cận, nếu có con em muốn học võ thuật, đều sẽ đưa tới Long Môn phái. Con em nhà quý tộc gặp nhau không tránh khỏi kiêu ngạo, hống hách, nhưng đồng thời cũng là có thể lực cực lớn, được coi là thể lực Bạch Đạo của Khánh Dương thành.

Dương An Chi quan sát Hoàng Bệnh Hồ một lượt từ trên xuống dưới:

- Bệnh của người quả nhiên đã khá hơn nhiều rồi. Khó trách ngay cả trưởng lão trong phái của ta tới cũng không chịu ra gặp. Ta cũng không nhiều lời vô nghĩa nữa. Linh Sâm đang ở đâu?

Hoàng Bệnh Hồ nói:

- Ta chưa từng thấy qua Linh Sâm gì gì đó. Dương chương môn muốn vu oan cho Lạc Mã trang chúng ta sao?

Mấy chục cung tên lập tức hướng về phía Dương An Chi, các cung thủ trong trang đã kịp phản ứng.

Dương An Chi đáp:

- Nếu như các người lại dùng Liệt Thạch cung một lần nữa, có lẽ là sẽ bắt được ta. Hoàng Liệp Thủ, sao người không thử một chút.

Hoàng Bệnh Hồ nheo mắt:

- Người có ý gì?

Dương An Chi nói:

- Hùng trại chủ đang ở ngoài cửa. Người dùng Liệt Thạch cung giết Tam đại đương gia của bọn họ, người muốn cùng một lúc chọc giận chúng ta sao?

Hoàng Bệnh Hồ lớn tiếng cười nhạo:

- Đường đường là người đứng đầu của Bạch Đạo Khánh Dương thành, lại hợp tác cùng với mấy tên sơn tặc hung hãn, thật sự không muốn giữ thể diện nữa sao? Đúng rồi, ta quên mất, các người cũng không có cái gì khác nhau, đều là ý mạnh hiếp yếu, chà đạp người lương thiện. Chỉ khác một cái là, Dương chương môn người kiếm tiền bằng việc gõ đầu trẻ mà thôi!

Trên mặt Dương An Chi hiện lên vẻ tức giận, tay đặt lên chuôi kiếm, nhưng tiếng dây cung được kéo căng xung quanh làm cho động tác của ông ta dừng lại. Ông ta lạnh lùng, uy hiếp:

- Hoàng Liệp Thủ, có lẽ người không sợ. Nhưng nếu thực sự khai chiến, để ta xem trong trang này còn có thể sống sót được mấy người.

Hoàng Bệnh Hồ đáp:

- Linh Sâm ta đã ăn. Dương chương môn có dọa nữa thì cũng không thể lấy lại được đâu.

- Linh Sâm quả nhiên là ở trong tay ngươi. Ngươi đừng vội lừa gạt ta. Linh Sâm không thể tiêu hóa hết trong một sớm một chiều được. Ngươi đã dùng lâu như vậy, bây giờ giao phần còn lại ra đây, ta có thể giúp ngươi chống đỡ với Hắc Phong Trại.

- Ta nói đã ăn thì là ăn rồi. Nếu ngươi không tin lời Liệp Thủ ta nói, thì cứ tới mà đoạt đi.

Dây cung kéo căng, trường kiếm ra khỏi vỏ, chuẩn bị châm ngòi đại chiến.

Tiểu Hắc đứng một bên bỗng nhiên nói:

- Chúng ta thực sự chưa nhìn thấy Linh Sâm bao giờ. Bệnh của Liệp Thủ chúng ta có thể tốt lên là nhờ uống rượu của Lý Thanh Sơn cho. Các ngươi muốn tìm thì đi tìm hắn đi!

Mắt Dương An Chi sáng lên. Hoàng Bệnh Hồ giận dữ, quát lên:

- Câm miệng cho ta!

Tiểu Hắc cứng rắn nói:

- Liệp Đầu, hắn chẳng qua chỉ là một ngoại nhân. Hắn cho ngài Linh Tử nhưng cũng đã cầm Liệt Thạch cung đi. Chúng ta không nợ hắn cái gì cả, cần gì vì hắn mà phải liều mạng. Ta cũng chỉ vì những người trong trang nên mới nói!

Dương An Chi cười nói:

- Thì ra là như vậy. là Dương mỗ hồ đồ, trách nhảm Hoàng huynh đệ. Khó trách võ công của tiểu tử kia đột nhiên tăng mạnh như vậy. Vậy, xin cáo từ!

Lão ta nói xong thì triển khinh công, bay đi. Nếu Lý Thanh Sơn ở đây, sẽ biết được khinh công của người này, so với Dương Tuấn, con trai lão ta hay các đệ tử trong môn phái, phải cao thâm gấp mười lần.

Cung thủ ngoài cửa không được ra lệnh, không dám tự ý bắn tên. Dương An Chi từ phía xa, ném lại một câu:

- Hoàng Liệp Thủ quả nhiên là một thủ lĩnh tốt. Người trong trang cũng có học vấn.

Sắc mặt Hoàng Bệnh hồ càng khó coi. Bất kỳ là thủ lĩnh của thế lực nào, đều phải có quyền uy. Chỉ cần đã quyết định làm, dù có sai đi chăng nữa, cũng không thể để cho thuộc hạ dễ dàng làm trái ý.

- Lý Thanh Sơn với ta có ơn cứu mạng. Hắn không quản hiểm nguy, lấy Linh Tử rồi đem cho ta. Nếu ta không nói, sẽ không ai biết hắn mang theo Linh Sâm. Là ngươi đã đẩy ta vào chỗ bất nghĩa.

Tiểu hắc quỳ xuống:

- Tiểu Hắc tình nguyện lãnh cái chết!

Một đám cung thủ tiến lên can ngăn:

- Liệp Đầu. Tiểu Hắc cũng chỉ là vì mọi người trong trang mà thôi!

- Đã qua nhiều ngày như vậy, Thanh Sơn không biết đã chạy trốn đi đâu rồi. Chúng ta không cần phải giấu diếm nữa.

Lý Thanh Sơn nhìn một đại hán cuống cuống đi thông báo, rồi nhìn đại hán còn lại đang đứng lại ở trước mặt, thì buồn bực nói:

- Ta đáng sợ đến như vậy sao?

Vị đại hán kia chỉ hận mình quá chậm chân, để cho tên kia giành đi trước. Cái tên này không phải đáng sợ mà là quá đáng sợ, y không biết phải trả lời như thế nào cho đúng nữa. Y chỉ biết thiếu niên trước mặt đã tự tay kết liễu mười mấy tên sơn tặc. Hơn nữa, theo tin tức nội bộ, hắn còn đem Tam đương gia của Hắc Phong trại, nổi danh khắp Khánh Dương thành, tra tấn đến chết. Người như vậy không đáng sợ thì còn ai đáng sợ nữa?

Nếu là một người hơn ba mươi tuổi, là giang hồ hảo hán, mặt mũi hung dữ, bất kỳ người bình thường nào nhìn cũng sẽ cảm thấy sợ. Nhưng, một người mới tròn mười lăm tuổi, trên mặt vẫn còn mang theo nét ngây thơ của thiếu niên, vẻ mặt không có một chút hung dữ nào. Vậy mà, người trước người sau, hẳn thấy hắn là lại như chuột gặp mèo, thật là làm người ta cảm thấy có chút quái dị.

Lý Thanh Sơn chợt hiểu ra, thanh danh của hắn đã được lưu truyền rộng rãi. Mặc dù cái biệt danh 'Hồ Hạ Sơn' nghe hình như không được hay lắm, không phải là một khởi đầu tốt, nhưng cũng đủ để dọa bọn tiểu tặc.

Một lúc sau, Lý Long đi ra cửa nghênh đón, nhìn thấy Lý Thanh Sơn bỗng giật mình, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn. Rồi nghĩ tới vài ngày trước, lúc ở trong núi, nhìn thấy màn máu tanh kia, thì không có cách nào đè nén nỗi sợ hãi từ từ dâng lên trong lòng.

Hắn, bỗng mất đi vẻ tự nhiên, chỉ cười cười, nói:

- Là ... là Thanh Sơn à. Môn chủ của chúng ta ời!

Lý Thanh Sơn bước theo y đi vào trong cửa, vòng qua bức ảnh bích viết chữ ‘Võ’, xuyên qua viện môn, đi tới trường luyện võ. Hai hàng hán tử cường tráng ngực trần đang đứng chào đón, nhưng thần sắc bọn họ đều mang vẻ bất thiện.

Môn chủ Thiết Quyền môn, Lưu Hồng cầm Mã Hoàn đao ngồi trên ghế thái sư, trầm giọng nói:

- Người chính là Hồ Hạ Sơn – Lý Thanh Sơn?

Lý Thanh Sơn cau mày, rốt cuộc là chuyện này là như thế nào. Cái ngoại hiệu ‘Hồ Hạ Sơn’ này, nếu có ai bảo hắn, chỉ cần giết chết ai đó để có thể đổi lấy một cái ngoại hiệu dễ nghe hơn, hắn nhất định sẽ không do dự, xông lên giết chết kẻ kia.

- Môn chủ đang hỏi người đó!

Hán tử đứng gần Lưu Hồng nhất, giọng oang oang quát lên. Các thớ thịt trên người y đều căng phồng, mình đầy hình xăm, huyết Thái dương nhô cao, trong ngoài đều lộ ra đây chính là cao thủ.

Lý Thanh Sơn thầm đánh giá, thực lực của người này còn trên cả Tam đương gia kia, khó trách có thể thoát ra những lời như vậy. Thiết Quyền môn có thể xưng hùng xưng bá ở Khánh Dương thành, cũng vì có các cao thủ hỗ trợ.

Lý Long vội nói:

- Đại sư huynh bớt giận, Thanh Sơn mới từ trong thôn tới, còn chưa biết đến các quy tắc bên ngoài.

Lại kéo kéo ống tay áo của Lý Thanh Sơn:

- Còn không mau ra mắt sư phụ ta.

Lý Thanh Sơn tùy ý chấp tay lại:

- Lưu lão anh hùng, hạnh ngộ!

Cũng không hề có ý cung kính. Lưu Hồng nhướn một bên lông mày, môn đồ của Thiết Quyền môn đang đứng hai bên cũng lộ ra sắc mặt giận dữ.

Trong lòng Lý Long thầm trách hắn không hiểu chuyện:

- Người đã đắc tội Hắc Phong trại, chỉ có thể nhờ sư phụ làm chủ. May mà có Hoàng Bệnh Hồ của Lạc Mã trang ra mặt, chuyện này mới được giải quyết. Sư phụ ta đường đường là Nhị Lưu cao thủ, lẽ nào không đáng để người kính trọng.

- Đây là Đại sư huynh của ta, giang hồ thường gọi là...

Lý Thanh Sơn phất tay ngắt lời:

- Chỉ là một cái tên tạp nham, cũng không cần thiết phải nhớ.

Hắn không phải người vô lễ, nhưng là do người ta vô lễ với hắn trước, hắn tuyệt đối sẽ không khách khí.

Thanh âm của Lý Long nhỏ dần. Đại sư huynh sắc mặt lập tức đỏ lên, rồi nghe thấy cả tiếng khớp xương trên người y kêu lên, khí thế hung hăng xông về phía Lý Thanh Sơn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 45: Buôn da bán thịt

Đại sư huynhnh bót giận, Đại sư huynh bót giận!

Lý Long cố gắng khuyên ngăn, Đại sư huynh lại nắm lấy hai bả vai y, giống như bắt lấy một con gà, ném sang một bên, tung một quyền về phía Lý Thanh Sơn.

- Vương Lỗi, dừng tay!

Lưu Hồng quát một tiếng, nắm đấm của Đại sư huynh kia dừng ngay trước mặt Lý Thanh Sơn. Y vội kêu lên:

- Sư phụ, đề đề từ giáo huấn tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này một bài học!

Lý Thanh Sơn cảm thấy vô cùng chán ghét:

- Vốn ta chỉ muốn hỏi thăm các ngươi một chút chuyện. Nếu các ngươi bận rộn như vậy, ta xin phép cáo từ trước!

Có sao thì nói vậy, cần gì phải giả bộ nọ kia làm gì.

- Tiểu tử, cái mạng nhỏ của ngươi sắp không giữ được nữa rồi.

Quả nhiên, Lý Thanh Sơn dừng lại:

- Hà, nói vậy là có ý gì?

Lưu Hồng nói:

- Người của Hắc Phong trại đang tìm ngươi ở khắp nơi. Ngươi không lo đi ẩn nấp, lại còn dám xuất đầu lộ diện. Ngươi phải chết là điều không còn nghi ngờ gì nữa.

Lý Thanh Sơn cau mày:

- Theo như lẽ thường, ta phải mời ngài giúp đỡ. Ta phải làm như thế nào mới có thể thoát được kiếp nạn này?

- Chỉ cần ngươi đáp ứng gia nhập dưới trướng của Thiết Quyền môn, lão phu tự có biện pháp giữ lại cái mạng nhỏ của ngươi.

Thì ra đây là mục đích của Lưu Hồng. Thiết Quyền môn thật ra chỉ mới là bang phái chứ không phải môn phái, không yêu cầu tất cả mọi người trong bang phải là môn đồ đệ tử. Lý Thanh Sơn tuổi còn nhỏ mà đã biểu hiện ra thực lực cùng thiên phú, đủ để cho bất kỳ ai trong giang hồ cũng phải động tâm.

Nhưng, thân là một nhân vật lão làng đã thành danh ở giang hồ, Lưu Hồng không đời nào hạ mình, mời Lý Thanh Sơn gia nhập. Có lẽ phải đánh phủ đầu trước, cho hắn biết thế nào là trời cao đất rộng. Sáu đó mới dần khuyên nhủ, thu thập hắn, cho hắn thấy viễn cảnh tươi sáng khi gia nhập Thiết Quyền môn, để rồi cuối cùng, hắn phải cam tâm tình nguyện, cúi đầu xin gia nhập.

Nhưng, vì Lý Thanh Sơn vô lễ, ông ta cũng muốn chọc giận hắn:

- Nhưng bây giờ, lão phu đã thay đổi chủ ý rồi.

Chẳng lẽ ngươi cho rằng chỉ giết mười mấy tên mao tặc với một gã Đương gia của Hắc Phong trại, là ngươi đã trở thành một đại nhân vật sao?

Lý Thanh Sơn nói:

- Vậy thì tốt quá! Nếu không có chuyện gì, ta xin cáo từ trước.

- Đứng lại cho ta!

Lưu Hồng rút cuộc cũng cử động. Bất động thì thôi, vừa cử động đã giận dữ, la hét như điên, nhảy ra một bước, bước tiếp theo đã đến trước mặt Lý Thanh Sơn.

Lông mao trên người Lý Thanh Sơn dựng đứng lên, cảm giác y như là bị một con mãnh thú hung ác để mắt tới, bản năng sinh ra cảnh giác, khẽ cười nói:

- Cuối cùng vẫn là người trong giang hồ, vẫn không dùng được thì sẽ đến lúc dùng võ.

- Nhận một quyền của lão phu!

Mặc dù Lưu Hồng muốn chiêu mộ Lý Thanh Sơn, càng không muốn đối địch với hắn, nhưng, một tiểu bối mà lại dám vô lễ với lão ta như vậy, không thể không giáo huấn một chút. Có lẽ, hắn cho rằng Đại đương gia Hùng Hướng Võ và Tam Đương gia của Hắc Phong trại đã là cao thủ, nên mới dám phách lối như vậy. Phải để cho hắn thấy, thực lực của Nhị Lưu cao thủ và Tam lưu cao thủ chênh lệch nhau xa đến mức nào.

- Khoan khoan!

- Thế nào, người sợ rồi sao?

Lưu Hồng trầm giọng hỏi. Đại sư Huỳnh, Vương Lão chấp tay, hô lên:

- Sư phụ thần uy!

Rồi dùng ánh mắt cười nhạo, nhìn Lý Thanh Sơn.

Các môn đệ khác cũng đồng thanh hô lớn:

- Môn chủ thần uy!

Lý Thanh Sơn nói:

- Ta từng để cho Lý Long đánh trước ba quyền.

Lưu Hồng nheo mắt lại, toát ra sát khí nguy hiểm:

- Đó là một liệt đồ võ công thấp kém thôi. Thế nào, người cũng để cho lão phu đánh trước ba quyền sao?

- Không!

Sắc mặt Lưu Hồng không còn hòa khí, Lý Thanh Sơn vội nói tiếp:

- Dù sao người cũng đã là một lão nhân gia, ta sẽ chấp người mười quyền!

Đại sư đại nhục! Trong đầu Lưu Hồng chỉ có bốn chữ này, bây giờ ông ta đã thực sự động sát tâm:

- Vậy thì đến đây đi!

- Khoan khoan!

- Người còn muốn như thế nào?

- Lưu lão anh hùng dù sao cũng là một nhân vật giang hồ, nổi danh đã lâu, quyền này không thể cho không!

Lý Thanh Sơn suy nghĩ một chút:

- Một quyền là mười lượng bạc, không quá đắt đúng không?

‘Ta với ông không thù không oán, cùng ông đánh một trận, nếu có thắng cũng chẳng có một đồng lợi tức nào, mà tự nhiên lại có thêm mấy kẻ thù không đầu. Đùng lúc đang không có tiền mua binh khí, phải nghĩ cách kiếm một chút. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có một thân thần thông này là có thể dùng được.’

Hắn đã hoàn toàn chọc giận Lưu Hồng. Đám đánh đồng ông với đám tạp kỹ giang hồ, mua vui trên đường phố sao? Có nén tức giận, ông ta cười nói:

- Được được được, ta chỉ sợ người không còn mạng để nhận!

Lý Long cuống quýt, muốn lên ngăn cản. Y tận mắt nhìn thấy, Lưu Hồng xuất ra một đôi Thiết quyền đủ để ‘Khai Bi Liệt Thạch’. Quyền này mà đánh lên thân người, chẳng phải sẽ thịt nát xương tan sao:

- Sư ...

Nhưng đã không kịp nữa rồi. ‘Bang bang bang bang bang’, quyền ảnh như Thiết mã phi nước đại, vừa nhanh vừa nặng. Trong nháy mắt, năm quyền đã đánh lên người Lý Thanh Sơn. Chữ ‘Phụ’ của Lý Long còn chưa kịp nói ra, đã bị quyền phong thổi tới, mắt cũng không mở nổi chữ chưa nói đến chuyện tiến lên.

Quyền thế tới nhanh, đi cũng nhanh. Mọi người còn đang đắm chìm trong uy thế của ngũ quyền liên hoàn, Lưu Hồng đã đứng xuôi tay, nhẹ nhàng thờ dài nói:

- Aizz, hôm nay lại đại khai sát giới!

Lý Long trợn mắt há mồm, bốn chữ ‘hạ thủ lưu tình’ cũng không thể nói thành lời. Đại sư huỳnh Vương Lão phản ứng đầu tiên, hô lớn:

- Sư phụ thần uy!

- Năm mươi lượng!

Giọng của Lý Thanh Sơn bỗng vang lên. Lưu Hồng mở to hai mắt, lại nghe thấy Lý Thanh Sơn khen một câu:

- Quả nhiên là Thiết quyền mạnh mẽ, ta suýt nữa đã không thể đỡ được!

Sắc mặt hắn vẫn như bình thường, dáng vẻ như lúc làm ăn không được tốt, tựa như một tên gian thương, đang gạt khách mua nhiều đồ để kiếm nhiều.

Sự thật cũng chính là như vậy. Sau khi luyện thành Ngưu Lực tầng thứ nhất, Ngưu Ma Luyện Bì, cơ thể cũng sẽ có những chuyển biến rất lớn. 'Ngưu Ma Luyện Bì' mới chỉ cho thấy lợi hại trong quá trình luyện công, bây giờ thực sự đã thể hiện được uy lực của nó.

Ở giữa lớp da và thịt của hắn tạo thành một tầng mô mỏng rất dẻo dai, khi bị trọng quyền 'Khai Bì Liệt thạch' đánh vào, chẳng khác nào đánh vào cao su, tất cả lực lượng đều sẽ bị hóa giải. Nội lực hùng hậu theo thiết quyền đánh vào cơ thể, cũng bị chân khí đã qua rèn luyện hóa giải. Thiết quyền của Nhị Lưu cao thủ cơ bản không thể gây thương tổn cho hắn.

Quả là dễ dàng, một giây kiếm được năm mươi lượng, đi cướp của người giàu để giúp người nghèo cũng không nhanh như vậy! Hơn nữa, nếu không phải vận bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn làm tên tiểu tặc, trèo từ nhà này sang nhà khác.

Nhưng mà, làm thế này có tính là buôn da bán thịt không?

Không để hắn suy nghĩ nhiều, Thiết Quyền sư rống lên một tiếng, bắt ngờ lao tới. Bao nhiêu năm nay, từ khi quay về Khánh Dương thành để dưỡng lão, ông chưa từng bị mất mặt đến như vậy, mà ở chỗ này lại ở ngay trước mặt các môn nhân và đệ tử.

Trọng quyền như cuồng phong bạo vũ, bao phủ lấy Lý Thanh Sơn.

- Tám mươi lượng, chín mươi lượng, một trăm lượng. Được, cứ đánh nữa đi! Ba trăm lượng! Năm trăm lượng!...

Thanh âm của Lý Thanh Sơn rõ ràng, từ trong cơn cuồng phong bạo vũ truyền ra, không ngừng công kích thần kinh của Lưu Hồng. Các môn nhân đứng ngoài đã sớm trợn mắt há mồm kinh ngạc.

Lúc đầu, Lưu Hồng như Long tinh Hồ mãnh, nhưng dù sao tuổi tác đã cao, thể lực suy kiệt, chỉ chớp lát sau đã thở hồng hộc, mồ hôi đổ như mưa.

Lý Thanh Sơn đứng nhìn mà không đành lòng, rất muốn nói một câu: 'Đại gia, sức của ngài không đủ để phá được lớp phòng bị của ta đâu!'. Nhưng nghĩ tới đại sự kiếm tiền trước mắt, chỉ có thể cố nén phần nhân tâm này lại, mặc chỗ ông ta đánh tiếp.

Ba chữ Thiết Quyền môn đã hoàn toàn bị Lý Thanh Sơn khắc chế. Không phải là vì quyền này không sánh bằng binh khí, thậm chí, đối với võ lâm cao thủ mà nói, dùng quyền cước còn dễ dàng phát huy được nội lực, chỉ cần một quyền là có thể đánh nát được lục phủ ngũ tạng của đối phương.

Mà, hai quyền một lúc lại càng dừng mãnh, cùng đánh lên cơ thể, chỉ cần chiếm thể thượng phong, chắc chắn sẽ dồn đối phương vào chỗ chết. Nhưng đến bây giờ, gặp phải tên Lý Thanh Sơn quái thai này, Lưu Hồng thua không phải vì tài nghệ không bằng người, mà là thua ở chính công phu lão luyện. Công phu kia chắc chắn không thể so sánh được với pháp thuật thần thông.

Lưu Hồng thở hổn hển, từng quyền từng quyền đánh lên lồng ngực của Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn quay đầu, nhìn Lý Long một cái, nói:

- Cũng không khác biệt lắm!

Lý Long tắt bật đem Lưu Hồng đỡ lên ghế thái sư ngồi. Lưu Hồng quả nhiên không thể tin, nhìn chằm chằm Lý Thanh Sơn:

- Người... Người luyện công phu gì? Kể cả Nhị Lưu cao thủ, không, cả Nhất Lưu cao thủ cũng không thể, không thể nào làm được như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 46: Kẻ yếu thì có thể vô lễ

Ta chỉ mới bắt đầu luyện tập pháp thuật thần thông mới. Tất nhiên, Lý Thanh Sơn không thể nói như vậy. Hắn cung kính nói:

- Chẳng qua chỉ là một món công phu chịu đòn thôi, cái đó... Vừa rồi Lưu lão anh hùng đánh ta hơn một trăm quyền, ta chỉ lấy ngài một ngàn lượng thôi.

Lời của hắn đột nhiên trở nên khách khí hơn nhiều, giống như con buôn, lấy khách hàng làm thượng đế, bán hàng luôn phải khách khí như vậy.

Những môn nhân khác vẫn còn đắm chìm trong kinh ngạc, hoài nghi liệu mình có phải đang nằm mơ hay không.

- Người...

Đại sư huynh đang muốn nạt nộ Lý Thanh Sơn, thì bị hắn liếc mắt nhìn một cái, nhất thời không dám nói tiếp, lại quay sang trừng mắt với Lý Long:

- Không phải người nói hắn là Tam Lưu cao thủ sao?

Lý Long cũng vô cùng ủy khuất. Ban đầu, Lý Thanh Sơn đúng là chỉ cao thủ thuộc hàng Tam Lưu, chẳng nhẽ lúc ấy hắn giấu diếm thực lực? Chuyện hôm nay, chỉ có thể giải thích như vậy. Bất luận thế nào, y cũng sẽ không tin, Lý Thanh Sơn chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà có thể tiến bộ đến mức này.

Lưu Hồng vùng tay lên:

- Đi lấy bạc lại đây!

- Sư phụ!

- Không nói nhiều lời!

Lưu Hồng đem ngân phiếu một ngàn lượng bạc giao tận tay Lý Thanh Sơn:

- Vừa rồi lão phu thất lễ, Lý... thiếu hiệp xin chớ để bụng. Số tiền này coi như là lão phu bồi lễ.

Lý Thanh Sơn ngỡ ngàng, không nghĩ rằng Lưu Hồng có thể thay đổi nhanh như vậy. Không hổ là Sư phụ của Lý Long, còn tưởng hắn sẽ vì xấu hổ quá hóa giận.

- Thiếu hiệp tư chất phi phàm, võ công cái thế, một mình bốn ba chốn giang hồ, chẳng phải là phi phạm nhân tài sao? Không bằng gia nhập Thiết Quyền môn của ta, chắc chắn sẽ không làm người thất vọng. Về phần Hắc Phong trại kia, lão phu chỉ cần nói đỡ vài câu là được, tên gấu đen kia cũng sẽ phải nể mặt ta mà thôi. Hành tẩu giang hồ khi nào không có người chết, chẳng lẽ chỉ có Đương gia mới được phép giết người sao? Có câu ‘Có bình sứ không sờ bình ngồi’....

Lưu Hồng nói liến thoắng, không còn tí nào khí thế và đáng đáp cuồng phách như ban nãy nữa, hiện tại chỉ giống như một lão nhân hiền lành quan tâm hậu bối.

Các đệ tử dường như cũng chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Lưu Hồng, trợn mắt lên nhìn.

Lý Thanh Sơn cuối cùng cũng ý thức được, bây giờ vị trí của hắn và Lưu Hồng đã ngang hàng, thậm chí, hắn còn cao hơn ông ta một chút. Không như khi mới vào trong cửa, ánh mắt của Lưu Hồng luôn xem hắn như nhìn kẻ dưới. Tất cả đều là vì hắn vừa mới thể hiện ‘võ nghệ’ của bản thân.

Đối phương trở nên lễ độ, hắn cũng cung kính:

- Vừa rồi cũng là tiểu tử cô lễ, mạo phạm Lưu lão anh hùng. Tiền này cũng chỉ là nói chơi thôi. Ngài cầm lại đi!

Hai người giằng co một lúc, hắn mới chịu nhét vào trong ngực, trong lòng khẽ thờ phào.

- Đa tạ ý tốt của lão anh hùng. Ta tạm thời không có ý định gia nhập bang hội. Khoảng thời gian vừa rồi, cũng không phải ta trốn tránh, mà là đang luyện công. Còn việc của Hắc Phong Trại, ta sẽ tự mình giải quyết! Bây giờ chỉ cần thăm dò một chút tin tức.

Lưu Hồng nói:

- Hắc Phong trại đã hình thành nhiều năm như vậy, nào có thể dễ dàng xóa sổ. Lão phu chắc chắn không thua kém gì tên gấu đen kia, nhưng nếu chỉ một thân một mình đối phó với Hắc Phong trại thì chẳng khác nào tìm vào đường chết. Một cuộc chiến bị vây hãm sẽ không giống như lúc tỷ võ một đấu một. Võ công cao cường đến đâu cũng không thể đối phó kịp.

Lý Thanh Sơn khẽ lắc đầu:

- Tự ta đã có tính toán.

Lưu Hồng thấy không thể khuyên ngăn, đành đem tất cả mọi việc gần đây ở trong ngoài Khánh Dương thành và những biến động trên giang hồ, nói hết cho hắn.

Lý Thanh Sơn vừa nghe nói Hắc Phong trại tìm Lạc Mã trang gây phiền toái, nói:

- Luru lão anh hùng, tại hạ có việc muốn nhờ. Ngài hãy tung ra một tin tức, nói rằng Lý Thanh Sơn vẫn đang ở trong Khánh Dương thành, không hề chạy trốn. Một người làm thì một người chịu, sẽ không làm liên lụy đến người khác.

- Được, quả nhiên là thiếu niên xuất anh hùng. Lão phu tin tưởng, quanh vùng Khánh Dương thành này, người không sợ bất kỳ người nào!

Luru Hồng lại nói:

- Còn nữa, Long Môn phái cũng phái rất nhiều người đến Lạc Mã trang, đòi gặp Hoàng Liệp Thủ, không biết muốn làm cái gì?

Lý Thanh Sơn suy nghĩ một cái, liền biết là chuyện của Linh Sâm. Nhưng, lại nhớ đến món nợ cũ cùng Thiếu chủ Long Môn phái, không khỏi lạng lừng cười một tiếng:

- Đa tạ Lão anh hùng chỉ điểm. Tại hạ còn có chút chuyện phải làm. Xin cáo từ!

Sau khi Luru Hồng tiễn Lý Thanh Sơn ra khỏi cửa, thì sắc mặt chợt biến đổi, một quyền đánh nát cây cột gỗ dài trong trường luyện võ:

- Chuyện ngày hôm nay, người nào dám truyền ra ngoài, đừng trách lão phu hạ thủ vô tình!

Đại sư huynh Vương Lỗi cũng chỉ kêu lên một tiếng ‘Sư phụ’, rồi không dám nói thêm lời nào.

Luru Hồng thấy các đệ tử khác, mặt mũi đều ỳ khuất không cam lòng. Lúc đầu thì lão ta ra oai, sau thì cung kính, môn nhân đệ tử cũng cảm thấy mất mặt.

Luru Hồng khẽ thở dài:

- Chắc các người cảm thấy vừa rồi sư phụ quá xu nịnh, quá mất mặt. Nhưng chuyện này, đúng là do chúng ta vô lễ trước.

- Nhưng mà ... đó không phải là do sư phụ phân phó chúng đệ tử ...

- Nếu hần chỉ là một Tam Luru cao thủ, vừa rồi chính là hần cuồng vọng vô lễ, ngay cả lão phu có đánh chết hần cũng không có gì sai. Nhưng không phải vậy, chúng ta đã đánh giả nhảm hần rồi. Hần so với một Nhị Luru cao thủ còn mạnh hơn, tình hình như vậy, chính chúng ta mới vô lễ, mạo phạm. Trên giang hồ, chỉ vì như thế mà dẫn tới các vụ chém giết, đếm không xuể.

- Chém giết như vậy không phải quá ngu xuẩn sao? Trên giang hồ, mạnh làm vua, thua làm giặc, nếu không phải lão phu hiểu đạo lý này thì liệu có thể sống tới bây giờ không. Các người vẫn đang còn ngây ngô nhưng ngày thường thì an ổn sống trong Khánh Dương thành này, dù có đắc tội với cao thủ đều là do lão phu ra mặt dàn xếp, che chở cho các người. Thế nên, nãy giờ cả đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu.

Nếu Lý Thanh Sơn có mặt ở đây, nhất định hần sẽ ngửa mặt lên trời cười to, thì ra cứ kẻ yếu thì có thể thoải mái vô lễ. Chẳng những vô lễ mà còn vô lý, vô lực. So với mọi biện minh khác, cái này quả là thực tế, đơn giản hơn nhiều.

Nhưng đây lại là suy luận của một nhân lão đã sống trong giang hồ nhiều năm, tuyệt đối không phải là chỉ dựa vào tuổi tác để ra oai, nói mềm là mềm, nói cứng là cứng. Chính người chỉ cho Luru Hồng đạo lý này, đã khuyên ông nên ở đây, an hưởng tuổi già.

Chúng đệ tử rối rít cúi đầu thụ giáo. Nghĩ đến nguyên nhân Lý Thanh Sơn nổi danh, thì ra là chính là vì võ công cái thế. Thủ đoạn của hần lại tàn nhẫn như vậy, nếu hần trở mặt, có thể không một ai có thể ra khỏi cánh cửa này.

Luru Hồng hài lòng gật đầu một cái, khôi phục lại vẻ uy nghiêm, nói một lời tổng kết:

- Trên giang hồ, võ công dù có cao nhưng hành động mù quáng thì cũng không thể tiến xa được. Lần này có người tự tìm xui xẻo rồi.

Lời hần nói quá sâu xa, không hiểu là nhắm tới Hắc Phong trại hay Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn cũng theo lời chỉ dẫn của Lý Long, tìm đến Kim Qua quán. Có bạc trong tay, chân đi cũng thấy phấn khích, bước vào trong cửa:

- Ông chủ, ta muốn xem binh khí!

Chưởng quầy trắng trắng mập mập, chừng bốn mươi tuổi, nét mặt khôn khéo, liếc nhìn Lý Thanh Sơn, nhưng khi nhìn thấy Lý Long, thì sắc mặt hòa hoãn hơn nhiều. Ông ta đặt cuốn sách trên tay xuống, thì lễ nói:

- Hóa ra là Lý thiếu hiệp của Thiết Quyền môn dẫn bằng hữu tới xem binh khí. Bên ngoài đều phé phẩm. Tới đây, tới đây, tới đây... Mời vào bên trong.

Mở cửa làm ăn trên đất này, không thể bất hòa với Thiết Quyền môn. Lý Long ở Khánh Dương thành này cũng có chút danh tiếng, các chưởng quầy, ai nấy đều phải khách khí vài ba phần.

Bước vào bên trong, hàng loạt binh khí đập vào mắt. Nào là đao, thương, kiếm, kích, phủ, việt, câu, xoa, cái gì cần đến đều có hết. Không hổ danh là đại quán chuyên kinh doanh binh khí.

- Không biết vị thiếu hiệp kia chuyên dùng loại binh khí gì, là đao hay kiếm? Ở đây chúng ta có đao kiếm đã trải qua bách luyện phẩm cấp thượng hạng, có đủ mọi kích thước. Nếu như không hài lòng có thể đặt làm riêng.

Chưởng quầy vừa giới thiệu vừa sai người lấy ra đao kiếm thượng hạng, thanh nào thanh nấy đều lóe lên ánh sáng, tinh xảo phi phàm.

Nam nhân không thể không có binh khí tốt, Lý Thanh Sơn nhìn thấy hàng thì sáng mắt, những thứ này không thể là đồ giả chỉ dùng để làm trang sức. Mà những thứ này đúng là lợi khí chân chính đã được khai phong dùng để giết người, hấn ách chừng cái này, nắm nắm cái kia, cuối cùng lắc đầu nói:

- Có binh khí nặng hơn hay không?

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 47: Thương lớn dài trọng hai

Chưởng quầy sững sốt. Nhìn hấn cũng có vẻ là một nhân sĩ võ lâm, không chọn loại binh khí mình chuyên dùng mà lại chỉ cần nặng là được. Lão ta lập tức bật cười:

- Có, có, có!

Mặc kệ người yêu cầu cái gì, chỉ cần bán được hàng là tốt rồi.

Đây thực ra là chủ ý của Lý Thanh Sơn. Muốn đấu với Hắc Phong trại, thật chẳng khác nào xông vào trận địa để chém giết. Để có thể phát huy hoàn toàn uy lực của bản thân, chỉ có thể dùng một loại binh khí dài nhất, nặng nhất, lấy binh khí đó để áp chế đối phương đang chiếm ưu thế về lượng người.

Một tên tiểu nhị cường tráng, vác một thanh Ma Đầu đao tới. Chưởng quầy nói:

- Đao này nặng ba mươi lăm cân, dài năm thước ba tấc, vô cùng sắc bén. Thiếu hiệp đã hài lòng chưa?

Lý Thanh Sơn cầm chuôi đao nhấc lên, vũ động hai cái, phát ra từng tia hàn quang chói mắt. Ma Đầu đao ở trong tay hấn nhẹ tựa lông hồng:

- Quá nhẹ, ta cần nặng hơn một chút.

Chưởng quầy nhìn tiểu nhị chắc lưỡi thờ dài, thanh đao này phải cần rất nhiều khí lực mới nâng được thể mà hấn còn kêu là quá nhẹ.

Hai tên tiểu nhị lại mang ra một chiếc Thanh Long Đại Kích. Chưởng quầy nói:

- Đại Kích này nặng sáu mươi hai cân, dài tám thước sáu. Các vị nhìn vào lưỡi bán nguyệt này xem, không phải thủ nghệ tinh xảo của Thiết Trượng lão, tuyệt đối không thể làm ra được.

Lý Thanh Sơn gõ gõ lên mũi kích:

- Cái này cũng không tệ, nhưng lại rất dễ bị bẻ gãy. Hơn nữa..., mà không có loại binh khí nào nặng hơn sao?

Hấn đã từng dùng kích một lần và vẫn còn nhớ rõ cảnh tượng mũi kích bay ra khỏi cán.

Dĩ nhiên đó là vì hấn không hiểu kích pháp (phương pháp dùng kích), sử dụng lung tung. Nhưng mà lần này, hấn không chỉ đối đầu với một hai địch nhân.

Chưởng quầy tròn mắt nhìn hấn, rồi lại nhìn sắc mặt của Lý Long, không dám phân bác bốn chữ 'dễ dàng bẻ gãy' này. Ông ta thầm nghĩ: 'Người rút cuộc cần loại binh khí nào?'. Trong lòng đã rất khó chịu với Lý Thanh Sơn, ông ta phát tay nói:

- Mời đi theo ta vào kho binh khí phía trong. Có một loại binh khí chắc chắn ngài sẽ hài lòng.

Lý Thanh Sơn cũng tò mò đứng lên, đi theo chưởng quầy đến hậu viện, lướt qua võ trường thử nghiệm binh khí, đi tới kho binh khí phía trong. Trong kho, binh khí lại càng làm người ta mãn nhãn, đa dạng. Thứ bắt mắt nhất chính là một thanh Đại Thiết Thương màu đen cắm ở giữa kho.

Cây thương này dường như được chế tạo từ sắt nguyên chất, mũi thương cùng thân thương như liền vào một khối, ngay cả tua thương cũng không có, chỗ kết nối chỉ đúc một cái đầu hồ, đang ngậm mũi thương, tỏa ra một loại khí phách cuồng dã, hào phóng.

- Thương này được đặt tên là Bá Vương Thương, dài một trượng hai, nặng một trăm bốn mươi hai cân, binh khí nặng nhất của bốn quán. Nếu thiếu hiệp muốn mua, còn được tặng kèm thêm một bộ Bá Vương Thương pháp.

- Tốt, chính là cái này!

Lý Thanh Sơn bước về phía trước, một tay nhắc bổng Bá Vương Thương. Một cảm giác lạnh như băng đè nặng ở lòng bàn tay, thân thương run lên, tựa như thân thể của Giao Long, phát ra tiếng vang lớn.

Chưởng quầy cùng bọn tiểu nhị không nói lên lời. Có thể cảm lên đã là một chuyện, có thể dùng là mà một chuyện khác. Nếu như nhắc nổi binh khí nhưng một bước cũng không di chuyển được, thì cũng chỉ làm trò cười cho thiên hạ. Nhưng, có thể làm Đại Thương rung lên như vậy, người sử dụng chắc chắn phải tác động lên cây thương này không biết bao nhiêu khí lực đây!

Đây chính là loại binh khí mà Lý Thanh Sơn mong muốn. Có loại binh khí này, là có thể cho bọn sơn tặc Hắc Phong trại kia một sự kinh hãi lớn, để cho bọn chúng biết được đạo lý ‘Núi này cao còn có núi khác cao hơn’.

Nhưng mà hắn không nắm rõ thương pháp, liền hỏi:

- Thương pháp ở đâu?

Chưởng quầy nói:

- Thiếu hiệp quyết tâm muốn mua? Loại binh khí này cũng không rẻ. Tiền công trả cho các nghệ nhân đã không kể đến, chỉ nói riêng phần sắt...

Lý Long nói:

- Bớt sàm ngôn đi. Cần bao nhiêu tiền, người cứ việc nói thẳng. Nào, người muốn bao nhiêu?

Chưởng quầy đưa ra năm ngón tay:

- Nếu Lý thiếu hiệp đã nói như vậy, ta chỉ lấy vốn thôi. Năm trăm lượng.

Lý Long lập tức quát lên:

- Cái gì? Năm trăm lượng? Người muốn phát tiền đến mức phát điên rồi sao. Cái gậy sắt đen xì này, trừ huynh đệ của ta ra, còn ai chịu dùng? Để ở đây chỉ tổ tích bụi thôi. Ta nghĩ cả một trăm lượng cũng không đến.

Hai người miệng lưỡi sắc bén nói tới nói lui. Ánh mắt Lý Thanh Sơn quét qua kho sưu tập một lượt. Bỗng có một tia sáng lóe lên, thu hút sự chú ý của hắn. Giữa bóng tối của kho binh khí, tia sáng kia cực kỳ yếu ớt nhưng cũng cực kỳ bắt mắt, tựa như không cam lòng bị mai một ở trong đám bụi đất này.

Lý Thanh Sơn quay đầu lại nhìn, chỉ thấy những người khác dường như không nhìn thấy ánh sáng này. Trong lòng biết ánh mắt của mình không giống người phàm, hắn làm bộ như lơ đãng đi về phía trước, tới gần kệ binh khí, cầm một chiếc hộp gỗ lên.

Mở hộp gỗ ra, bên trong là một thanh tiểu đao tinh xảo, chỉ dài khoảng ba tấc, bao phủ một tầng lam quang nhàn nhạt.

- Chưởng quầy, cái này bán như thế nào?

Chưởng quầy ngăn ta:

- Thiếu hiệp thật là tinh mắt. Đây là bảo vật trấn điểm của tiểu quán. Một vị con em nhà danh gia thất thế đem nó đến cầm ở tiệm này, cực kỳ sắc bén. Lúc đấy ta cũng phải tốn một hai trăm lượng mới mua được.

Lý Thanh Sơn ‘mạn bất kinh tâm’ đem tiểu đao thả vào trong hộp, trầm nói:

- Đáng tiếc, quá nhẹ, quá nhỏ.

- Thiếu hiệp nói sai rồi. Cây tiểu đao này chính là vì vừa nhẹ vừa nhỏ như vậy cho nên mới bí mật. Ở thời điểm mấy chót có thể dùng để phòng thân!

Lý Long nói:

- Người lại nói thách. Chúng ta cầm món nào lên, người cũng nói là bảo vật trấn điểm. Cây tiểu đao này tặng kèm theo luôn đi. Ta cũng không so đo với người vài lượng bạc nữa.

- Không được đâu!

Chưởng quầy giật mình kêu lên, tựa như có người vừa chọc hắn một đao.

Cuối cùng, một lớn một nhỏ, cả thương cả đao, định giá bốn trăm hai mươi lượng.

Chường quảy, vẻ mặt như đưa đám, đem đồ giao cho bọn họ nhưng trong lòng lại cực kỳ vui mừng. Đại thương kia không cần nói, chế tạo ra căn bản không ai có thể sử dụng được, xem như chỉ lãng phí tiền của, đúc lại thì quá đáng tiếc. Vì cây đại thương đó mà ông ta mất tên thợ rèn thậm tệ hơn cả một con chó.

Mà lai lịch của cây tiểu đao thì ngược lại. Một tên thiếu niên bần tiện, cầm cây đao này tới cửa, ông tabèn ười lượng bạc rồi đuổi ra ngoài. Nhưng hắn lập tức hối hận. Tuy thanh đao này đúng là sắc bén nhưng lại quá ngắn, quá nhỏ. Chẳng lẽ người ta lại bỏ ra mấy chục lượng bạc để mua một thanh tiểu đao về để phí.

Lý Thanh Sơn không biết thương pháp, lập tức cầm ‘Bá Vương Thương pháp’ xem qua. Quả nhiên không ngoài sở liệu, cũng chỉ là mấy đường thương pháp bình thường trên giang hồ nhưng tên chiêu thức lại cực kỳ hoành tráng, nào là Hoành Tảo Thiên Quân, rồi Phách Giả Hoành Lan.

Lý Long chỉ nhìn qua một cái rồi không thèm coi lại.

Lý Thanh Sơn thì ngược lại, hắn coi từ đầu tới cuối một lần, cẩn thận suy nghĩ rồi đi tới võ trường, luyện lại từng chiêu từng thức.

Thương pháp khó học hơn đao pháp nhiều, nhưng hắn đã tu luyện thành công Ngưu Lực, không chỉ đơn giản là tăng cường sức lực, thậm chí, nguyên lý võ học hắn cũng có thể hiểu rất nhanh.

Bình khí là một phần của cơ thể!

Lý Thanh Sơn mới đầu vũ động rất chậm, sau đó càng ngày càng nhanh, sau đó chỉ còn thấy đại thương như một con hắc long đang bay lượn quanh người Lý Thanh Sơn. Võ trườn nổi cuồng phong.

Lý Long liên tiếp lùi về phía sau, chân lui ra ngoài đến mấy chục bước. Cây thương này thật không tầm thường, tựa như một tuyệt thế mãnh tướng, ở trên chiến trường, một thân một mình ngăn cản thiên quân vạn mã.

Đầu thương chỉ tới đầu, hào quang tỏa ra bốn phía, máu tanh bay ra tứ phía, quỷ khóc thần sầu. Lý Long không nghe được những lời Lưu Hồng nói, nhưng cũng hiểu sư phụ tại sao lại cung kính với Lý Thanh Sơn như vậy. Tuổi còn nhỏ mà đã có một thân võ nghệ cao cường như vậy, chỉ nhìn qua thương pháp một lần là đã có thể nắm bắt được. Hơn nữa, thủ đoạn lại vô cùng tàn nhẫn, người như vậy chỉ cần không trúng phải độc thủ, tương lai nhất định sẽ vang danh giang hồ, tiền đồ còn cao hơn vị trí Nhị Lưu cao thủ của sư phụ. Nói không chừng còn có thể lĩnh ngộ được thiên tiên, hắn sẽ đạt tới một cảnh giới khó có thể tưởng tượng được.

Người như vậy, y mới chỉ nghe sư phụ nói qua chứ chưa thấy bao giờ. Khánh Dương thành này cũng không đáng để một người đó dừng chân. Nhưng trong thoáng chốc, y như thấy được một người như vậy hiện diện ngay trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 48: Tri phủ báo ân

Nếu Lý Thanh Sơn biết được suy nghĩ hiện tại trong đầu y, nhất định sẽ khen y có con mắt tinh tường. Hắn đúng là đang tu luyện để trở thành một tiên thiên cao thủ, chỉ là ‘Ngưu Ma Đại Lực quyền’ cũng không được coi là luyện khí, mà hắn lại tu luyện trong thời gian quá ngắn, căn bản chưa thể hiện hết được thôi.

Tâm tư của hắn đã đắm chìm hoàn toàn trong thương pháp, hăng hái luyện tập. Cổ tay run lên, giũ ra bảy đóa thương hoa, tựa như hoa tươi đang nở rộ, rực rỡ đến chói mắt, kích động không khí, tiếng oanh oanh vang dội khắp nơi.

Lý Thanh Sơn đột nhiên thu thương lại, cuồng phong dần tan biến, gân cốt trên người dần giãn ra:

- Thật sáng khoái!

Mặc dù hắn không được coi là cao thủ Thương đạo. Dù có ngộ tính tốt thế nào, pháp thuật ảo diệu thế nào đi nữa cũng khó có thể so sánh với cao thủ Thương đạo chân chính, đã nghiên cứu, luyện tập thương pháp hàng chục năm thậm chí cả đời.

Nhưng, cho dù là cao thủ Thương đạo thì cũng không phải là đối thủ của hắn. Chỉ cần bình khí va chạm, Bá Vương Thương một trăm bốn mươi hai cân công thêm sức mạnh của Ngưu Ma Lực, bình khí nào đụng phải cũng sẽ bay ra ngoài. Nhẹ nhất là vỡ, nặng thì xương cổ tay, cánh tay cũng có thể bị bẻ gãy.

Đây cũng là nguyên do vì sao hắn phải tìm một loại binh khí mạnh nhất, khi giao đấu, sức lực có thể tăng gấp mười lần.

Sau khi thử qua Đại Thương mới, Lý Thanh Sơn vẫn chưa hài lòng:

- Chương quỳ, ta còn cần vài thứ nữa. Một bộ cung vũ, một bộ áo giáp, hình như ở đây các người không bán.

Hắn đã quyết tâm phải phát huy hết ưu thế của mình. ‘Ngưu ma luyện bì’ của hắn tuy có thể chống đỡ được quyền cước của đại cao thủ, thậm chí là cả đao kiếm của người thường, nhưng sợ rằng không ngăn được binh khí của Tam lưu cao thủ, biết dùng nội lực. Binh khí cùn và sắc bén là hai chuyện khác hẳn nhau.

Bằng sức lực của hắn, có mặc thêm mấy chục cân thiết giáp cũng không nặng thêm là mấy, nhưng lại có thể gia tăng năng lực phòng vệ. Đến lúc đó nhảy vào giữa đám sơn tặc, sẽ không phải sợ đối phương nhiều người.

Chương quỳ khổ sở nói:

- Đó đều là quân giới, không thể so sánh với binh khí bình thường này, không thể tùy tiện buôn bán, e là chỉ kho vũ khí trong thành mới có.

Thật ra đây không phải là nguyên nhân chính. Khách hàng ở đây đều là người trong giang hồ, thử hỏi có người nào hành tẩu giang hồ lại mang một bộ áo giáp cục mịch như vậy không? Hơn nữa ở trên giang hồ, người dùng cung vũ làm vũ khí lại càng ít hơn. Nếu không, thương gia luôn lấy lợi nhuận làm tiền đề như Kim Qua quán này chỉ cần kiếm được tiền thì có cái gì không dám bán.

Lý Thanh Sơn vuốt cằm:

- Được rồi. Vậy xin cáo từ, khi khác sẽ ghé qua.

Chương quỳ vội nói:

- Khoan khoan, không biết cao tính đại danh của thiếu hiệp? Hình như trước đây ta chưa từng gặp mặt?

- Ta tên là Lý Thanh Sơn. Đây là lần đầu tiên ta đến Khánh Dương thành, tất nhiên là người chưa từng gặp.

- Là Hồ Hạ Sơn – Lý Thanh Sơn!

Chương quỳ kinh ngạc. Nhân vật gây ra huyền náo mấy ngày gần đây, sao có thể không biết.

Lý Thanh Sơn nhíu mày, quyết tâm phải sửa lại cái ngoại hiệu này mới được. Sau đó, hắn đến Trù Đoạn trang mua một bộ y phục thượng hạng, rồi đến quán trọ tốt nhất trong thành, thuê một gian phòng.

Lý Thanh Sơn rửa mặt, thay y trang sau đó mới đi ra. Lý Long cũng khen một tiếng ‘Tốt’.

Hắn mặc một bộ y phục võ sĩ màu xanh, eo quần thêm một miếng da hổ làm tôn lên dáng người, rất anh vũ. Mà việc này cũng không hẳn là nhờ vào y phục. Hắn đã trải qua chém giết cùng tu luyện khổ cực, khí thế bùng bùng, như một thanh bảo kiếm đang dần được mài sắc.

Sắc mặt màu đồng cổ, dù không phải là quá tuấn mỹ nhưng góc cạnh lại rất rõ ràng, tựa như tượng khắc. Toàn thân toát ra vẻ kiêu hãnh, có chút giống với ngoại hiệu ‘Mãnh Hồ Hạ Sơn’ của hắn, uy phong凛冽, không tha thứ cho bất kỳ kẻ nào có ý xúc phạm.

Lúc này, có hai tên nha dịch tìm tới cửa, nhìn thấy Lý Thanh Sơn vội vàng hành lễ, ánh mắt thậm chí còn không dám nhìn hắn, khác hẳn với vẻ mặt luôn phách lối với dân thường:

- Thịnh Lý thiếu hiệp, Huyện lệnh đại nhân ời. Xe ngựa cũng đã chuẩn bị xong.

Lý Thanh Sơn sững sờ một chút. Không biết Huyện lệnh cho gọi mình để làm gì, chẳng lẽ định thưởng mình đã có công giết sơn tặc? Hắn lập tức đáp ứng. Nếu là Huyện lệnh thì phải có trách nhiệm trừ hại cho dân, biết đâu có thể phái thêm lính mấy trợ thủ. Vậy thì càng nắm chắc phần thắng.

Sau khi nhờ Lý Long trông coi Bá Vương Thương, Lý Thanh Sơn theo nha dịch đi tới trước nha môn. Một thân ảnh mập mạp chạy ra đón, cầm tay Lý Thanh Sơn, lăm lết quan sát trên dưới trái phải, giống như đang thăm ngưỡng mộ.

Lý Thanh Sơn không được tự nhiên, rút tay ra:

- Đại nhân tìm ta có chuyện gì?

- Tiểu ân công quên ta rồi ư. Hôm đó trên núi, con cộp...

Lý Thanh Sơn đột nhiên nhớ ra:

- Thì ra là ngài!

- Bốn quan là Diệp Đại Xuyên, tìm tiểu ân công đã lâu. Mời vào, mời vào!

Diệp Đại Xuyên mời Lý Thanh Sơn vào phòng khách phía sau nha môn, sau đó bỗng thay đổi sắc mặt:

- Ngươi sao còn không mau trốn đi, lại còn rảnh rỗi dạo chơi ở trong thành này?!

Lý Thanh Sơn nói:

- Sao ta lại phải trốn?

Sư gia đáp:

- Ngươi thật không biết tốt xấu sao? Người của Hắc Phong trại đang lùng tìm ngươi khắp nơi. Ngươi không mau trốn đi, còn xuất đầu lộ diện ở Khánh Dương thành này. Ngày mai sẽ có người tìm đến tận cửa, đòi lấy mạng của ngươi.

Vừa nói chuyện, vừa giả bộ đem ngân lượng nhét vào tay hắn:

- Bên ngoài đã chuyện bị ngựa tốt, ngươi hãy chạy tới Hà phủ, trên đường chó có dừng lại. Trong này còn có một phong thư, ngươi mang đến nha môn Tri phủ, giao cho Tri phủ đại nhân... Ai ui!

Diệp Đại Xuyên đáp sư gia một cước:

- Đến lượt ta nói... Ta đã bảo mọi người của ta là ái thiếp của Tri phủ đại nhân, cho ngươi một cuộc sống giàu sang, an nhàn. Người của Hắc Phong trại dù có lợi hại đến đâu cũng không thể đuổi kịp.

Lão ta lại thở dài, nói:

- Ta vốn muốn thu nhận ngươi là bồ đầu, trở thành một cánh tay đắc lực của bốn quan. Nhưng bây giờ ngươi lại gặp rắc rối như vậy, bốn quan có mời nhưng viện binh một mực không tới. Có lẽ là giữa đường gặp trở ngại, mà nơi đây lại ở quá xa.

Sư gia trầm nghĩ: 'Tri phủ đại nhân còn hận không thể giết chết ngươi, sao có thể phái người cho ngươi được.'

Lý Thanh Sơn vốn cảm thấy buồn cười. Diệp Đại Xuyên lùn lùn mập mập, mặc bộ quan bào màu hồng, cực kỳ giống bộ dáng của mấy tên cầu quan trong tiểu thuyết. Loại nhân vật này, tốt thì chỉ là loại bù nhìn bất lực, xấu thì chỉ biết ức hiếp dân lành.

Nhưng thấy lão ta vội vàng lo việc chạy trốn cho hắn, trong lòng cũng lấy làm cảm động, đứng lên. Lão ta có thể là tiểu nhân bỉ ổi, nhưng cũng là người biết tri ân báo đáp.

Khi xuống núi, hắn chỉ suy tính làm sao để có thể nhờ tận gốc bọn sơn tặc Hắc Phong trại, chém tận giết tuyệt, rồi còn đi trả mối nhục với Thiếu chủ Long Môn phái, tâm ý đều hiện lên trên mặt, đàng đàng sát khí. Cứ như vậy một thời gian, tính hung tàn đã che lấp mất bản tính thực sự của hắn.

Nhưng, Lý Long chỉ vì là đồng hương mà giúp đỡ hắn, Diệp Đại Xuyên lại khẩn thiết đền ơn cứu mạng, mà hai người này cũng không phải là chính nhân quân tử gì cả, đều chỉ là người bình thường như bao người khác. Nhưng cũng chính những người này đã cho hắn thấy, con người không chỉ có mặt ác mà còn có những mặt tốt đẹp.

Lý Thanh Sơn chấp tay nói:

- Đa tạ mỹ ý của Diệp đại nhân. Không cần gọi ta là ân công, cứ gọi Thanh Sơn là được rồi. Nhưng, lần này ta trở lại cũng không phải để chạy trốn!

- Không trốn?

Diệp Đại Xuyên nổi giận nói:

- Tiểu tử ngươi đúng là không biết trời cao đất rộng. Lão tử đã để cho ngươi vào nha môn, có biết bao nguy hiểm ngươi biết không hả?

Sư gia cũng khuyên nhủ:

- Đúng vậy, ngươi mau chạy trốn đi!

Lý Thanh Sơn cười nói:

- Ta có thoát được thì Ngọa Ngưu thôn cũng không thoát được. Mà Diệp đại nhân liệu có thoát được không? Tại hạ dám ở lại đây, chắc chắn cũng phải có vài phần tự tin.

Hắn mở bao ngân lượng ra, nhìn mấy đĩnh bạc trong đó, thuận tay bóp một cái.

Diệp Đại Xuyên cùng sư gia tròn tròn hai mắt, nhìn đĩnh bạc nát vụn, từ trong tay Lý Thanh Sơn rơi ra. Bọn họ không phải là người rong giang hồ, nhìn thấy loại võ nghệ như vậy, nhất thời lại đánh giá Lý Thanh Sơn cao hơn một bậc.

Diệp Đại Xuyên do dự nói:

- Bằng võ nghệ như vậy, chỉ cần ở trong Khánh Dương thành, có lẽ sẽ bình an vô sự. Ta sẽ cho người một chức vụ. Bọn Hắc Phong trại kia chắc không dám vào trong thành gây rối.

Trong lòng lão ta rất muốn Lý Thanh Sơn có thể ở lại. Đến lúc đó, đám nhân sĩ võ lâm dám coi thường, lão sẽ sai Lý Thanh Sơn đánh bọn chúng, muốn bao nhiêu bạc thì có bấy nhiêu.

Lý Thanh Sơn nói:

- Đại nhân muốn cho ta là nhận chức bộ đầu?

- Đúng đúng đúng!

Diệp Đại Xuyên mặt mày hớn hở, bắt đầu ảo tưởng mang theo Lý Thanh Sơn, hoành hành bá đạo, oai phong lẫm liệt.

Lý Thanh Sơn nói:

- Vậy kính xin đại nhân triệu tập binh mã, mở kho vũ khí, ta sẽ tiến đánh Hắc Phong trại. Vì đại nhân, lòng giết bọn gây họa cho Khánh Dương thành.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 49: Khánh Dương Thượng Lâu

Diệp Đại xuyên bị chí hướng của hắc dọa, sợ đến ngây người. Lão ta vẫn muốn bảo toàn tính mạng cho Lý Thanh Sơn thoát khỏi sự uy hiếp của Hắc Phong trại. Tốt hơn là có thể sử dụng hắc, không nghĩ rằng hắc lại chủ động muốn khai chiến, muốn trêu chọc Hắc Phong trại. Lão ta muốn khuyên nhủ hắc không nên si tâm vọng tưởng. Lão ta thu tiền không phải để vì dân dẹp loạn, mà để giữ làm của riêng. Khi bọn quý tộc bị các băng đảng uy hiếp, chỉ cần nộp tiền tới, lão ta sẽ dàn xếp ổn thỏa, tất cả mọi người đều có lợi.

Lại thấy ánh mắt kiên định của Lý Thanh Sơn, tuy trên mặt vẫn còn những nét ngây thơ của tuổi thiếu niên, nhưng tràn đầy tự tin, can đảm và công minh, những lời khuyên cáo đang định nói, cũng không dám xuất ra nữa. Trên người thiếu niên này, có một loại năng lực, làm rung động lòng người.

Diệp Đại Xuyên do dự, cân nhắc một hồi lâu, chợt vỗ bàn một cái, nói:

- Được! Nếu người đã có lòng tin như vậy, bản quan sẽ theo người, đánh cược một lần!

- Đại nhân, không được đâu! Mấy người ở nơi đó, thực sự không thể chọc vào!

Sư gia xông lên nói, lập tức bị Diệp Đại Xuyên gạt ra:

- Cút! Bản quan cũng có một trái tim đầy nhiệt huyết. Cái gì mà không chọc được, ta đây lại càng muốn chọc đấy!

Trên mặt lão tràn đầy nhiệt huyết, trong đầu lại liên tục suy nghĩ. Một mình Lý Thanh Sơn còn có thể giết hai ba mươi người cùng một gã Đương gia của Hắc Phong trại. Hắc Phong trại bây giờ còn khoảng hai trăm người. Chẳng lẽ Bản quan lại không chiêu mộ được một trăm sáu, một trăm bảy mươi người sao?

Có thể nói, Diệp đại nhân này đã quên không tính đến đám giang hồ ở phụ cận, chưa nói đến chuyện đám binh sĩ này còn chưa đánh giặc bao giờ, tính toán thật quá ngây thơ. Nhưng một khi máu nóng nổi lên, những lời nói ra khó có thể lường trước hậu quả.

Nếu như đánh thắng Hắc Phong trại, xem còn ai dám nói lão ta ngu ngốc, phải dựa dẫm vào quan hệ, còn ai dám không nộp tiền cho lão ta. Lại nhờ muối mè nịnh nọt vài câu, biết đâu lão ta có thể thoát khỏi địa phương quái quỷ này. Mà quan trọng nhất chính là, Hắc Phong trại ở địa phương này cướp bóc đã lâu năm như vậy, chắc chắn tích góp được không ít của cải, nói không chừng phải đến năm ngàn, à không, một vạn lượng bạc.

Nghĩ đến bạc, hai mắt lão ta bắt đầu sáng lên, hình tượng nhiệt huyết ban đầu cũng không duy trì được lâu, thiếu chút nữa chảy cả nước miếng.

Đang lúc hoàng hôn, từ lâu lớn nhất Khánh Dương thành, Khánh Dương Thượng Lâu, cũng đã bắt đầu lên đèn rực rỡ, bày ra mười mấy chiếc bàn để

Diệp Đại Xuyên tổ chức một buổi họp mặt, mời các nhân vật nổi tiếng, không phải thì quý trong Khánh Dương thành tới tham gia.

Diệp Đại Xuyên vốn không từ được lòng tham, đây là lần đầu tiên lão ta chịu bỏ tiền ra mời khách, tất nhiên là có kì kèo mặc cả. Chương quỳ của từ lâu vẫn giữ nguyên nụ cười, nhưng nhất quyết không cho Diệp đại nhân ghi sổ.

Vì thế, lão ta ngồi ở vị trí chủ vị, sắc mặt cau có. Lý Thanh Sơn đứng ở bên cạnh lão, giống như hộ vệ phòng thân, bảo vệ lão. Thấy Diệp Đại Xuyên sắc mặt khó coi, cười nói:

- Đại nhân không cần đau lòng vì tiền bạc, ta có mang theo đây rồi.

Cuối cùng Diệp đại nhân quả nhiên không mang đủ bạc, phải để cho Lý Thanh Sơn trả tiền. Hắn cũng không phải là người lòng dạ hẹp hòi. Chỉ cần người khác đối xử tốt với hắn, hắn sẽ nói chuyện nhiều hơn người thường, cũng không ngại giúp đỡ chút ít.

Nhưng nếu có người nào ra vẻ cao cao tại thượng, chơi trò hạ mã uy, muốn chinh hán, vậy thì xin lỗi, tính khí của hắn cũng chưa tốt đến mức ấy.

Diệp Đại Xuyên ngượng ngùng nói:

- Chờ ta kiếm được bạc, nhất định sẽ trả cho ngài!

Huyện lệnh như lão thì thật là mất mặt, chỉ sợ vị thuộc hạ uy vũ này chê cười.

Lý Thanh Sơn phát tay nói:

- Đây cũng là vì đại nhân muốn giúp ta. Chuyện tiền bạc, không phải nhắc tới nữa.

Sư gia ở dưới lầu đón tiếp từng vị khách nhân, cầu thang bằng gỗ, dẫn lên lầu không ngừng vang lên tiếng bước chân. Mỗi người tới đều hướng Diệp đại nhân hành lễ, cung kính kêu lên một tiếng: ‘Diệp đại nhân’, sau đó liếc nhìn sang Lý Thanh Sơn đang đứng bên cạnh, chấp tay nói:

- Vị này chắc là ‘Hỗ Hạ Sơn’, một mình giết chết mười mấy tên sơn tặc. Uy danh đúng là như sấm nổ bên tai.

Bọn họ đều đã nghe ngóng thông tin từ trước, biết rõ hôm nay ai mới là nhân vật chính. Không phải là không coi Diệp Đại Xuyên ra gì, mà là chính tên thiếu niên đã đâm chết mười mấy mạng người này uy danh quá lớn.

Thực ra, bọn họ cũng không sợ Diệp đại nhân này, thậm chí không sợ Lý Thanh Sơn. Tuy nhiên, hai người đó mà kết hợp với nhau thì lại là chuyện khác, sợ rằng, chuyện này đã không thể kiểm soát nổi nữa rồi.

Tiếng bước chân nặng nề tiến lên lầu, người còn chưa thấy đầu, đã thấy sư gia từ dưới sảnh nói vọng lên:

- Luru lão anh hùng của Thiết Quyền môn đến.

Anh mắt mọi người lập tức tập trung về phía cầu thang, thậm chí còn có vài người đứng lên, tỏ thái độ cung kính, Diệp đại nhân cũng không thể so sánh.

Thiết sư Luru Hồng dẫn theo hai đệ tử là Vương Lỗi và Lý Long tới, quả nhiên là thu hút sự chú ý.

Đám nhân sĩ rồi rít tiến về phía cửa, theo tuổi tác và thân phận tung người, không ngừng gọi một tiếng ‘Luru lão anh hùng, ‘Luru lão huynh’, ngay cả hai tên đệ tử đứng bên cạnh ông cũng được ca tụng không ít.

Một số nhân sĩ vừa vừa mới liếc mắt về phía Lý Thanh Sơn, tựa như muốn nói: ‘Chúng ta có quen biết Môn chủ của Thiết Quyền môn, người tương đương với ông ta, thì có thể làm loạn sao?’. Trong mắt bọn họ, Lý Thanh Sơn mặc dù lợi hại, nhưng nếu so sánh với Luru Hồng đã thành danh trên giang hồ lâu năm thì vẫn còn chênh lệch rất lớn. Đây mới là nơi đáng để bọn họ dựa vào.

Lý Thanh Sơn cũng không nghĩ rằng, Diệp Đại Xuyên muốn giới thiệu cho hắn các nhân vật đứng đầu, trong đó có Luru Hồng. Nhưng, hắn chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể biết, Diệp Đại Xuyên làm huyện lệnh, dù lão không ra gì thì cũng là người đứng đầu Khánh Dương thành, vẫn cần phải có nghi thức tiếp đón, nếu không chẳng phải không coi Tri phủ đại nhân ra gì sao? Trong một buổi như hôm nay, tất nhiên không thể thiếu những người đứng đầu danh sĩ Khánh Dương thành.

Lý Thanh Sơn thấy Diệp Đại Xuyên có vẻ lúng túng, do dự có nên đứng dậy hay không. Hắn đặt một tay lên vai lão, giữ cho lão ngồi yên.

Lúc này, mọi người bỗng kinh ngạc, Luru Hồng bỏ qua mọi người, đi tới trước mặt Lý Thanh Sơn, cười nói:

- Lý thiếu hiệp, lại gặp nhau rồi!

Thái độ của ông ta ôn hòa, khiến cho người ta không khỏi hoài nghi, đây hình như không phải là Thiết Sư Luru Hồng mà họ biết.

Vương Lỗi cũng lúng túng thi lễ một cái, không dám so đo rằng hắn nhỏ tuổi hơn mình.

Diệp Đại Xuyên đang muốn giới thiệu Lý Thanh Sơn, khi thấy cảnh tượng đó cũng vô cùng sửng sốt:

- Hai người... biết nhau sao?

Lưu Hồng vỗ bả vai của Lý Long:

- Hần cùng đệ tử của ta là đồng hương, quen biết nhau từ nhỏ. Lúc hần mới tới Khánh Dương thành này, đã được Tiểu Long dẫn đến chỗ talam quen.

Khi ông mới bước lên lầu, nhìn Lý Thanh Sơn, thấy hần mặc một bộ y phục võ sĩ, đứng chấp tay bên cửa sổ, uy nghiêm như một bức tượng, tựa như hạc trong mây, làm mọi người chú ý. May mà ông ta vốn có hiềm khích với Lý Thanh Sơn, nếu không cũng phải dụi mắt thầm khen một tiếng 'Quả là một thiếu niên có anh tư tốt'. Giang hồ hảo hán cũng không quá quan trọng ngoại hình tuấn mỹ, ngược lại, Lý Thanh Sơn như vậy mới làm lão càng thêm đổ kị.

Lý Long cũng được coi là tư chất bất phàm, đã được ông tathu nhận làm đệ tử và rất yêu quý. Nhưng, nếu đem so sánh với Lý Thanh Sơn, thật giống như cỏ dại so với thanh tùng. Không biết người nào tuệ nhãn tốt như vậy, lại có thể khám ra một thiên tài mỹ ngọc, lúc ông ta đến Ngọa Ngưu thôn, tại sao lại không tìm được hần?

Nghĩ lại, khi ông tathu nhận Lý Long làm đệ tử, hần vẫn còn ở trong thôn.

Tuy nói rằng anh hùng không sợ thân phận thấp hèn, nhưng người nào cũng biết được tầm quan trọng của xuất thân.

Nhân sĩ đứng ngoài cửa lập tức cảm thấy thất vọng. Vốn là muốn dựa là uy thế của Lưu Hồng để chống lại Lý Thanh Sơn, nhưng khi biết hai người có quen biết, ánh mắt nhìn Lý Thanh Sơn đã trở nên thận trọng hơn nhiều.

Diệp Đại Xuyên trong lòng cũng vui như hoa nở:

- Thì ra nha dịch này vốn có quen biết ngài. Thanh Sơn đã từng cứu mạng bốn quan một lần, đến hôm nay mới tìm được hần, mời hần làm bồ đầu.

Lưu Hồng cũng đang thắc mắc, Lý Thanh Sơn mới tới Khánh Dương thành, sao đã có thể quen biết huyện lệnh đại nhân, đến giờ mới biết:

- Thì ra Thanh Sơn chính là vị thiếu niên anh hùng đã đánh hổ cứu người. Diệp đại nhân chiêu mộ dũng sĩ, không kể xuất thân tuổi tác, ở Khánh Dương thành này xây dựng sự nghiệp. Thật là quá khả ái.

Lý Thanh Sơn bất y bất kháng nói:

- Lưu lão anh hùng quá khen, ta cũng chỉ là muốn mượn lực lượng của Diệp đại nhân, vì dân chúng Khánh Dương làm chút chuyện, diệt trừ tội ác.

Lưu Hồng khẽ giật mình, chỉ cười cười, không dám bình luận.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50: Long Môn phái đánh tới

Đã đến giờ hẹn, tân khách đều đến đông đủ, Diệp Đại Xuyên đứng dậy chúc rượu. Trước tiên nói vài lời mở đầu:

- Mọi người có thể tới đây, bốn quan thật lấy làm vinh hạnh.

Sau đó vào luôn chủ đề chính:

- Lần này xin phép mời mọi người tới, là vì một chuyện liên quan đến sự tồn vong của Khánh Dương thành của chúng ta. Không sai, đó chính là đám ung nhọt Hắc Phong trại. Sơn tặc Hắc Phong trại hung hăng tàn nhẫn, độc ác dã man, cướp đoạt bao nhiêu tiền bạc... khụ, giết không biết bao nhiêu dân chúng.

Đám sơn tặc kia so với lão Huyện lệnh còn có nhiều tiền hơn, khiến lão vô cùng tức giận. Sư gia ở cạnh bàn đá lão một cái, lão ho nhẹ rồi vội vàng đổi lời.

- Bây giờ chúng lại đang tàn sát Ngọa Ngưu thôn. Bốn quan thân là quan phụ mẫu của Khánh Dương thành, không thể nhắm nhục hơn được nữa. Bên cạnh ta nay có vị này, chắc mọi người cũng đã được nghe nói qua, Hồ Hạ Sơn! Lý Thanh Sơn!

Lão lại đặc biệt nhấn mạnh ngoại hiệu ‘Hổ Hạ Sơn’ uy danh lẫy lừng, làm cho Lý Thanh Sơn khề cau mày.

- Vị thiếu niên anh hùng này, bây giờ đã là người của bốn quan, thậm chí còn làm bổ đầu của toàn bộ Khánh Dương thành. Hắn chẳng những đã tự tay tiêu diệt Tam Đương gia cùng mười mấy tên sơn tặc, mà hiện tại còn xin đi tiêu diệt toàn bộ Hắc Phong trại. Xin mọi người bỏ tiền xuất lực, giúp đỡ hắn hoàn thành chuyện này. Để không uổng tâm ý của hắn, để trời đất chứng giám!

Nói xong, đem rượu trong chén một hơi uống cạn.

Khánh Dương thành không có nhiều binh lính để Huyện lệnh có thể điều động, ngay cả nha dịch cũng chỉ toàn là người già cả bệnh hoạn. Thế nhưng, trong nhà các phú hào, đại viện, gia đình hộ vệ đông đảo. Chính vì vậy, trị an Khánh Dương thành phần lớn là do Thiết Quyền môn duy trì. Muốn điều binh khiển tướng, chỉ có thể mượn người của các nhà thân sĩ. Chỉ cần bốn năm người, là có thể gần như đủ số người Huyện lệnh đã dự trù trước.

Các thân sĩ lại uống không trời, hai mắt nhìn nhau. Vị Huyện lệnh này có phải đùa quá trớn rồi không? !

Muốn quyền tiền là chuyện bình thường, Huyện lệnh nào nhâm chức không phải vì muốn tiền, nhưng muốn người lại là vấn đề lớn.

Mấy Huyện lệnh trước đây chỉ dám thu tiền sau đó đi vài vòng quanh núi để làm dáng. Mà Huyện lệnh sau này, ngay cả làm dáng cũng lười không làm, chỉ nói thời cơ chưa tới, còn khi nào thời cơ đến thì chỉ có trời mới biết.

Trên lầu lầu ồn ào một trận, đám thân sĩ ngay cả tiền cũng không muốn bỏ ra huống chi là người. Bị đánh đến thương tật, bọn họ còn có tiền chữa trị, đắc tội Hắc Phong trại thì chỉ có thể bỏ mạng thôi.

Ngọa Ngưu thôn ở nơi nào, ai biết. Chuyện sinh diệt của bọn họ, ai thêm quản. Hắc Phong trại chỉ cần không đụng tới đầu của bọn họ, hải tử của người khác có chết cũng mặc kệ.

Một thân sĩ trung niên, tầm bốn năm mươi tuổi, thoát nhìn có vẻ đức cao vọng trọng, nói:

- Diệt đại nhân, ngài có thể tận tâm vì dân chúng, việc này chúng ta đều hiểu. Thực ra chúng ta cũng không e dè chuyện phải bỏ ra chút tiền. Nhưng mà, muốn chúng ta giao người, chuyện đó là không thể. Mà cho dù chúng ta có đáp ứng thì bọn hộ vệ cũng sẽ không chịu đi.

Ông ta nói rất ngắn gọn, lập trường rõ ràng, ‘nể tình người ở đây được coi là bề trên, mọi người có thể góp cho người một chút tiền. Người cầm chỗ tiền đó rồi thì giả ngây giả ngô, ngồi một chỗ, đừng gây thêm phiền phức cho bọn ta.’

Ta thực sự muốn tiền! Diệt Đại Xuyên có cảm giác không thể tin được, thật muốn câu vào bắp đùi một cái, xem mình có phải đang nằm mơ hay không. Kể từ khi làm huyện lệnh đến giờ, chưa chỗ nào là chưa sờ đến, nhưng chả có ai coi lão ra gì, ngay cả một lượng bạc cũng bỏn không ra.

Thành công luôn tới một cách ngẫu nhiên. Diệt Đại Xuyên ổn định lại tâm trí, nhìn Lý Thanh Sơn một cái, cân nhắc xem có nên thu tiền hay không.

Lý Thanh Sơn nhướng mày, cũng không trách đám hương thân tư lợi, lòng dạ người thường, phần lớn là như vậy. Hơn nữa, mấy đời Huyện lệnh trước đã phải bỏ không ra ít tiền bạc, cuối cùng đều không làm được. Nếu đã không thể nhờ vả thì cũng không cần miễn cưỡng.

- Vậy thì đa tạ chư vị...

- Phụ thân, không được cho hắn tiền!

Một thanh niên trẻ tuổi hùng hổ bước lên lầu, hung tợn nhìn Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn lập tức nhớ ra, y chính là tên công tử bột hôm đó phi xe trên đường. Nhớ lúc đó còn quỳ gối khúm lúm giao tiền cho hắn, đột nhiên hôm nay lại to gan đến vậy, chẳng lẽ là y vào Huyện lệnh đang có mặt ở đây sao?

- Không được làm loạn. Đây không phải nơi người có thể tới, mau đi xuống!

Thân sĩ trung niên đuổi đi, y cũng không chịu rút lui, mặt mày ngạo mạn tự đắc:

- Sư huynh của bọn ta tới!

- Người của Long Môn phái tới!

Không biết thân sĩ nào kêu lên một tiếng, giọng điệu tràn đầy vui mừng.

- Tiểu tử nhà ta cũng luyện võ ở đó!

- Đúng vậy, con ta cũng thế!

Đám thân sĩ mặt mày hớn hở, tay chân không yên. Thật may đã có người thay họ ra mặt, không phải mất chút bạc này rồi.

Sắc mặt Lý Thanh Sơn trở nên sắc lạnh, cảnh tượng ngày đó bị vũ nhục trên núi lại dấy lên trong lòng.

Một đám người kéo lên lầu, già có trẻ có, ai cũng một thân bạch y bội kiếm, đi thành một đoàn, vẻ mặt không coi người khác ra gì, bưng bưng khí thế.

Cầm đầu chính là Thiếu chủ của Long Môn phái, Dương Tuấn.

- Huyện lệnh đại nhân, mở tiệc mời các phe phái, tại sao chỉ có duy nhất Long Môn ta là không mời. Có phải người không coi Long Môn phái ta ra gì chẳng?

Dương Tuấn nhìn qua một lượt, thấy Lưu Hồng liền khề gật đầu, miễn cưỡng coi là hành lễ. Cho đến khi nhìn đến Lý Thanh Sơn, mắt cũng sáng lên, sau đó nổi giận, vẻ mặt vô cùng phẫn uất:

- Người quả nhiên là ở đây, để chúng ta vất vả tìm kiếm!

- Các người đang tìm ta?

Lý Thanh Sơn ngược lại, cảm thấy kỳ quái, nhìn thấy biểu lộ của đối phương, dường như mình đắc tội với chúng vậy. Nhưng hôm nay y đã tìm đến tận cửa, hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho y. Chỉ tiếc là không có đại thương ở đây, nếu không có thể thử xem, dùng thương quét qua một lượt, sẽ giết được bao nhiêu, bị thương bao nhiêu.

- Chỉ hận ban đầu không dùng một kiếm giết chết người. Hôm nay ta sẽ bắt người phun hết đồ đã ăn ra.

Dương Tuấn nhìn Lý Thanh Sơn như thể kẻ thù không đội trời chung. Y biết, Linh Sâm đã bị Lý Thanh Sơn lấy đi, nên vô cùng giận dữ.

Linh Sâm quý giá là do y làm mất, cuối cùng lại rơi vào tay của tên què mùa này. Mặc dù Linh Sâm không dễ dàng đêtiêu hóa hết, nhưng để lâu như vậy hẳn là đã bị mất đi không ít được tính. Nếu không, tại sao tên què mùa này lại có thể giết được Tam Dương gia của Hắc Phong trại. Sức mạnh đó vốn dĩ phải thuộc về y.

Ở trong mắt y, Lý Thanh Sơn là kẻ tiểu tặc hèn hạ, đáng hận. Dám trộm đồ của y, làm sao có thể không hận đến nghiến răng nghiến lợi được cơ chứ. Nhất định phải cho tên Lý Thanh Sơn này niếm mùi nghìn cắt vạn chém.

Diệp Đại xuyên cuống quýt đứng dậy:

- Dương thiếu hiệp, có gì từ từ nói, Thanh Sơn là bồ đầu của Bôn quan, sao có thể kêu đánh đánh giết giết được.

Lão thấy Long Môn phái khí thế bưng bưng, người người cầm đao kiếm, trong lòng khề run sợ. Có câu nói 'song quyền khó địch tứ phía, đao kiếm đâm loạn', Lý Thanh Sơn dù có võ nghệ cao cường hơn nữa, cũng khó có thể ngăn cản.

Dương Tuấn mặt âm trầm nói:

- Huyện lệnh đại nhân, người này dám trộm một món đồ rất quan trọng của Long Môn phái ta. Hôm nay tới bắt hắn về quy án, mong ngài đừng can thiệp, cẩn thận đao kiếm không có mắt.

Sau đó, không chờ lão trả lời, liền ra lệnh: 'Bắt hắn lại!', rồi âm thầm cười một tiếng:

- Đừng giết chết hắn, ta còn phải tra khảo hắn tung tích của một món đồ.

Mười mấy người lao tới, đám thân sĩ đang ồn ào lập tức dẹp sang hai bên, Huyện lệnh cùng sư gia cũng né ra, cả một cái bàn tròn lớn như vậy cũng chỉ có mình Lưu Hồng còn ngồi vững, chậm rãi uống rượu.

Ở đây, chỉ có duy nhất Lưu Hồng hiểu được Lý Thanh Sơn mạnh như thế nào, nhưng quan hệ của Thiết Quyền môn và Long Môn phái, chỉ cần nhìn thái độ vừa rồi của Dương Tuấn là có thể hiểu. Thiết Quyền môn là ở tầng dưới, chuyên thu nhận đệ tử trong giang hồ, còn Long Môn phái ở tầng trên, chuyên thu nhận con cái quý tộc làm đệ tử.

Tuy nói rằng nước sông không phạm nước giếng, nhưng cũng chưa từng gặp mặt chính thức. Cho nên, ông cũng không cần nhắc nhở người của Long Môn phái để cho bọn chúng hùng hăng hồ hồ tiến vào chỗ chết. Đặc biệt là thái độ hống hách kiêu ngạo, bất kính của Dương Tuấn. Nhưng ông cũng đoán ra, món đồ trọng yếu đó là cái gì? Cũng đã có lời đồn đại về chuyện đó rồi.

Long Môn phái, dẫn đầu là một kiếm thủ cao gầy, ánh mắt nhìn Lý Thanh Sơn tràn đầy vẻ oán hận. Đó chính là Trì Đạt. Khi ở trên núi, y bị Lý Thanh Sơn bẻ gãy kiếm phong, bị mất mặt trước các đồng môn, lại còn bị chương môn trách phạt. Trong lòng đã hận Lý Thanh Sơn đến cực điểm, không chờ được nữa, chỉ muốn xông lên chém đứt một cánh tay của hắn.

Chương 51: Quét sạch Long môn

Thanh Sơn vẫn đứng một mình cạnh chiếc bàn gần cửa sổ, tựa như không thấy đám đệ tử của Long Môn phái đang xông tới.

Long môn phái biết ta có Linh Sâm? Là ai nói? Hoàng Bệnh Hồ? Thật uổng công ta cứu tính mạng của ngươi.

Con giận bị người khác phản bội bùng lên, khóe miệng hần dần nhếch lên, lộ ra hàm răng trắng. Lưu Hồng ở bên cạnh nhìn mà khẽ giật mình, sát khí quá nặng nề!

-Oành!

Hần giờ chân, đá một cước vào chiếc bàn bát tiên nặng nề phí trước. Bàn bát tiên này rất lớn, ít nhất là mười người ngồi một ban, cái chính là nó được làm từ tảo mộc, nặng đến hơn hai trăm cân. Vậy mà bị hần một cước đập bay, mang theo lực cực lớn, lao về phía mấy tên đệ tử Long Môn.

Tri Đạt dẫn đầu, không hề nghĩ đến tình huống này, kinh hãi nhìn bàn bát tiên bay tới. Nhưng y cũng phản ứng rất nhanh, lập tức vút kiếm tung chưởng, dồn toàn bộ nội lực, đánh vào chiếc bàn.

Đúng là châu chấu đá xe! Lý Thanh Sơn cười lạnh.

Hai cánh tay của Tri Đạt lập tức bị bẻ gãy, ngực bị bàn bát tiên đụng phải, phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời vang lên tiếng xương cốt vỡ vụn.

Bàn bát tiên vẫn không ngừng lại, mang theo bảy tám đệ tử Long Môn nữa, phá vỡ lan can, roixuống khỏi lầu, phát ra một tiếng 'rầm' kinh thiên động địa.

Lầu dưới vẫn đang có khá nhiều khách nhân, vốn bọn họ thấy đệ tử Long Môn uy phong lẫm liệt, đàng đàng sát khí đi lên lầu, còn đang nghĩ ai xui xẻo đến vậy, đứng cả dậy để xem náo nhiệt. Chợt thấy một chiếc bàn cùng bảy tám đệ tử Long Môn rơi xuống, bị dọa, sợ hãi gào thét, chạy thực mạng.

Cho đến khi chiếc bàn rơi xuống đất, mới giật mình hoàn hồn lại. Thấy Tri Đạt đã không còn thở, những đệ tử Long Môn khác nhờ có Tri Đạt cản giúp nên mới không mất mạng tại chỗ, nhưng gân cốt đều bị thương, rên rỉ kêu đau không ngừng.

Ai nấy đều trợn mắt há mồm, làm đệ tử Long Môn ra nông nổi này, trên lầu kia rốt cuộc là người nào?

Lý Thanh Sơn không khỏi nhớ đến lúc chơi Bowling ngày trước. Những tên Đệ tử Long Môn kia mặc toàn đồ trắng, chẳng khác nào các bình cầu, chỉ tiếc là không có đầy đủ đồ vật để chơi.

Còn lại năm sáu Đệ tử Long Môn, vì kịp tránh ra một bên nên không bị bàn đụng trúng, nhưng cả người đều ra mồ hôi lạnh, ngơ ngác đứng tại chỗ, không biết nên phản ứng thế nào cho đúng. Những tên công tử bột nhà giàu này mới chỉ luyện võ, chứ chưa từng chính thức giao chiến.

Không chỉ có bọn chúng, tất cả mọi người hầu như đều không phản ứng kịp. Trong phút chốc, tình thế nghịch chuyển, khí thế hung hăng của Long Môn phái bỗng chốc bị quét vơi đi một nửa.

Chỉ có duy nhất Lưu Hồng nhìn rõ được động tác của Lý Thanh Sơn, sắc mặt trầm ngâm suy nghĩ. Nếu là mình, liệu có thể chặn lại hay không, có thể tránh kịp hay không, nhưng đáp án của tất cả các câu hỏi đó đều rất ảm đạm. Chân mày lão càng lúc càng nhíu chặt, ý cười nhạo trên nét mặt lại càng tăng. Cảm giác hôm trước bị Lý Thanh Sơn làm mất mặt, bây giờ đã được bù lại rất nhiều.

Lý Thanh Sơn mặc kệ những kẻ khác, bước về phía Dương Tuấn.

Dương Tuấn vẫn đang nằm trên đất. Vừa rồi, bản ý của Lý Thanh Sơn là đá chiếc bàn nhằm về phía y đang đứng. Nhưng, giữa đường lại có mấy tên đệ tử Long Môn ngăn cản, để y có đủ thời gian để phản ứng, nằm bẹp xuống đất, mới tránh được kiếp nạn.

Đến bây giờ y vẫn chưa tin đây là sự thật. Những người y mang theo hôm nay đều là cao thủ trong phái, thậm chí còn có ba Tam Lưu cao thủ, những người khác còn chưa kể đến, vậy mà chỉ trong một chiêu, hơn một nửa đang nằm dờ sống dờ chết. Hành động khởi binh vẩn tội của y, đã trở thành trò cười cho thiên hạ.

Nhìn Lý Thanh Sơn đang dần tiến về phía mình, y chợt nhớ tới mười mấy tên sơn tặc chết dưới tay hần, nhớ tới hung danh đáng sợ của người trước mặt, nhớ tới võ công của mình còn kém xa. Y điên cuồng rút kiếm đâm tới:

- Giết hần cho ta!

Rồi hướng kiếm, đâm về phía Lý Thanh Sơn. Đồng thời phía sau cũng có năm thanh bảo kiếm khác, từ bốn phía, trong chớp mắt, cùng đâm về phía Lý Thanh Sơn. Những Đệ tử Long Môn đang đứng ngăn người cũng đã phản ứng kịp. Bọn họ là sư huynh đệ, quanh năm cùng nhau luyện tập, cho dù thiếu kinh nghiệm chiến đấu, nhưng về phản phối hợp cũng không kém.

Tốc độ tấn công này cũng không tồi, đem Lý Thanh Sơn vây trong vòng lưỡi kiếm.

- Cần thận kiếm trận!

Lý Long cao giọng nhắc nhở nhưng đã quá muộn. Sáu thanh trường kiếm đồng thời đâm vào cơ thể Lý Thanh Sơn.

Trên mặt chủ nhân của mỗi thanh kiếm đều hiện lên thần sắc mừng rỡ, tựa hồ như không ngờ rằng chỉ một chiêu thức đơn giản như vậy lại có hiệu quả. Kiếm trận của Long Môn phái ta quả nhiên bất phàm!

Trên mặt Lưu Hồng hiện ra vẻ không biết là nhạo báng hay tiếc nuối. Thật quá ngây thơ. Chuyện đánh chém trên giang hồ chưa có kinh nghiệm, vốn là cục diện tất thắng, lại để cho đối thủ có thời gian công kích mình. Đúng là tự tìm đường đến tử địa.

Nhưng mất đi một người trẻ tuổi lại có tài như vậy, lão nhân dày dặn kinh nghiệm giang hồ như ông cũng cảm thấy có phần tiếc nuối, lại càng hận hơn là cái chết của hắn lại quá đơn giản, dễ dàng. Thật muốn nói một câu cho sáng khoái: ‘Xem đi, gừng càng già càng cay, kẻ mạnh nhất phải là kẻ sống được đến cuối cùng.’

Mũi kiếm chỉ có thể đâm vào da khoảng một phân, rồi không thể đâm sâu thêm được nữa. Các kiếm thủ vừa rồi mặt mũi còn đang vui mừng bỗng biến thành kinh ngạc, điên cuồng tăng lực, nhưng chỉ có thể biến trường kiếm cong thành hình cánh cung.

Lưu Hồng kinh hãi:

- Chẳng lẽ hắn đã đã luyện thêm một tầng công phu, luyện được đến mức đao thương cũng không thể xâm phạm.

Chưa nói đến việc đây là bảo kiếm làm từ sắt nguyên chất lại được dùng thêm nội lực, đao thương thông thường khó có thể so sánh. Thiếu niên này đã đem đến cho ông quá nhiều kinh ngạc.

Lý Thanh Sơn chậm rãi nói:

- Bảo sao lại có câu nói, song quyền khó địch tứ thủ. Cùng liên hiệp tấn công như vậy, đúng là không thấp hơn một chương của tuyệt thế cao thủ.

Trong mắt hắn khẽ lay động, mắt thường khó có thể nhìn ra một tia đồ lạ thường:

- Nhưng, loại kiếm mềm yếu vô lực này, làm sao có thể làm tổn thương ta được.

Chân khí toàn thân lưu chuyển mãnh liệt, trường kiếm gãy ra từng đoạn nhỏ. Tất cả các kiếm thủ đồng loạt phun ra một ngụm máu, bay ra ngoài. Trên người Lý Thanh Sơn chỉ còn mấy vết bạch ngân nhàn nhạt.

Dương Tuấn cảm thấy một luồng chân khí cực mạnh đang xông trong cơ thể mình. Y tu luyện nội công nhiều năm như vậy lại không có cách nào ngăn cản, để nó chạy loạn trong cơ thể, làm cho toàn bộ kinh mạch trên cơ thể y bị tê liệt.

Nhìn thấy Dương Tuấn sắp rơi xuống lầu, trong chớp mắt, một thân ảnh bay lên, đỡ phía sau lưng Dương Tuấn, đặt y nằm yên ở trên sàn.

Trên mặt Lý Thanh Sơn hiện lên một tia cảnh giác. Mặc dù hắn có thể nhìn rõ động tác của người kia nhưng lại không thể theo kịp người có khinh công như vậy. Tuy hắn có năng lực phòng ngự cao kinh người nhưng chỗ yếu nhất của hắn lại chính là tốc độ.

Dương An Chi chế trụ các mạch môn của Dương Tuấn, sắc mặt lãnh khốc. Kinh mạch toàn thân của Dương Tuấn đều đã bị phá hỏng, một thân võ công coi như đã bị phế.

Dương Tuấn kêu lên một tiếng ‘phụ thân’, rồi ngất lịm đi. Dương An Chi nhìn về phía Lý Thanh Sơn, hai mắt đã đờ đờ sát khí, không còn thấy nửa phần nhe nhả. Trong lòng tràn ngập thù hận lại thêm chút hối hận, lão đã đến từ lâu từ sớm nhưng lại bảo Dương Tuấn dẫn theo một đám đệ tử đến trước, còn nghĩ rằng như vậy đã đủ để bắt Lý Thanh Sơn về.

Nếu gặp Lưu Hồng, lão ta cũng có điểm khó nói, đánh ân thân trên lầu, tùy cơ ứng biến.

Nhưng, chuyện đã thành ra như vậy. Lúc Lý Thanh Sơn đá bàn bát tiên, đem một nửa số Đệ tử Long Môn đá xuống lầu, Dương An Chi đã muốn ra tay. Nhưng ngay sau đó lại thấy Lý Thanh Sơn bị kiếm trận vây hãm, kết cục chắc chắn phải chết. Ngay cả Lưu Hồng biết rõ hắn luyện loại công phu lợi hại hơn người kia, cũng cho rằng Lý Thanh Sơn chết là cái chắc, huống chi là lão ta. Vì vậy, lão ghim người lại, sau đó lại phản ứng không kịp.

Lưu Hồng cười nói:

- Dương huynh, đã lâu không gặp. Đột nhiên lại làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy, rốt cuộc là vì lý do gì?

Lý Thanh Sơn nhìn Dương An Chi cùng Dương Tuấn, mặt mũi cũng có đến năm sáu phần giống nhau, lại nghe thêm lời của Lưu Hồng nói, liền khẳng định vị này chính là chủ môn nhân của Long Môn phái, Đệ nhất cao thủ Khánh Dương thành.

Dù sao Dương An Chi cũng đã hành tẩu trên giang hồ nhiều năm, tâm chí kiên định, đám thân sĩ quý tộc kia không thể so sánh. Lão để con trai xuống, không thêm nhìn Lưu Hồng, hướng thẳng về phía Lý Thanh Sơn, nói:

- Ta vốn chỉ muốn khuyên người đem vật đã trộm giao ra chứ không hề định đả thương người. Nhưng, bây giờ ta đã thay đổi chủ ý. Người và con ta không thù không oán, vì sao người lại ra tay ngoan độc?

Nói đến phần sau ông không nhìn được, càng lúc càng cảm giận, mặt mày dữ tợn. Nghe nói vậy Lý Thanh Sơn lại nở nụ cười:

- Không định đả thương ta? Không thù không oán?

Nếu võ công của hần yếu hơn, rơi vào tay Dương Tuấn, không biết sẽ bị hành hạ đến mức nào, ngay cả tính mạng cũng đến tám phần là không thể giữ lại.

Mà lúc ở trên núi, bọn cường giả như lão, luôn cao cao tại thượng, uy hiếp vũ nhục hần, chẳng lẽ không tính là oan tình? Dương Tuấn có lẽ cũng phải phải chịu ủy khuất. Đúng vậy, ta mới chỉ nói lại y mấy câu, cũng không chặt tay của y.

- Ta chỉ muốn hỏi lão, chuyện này là ai nói cho lão biết? Mà thôi, để ta tự đi hỏi y! Có một phụ thân không biết phân biệt rõ đúng sai như lão, khó trách lại dạy được đứa con cùng đám đệ tử như vậy. Hôm nay ta sẽ giết lão để phòng trừ hậu họa! Sau đó san bằng Hắc Phong trại để tể mộ cho người!

Hồng quang trong mắt Lý Thanh Sơn là càng rõ nét.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Quét sạch Long môn

Long Môn phái vốn ngông cuồng, bá đạo, nhưng hiện tại, trong mắt mọi người, Lý Thanh Sơn còn ngông cuồng gấp mười lần. Chỉ trong một câu đã tỏ ý muốn san bằng hai thế lực giang hồ đông đảo nhất Khánh Dương thành.

Trên mặt Dương An Chi lại không có chút biểu hiện tức giận nào. Sau khi khôi phục lại lý trí tỉnh táo của một kiếm khách, bằng bản năng, trực giác, lão ta đã nhận thấy Lý Thanh Sơn chính là một trong những cường địch hiểm có của mình. Nhưng, lão ta lại rất tự tin. Dựa vào khinh công tuyệt thế của mình, nhất định sẽ khắc chế được Lý Thanh Sơn, cái tên chỉ biết luyện chút công phu bên ngoài, cũng giống như Lý Thanh Sơn có thể khắc chế được Thiết Quyền của Lưu Hồng. Dùng nội lực lớn hơn, nếu không thể là tổn thương da thịt hần thì cũng sẽ làm tiêu hao sức lực của hần. Lý Thanh Sơn có thể cản lại những thanh kiếm bình thường của đám Đệ tử Long Môn nhưng không thể ngăn được kiếm của một vị nhị lưu cao thủ như lão.

Điểm này, Lý Thanh Sơn cũng đã biết, hơn nữa hần cũng đã để ý được, nợ đeo kiếm của Dương An Chi không giống với trường kiếm của các đệ tử bình thường. Nhưng, đối mặt với một cao thủ như vậy, không thể trốn tránh mà chỉ có thể tự thân đối mặt.

Hai người đối co, từ lâu cũng an tĩnh lạ thường, sát khí tỏa ra, ngột ngạt đến không thở nổi.

-Keng!

Dương An Chi rút kiếm ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm ánh lên vẻ sắc lạnh, quét về phía Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn nheo mắt lại, mũi kiếm lại phát ra một luồng ánh sáng chói mắt, giống như tiểu đao hần đã mua.

Người nổi danh, kiếm cũng nổi danh. Đây cũng là một thanh bảo kiếm nổi danh trong Khánh Dương thành, không một ai không biết đến nó.

Phi Long kiếm, chính là bảo kiếm của Long Môn phái, được truyền từ này sang đời khác, chỉ có chương môn mới có tư cách sở hữu! Người nổi danh vì mạnh, kiếm nổi danh vì lợi. Thanh bảo kiếm này, ngay cả trong tay một người bình thường, chém sắt cũng như chém bùn. Nếu là ở trong tay một kiếm khách chân chính, mới là một hung khí giết người thật sự.

- Đây là một món Linh Khí !

Trước khi đến yến hội này, Thanh Ngu nhìn thanh tiểu đao trong tay Lý Thanh Sơn, nói:

- Linh Khí cái gì? Chẳng lẽ ta lại nhặt được bảo vật?

Lý Thanh Sơn nghịch tiểu đao trong tay. Hần kiếp trước cũng đọc được trong tiểu thuyết hay có tình tiết này. Tùy tiện đến một tiệm tạp hóa, lại nhặt được một quyển bí kíp thần công, từ đó gặp Thần sát Thần, gặp Phật sát Phật.

Thanh Ngu cười khinh miệt, phá vỡ ảo mộng của hần:

- Món đồ này chỉ có một tầng linh khí mỏng, ngay cả Linh Khí hạ phẩm cũng không bằng, chắc chắn là do một người mới học nghề làm ra. Nhưng với trình độ này của ngươi thì cũng có thể coi là bảo vật !

Ý cười nhạo trong mắt Thanh Ngu lại càng nồng đậm.

Món đồ này chỉ đáng làm phi đao, cho dù là đối với người tu luyện hay người bình thường, món đồ này cũng không khác gì một phế phẩm.

Lý Thanh Sơn cẩn thận đem tiểu đao cất đi. Đây là vật đầu tiên hắn tìm được. Hừ, Linh Khí, dù sao cũng có giá trị kỷ niệm, cũng có thể coi là vật phẩm hi hữu.

Hắn cũng không nghĩ tới, trong thoáng chốc lại gặp được một món đồ tương tự, hơn nữa còn ở trong tay của kẻ địch.

Chưởng quầy của Kim Qua quán cũng đứng trong hàng ngũ thân sĩ, cũng cùng các thân sĩ khác đứng xem náo nhiệt. Hiện tại, ông ta cũng đang say mê nhìn Phi Long kiếm.

Thanh kiếm này nếu có ở Kim Qua quán của ông ta, thì nếu Thanh Sơn có lấy toàn bộ bạc ra, quỳ trên mặt đất thì ông ta cũng không bán.

Kiểm khí đánh tới, tất cả mọi người đều cho rằng Lý Thanh Sơn sẽ mang người ra đỡ giống như vừa nãy. Nhưng, hắn lại tránh lưỡi kiếm đang phi tới, nhảy vào một góc của tửu lâu.

Dương An Chi thấy vậy thì càng ra chiêu nhanh hơn, cổ tay linh hoạt, kiếm quang như ảo ảnh, nhìn về phía Lý Thanh Sơn. Cách đến vài thước, hàn khí đã đâm vào da thịt Lý Thanh Sơn, lạnh đến phát run.

Hai người di chuyển, đám thân sĩ rồi rít kêu la, chạy thực mạng, chỉ sợ bị đem ra làm lá chắn sống.

Lý Thanh Sơn cũng không vô lại đến mức độ đó. Đưa tay nâng một cái bàn bát tiên lên, thành một vũ khí phòng thân. Bàn lớn như vậy, trong tay nhấn lại nhẹ như tờ giấy. Cuồng phong đã nổi lên bốn phía, đèn đuốc dập tắt.

Dương An Chi không hề có trở ngại gì, kiếm quang đã đạt tới trình độ, bàn bát tiên cũng có thể chém dễ dàng như đậu hũ. Đao mất một cái đã thấy bàn bị chém nát vụn chỉ còn lại một cái chân, bị Lý Thanh Sơn bóp trong tay.

Dương An Chi ra chiêu không ngừng, ép Lý Thanh Sơn dán lưng vào tường không còn đường lui.

Bỗng nhiên cả tửu lâu tối om, chân bàn trong tay Lý Thanh Sơn bay ra, ném rơi chiếc đèn cuối cùng.

- Muốn chạy sao? Đã quá muộn rồi !

Dương An Chi thét lên nhưng không kịp nhìn thấy gì. Bóng tối đã bao trùm. Trên mặt Lý Thanh Sơn không phải là biểu hiện kinh ngạc mà là một nụ cười.

-Phanh!

Lý Thanh Sơn bước tới, hai lòng bàn tay kẹp lấy Phi Long kiếm.

Dương An Chi cười lạnh, hắn lợi dụng bóng tối để chiếm thế chủ động, muốn dùng khí lực để giữ Phi Long kiếm, đúng là si tâm vọng tưởng !

Kiểm phong chợt đâm tới, tiếng thanh kiếm ma sát với lòng bàn tay phát ra âm thanh như ma sát với kim loại, nghe rất chói tai. Mũi kiếm cách cổ họng của Lý Thanh Sơn ba tấc thì dừng lại. Sắc mặt Dương An Chi biến đổi, sau lưng lão ta như có một luồng Hàn khí đánh tới, là cảm giác nguy cơ sinh tử cận kề đã nhiều năm không thấy.

- Không thể nào !

Đó là câu nói đầu tiên hiện ra trong đầu lão ta vào lúc này.

Mặc dù mắt không thể thấy, nhưng lão vẫn có cảm giác có người đang đứng rất gần phía sau lưng. Tại sao lại không phát hiện ra từ sớm hơn, trừ khi phải là khinh không tuyệt đỉnh, hay là ám khí?

Trong tửu lâu, nếu đèn vẫn sáng, mọi người có thể nhìn thấy một thanh tiểu đao bay tới, đâm vào phía sau gáy Dương An Chi, rất giống như ám khí. Nhưng nếu có người có con mắt như Lý Thanh Sơn, sẽ thấy con dao nhỏ này được cầm trên bàn tay nhỏ bé, trắng nõn của Tiểu An, rất thích hợp.

Tiểu An tu luyện 'Chu nhan bạch cốt đạo', mỗi ngày đều cần máu tươi để luyện công, đã không còn sợ mùi huyết khí này nữa, cũng có thể đứng gần các cao thủ, nhưng vẫn thiếu một vũ khí thích hợp.

Nếu là dùng liệt đao bình thường, bằng thực lực của Dương An Chi, nhất định lão ta sẽ phát hiện ra, Chi cần dựa vào nội lực trong nội thể cũng đủ để đẩy thanh đao ra, khó có thể làm tổn thương đến ông ta.

Nhưng bây giờ thì khác, tiểu đao có Linh Khí, trong tay của Tiểu An, không những không phải là phế vật mà còn là một binh khí ám sát vô cùng lợi hại.

Dương An Chi cũng lợi hại không kém, ngay thời điểm máu chót, lão lập tức cúi đầu tránh ra, đao phong như chỉ lướt qua da đầu. Lão kinh mà không loạn, chỉ cần tiếp tục phát lực, sẽ giết chết được Lý Thanh Sơn, sau đó có thể ứng dụng đối phó với cao thủ phía sau.

Bồng nhiên, tiểu đao chuyển hướng, đâm mạnh xuống phía dưới.

Không phải là ám khí !

Đại não của Dương An Chi bỗng chốc trở nên hỗn loạn, bởi vì sau lưng ông ta bây giờ không hề có một chút hơi thở của người sống, một cỗ sợ hãi trào dâng, ông ta liều mạng rút kiếm về cố thủ.

Lý Thanh Sơn kẹp chặt thanh kiếm, cười lạnh. Muốn đâm thì dễ, nhưng đề đầu của người bị đâm xuyên trước đã. Muốn rút ra? Đừng có nghĩ đến chuyện đó!

Mỗi kiếm khách khi nhập môn đều đã được dạy ‘Kiếm còn thì người còn’, huống chi đây lại là thanh kiếm tổ tiên truyền lại. Nếu để kiếm ở trong tay Lý Thanh Sơn, mà người lại dùng khinh công chạy trốn, để người khác biết được, thật quá mất mặt.

Dương An Chi suy nghĩ thoáng qua một chút rồi quyết tâm đâm kiếm về phía trước sau đó mới bị đâm đằng sau, tất cả những chuyện đó cũng chỉ diễn ra trong thời gian vài hơi thở.

Đám thân sĩ cũng hốt hoảng theo, không thể phản ứng kịp. Chỉ có Lưu Hồng hít ra hít vào, ngửi thấy mùi máu tanh. Trong lòng khẽ chấn động, Dương An Chi bị thương? Tên tiểu tử Lý Thanh Sơn làm sao có thể đã thương lão ta được?

Dương An Chi đến giây cuối cùng mới quyết định bỏ kiếm, cũng chính là bỏ đi tự trọng của mình. Tiểu An dùng Tiểu đao kéo một đường dài hơn một thước sau lưng ông ta, máu tươi chảy dọc theo cột sống.

Lý Thanh Sơn cũng có chút bội phục quyết định của lão ta. Nếu là bình thường hẳn sẽ bị ý chí của đối phương làm cho dao động nhưng đây lại là một trận chiến đấu thực sự, hẳn không thể để loại tâm tình này làm ảnh hưởng. Mà có lẽ, trong tình huống bình thường cũng không nên dây dưa cùng địch thủ. Cả hai đều là địch thủ không đội trời chung, đều muốn đưa nhau vào chỗ chết. Đã như vậy phải quyết tâm đánh chết đối phương mới hợp lý.

Trên trần lâu tối sẫm, chỉ có chút ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào. Dương An Chi mở to hai mắt, cố gắng thích ứng với bóng tối. Một hắc ảnh hiện ra, cuồng phong đập vào mặt, dường như có mạng theo Tinh Khí.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

hương 53: Hắc Phong trại chủ

Mãnh Hổ Hạ Sơn!

Dương An Chi chợt nhớ đến cái ngoại hiệu mà lão ta chẳng coi ra gì. Hổ Hạ Sơn - Lý Thanh Sơn. Bây giờ đang nhào lên người lão ta không phải là người, mà là một con mãnh thú đang giương nanh múa vuốt.

Mất đi Bảo kiếm, ông ta chẳng khác gì một đứa trẻ, không có cách nào phản kháng, chỉ có thể lui nhanh về phía sau.

Một trận âm phong lại từ phía sau truyền đến, lượn quanh người lão ta, như muốn câu hồn đoạt phách.

Lý Thanh Sơn không hề kiêng nể, ‘Ngư ma lực quyền’ xuất ra tùy ý, đánh xuống từ hai phía, quyền phong mạnh mẽ. Dương An Chi vọt vả né tránh. Trong bóng tối, Tiểu An bay lượn khắp nơi, lượn qua mọi góc ngách, tàn nhẫn âm độc.

Hai người, một nhu một cương, một nóng một lạnh, phối hợp tấn công.

Dương An Chi cũng không hề đơn giản. Mặc dù bị thương nhưng vẫn nhờ tuyệt thế khinh công của mình cố gắng né tránh. Bất quá, trên người đã có vài vết thương, sau lưng máu chảy ngày một nhiều.

Màu máu tanh nồng nặc, ngay cả người bình thường cũng bắt đầu ngửi thấy.

- Lý Thanh Sơn đang ở đâu?

Bỗng nhiên dưới lầu vang lên một tiếng quát, hàm chứa cả nội lực cường đại, tiếng vang chẳng khác nào tiếng sấm.

Mười mấy cây đuốc được thắp lên, chiếu sáng cả tầng lầu phía trên.

Lý Thanh Sơn trong lòng chấn động, ánh mắt ý tứ nhìn Tiểu An, tiểu đao lập tức bay vào trong tay áo. Bí mật này tạm thời hắn không muốn để cho bất kỳ ai biết.

Mọi người lúc này mới nhìn thấy bộ dáng của Dương An Chi, kinh ngạc không nói lên lời. Khi đèn còn sáng, Dương An Chi bùng bùng khí thế, còn muốn đem Lý Thanh Sơn chém tận giết tuyệt. Điều đó cũng phù hợp với những gì bọn họ đã biết. Cho dù Lý Thanh Sơn có mạnh đến cỡ nào, cái danh Đệ nhất Khánh Dương thành này chỉ thuộc về một người.

Nhưng, chỉ trong chớp mắt, Dương An Chi lại thua, lại còn thê thảm đến vậy.

Dương An Chi cũng đã khôi phục thị giác, lùi về bên cạnh Dương Tuấn, sắc mặt tái nhợt, vẻ mặt dữ tợn, như muốn đem Lý Thanh Sơn ăn tươi nuốt sống. Lão ta túm lấy Dương Tuấn, phá cửa sổ, bay ra ngoài.

Lý Thanh Sơn tỏ vẻ đáng tiếc, nhưng hắn cũng không để ý, bước lên bậc cửa sổ, nhìn xuống dưới:

- Lý Thanh Sơn đang ở đây!

Hắn nhìn xuống một cái, liền nhìn thấy thân ảnh cao lớn của tên Gấu đen, Hùng Hưởng Vũ. Mà Hùng Hưởng Vũ cũng nhìn thấy hắn. Bốn mắt giao nhau, như tóe ra ánh lửa.

- Hùng Hưởng Vũ !

Lưu Hồng cả kinh nói. Tuy rằng ông ta cố thủ ở trong Khánh Dương thành nhưng cũng đã biết mặt hung thần này.

- Sơn tặc Hắc Phong trại vào thành !

Không biết là người nào kêu lên một tiếng. Đầu tiên là đám thân sĩ trên lầu chạy toát loạn ra ngoài cửa, sau đó tiếng ồn ngày càng lan xa.

Lý Thanh Sơn đứng trên lầu cao nhìn xuống, chỉ thấy toàn bộ thành Khánh Dương này như hoảng loạn lên.

Hùng Hưởng Vũ cũng kinh ngạc nhìn Dương An Chi. Hai người bọn họ là cùng nhận được tin, đều vội vã chạy tới đây. Một là muốn báo thù, còn một là vì muốn tìm lại Linh Sâm.

Long Môn phái ý vào khinh công cao cường, tới trước một bước, muốn lấy lại Linh Sâm, không can dự chuyện bên ngoài. Lý Thanh Sơn sẽ có Hắc Phong trại diệt khẩu. Câu nói trước đó của Dương An Chi:

-Ta vốn không muốn đả thương người.

Cũng không hoàn toàn là nói dối.

Nhưng, sức mạnh của Lý Thanh Sơn nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Dương An Chi nói:

- Tiểu tử này võ công không hề thua kém ta và người, lại còn có âm chiêu, trại chủ phải cẩn thận !

Lão ta vốn không muốn có can hệ gì với Hắc Phong trại, nhưng tình hình đã đến nước này, tất cả kẻ địch của Lý Thanh Sơn, đều sẽ là bằng hữu của ông ta.

- Long Môn phái câu kết với sơn tặc Hắc Phong trại, tập kích Khánh Dương thành, mọi người đều chứng kiến.

Lý Thanh Sơn dùng chân khí, truyền âm thanh đi xa. Dương An Chi lại càng nổi giận, nhiên rằng nghiêng lợi:

- Lý Thanh Sơn, ta và người không đội trời chung !

- Người dám làm thì cũng đừng sợ người ta nói này nói nọ! Được, được, được. Hùng trại chủ đã tự tìm đến, đỡ công ta phải đi lại vất vả.

Lý Thanh Sơn tưởng tượng đến cảnh dùng năm ngón tay nắm lấy Hùng Hưởng Vũ rồi đánh bay Long Môn phái lừng danh, quả thật là hào khí ngất trời.

- Khẩu khí thật là lớn!

Hùng Hưởng Vũ mặt mũi biến sắc, phi người lên trên, đánh về phía Lý Thanh Sơn. Mặc dù thân thể hắn to lớn thô kệch, nhưng khinh công lại không kém chút nào.

Lý Thanh Sơn đang muốn xuất thủ, một thân ảnh đã lướt qua bên cạnh. Lưu Hồng đã dùng chiêu ‘thiết kỵ đột xuất’, ở giữa không trung giao đấu cùng

Hùng Hưởng Vũ.

Hùng Hưởng Vũ nặng nề trở lại mặt đất. Lưu Hồng mượn lực bay trở lại lầu. Trên mặt hai người huyết khí trào dâng.

Hùng Hưởng Vũ giận dữ:

- Ngươi !

- Hùng trại chủ tới Khánh Dương thành gây loạn, quả là không thêm nề mặt lão phu rồi!

Lưu Hồng nói, tựa như mỗi mãnh thú đều có lãnh địa riêng của mình. Mà người trong giang hồ rất coi trọng việc này, vu thắng dã thú, tuyệt đối không thể xâm phạm. Hắc Phong trại chính là đã phạm vào quy định này, làm cho ông ta cảm thấy khó chịu.

Một người ăn mặc kiểu văn sĩ, chính là Nhị Dương gia, âm trầm hỏi:

- Thiết Quyền môn muốn đối địch cùng Hắc Phong trại. Không sợ họa giết môn sao?

Lưu Hồng quát lên:

- Các đệ tử của Thiết Quyền môn đâu cả rồi?

Lời nói vừa dứt, từ trong đầu đường cuối hẻm, xông ra hàng loạt bóng người, vây quanh tứ lâu. Tất cả đều là đệ tử của Thiết Quyền môn, nghe thấy tin lập tức chạy tới.

Giang hồ hảo hán, ở nhà có thể lãnh đạm hay phách lối, không chỉ vì một thân với nghệ mà còn phải có thể lực cường đại chống lưng. Ngay cả Hùng Hưởng Vũ có cùng Dương An Chi liên thủ thì cũng cần thương lượng một chút.

Dương An Chi chột cao giọng nói:

- Lưu chương môn, ngươi chẳng lẽ cũng không muốn biết, ta lần tới đây là vì món đồ gì sao ?

Lưu Hồng nhướn mày, lộ ra cảm giác hứng thú.

Lý Thanh Sơn cau mày, nhưng cũng không có cách nào ngăn cản được ông ta.

- Là vì một cây Linh Sâm, xuất hiện ở trên dãy núi Bạch Lão, người luyện võ chỉ cần hấp thụ được một chút dược tính trong đó, võ công có thể tiến bộ nhanh chóng, cũng có thể tấn thăng tiên thiên cảnh giới. Bây giờ vật này đang ở trong tay Lý Thanh Sơn, cho nên võ công của hắn mới tiến bộ nhanh đến như vậy.

Dương An Chi chỉ vào Lý Thanh Sơn nói, ánh mắt thâm độc. Lão ở trước mặt ngăn này người, nói ra tung tích của Linh Sâm đang ở chỗ đây. Tin tức này sẽ được truyền đi rất nhanh. Đến lúc đó, vô số người mong muốn lấy được Linh sâm sẽ kéo đến đây. Lý Thanh Sơn có mạnh đến đâu cũng không thể chống đỡ.

Tất cả ánh mắt của mọi người đều không tự chủ được, liếc mắt nhìn Lý Thanh Sơn. Lý Thanh Sơn từ chối cho ý kiến. Hắn biết, có giải thích cũng chẳng ích gì. Không thể không nghi ngờ về võ công của hắn có vẻ đúng như Dương An Chi đã nói.

Lo Lắng tình huống xấu sẽ phát sinh, nhưng trong lòng hắn cũng không hoảng sợ, vẫn bình tĩnh suy nghĩ.

- Lão phu tuổi tác đã cao, không cần võ công tiến nhanh, xưng hùng xưng bá thiên hạ.

Lưu Hồng vừa nói, ánh mắt vừa lướt qua Lý Thanh Sơn. Quả nhiên là nói trúng tâm của mọi người, bất kỳ ai trong Võ lâm cũng đều muốn tăng cường võ công, xưng hùng xưng bá.

- Linh Sâm còn giúp kéo dài tuổi thọ rất công hiệu, chẳng lẽ Lưu chương môn cũng không qua tâm? Chỉ cần ngươi ra lệnh một tiếng, bất tiểu tử này lại, Linh Sâm không phải đã đến tay sao? Đến lúc đó ta và Hùng trại chủ chỉ muốn báo thù, tuyệt đối sẽ không tranh giành với ông.

Qua một lúc, cục diện lại càng bất lợi cho Lý Thanh Sơn, trở thành một mình hắn đối địch với tất cả mọi người. Ánh mắt hắn trầm tĩnh, trong đầu cũng đang nghĩ kế thoát thân. Hắn không cho rằng Lưu Hồng sẽ đối với hắn có nghĩa khí. Hắn lâm vào tình cảnh như thế này không phải vì đã qua tin tưởng nghĩa khí sao?

Dĩ nhiên đây cũng không phải là tử địa của hắn. Chỉ cần hắn giao Linh sâm ra là có thể lập tức thoát thân nhưng nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì hắn tuyệt đối sẽ không làm như vậy. Luyện Ngưu lực quyền không hề coi trọng luyện khí, chính vì vậy, nhân sâm là vật đảm bảo chắc chắn để hắn luyện thành 'cao thủ thiên tiên'.

Cục diện giằng co rất nhanh bị người phá vỡ. Hùng Hưởng Vũ quát một tiếng, lại phi thân lên một lần nữa.

Lưu Hồng cúi đầu trầm ngâm, không nhúc nhích. Ít nhất sẽ giữ chủ ý bằng quan mọi việc, hoặc có thể tham gia bỏ đá xuống giếng.

Dương An Chi cũng nhân cơ hội này, rắc Kim Cang được vào vết thương, không chế thương thể, phòng khi cần xuất thủ.

Lý Thanh Sơn thấy cùng một lúc phải đối phó với hai đại cao thủ của Khánh Dương thành, các thứ cơ đàn trở nên căng thẳng, chuẩn bị nghênh địch.

Hùng Hưởng Vô dần biến đổi thân sắc, một thân hình mạnh mẽ xuất hiện trên không trung. Hùng Hưởng Vô lạ một lần nữa ngã xuống. Một trận mưa tên kèm theo tiếng gió rít theo sát bên người.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Tu sửa Đại thương

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 54: Tu sửa Đại thương

Hùng Hưởng Vô chột vật, quỳ trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn về phía tử lâu. Một thân ảnh cao lớn đứng ở đó, trong tay là một cây cung lớn, dây cung vẫn còn đang rung động. Mặc dù không bằng được Liệt Thạch cung nhưng cũng là một cây cung cứng rắn khó gặp.

Hùng Hưởng Vũ nheo mắt:

- Hoàng Bệnh Hồ.

Hoàng Bệnh Hồ nói:

- Hùng trại chủ, mũi tên này chẳng qua là thăm hỏi một chút, để ngươi biết khó mà lui. Nếu không, chó trách ta thủ hạ vô tình!

Hùng Hưởng Vô toàn thân toát ra mồ hôi lạnh, biết rằng Hoàng Bệnh Hồ tuyệt đối không phải là mạnh miệng. Vừa nãy, nếu Hoàng Bệnh Hồ thực sự muốn ra tay hạ sát, người đang giữa không trung không thể né tránh, rất có thể bị giết tại chỗ. Chỉ cần có được một vị trí có lợi, xạ thủ ẩn lấp đánh lên thật đáng sợ.

Dương An Chi nói:

- Ngươi thực sự vì tiểu tử này mà chịu ra mặt !

- Linh Sâm đúng là do Lý Thanh Sơn lấy được nhưng đã bị tại hạ dùng, chưa khỏi cố tật lâu năm. Dương chương môn tìm nhằm người rồi.

Hoàng Bệnh Hồ nói, phía sau y còn mười mấy Liệp Đầu đem theo cung lớn.

Giới giang hồ ở Khánh Dương thành lần lượt ra mặt. Tất cả đều vì Lý Thanh Sơn, hoặc là bạn hoặc là thù.

Đám đệ tử Thiết Quyền môn cũng vô cùng sợ hãi. Dâm chúng quanh đó lá gan cũng thật lớn, mở cửa sổ ra chiêm ngưỡng một màn hiếm thấy.

Những cây đuốc bị gió rét thổi dập chòn. Dương An Chi, Hùng Hưởng Vô, Lưu Hồng, Hoàng Bệnh Hồ, Lý Thanh Sơn, mỗi người mang một biểu hiện, lại giống như tất cả đều bị đóng băng, bất động ngưng trệ. Mỗi người đều có cân nhắc riêng, liên quan đến nhau, không một ai có thể dễ dàng xuất thủ.

Lý Thanh Sơn bỗng cười to, giọng cười rét lạnh, truyền đi rất xa.

- Hùng trại chủ, đây là cơ hội duy nhất để ngươi giết ta, sao còn chưa ra tay? Hôm nay để ta tận tay giết chết ngươi, đám tay sai kia của ngươi còn có cơ hội bỏ chạy. Nếu bỏ lỡ dịp này, ta cũng chỉ mong đến ngày tới tận cửa lãnh giáo, đem Hắc Phong trại của ngươi nhổ tận gốc, không chừa một mống !

Cuồng ngôn! Bất kỳ ai nghe thấy cũng đều cảm thấy chói tai, đúng là cuồng ngôn.

Hắc Phong trại ở Khánh Dương gây loạn đã nhiều năm, trừ Lạc Mã trang không quan tâm thế sự, cả Long Môn phái và Thiết Quyền Môn đều muốn tiêu diệt. Nhưng Dương An Chi và Lưu Hồng cũng đã suy tính, muốn thắng thì hai bên phải kết hợp với nhau nhưng cho dù thành công thì cũng phải trả một cái giá quá cao.

Mà nay, Lý Thanh Sơn chỉ có một mình, lại muốn tiêu diệt cả Hắc Phong trại. Tuy rằng võ công của hắn không thấp nhưng cũng là quá mức cuồng vọng,

quá mức ngu ngốc.

Sắc mặt Hùng Hướng Vô càng trở nên giận dữ, trông lại càng giống một con gấu đen:

- Vậy ta sẽ chờ ngươi. Nếu ngươi không tới, để xem Ngọa nguơn thôn còn ai có thể sống sót.

Cuối cùng cũng chốt hạ một câu:

- Bất luận là người nào dám giúp ngươi, ta sẽ tịch biên gia sản, chu gia diệt tộc!

Sau đó mang đám người vội vã rời đi. Đám đệ tử Thiết Quyền môn cũng không dám ngăn lạ, tránh đường cho đám sơn tặc coi toàn bộ khánh Dương thành này là phế vật, vô pháp vô thiên!

Dương An Chi cũng thi triển khinh công, biến mất trong màn đêm, thanh âm từ xa xa truyền lại:

- Cứ chờ xem, Lý Thanh Sơn. Thù địch của ngươi sẽ ngày càng nhiều, ngày chết của ngươi cũng không còn xa nữa đâu.

Lưu Hồng chấp tay chào Lý Thanh Sơn, rồi cũng dẫn người đi. Đám thân sĩ kia cũng tình nguyện quyên góp gấp mười lần tiền, chỉ mong có thể tránh xa khỏi cái họa này.

Từ lâu vừa ồn ào giờ đã trở nên tĩnh mịch, trống rỗng. Chỉ còn lại một mình Lý Thanh Sơn đang đứng ở cửa sổ, tay cầm Phi long kiếm của Dương An Chi.

Hoàng Bệnh Hồ dẫn người đi đến. Lý Thanh Sơn quay đầu nói:

- Hoàng Liệp Đầu, ta cần ngươi giải thích !

Hai Liệp đầu đem Tiểu Hắc đang bị trói lôi lên. Hoàng Bệnh Hồ nói:

- Quỷ xuống, nói !

Tiểu Hắc liền một mạch nói ra tất cả sự tình, cuối cùng nói:

- Ngươi giết ta đi, ta tuyệt đối không hối hận !

Hoàng Bệnh Hồ khò sở nói:

- Tiểu Hắc theo ta lớn lên, chuyện này chỉ có thể trách ta dạy dỗ không nghiêm, ta cầu xin ngươi tha cho hấn lần này.

Nói rồi rút liệp đao bên hông ra, cầm xuống bả vai mình.

- Liệp Đầu ! – Tiểu Hắc vội la lên.

- Tiểu Hắc, có một số việc tuyệt đối không thể làm. Ta thường ngày có thể giết người vô số nhưng tuyệt đối không được vong ân bội nghĩa, lại càng không thể lấy oán báo ơn.

Hoàng Bệnh Hồ đưa tay ra sau lưng, liệp đầu phía sau sắc mặt trầm xuống, lấy liệp đao giao cho ông. Hoàng Bệnh Hồ xoay tay cầm đao lên vai trái.

Tiểu Hắc nước mắt chảy thành dòng, trong lòng hổ thẹn. Từ nhỏ tới lớn, y tôn thờ người đàn ông này, còn hơn cả cha đẻ. Hôm nay lại đứng nhìn hấn vì mình mà bị chém.

Hoàng Bệnh Hồ hướng liệp đao xuống ngực. Ba đao sáu động, lấy mạng đền mạng, điều này người trong giang hồ ai ai cũng biết.

Một cánh tay giữ cổ tay của Hoàng Bệnh Hồ lại, không cho đâm xuống.

Lý Thanh Sơn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lại lại an tâm hơn:

- Liệp Đầu muốn đem chuyện ngày vợ vào người mình để tìm đến cái chết sao? Vô dụng thôi, cho dù bọn họ nửa tin nửa ngờ thì cũng sẽ kéo đến tìm ta.

Hoàng Bệnh Hồ khẽ thở dài, dân giang hồ như ông biết rõ chuyện này rất đáng sợ. Một quyền bí tịch, một thanh bảo kiếm có thể khuấy động cả giới giang hồ, đẩy lên một hồi máu tanh.

Hồng quang trong mắt Lý Thanh Sơn đã biến mất, thay vào đó là một nụ cười, không phải là cười to mà là một nụ cười sáng khoái của thiếu niên:

- Nhưng ta không sợ bọn chúng !

Không đợi Hoàng Bệnh Hồ can ngăn, hấn nói luôn:

- Rượu Hổ cốt của ta đã chuẩn bị xong chưa?

- - Ngày mai ta sẽ cho người đem tới cho ngươi !

Lý Thanh Sơn không nói thêm gì nữa, lặng lẽ đi xuống dưới lầu rồi đi ra bên ngoài. Chợt trên mặt cảm thấy lạnh lạnh. Ngẩng đầu lên nhìn, trên bầu trời đen nhánh, từng bông tuyết nhỏ đang bay bay.

Một thanh ảnh từ trong tấm bảng gỗ hộc bay ra, lượn xung quanh hắn. Lý Thanh Sơn tự nhủ:

- Ta không sợ địch, ta sợ nhất là kẻ phản bội.

Chỉ thấy sắc mặt Tiểu An ngầy ra nhìn hắn không hiểu, chỉ có thể cười nói:

- Nói nhóc cũng không hiểu, dù sao tên nhóc nhà ngươi cũng sẽ không phản bội ta, đúng không?

Tiểu An có lẽ cũng không hiểu ‘phản bội’ mà Lý Thanh Sơn nói là có ý gì, nhưng thấy trong con ngươi của hắn có phần mong đợi, y liên tục không ngừng gật đầu.

- Đi thôi, đêm nay chưa có kết thúc đâu !

Trong con ngươi của Lý Thanh Sơn như bùng lên một ngọn lửa, tựa như có thể làm tan chảy cả băng tuyết.

Lão khổ đầu uống một ngụm rượu cũ, đem than trong lò đẩy ra, chống đỡ mùa đông vô cùng lạnh lẽo này.

Lão cả đời không có mẹ, mấy thập niên canh gác tại kho vũ khí này. Người xung quanh cũng quên mất tên của lão là gì, chỉ nhớ hình như lão họ Trương, cũng chỉ gọi hắn là Trương lão đầu hoặc lão khổ đầu. Sau này bọn nhỏ chung quanh không biết tại sao, lại gọi lão là Lão khổ đầu.

Đêm đã khuya, Lão vẫn còn chưa ngủ, như đang nhớ lại quá khứ của mình, thừa dịp ôn lại cảm giác tự hào. Những kỷ ức này là thật hay giả, cũng giống như tên của lão, đừng nói người xung quanh, ngay cả lão cũng không biết.

- Đông, đông, đông !

Tiếng đập cửa cắt đứt suy nghĩ của lão. Lão không muốn ra mở cửa:

- Là ai? Đã trễ lắm rồi đây !

- Huyện lệnh Diệp đại nhân sai ta tới vũ kho lấy mấy thứ đồ, đây là văn thư !

Lão khổ đầu rung mình, thấy một thiếu niên đứng trước cửa, ánh mắt nhìn lão. Trong trí nhớ của lão có rất nhiều thứ tạp nham nhưng có một phần vô cùng chân thực. Lão đã từng đi lính, chân ướt chân ráo ra chiến trường. Thiếu niên trước mặt này mặc dù rất trẻ tuổi, rất hòa khí nhưng lại để cho lão đánh hơn được cổ hơi thờ quen thuộc – Sát khí.

Sát khí lượn quanh không biến mất, đó là người đã giết không dưới chục mạng người, chính là cảm giác rất hung hãn. Trong chiến trận có gặp kẻ địch như vậy, nhất định phải cách xa, càng xa càng tốt.

Lão không thèm nhìn qua văn thư, lập tức gỡ chùm chìa khóa xuống, mở kho vũ khí ra.

Cửa kho cao đến gần một trượng, làm bằng sắt với ba sáu đầu đinh xếp thành hàng ngay ngắn và một đôi đầu hổ ngậm thiết hoàn (nắm cửa hình tròn).

Lão khổ đầu dùng sức đẩy mấy cái, cửa kho vẫn không nhúc nhích. Lão ngượng ngùng nói:

- Chắc bị đông cứng rồi.

Thiếu niên kia đưa tay đặt ở trên cửa sắt lạnh như băng, nhẹ nhàng đẩy, cửa sắt ầm ầm mở ra, một mình bước vào trong kho vũ khí.

Lão khổ đầu rút thân thể ở ngoài cửa chờ. Mấy năm nay, đây là lần đầu có người đến kho vũ khí này lấy đồ, không biết muốn lấy thứ gì? Dùng để làm gì?

Trong lúc đang suy nghĩ, bỗng nghe tiếng ‘lạnh canh’ từ xa tiến lại gần. Một thân ảnh từ trong kho bước ra. Áo giáp màu đen tuyền gói trọn cơ thể hắn, tràn ngập cảm giác lạnh như băng, áo giáp phiêu diêu theo từng cử động của hắn.

Hô hấp của Lão khổ đầu ngừng trệ, ngã ngay xuống đất. Lão hồi tưởng lại chiến trường năm xưa, thật kinh khủng, nhớ tới những thân ảnh lãnh khốc hung hãn tựa như trong một khắc nửa người trước mặt sẽ lao tới, chém chết lão.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Khởi viết vô y

Lý Thanh Sơn vỗ vỗ ba ống tên vũ khí ở bên hông, đem Phi Long kiếm và Liệt Thạch cung đeo ở trên lưng, vác Bá Vương thương khổng lồ kia lên vai, biến mất trong bão tuyết đêm đông. Chỉ lưu lại trên mặt đất một chuỗi dấu chân thật sâu.

Trong nha môn của huyện lệnh, sư gia nói với Diệp Đại Xuyên:

- Đại nhân, Lý Thanh Sơn không nghe theo lời khuyên của nguoi, vậy cũng không còn cách nào!

Thì ra Diệp Đại Xuyên thấy đám thân sĩ bị Sơn tặc Hắc Phong trại dọa, không chịu tương trợ. Lại tính toán, một chọi hai trăm, thật sự là thất bại không thể nghi ngờ. Lão ta lập tức khuyên nhủ Lý Thanh Sơn ở lại thương nghị nhưng Lý Thanh Sơn không thèm nghe, cầm lấy văn thư rồi bỏ đi.

Diệp Đại Xuyên ở trong phòng đi lại không ngừng, chợt dừng bước, giọng chân nói:

- Để ta triệu tập binh mã?

Sư gia khò sơ nói:

- Chúng ta làm gì có binh mã?

- Đám hương thân kia lại dám ở ngay trước mặt Bồn quan, để cho con cháu hạ sát người nghèo. Long Môn phái lại giống như một đám tiểu tặc. Bảo cho bọn chúng biết, ai dám không phải người tới, kẻ đó chính là nghịch tặc.

Diệp Đại Xuyên to mồm nói. Lão cũng đã suy nghĩ kỹ, nếu Lý Thanh Sơn chết như vậy, lão cũng không thể tiếp tục làm Huyện lệnh. Hắc Phong trại và Long Môn phái sẽ cười lên đầu lên cổ lão.

Sư gia vội nói:

- Mong Đại nhân nghĩ lại !

Như vậy không phải đắc tội với tất cả các hương thân của Khánh Dương thành sao.

Diệp Đại Xuyên đá một cước vào mông y:

- Còn không mau đi !

Sư gia chỉ còn cách nghe theo. Vừa mới ra đến sảnh môn, mười mấy thân ảnh mặc đồ đen đã ngăn cản trước mặt y, không biết đã vào nha môn từ khi nào. Sư gia kinh hãi, dựa vào ánh sáng yếu ớt trong sảnh nhìn lại, chỉ thấy trên người họ đều đeo một ống tên:

- Hóa... hóa ra là các hào hán của Lặc Mã trang. Không... không biết đêm hôm khuya khoắt đến đây, là có quý kiến gì?

Hoàng Bệnh Hồ vai quần băng trắng, khí độ vẫn trầm ổn như trước, vỗ bả vai sư gia:

- Diệp đại nhân, Hoàng Bệnh Hồ của Lặc Mã trang nguyện giúp một tay.

Sau khi Lý Thanh Sơn dời đi, Hoàng Bệnh Hồ cùng những người khác tìm quán trọ nghỉ ngơi. Nhưng còn chưa kịp ngủ đã nhận được tin, Lý Thanh Sơn vỡ trang đầy đủ, đã đi ra khỏi thành.

Hoàng Bệnh Hồ dĩ nhiên sẽ không cho là hấn chạy trốn, đứng dậy nói:

- Ta đi ra ngoài một chuyến. Khi ta không có mặt ở đây, mọi chuyện đều do Tiểu Hắc phụ trách !

Tất cả mọi người đều muốn biết ông ta định đi đâu. Tiểu Hắc nói:

- Liệp Đầu, chúng ta sẽ đi cùng ngài !

Sau những chuyện đã xảy ra, trên khuôn mặt y đã mất đi rất nhiều nét ngây thơ, ngông cuồng của tuổi trẻ, lại có thêm vài phần trưởng thành, trầm ổn.

- Phải lấy người trong trang làm trọng!

- Danh tiếng của Lạc Mã trang cũng không phải do cầu nguyện mà có được. Chúng ta cùng Hắc Phong trại kết thù hận, tất không thể bình an lâu dài, chỉ có thể đặt cuộc vào người kia. Nếu ngài đã để cho ta phụ trách, thì đây chính là chủ ý của ta!

Hoàng Bệnh Hồ nói:

- Được, không uống phí hai đao ngày hôm nay của ta !

Khánh Dương thành vừa mới yên ổn, giờ lại bắt đầu dậy sóng.

Trong Thiết Quyền môn, Thiết sư tử Lưu Hồng cũng không hề chớp mắt, mà đang suy nghĩ lại tất cả mọi việc. Lý Long bước vào cửa, quỳ sụp xuống:

- Sư phụ !

Lưu Hồng cau mày:

- Ngươi đang làm cái gì vậy?

Lý Long nói:

- Cầu xin sư phụ cứu Ngọa Ngưu thôn !

Trước đây, Hắc Phong trại không tàn sát dân làng, trước là để bắt được Lý Thanh Sơn, sau là vì thôn có quan hệ với Thiết Quyền môn nên không thể dễ dàng động thủ. Nhưng, sau buổi tối hôm nay, các phe trở mặt, Hắc Phong trại tất nhiên sẽ điên cuồng trả thù, nhất định sẽ vung đao tàn sát.

Lưu Hồng nói:

- Đem phụ thân của ngươi và gia đình Lý Quán sự rời khỏi đó đi.

Lý Long vẫn quỳ, không chịu đứng dậy:

- Cầu xin sư phụ cứu Ngọa Ngưu thôn!

- Không phải ngươi rất ghét nơi đó sao?

- Nhưng dù sao đó cũng là quê của đệ tử!

Lưu Hồng trầm ngâm trong chốc lát, dường như đang suy tính thiệt hơn của các bên. Đột nhiên, ông đứng thẳng lên:

- Mau đi triệu tập các đệ tử!

Xem ra, đã đem cả Linh Sâm của Lý Thanh Sơn và tài phú của Hắc Phong trại tính toán vào.

Lý Long mừng rỡ:

- Tạ ơn sư phụ!

Diệp Đại Xuyên ỷ vào chức Huyện Lệnh, lại mượn uy danh của Lý Thanh Sơn, ra lệnh cho tất cả đám thân sĩ phải phải người đi, nhưng vẫn có vài hương thân cố ý chống cự, không muốn ra người.

Hoàng Bệnh Hồ đang cau mày, cân nhắc xem có nên giết người thị uy không thì Lưu Hồng sai bước đi tới, chấp tay nói:

- Hoàng Bệnh Hồ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

Rồi lại nhìn về phía mấy thân sĩ đang chống đối kia nói:

- Hôm nay, Lưu Hồng ta thề, sẽ vì Khánh Dương thành mà trừ đi một mối nguy hại. Nếu chư vị muốn tương trợ, Lưu Hồng ta nhất định sẽ không quên.

Ý nói là nếu các ngươi mà không đi thì ta lại càng không thể quên.

Tình cảnh đã đến mức này, các gia môn thân sĩ rốt cuộc cũng không dám kháng cự nữa, bắt đầu dĩ phải phải người đến. Trong lòng mặc dù không tình nguyện, nhưng khi phải người cũng đã dốc hết toàn lực. Lời của Hùng Hưởng Võ vẫn còn vang bên tai, lần này nếu thất bại, sẽ phải ngồi đợi chúng đến trả thù, chỉ còn cách dốc toàn lực!

Hơn nữa, có Hoàng Bệnh Hồ và Lưu Hồng là hai cường nhân trấn giữ, bọn họ cũng cảm thấy thật sự có cơ hội san bằng Hắc Phong trại. Hắc Phong trại làm hại cả một vùng, không phải là không liên quan đến bọn họ. Đúng như Lưu quán sự, ngoại hiệu 'Lưu Bán Thôn' nói, phần lớn đất đai của Khánh Dương thành đều thuộc về các hương thân, quý tộc trong thành. Hắc Phong trại cướp bóc các thôn trang, có rất nhiều tư sản thuộc về bọn họ. Ngoài ra

còn có bất người đòi tiền chuộc, lại càng không biết bao nhiêu lần. Nếu không có việc như vậy xảy ra, bọn họ cũng sẽ không cam tâm tình nguyện đứng về phía mấy đòi huyện lệnh trước kia để quyền góp tiền.

Hùng Hưởng Võ không hề nghĩ tới, sự uy hiếp của y lại ép các hộ vệ gia môn trở thành tử địch.

Diệp Đại Xuyên ngạc nhiên nhìn đám người quy tụ được. Thực sự vượt xa mong đợi ban đầu của lão. Có đến hơn bốn trăm người !

Lão dựa vào thân phận của mình, trấn giữ ở giữa, Hoàng Bệnh Hồ cùng Lưu Hồng chỉ huy hai bên. Bình sinh lão chưa từng gặp sự việc nào khí thế như vậy, lại thêm danh lợi cám dỗ, khí thế lại càng dâng cao.

Sư gia cũng trợn mắt há mồm, nhớ tới một cuốn sách đã từng viết từ rất lâu:

Một tiếng giục giã,

Người người tụ tập

Thế giới đảo điên.

Chuyện trên thế gian, có lẽ chỉ cần một anh hùng, một dũng sĩ đứng lên, là có thể ‘biến không thể thành có thể’, dẫn dắt mọi người, hoàn thành kỳ tích.

Nhưng, con đường anh hùng này dẫn đi, hình như không mang lại kết quả tốt.

Lão khò đầu hai tay run rẩy, mở cửa kho vũ khí, đem từng món từng món binh khí, khôi giáp lấy ra. Trong âm thanh vang dội của tiếng binh giáp, đội ngũ võ trang bắt đầu lên đường.

Hoàng Bệnh Hồ thầm nghĩ: ‘Mong là vẫn còn kịp !’ Việc triệu tập người đã tốn quá nhiều thời gian.

Lưu Hồng thầm nghĩ: ‘Tiểu tử, ngươi cố gắng chống đỡ thêm một lúc. Nhưng nếu ngươi đã chết, lão phu cũng sẽ giúp ngươi báo thù !’

Từ trong bóng tối, Lý Thanh Sơn bước nhanh về phía trước. Một thân trang bị ước chừng nặng khoảng hai trăm cân. Chẳng những không làm hấn vất vả, ngược lại tâm trạng lại có thể thoải mái hơn.

Thiết giáp lạnh lùng, nhiệt huyết lại càng sôi sục, bước chân càng lúc càng nhanh. Cuối cùng, hấn phi nước đại trên đường núi, tiếng bước chân nặng nề như tiếng trống trận, âm thanh vang dội.

Không biết đi sau vào rừng được bao lâu, cước bội của hấn bỗng dừng lại, ánh mắt xuyên qua gió tuyết, nhìn về phía sườn núi. Một doanh trại lỏm ngỏm xuất hiện ở trong bóng tối, loang loáng ánh đuốc.

Hắc Phong trại đang ở ngay trước mắt.

Nhưng, Lý Thanh Sơn không vội vã tiến lên. Hấn cời hồ lô rượu mang theo, một hơi uống cạn sạch, thể lực tiêu hao liền khôi phục như cũ. Một cổ nhiệt khí tựa như ngựa hoang chạy loạn trong cơ thể.

Hấn chợt nhớ tới một đoạn trong kinh kịch:

- Hãy nhìn phía trước xem. Thứ đen ngòm kia chắc chắn là sào huyệt của đám sơn tặc. Ta đây sẽ tiến nhanh về phía trước, đem bọn chúng giết sạch sẽ.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Đột kích Hắc Phong trại

Trong Tụ Nghĩa đường của Hắc Phong trại, đèn đuốc sáng loáng, tất cả các nhân vật trọng yếu trong trại đều tập trung ở đây, đang thương thảo chuyện của Lý Thanh Sơn.

-Đại đương gia, bây giờ nên làm gì? Tiểu tử kia núp trong Khánh Dương thành lại có Hoàng Bệnh Hồ che chở.

-Hừ, Dương An Chi đã đem tin tức về Linh Sâm truyền đi như vậy, ai còn có thể bảo hộ được hấn? Sớm muộn cũng sẽ bỏ mạng thôi.

-Hắn chết trong tay người khác, uy nghiêm của Hắc Phong trại chúng ta ở đâu? Hơn nữa, không nên để Linh Sâm kia rơi vào tay kẻ khác.

Nhị đương gia có bộ dạng văn sĩ nói.

Hùng Hưởng Võ nheo mắt lại, y cũng có khát vọng chiếm được Linh Sâm kia, tuyệt đối không thua kém bất kỳ kẻ nào.

-Không phải hắn nói sẽ tự tìm đến ta sao? Đến lúc đó ta sẽ đem hắn đập nát.

Thất đương gia là một gã mập mạp, đầu trọc lóc, mặt mũi hung tợn, vừa nói vừa quơ múa đại chùy trong tay.

Các đương gia kia nhìn nhau cười nhạo:

-Lão Thất, chỉ có mình ngươi tin rằng hắn sẽ đến.

Chỉ cần có đầu óc một chút, sẽ không ai cho rằng có người dám một người một ngựa, xông vào Hắc Phong trại.

-Nếu hắn không chịu tới, chúng ta cũng sẽ bắt hắn phải tới. Mặc dù gió tuyết trên núi có lớn, không thích hợp để xuất đại binh. Nhưng chỉ cần phái một đội nhân mã, là đã đủ kết liễu Ngọa Ngưu thôn, cứu vãn thanh thế của Hắc Phong trại. Đến lúc đó tìm mấy người thân thích của hắn, cắt các bộ phận trên người rồi gửi cho hắn từng món một. Ta không tin hắn còn có thể ngồi yên.

Nhị đương gia xuất ra độc kế. Đám đương gia cùng hô nên một tiếng 'Hay', lên tiếng tán dương, làm y cũng cười tự hào.

'Uỳnh!' Một tiếng động rất lớn vang lên, bàn gỗ rung động, vụn gỗ bay toán loạn. Tựa như có một con thú hoang xông tới, khiến cửa trại nứt ra, lồm vào từng mảng.

'Uỳnh!' Cự mộc vỡ vụn, một mảnh gỗ vụn bay ra, đâm trúng ngực một tên sơn tặc, miệng phun máu tươi ngã xuống đất.

Bọn sơn tặc cũng không có thời gian lo cho đồng bọn, ngơ ngác nhìn về phía cửa. Trong gió tuyết mù mịt, một thân ảnh cao lớn bước vào Hắc Phong trại.

-Đứng... đứng lại cho ta. Nơi này là Hắc...

Một tên sơn tặc trong lòng sợ hãi, lắp bắp lên tiếng. Còn chưa kịp nói xong, một mũi tên từ phong tuyết bay ra, kết liễu sinh mạng của gã.

Lý Thanh Sơn giờ Liệt Thạch cung lên, nhân nhát nói:

-Ta biết!

Bụi mù tan hết, đám sơn tặc phát hiện, đứng trước cửa sơn trại không phải là quân đội, hay mãnh thú mà chỉ có một thiếu niên khoác trên mình bộ chiến giáp, tay cầm đại cung, sợ hãi trong lòng cũng giảm đi nhiều. Có kẻ quơ đao lên:

-Hắn chỉ có một người. Mọi người cùng nhau xông lên, kết liễu hắn. Trại chủ ắt có thưởng!

Mấy tên sơn tặc cầm binh khí của mình gào thét, xông tới.

Lý Thanh Sơn bình tĩnh, rút ra ba mũi tên, đặt lên dây cung, trong chớp mắt, đem dây cung kéo căng, tiếng dây cung vang lên, mũi tên lao ra, xuyên qua đầu của ba tên sơn tặc. Bọn chúng như hóa thành tượng gỗ, ngã lăn ra đất.

Lý Thanh Sơn liên tục giương cung, mưa tên bắn nhanh, giết một lúc mười hai tên sơn tặc.

-Ta giết ngươi!

Vẫn có bốn tên sơn tặc xông lên, gào thét, bổ xuống đỉnh đầu Lý Thanh Sơn. Lý Thanh Sơn cầm cung tên, như không nhìn thấy, tiếp tục đi về phía trước.

Một con gió lốc cuốn quanh người hắn, khua lưỡi đao một vòng. Bốn tên sơn tặc, cổ họng đồng loạt phun máu, té xuống đất. Một tên sơn tặc có thân thủ phi phàm, nhìn thấy tiểu đao, vung đao đỡ lại. Tiểu đao lại như đang chém đậu phụ, chặt đứt trường đao.

Lý Thanh Sơn bước qua thi thể của mười mấy tên sơn tặc, tiếp tục tiến lên, sau đó dừng lại ở khoảng đất trống chính giữa sơn trại. Từ các doanh phòng trong trại, các sơn tặc nghe tin báo xông ra ngoài, trong tay cầm đuốc, trong đêm tối cực kỳ bất mất.

Hắn giương đại cung lên, tên bắn ra tựa liên châu, mũi này nối tiếp mũi kia.

Linh tử trong cơ thể hắn dần phát huy tác dụng, cơ thể bắt đầu lảng lảng, nhưng hết lần này đến lần khác, mũi tên đều trúng đích tựa như được thần tiên trợ giúp.

Tự Nghĩa đường nằm trên chỗ cao nhất của Hắc Phong trại, đám đương gia rời khỏi Tự Nghĩa đường, đứng trên đài cao nhìn xuống, không hèn mà cũng kinh ngạc nói:

-Hắn thật sự dám đến đây?

Hơn nữa, lại nhanh như vậy.

Lý Thanh Sơn chợt thấy bọn sơn tặc không còn xông lên nữa mà dần lui về phía sau. Hắn ngược nhìn lên, liền trong thấy Hùng Hưởng Võ, ha ha cười to:

-Hùng trại chủ, khách nhân tới cửa, ngươi là chủ nhân ở đây, sao lại tiếp đón chậm như vậy! Ta không đợi được, đành giết mấy tên lâu la giải sầu, ngươi sẽ không trách ta chứ !

Một cỗ chân khí tuôn trào, đem tiếng cười của hắn vang xa mười dặm, ở trong núi càng lúc càng vang vọng, xuyên qua gió tuyết, như tiếng sấm rền, vang bên ta bọn sơn tặc. Một tên sơn tặc đứng gần đó, công lực quá kém, lập tức la lên thảm thiết ngã xuống, máu từ trong tai chảy ra.

-Ôi bất cẩn quá, lại giết người rồi!

Lý Thanh Sơn che miệng, ợ một tiếng.

Đám sơn tặc chấn động, vành mắt của Hùng Hưởng Vũ như muốn rách ra. Nội lực của Lý Thanh Sơn cực mạnh, vượt xa tưởng tượng của y. Hơn nữa, so với nội công bình thường còn tinh xảo hơn, thật không như lời đồn đại. Chẳng qua hắn chỉ luyện công lực phòng thân, cái này chắc chắn là nhờ công hiệu của Linh sâm.

-Ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của ngươi. À không, ta muốn giam ngươi lại, hành hạ bảy ngày bảy đêm!

Lý Thanh Sơn cười một tiếng:

-Ta cũng không có nhiều nhã khí chơi đùa với ngươi như vậy, mau xuống chịu chết đi!

Hắn gương cánh cũng lên, thu lại nụ cười trên mặt, tay phải như hư ảnh, trong chớp mắt liên tiếp rút mũi tên, bắn ra.

Bảy mũi tên xếp thành một đường, là tài nghệ bắn cung Liên châu của Lạc Mã trang, bắn về phía đài cao.

-Mau tránh ra !

Hùng Hưởng Võ nhắc nhở nhưng đã quá chậm, một người trúng tên từ trên đài rơi xuống, trên người cắm ba mũi tên, chỉ tránh được bốn mũi.

-Lục đương gia !

Bọn sơn tặc hô lên.

Lý Thanh Sơn sờ lại phía sau, ba ống tên đều đã hết, liền tháo ống tên ra, quăng sang một bên.

-Hắn hết tên rồi! Mọi người không cần sợ nữa, xông lên giết hắn!

Bọn sơn tặc hô hét khích lệ tinh thần, lớp lớp tiến lên, vây quanh Lý Thanh Sơn, một con cá nhỏ cũng không thể lọt, chỉ có thể nhìn thấy từng lớp người cầm vũ khí, siết chặt vòng vây.

Lý Thanh Sơn dùng chân, câu Bá Vương thương dưới chân lên, vác trên vai, quay một vòng tựa như gió lốc. Bá Vương thương nặng một trăm bốn mươi cân, dài thước hai, như một con hắc long đang vũ động, làm não động không khí xung quanh.

Năm tên sơn tặc cùng bị đánh bay, không phải vỡ đầu thì lồng ngực cũng nát bét, chết ngay tức khắc. Trong tay Lý Thanh Sơn, đại thương lập tức trở thành hung khí, chỉ cần đụng phải ai, người đó nhất định phải chết, không người nào có thể sống sót.

Đám sơn tặc phía sau lại xông lên, chỉ đổi lấy những tiếng kêu la thảm thiết. Lý Thanh Sơn nhìn về phía đài cao:

-Đừng để đám lâu la phải chết uổng. Mau xuống đây đánh với ta một trận!

Hùng Hưởng Võ nhìn đám thuộc hạ chết dần nhưng không hề có ý hạ thủ, cười lạnh nói:

-Đánh với ngươi một trận?

Từ trên đài cao có thể nhìn thấy rõ ràng, mười mấy tên cao thủ đang đứng xen lẫn trong đám sơn tặc, tiến dần về phía Lý Thanh Sơn. Bọn họ cũng không giơ cao vũ khí như đồng bọn mà hạ thấp xuống.

Lý Thanh Sơn bỗng rung mình, một cỗ sát khí đáng sợ, tựa như rắn độc nhe nanh. Mà những người được hắn thực sự coi là cao thủ đều đang đứng trên đài kia.

Không còn thời gian để cho hắn suy nghĩ rõ ràng, mười mấy tên cao thủ cùng nhau giơ tay lên, quát:

-Tất cả mau tránh ra !

Lý Thanh Sơn nhìn thấy rõ, trong tay bọn chúng cầm mười mấy chiếc nỏ đen xì, đồng loạt bắn ra.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: San bằng Hắc Phong trại

Tên nỏ bắn tới, uy lực so với Liệt Thạch cung cũng không kém hơn là bao. ‘Đang đang đang đang’ mũi tên xuyên qua vỏ giáp, đâm vào cơ thể, cả người Lý Thanh Sơn nhất thời cứng đờ.

Hùng Hưởng Vô cười lạnh nói:

-Chỉ bằng thực lực của ngươi mà xứng để đánh cùng ta một trận sao? Chết như vậy cũng là tiện nghi cho ngươi lắm rồi!

Mười mấy chiếc nỏ này, y phải tốn không ít tâm tư mới làm ra được. Những tay nỏ này cũng do chính y dành thời gian huấn luyện, trở thành sát thủ chân chính của Hắc Phong trại.

Y hoành hành ngang ngược, những thế lực khác trong Khánh Dương thành nhất định coi y là cái gai trong mắt, nếu không có chút phòng bị thì sao có thể ngủ yên. Chiêu dùng nỏ để đánh lên này, ngay cả cao thủ nhất lưu cũng không thể thoát khỏi cái chết.

-Sau đó thì sao?

Lý Thanh Sơn vốn phải chết rồi bỗng ngẩng đầu lên hỏi y. Tên nỏ cắm trên thiết giáp nhưng lại không thể xuyên qua da của hắn. Cả người hắn cũng toát mồ hôi lạnh, nếu không có thân thiết giáp này bảo hộ, ngàn cân bót lực, Ngưu Ma Luyện Bì của hắn cũng không đỡ được tên nỏ bắn bất ngờ như vậy. Thật may mắn, hắn đã cẩn thận, tốn một chút thời gian rồi mới đến đây. Cung mạnh nỏ cứng, thật sự là cao thủ thần khí.

-Bảo vệ nỏ thủ, tiếp tục bắn!

Nhị đương gia lớn tiếng hạ lệnh, đám sơn tặc lớn tiếng xông lên. Nỏ thủ vội vàng đổi tên. Nỏ mạnh ở chỗ rất dễ dùng nhưng tốc độ lại không bằng cung cho nên rất dễ bị thương. Chỉ có thể chỉ huy như vậy mới phát ra lực sát thương lớn nhất.

-Hoành tảo thiên quân!

Lý Thanh Sơn cam tâm tình nguyện là bia đỡ, đợi lúc sơn tặc tiến vào đông nhất, sử dụng Bá Vương thương pháp, thương thế cuộn cuộn, cuốn theo mười mấy tên sơn tặc vào nhưng hắc long nuốt mồi, sau đó phun ra một đồng tử thi.

Chỉ bằng mấy người này, sao có thể cản được hắn.

Một nỏ thủ còn chưa kịp kéo dây cung, đã bị đại thương xuyên thủng, cơ thể nặng đến hơn một trăm cân bị hất bay lên, rơi xuống, đụng chết một nỏ thủ khác.

Lý Thanh Sơn người và thương hợp nhất, ở trong đám người tả xung hữu đột, chỉ công không thủ, đao kiếm đánh lên người lập tức bị thiết giáp đánh bay, không thể gây thương tổn cho hắn. Mà đại thương của hắn chỉ cần khua một cái là có thể đâm thủng bụng, rách ngực, chỉ có chết chứ không thể sống.

Trong chốc lát hắn đã đánh chết mấy chục tên sơn tặc, nỏ thủ cũng bị đánh chết phân nửa. Hắn đứng giữa bầy sơn tặc, trên thiết giáp dính theo hơn mười tên nỏ, máu tươi đầy người, ngập tràn khí thế sát phạt. Sự can đảm của bọn sơn tặc dần dần vỡ vụn.

Một tên sơn tặc muốn đánh lên từ phía sau lưng, bị hắn quay đầu trừng mắt, hồng quang ánh lên, còn chưa động thủ, sơn tặc kia đã bị dọa đến ngất xỉu.

Hùng Hưởng Vô đau lòng giận dữ, lần này cho dù có thắng cũng phải hao tổn không ít nguyên khí. Các đương gia khác mặt mũi cũng rất khó coi. Lý Thanh Sơn này võ công quá cao cường, vượt xa rất nhiều so với tưởng tượng của bọn họ.

Nhị đương gia nói:

-Đại đương gia không cần nóng lòng! Tên Lý Thanh Sơn này vác theo đại thương thiết giáp, nhìn có vẻ uy lực vô cùng nhưng phải gánh thêm hàng trăm cân, ngay cả võ công cao hơn nữa cũng không cầm cự được lâu dài. Chúng ta chỉ cần đợi cho hắn mệt rồi mới xuất thủ. Các thuộc hạ mất đi, sau này chiêu mộ lại là được.

Cao thủ giao đấu, rất ít khi có cái gì gọi là ‘đại chiến ba ngày ba đêm’, thậm chí vượt qua thời gian một chum trà cũng đã rất ít. Kéo dài thời gian sẽ sinh ra sơ hở, vì vậy các cao thủ thường đem thực lực của mình bộc phát, đánh nhanh thắng nhanh, áp chế đối phương.

Hùng Hưởng Võ quyết định chờ đợi. Cho dù là y, nếu phải liên tiếp kéo mấy chục lần Liệt Thạch cung, lại vác thêm đám binh khí, trang bị công kình đó cũng không thể duy trì qua một giờ. Khi thể lực đã hao tổn, chỉ có thể để mặc cho người ta làm thịt. Chiến trận nguy hiểm chính là ở chỗ đó.

Nhưng, Lý Thanh Sơn chẳng những không mỏi mệt, ngược lại càng lúc đánh càng hăng. Hắn uống xong hồ lô Linh tửu kia, được tính lớn đến kinh người, ở trong cơ thể hắn hùng lực thiêu đốt. Nội lực không ngừng lưu chuyển, Bá Vương thương trên tay như hư ảnh, thương động theo người, chém giết không ngừng, cả người đầm máu. Hắn lại tu luyện ‘Ngư Ma Đại Lực quyền’, không phải là loại mà võ công người thường có thể so sánh, đây không phải luyện nội lực mà là luyện sức chịu đựng.

Mất thấy đám sơn tặc chết ngày càng nhiều, thì thể ngổn ngang, Nhị đương gia toát mồ hôi lạnh:

- Chuyện gì thế này?

Tuyết rơi ngày càng nhiều, ngày càng lớn, gần bằng chiếc lông ngỗng, phủ trắng cả mặt đất, bao trùm cả vùng thiên sơn.

Rơi xuống chỗ Lý Thanh Sơn, lập tức bị phong thương mạnh mẽ quét đi. Một sơn tặc bị đánh bay, rơi trên mặt đất, quét đi một tầng tuyết trắng rồi nhuộm thành màu đỏ máu. Đám sơn tặc còn lại cũng không còn sót chút khí thế hùng hãn nào, kinh hoàng lùi về phía sau. Lý Thanh Sơn cầm đại thương trong tay, nói:

- Tuyết thật lớn!

Hùng Hưởng Võ quả quyết ra lệnh:

- Động thủ!

Y cùng các đương gia khác đồng loạt phi thân xuống. Bọn sơn tặc nhất thời lấy lại tinh thần chiến đấu.

Thất đương gia nện một chùy xuống mặt đất, gào thét vang dội, uy thế mạnh bạo. Gã mạnh mẽ trời sinh, nhưng lại hơi ngốc nghếch.

Nhị đương gia nói:

- Không thể độ cứng rắn cùng hắn!

- Tới đây!

Lý Thanh Sơn xuất chiêu ‘Bá Vương Giang Đỉnh’, xoay ngang Bá Vương thương.

‘Oanh’, một tiếng vang thật lớn, thương chùy va chạm, thiết chùy bay ngược lại, nện lên đầu Thất đương gia, dịch não bắn ra ngoài.

Nhân cơ hội đó, Tứ đương gia rút ra ba cây roi, vút vào bên sườn Lý Thanh Sơn, Ngũ đương gia phi một thanh quý đầu đao từ sau lưng Lý Thanh Sơn, Nhị đương gia lại dùng một ám khí giấu trong chiết quạt, ám độc bắn về sau ót không được phòng bị của hắn.

Nguy hiểm nhất vẫn là Hùng Hưởng Võ, xuất quyền chưởng đánh vào mặt hắn.

Lý Thanh Sơn dựa vào ‘Ngư Ma Luyện Bì’ cùng với thiết giáp, ngay cả nếu có thể ngăn cản những công kích này, thì vẫn phải chịu hợp lực cùng đánh tới, sẽ khiến cho hắn khó chịu vô cùng. Thân người hắn trùng xuống, không cần thận liên ngã ra.

Hắn rút cuộc đã hiểu tại sao, khi hắn nói muốn san bằng Hắc Phong trại, một nhân vật giang hồ lão luyện như Lưu Hồng cũng phải thay đổi sắc mặt. Hắn đã từng nghĩ là không có gì hung hiểm, bây giờ mới thấy hung hiểm đến khó tưởng tượng.

- Ngư Ma Đạp Địa!

Hắn khê động thân hình, đem toàn bộ chân khí tập trung ở chân phải, nặng nề đạp xuống mặt đất. Trong phạm vi một trượng, phát ra một trận động đất nhỏ. Mặt đất nứt ra, chấn động truyền khắp bốn phương tám hướng.

Võ đạo vốn lấy lực từ thổ địa, chỉ cần chưa tu hành thành thần tiên, chân sẽ luôn chạm đất. Mấy đương gia tuy thể quyền như gió, nhưng chân lại luôn bám chặt mặt đất.

Lý Thanh Sơn một cước đạp xuống, bọn chúng lập tức thấy thân hình lay động, cảm thấy như có một cỗ chấn động dọc theo thân người, từ chân truyền lên trên, đầu cảm thấy choáng váng, chỉ trực ói máu, thể công trên tay cũng tán loạn vô lực, có trúng người Lý Thanh Sơn cũng chẳng hề gì. Chỉ duy có Hùng Hưởng Võ võ công cao nhất, chưởng xuất ra vẫn giữ nguyên uy thế.

Lý Thanh Sơn cười ha ha một tiếng, thân hình lui nhanh, tránh xa Hùng Hưởng Võ rồi đánh ra một chưởng lên người Tứ đương gia, đồng thời cảm thương đâm thẳng lồng ngực Hùng Hưởng Võ.

Tứ đương gia hét thảm một tiếng, xương cốt vỡ vụn, bay ra ngoài. Hùng Hướng Võ thu lại chưởng lực, tạm tránh đại thương như rồng uốn lượn của Lý Thanh Sơn.

Ngũ đương gia công lực yếu nhất, vẫn chưa lấy lại được hồn phách. Lý Thanh Sơn buông cán thương ra, hai tay bắt lấy đầu y, đập xuống đất. ‘Bộp’ một tiếng, nghe như tiếng dưa hấu nứt ra, dịch đỏ dịch tắng đều chảy ra ngoài. Hắn cầm lại Bá Vương thương, cầm ngang trước ngực, bày ra thế ‘Phách Giả Hoàn Lan’.

Trong nháy mắt, hấn phá vỡ thế công của Hắc Phong trại, còn giết bốn vị đương gia. Một cao thủ tam lưu, ở dưới tay hắn, tựa như một đứa trẻ yếu ớt, không chịu nổi một chưởng.

Đám sơn tặc còn lại ngậy ra như trứng phải Định Thân pháp, không nghĩ rằng sơn trại của bọn chúng lại yếu ớt đến như vậy, chẳng khác nào các thôn trang bọn chúng vẫn thường đi qua.

Tuyết rơi ngày càng nhiều. mặt đất bị huyết dịch nhuộm một màu đỏ tươi, sau đó lại bị tuyết trắng phủ lên, tạo thành cảnh tượng đỏ trắng loang lổ, vô cùng thảm thương.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Kim Cương Đại Lực phù

Lý Thanh Sơn tung một cước, đem thi thể dưới chân đá ra xa, nhẹ răng cười nói:

-Như thế này yên tĩnh hơn nhiều phải không? Đến đây đi, Hùng trại chủ! Ta sẽ cho ngươi thống khoái! Còn phía sau nữa, lên cả đi!

Nhị đương gia ăn mặc kiểu văn sĩ kia đã không còn nữa phần khí chất nho nhã, khăn trên đầu rơi xuống, cả người cũng ướt đầm một hội lạnh. Gã dựa vào khinh công không tệ, may mắn thoát khỏi chiêu thức của Lý Thanh Sơn, nhưng lá gan cũng bị hù dọa không ít. Bị Lý Thanh Sơn nhìn đến, gạt mình lùi về phía sau một bước.

-Trại chủ, ta không thể chết ở đây được. Mưu lược của ta không thể uổng phí!

Nói xong câu đó, Nhị đương gia xoay người bỏ chạy, dùng khinh công, nhún mấy cái đã tới trước cổng sơn trại. Những sơn tặc khác thấy vậy cũng giải tán, ò chạy ra khỏi sơn trại.

-Phế vật, đúng là một lũ phế vật!

Hùng Hướng Võ tức giận mắng to, nếu không có Lý Thanh Sơn ngăn cản, y nhất định sẽ đem đám phản đồ này giết sạch sẽ.

Thấy Nhị đương gia sắp chạy ra khỏi Hắc Phong trại, trong nháy mắt đó, một thanh đao lướt qua cổ họng y, phong đao xanh biếc.

Gã không có được thân thủ như Dương An Chi, hơn nữa tâm đang hoảng loạn, chỉ lo chạy trốn, không hề đề phòng tiểu đao đang phi trong bóng tối. Máu tươi phun trào, con ngươi tròn trĩnh, đến tận lúc chết cũng không biết mình chết trong tay ai.

Những sơn tặc khác đang chạy thực mạng, cũng sẽ có kết cục giống như y, thi thể xếp đầy ngoài cổng trại, tuyến biên giới của cái chết.

Hùng Hướng Võ không nhìn rõ trước cửa trại xảy ra chuyện gì, chỉ mơ hồ nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất, biết rằng những người đó lành ít dữ nhiều. Trong lòng run một cái:

-Ngươi đã làm gì?

Lý Thanh Sơn ung dung cười:

-Dĩ nhiên là giết các ngươi!

Tiểu An đang tu luyện ‘Chu Nhan Bạch Cốt đạo’, đã không còn sợ huyết khí. Nhưng vừa mới thăm sát nhiều như vậy, sát khí ngút trời, như có chiến trận, Tiểu An cũng chỉ có thể lượn lờ xung quanh không thể đến gần, cũng may vừa đúng có thể ẩn nấp, đánh lén.

Đám sơn tặc ở trong bóng tối chạy loạn, lại là con mồi béo bở nhất, không có cách nào đánh trả, một tên rồi lại một tên chui đầu vào chỗ chết.

Hùng Hướng Vũ tức giận nhìn cơ nghiệp bao nhiêu năm y đã gây dựng, vậy mà bị hủy đi chỉ trong chốc lát, bị hủy trong tay một tiểu tử. Cả sơn trại có bao nhiêu sơn tặc hung ác thành tính, giờ chỉ còn một mình y. Hắc Phong trại lớn là thế, bỗng chốc trở thành tử địa, chỉ còn lại âm thanh của gió tuyết.

Lý Thanh Sơn cầm đại thương lập tức nói:

-Đến đây đi!

Hùng Hướng Vũ nhìn chằm chằm Lý Thanh Sơn, cẩn thận đưa tay vào trong ngực, lấy ra một tấm phù màu sắc đã phai nhạt. Tấm phù này y có được rất tình cờ và cũng không dễ dàng gì, chính là vật có thể cứu tính mạng của y. Y vốn không nghĩ sẽ rơi vào tình thế như này nên vẫn chưa sử dụng, đã trì hoãn rất nhiều lần.

Lý Thanh Sơn vừa nhìn thấy tấm phù đang tỏa ra ánh quang sáng chói, trong lòng chợt chấn động. Mũi thương rung lên, chân khí bộc phát, xuất ra chiêu cuối cùng của Bá Vương thương, cũng là chiêu có uy lực mạnh nhất: ‘Độc Bá Thiên Hạ’, chưa từng có từ trước đến nay, xé toạc màn đêm, đâm thẳng tới.

Hùng Hướng Vũ cắn đầu lưỡi, phun chút huyết dịch lên lá bùa rồi dán lên lồng ngực. Một cỗ ánh quang chói sáng bao trùm cả cơ thể y. Y điên cuồng hét lên:

-Ta muốn giết ngươi !

‘Oành’, tiếng vàng sắt va chạm, Bá Vương thương bị một tấm phù màu vàng có ánh quang ngăn cản, không thể tiến thêm. Tiểu An vốn muốn xông lên giúp đỡ Lý Thanh Sơn, thế nhưng ánh quang màu vàng chiếu rọi, làm nó không thể bước tiếp.

Hùng Hướng Vũ bắt được mũi thương. Lý Thanh Sơn cảm thấy một lực đang truyền tới, không hề thua kém mình, suýt nữa không cầm được cán thương. Hắn lập tức vận lực, xuất ra chiêu ‘Ngư Ma Đạp Đè’, hai chân gấn chặt xuống đất, quyết không chịu lùi một bước.

Hai người cùng tung chiêu lực, mũi thương vốn chỉ to cỡ miệng chén té, bị ép thành một vòng tròn lớn.

Hai người từng bước thu hẹp khoảng cách. Năm bước.. ba bước... một bước.

Hùng Hướng Vũ bắt chợt gió bàn tay lên, chụp xuống đỉnh đầu Lý Thanh Sơn. Bàn tay của y lớn kinh người, tựa như bị tay một con gấu lớn, không phù hợp với kích thước cơ thể y, bây giờ lại được phủ thêm một tầng ánh quang, lại càng có vẻ to lớn.

Chiêu lực còn chưa đánh xuống, cuồng phong đã gào thét kéo tới, ép cho Lý Thanh Sơn không thể thở nổi, buộc Bá Vương thương, lui nhanh về phía sau. Chiêu lực đánh đến, một thân thiết giáp dày cộm liền bị đập vỡ. Trước ngực dấy lên một trận đau đớn kịch liệt, so với đao kiếm lại càng lợi hại hơn.

Hùng Hướng Vũ hình như là không khống chế được công lực của mình, vũ xuống mặt đất, phát ra một tiếng vang thật lớn. Mặt đất thật lún xuống rất sâu, thanh thế hơn cả Ngư Ma Đạp Đè của Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn không nhịn được, thốt lên hỏi:

-Đây là cái gì?

Hùng Hướng Vũ không thèm giải thích, quát lên:

-Là mồ chôn của ngươi!

-Kim Cang Đại Lực phù, dùng như có kim cương hộ thể, sức mạnh lớn vô cùng!

Thanh Ngưu không biết từ đâu chui ra, nhàn nhạt giải thích.

Một con trâu biết nói! Hùng Hướng Vũ thoáng kinh ngạc.

-Ngưu ca, sao huynh lại tới đây?

Thanh Ngưu nói:

-Mau mau giết hắn đi. Còn nhiều chuyện quan trọng phải làm!

-Được!

Lý Thanh Sơn xé mấy mảnh thiết giáp còn sót trên người xuống, sai bước về phía Hùng Hướng Vũ:

-Kim cương hộ thể cái gì chứ, xem ta đánh nát cái vỏ rùa của ngươi đây!

Hùng Hướng Vũ giờ bàn tay không hề đánh tới, thầm nghĩ ‘là ngươi tự tìm đến tử lộ đây’. Chân khí trong cơ thể Lý Thanh Sơn sôi trào kịch liệt, Ngưu Ma Đại Lực quyền cũng toàn lực đáng ra.

Quyền chưởng va chạm với nhau, tạo ra tiếng vang thật lớn. Lý Thanh Sơn ngã xuống bị bụi đất vùi lấp, cả xương cốt cơ thể đau đớn rên rỉ, bắp thịt lại càng tê dại. Hắn lại không để ý, thét lên:

-Tiếp tục!

Rồi lại xuất ra một quyền.

Chưởng lực đánh tới, Lý Thanh Sơn lại bị vùi lấp thêm vài phần.

Hùng Hưởng Võ muốn đánh cho Lý Thanh Sơn thịt nát xương tan, nhưng Lý Thanh Sơn chẳng khác nào một khối sắt, dù có đánh đến mức nào cũng mặc, càng đánh càng hăng.

Quyền chưởng giao đấu hơn mười lần, bắp chân Lý Thanh Sơn đã ngập hoàn toàn trong đất, lỗ mũi rỉ ra máu tươi, nhưng vẻ mặt lại càng cương nghị.

Hùng Hưởng Võ cũng chỉ là muron ngoại lực, mặc dù lực rất lớn nhưng tốc độ lại không theo kịp, rốt cuộc lộ ra sơ hở. Lý Thanh Sơn không hề bỏ phí cơ hội mà đánh tới một quyền, nhưng lại bị linh quang kia phá giải.

-Vô dụng thôi, chưởng lực của người sẽ không làm gì được ta!

Hùng Hưởng Võ cười như điên dại.

-Để ta xem ngươi có thể ngăn được mấy quyền !

Lý Thanh Sơn không cho địch thủ nhân cơ hội nghỉ ngơi, chân khí bộc phát toàn lực, liên tiếp đánh ra mấy chục quyền.

Linh quang bị đánh liên tiếp, chấn động không ngừng, ánh sáng ngày càng nhạt. Hùng Hưởng Võ lui về phía sau, khóe miệng rỉ máu. Quả nhiên linh quang kia không thể hóa giải tất cả các quyền thế, cũng sẽ bị chấn thương.

Hùng Hưởng Võ bị đánh đến quỵ một chân xuống đất, không cam lòng, tức giận nói:

-Ngươi!

-Chết đi!

Lý Thanh Sơn rút Phi Long kiếm sau lưng ra, dòn tất cả chân khí vào đó. Thân kiếm sáng lên, toát ra kiếm khí, toàn lực chém xuống. Gặp phải linh quang, kiếm khí dừng lại rồi chót lút lướt nhanh xuống. Một cái đầu người rơi xuống, lăn lông lốc mấy vòng, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ kinh ngạc và sợ hãi.

Lý Thanh Sơn giờ kiếm nói:

-Hắc Phong trại chủ, đã rơi đầu tại đây. Hắc Phong trại đã bị diệt trừ!

Sau đó hắn liếc nhìn thân kiếm:

-Quả là kiếm tốt!

May là hắn không dùng thanh kiếm này từ đầu mà dùng quyền chưởng đấu với y. Nếu không, lúc đó linh quang chưa suy yếu, e rằng không những không hạ được Hùng Hưởng Võ mà còn làm hỏng một thanh bảo kiếm.

Mặc dù theo như lời Thanh Ngu nói, đây cũng không phải một món linh khí đặc biệt, nhưng ít nhất cũng nên thừa dịp sử dụng nhiều một chút.

-Ngu ca, huynh nói có chuyện quan trọng là chuyện gì?

Thanh Ngu đáp:

-Giúp tiểu quý này đem ‘Chu Nhan Bạch Cốt đạo’ sửa thành nhân dạng. Nhanh đi thôi, thi thể cũng đã mang tới rồi. Đừng lãng phí vật liệu tốt như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Bạch Cốt Nhập Thân

Lý Thanh Sơn nhớ ra, trước đây Thanh Ngu đã từng nói qua, tu luyện ‘Chu Nhan Bạch Cốt đạo’, dùng máu thú chỉ là biện pháp tạm thời, bắt đắc dĩ, đúng ra phải dùng máu người, hơn nữa còn phải là máu của người vừa mới chết, vẫn giữ được hơi ấm, huyết khí càng cường thịnh càng tốt.

Những sơn tặc này chính là nguồn nguyên liệu tốt mà Thanh Ngu nói. Mặc dù hắn không đồng ý nhưng cũng không quá quan tâm, đem thi thể của đám sơn tặc chất thành một núi nhỏ trên mặt đất. Khung cảnh vô cùng bi thảm, mùi máu tanh nồng nặc sộc vào mũi, ngay cả Lý Thanh Sơn hắn cũng cảm thấy có chút khiếp sợ, không khỏi tự hỏi mình, “Ta đã làm cái gì thế này?”

Nhưng hắn lập tức trấn định lại, đây chính là cái gọi là báo ứng. Đám sơn tặc này nếu không có kết cục như vậy thì mới chính là đạo trời bất công. Chỉ cần không thẹn với lương tâm thì làm bất cứ điều gì cũng sẽ không hề hối hận. Sau đó, theo lời Thanh Ngu chỉ đạo, hắn đem lọ sứ đựng bạch cốt của Tiểu An úp ngược trên núi thi thể.

Tiểu An hồi hộp, bay lượn xung quanh, cho đến khi nghe thấy Lý Thanh Sơn nói một tiếng ‘Đi đi!’ mới hóa thành một làn gió, nhập vào trong lọ sứ.

Núi thi thể bỗng rung động một cái, dòng huyết tinh vốn đang chảy xuôi, bỗng nhiên chuyển nghịch dòng, chảy về phía lọ sứ. Lọ sứ cũng rung động ngày càng kịch liệt, mùi huyết tinh cũng càng nhạt dần.

Một lúc lâu sau, chỉ nghe thấy ‘rắc rắc rắc rắc’, trên lọ sứ xuất hiện từng vết nứt, lộ ra từng tia hồng quang, hết như dòng mạch máu đông lại, chính là màu đỏ đó.

Lý Thanh Sơn cau mày, nín thở. Khung cảnh trước mắt chẳng khác nào một nghi thức của tà giáo, nếu như vậy, trong tình huống này sẽ phải có cái gì đó tựa như yêu ma xuất hiện.

‘Bang’ một tiếng, lọ sứ nổ tung, một bộ xương màu đỏ như máu ngồi ngay ngắn trên núi thi thể, trong hai hốc mắt có hai ngọn lửa đỏ đang rực cháy. Khung cảnh này rõ ràng là vô cùng kinh khủng, quý dị, nhưng bộ xương ngồi bất chေo, hai tay tạo thành hình chữ thập lại giống như một lão thiền sư đang tĩnh tọa, thậm chí còn có thể ngộ ra ý nghĩa của sự sống cái chết. Núi thi thể rừng rợn, kinh khủng kia tựa như đài sen để Đức Phật tĩnh tọa, mỗi một cánh tay trắng bạch thò ra lại giống như một cánh hoa sen, quý dị vô cùng.

Lý Thanh Sơn thử thăm dò, gọi một tiếng:

- Tiểu An?

Bộ xương nhỏ ngẩng đầu lên, ngọn lửa đỏ lay động, hóa thành một dải sáng màu đỏ, bay tới, tốc độ nhanh đến mức Lý Thanh Sơn cũng phải kinh hãi. Cái này so với khinh công tuyệt đỉnh của Dương An Chi còn nhanh hơn gấp bội. Theo bản năng, hắn giơ tay định tiếp đòn thậm chí là đánh trả, nhưng chợt ngừng lại, để mặc cho nó lao vào lồng ngực, sau đó đập bụm vào lồng ngực hắn một cái rồi từ từ tuột xuống. Lý Thanh Sơn dở khóc dở cười, chỉ biết nhìn Tiểu An ngã ngồi trên mặt đất, lác lư đầu, có lẽ là vì không thể khống chế được tốc độ.

Tiểu An đứng lên, ngược nhìn Lý Thanh Sơn. Từ trong con ngươi của hắn nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của mình, nó chợt ý thức được, mình đã không còn là một hồn ma nữa. Nó cúi đầu nhìn hai tay của mình đã có xương cốt, rồi lại nhìn cơ thể của mình, run lấy bầy, sau đó ngồi chồm hổm dưới đất, hai tay che mặt,

Mặc dù không phát ra âm thanh nào, nhưng Lý Thanh Sơn có cảm giác nó đang khóc. Khi còn là ma, ít nhất nó vẫn giữ được hình dáng con người. Bất kể kẻ người nào, khi bị biến thành bộ dạng kinh khủng người không ra người quỷ không ra quỷ này, đều khó có thể giữ được bình tĩnh, huống chi nó vẫn còn là một đứa trẻ.

Lý Thanh Sơn trong lòng đau xót, ý chí cứng rắn kiên định khi chém giết khi nãy bỗng mềm ra. Hắn xoa xoa mũi đã cay cay, sờ đầu Tiểu An:

- Nhóc bày ra bộ dáng gì thế, không đáng yêu chút nào. Trước kia chỉ có nhóc mới đụng được ta, ta không chạm vào nhóc được. Bây giờ xem như là công bằng rồi nhé.

Tiểu An ngẩng đầu lên, ngọn lửa trong hốc mắt sáng lên, đưa cánh tay lên nhẹ nhàng ôm Lý Thanh Sơn, tựa đầu lên ngực hắn. Lý Thanh Sơn cũng giang cánh tay, ôm chặt lấy nó.

Trong gió tuyết, bên cạnh núi thi thể, một thiếu niên và một bộ xương khô ôm chặt lấy nhau, nhẹ nhàng mà thấm thiết, tựa như tìm được trên cơ thể lạnh như băng của đối phương, một cảm giác ấm áp yên bình.

Thanh Ngu đứng một bên, lặng yên nhìn, trong mắt cũng không còn thần sắc đùa cợt thường ngày.

Tiểu An dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, tâm tính cũng thay đổi rất nhanh. Nó tò mò thử nghiệm thân thể mới của mình, đi lung tung trên đất một lúc, rồi nhặt thanh đao của một tên sơn tặc bị Thanh Sơn đánh bay khua loạn một hồi, hặc là tung người nhảy một cái, cao đến mấy trượng. Nhưng vì không kiểm soát được độ cao nên khó tránh được rơi bịch xuống đất.

Thanh Sơn hoảng sợ chạy đến, sợ đám xương cốt của nó sẽ bị ngã gãy nát ra. Nhưng, chỉ thấy nó nghiêng người đứng lên, gãi đầu, nhớ ra mình không còn là hồn ma, không thể bay lượn được nữa. Nó cũng không vì thế mà buồn, lại bắt đầu tung tăng chạy trong gió tuyết.

Lý Thanh Sơn lúc này mới yên lòng, khẽ mỉm cười. Có lẽ là vì tình cảm đối với Tiểu An, hắn không hề cảm thấy nó kinh khủng hay xấu xí. Một bộ xương khô làm đủ các loại động tác hồn giận của tiểu hài tử, không những không kỳ quái mà còn có chút khả ái. Tất nhiên, những người khác nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy.

Hắn quay đầu, hỏi Thanh Ngu:

- Chẳng lẽ Tiểu An cả đời đều như vậy?

Thanh Ngu đáp:

- Như vậy cũng không phải là không tốt. Biết bao người mong muốn, cầu xin thần thánh để được biến thành như vậy mà còn chẳng được ấy. Nhưng, chỉ có âm linh mới có thể tu luyện ra thực thể, người bình thường có muốn cũng không được. Mặc dù đây là pháp thuật của Ma đạo, nhưng lại không bị những quy định của Phật gia Đạo pháp khắc chế, hơn nữa tiến triển cũng rất nhanh, uy lực vô cùng lớn. Loại pháp thuật này nếu bị truyền ra ngoài, đảm bảo hiệu quả gấp hàng vạn lần so với Linh sâm trong người, dù là Phật đạo hay là yêu ma, tất cả đều muốn đoạt lấy.

Nếu được mời ăn một bữa ăn ngon, chẳng lẽ lại trách bát đĩa không đẹp? Lý Thanh Sơn cười khở, nói:

- Ta cũng biết, chỉ cần nghe qua đã thấy ‘Chu Nhan Bạch Cốt đạo’ mạnh hơn ‘Cửu Ngu Nhị Hồ lực’ nhiều.

Chẳng những tốc độ nhanh đến mức chính hắn cũng không thể phản ứng kịp, hơn nữa thực lực cũng phi thường. Hắn quay lưng nhìn Tiểu An đang cầm Đại Thiết chùy nặng đến một trăm mười cân của Thất đương gia khua loạn. Nhưng sau đó, vì tay quá nhỏ nên nó không giữ được chuôi chùy, thiết chùy bay ra đến mấy chục trượng, rơi xuống bức tường phía ngoài, làm bức tường ầm ầm sụp đổ. Bây giờ Tiểu An cũng có thể một mình kết liễu toàn bộ Hắc Phong trại, mà so với hắn còn có phần dễ dàng hơn.

Hơn nữa, Hắc Phong trại chủ không lấy được bức phù kia ở đâu, mà có thể chống đỡ được ‘Ngu lực’ của hắn. Một tên sơn tặc cũng có thể có được vật này, chứng tỏ nó cũng không phải là đồ quá quý giá gì. Thật là làm hắn phải hoài nghi uy lực của ‘Cửu Ngu Nhị Hồ lực’ này.

- Tiểu An đã hấp thụ máu tươi của hơn một trăm người, tất nhiên thực lực không thể kém. Mà nếu muốn khôi phục lại hình người, kỳ thật cũng không khó.

Thanh Ngu cười hắc hắc, chuyển đề tài, không đề ý tới những nghi ngờ của Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn cũng gạt chuyện của mình sang một bên, sốt sắng hỏi:

- Có thật không? Phải làm như thế nào?

Thanh Ngu nói:

- Đầu tiên phải tu luyện ‘Chu Nhan Bạch Cốt đạo’ tới trình độ nhất định, có thể biến hóa tần thông. Muốn biến thành hình dáng gì sẽ lập tức biến thành hình dáng đó.

Lý Thanh Sơn gật đầu một cái:

- Phật gia nói xương cốt hồng nhan, vốn là có lý do ẩn chứa trong nó. Nhưng, cái này chi sợ không thể làm được trong một sớm một chiều, hơn nữa cũng chỉ là ảo ảnh biến ra.

Thanh Ngu nói:

- Tất nhiên là còn có một con đường tắt. Dùng máu tim người tươi lên cơ thể nó, không bao lâu sau, máu thịt có thể sống lại, hóa thành thân thể thực sự.

Lý Thanh Sơn chấn động, nói:

- Cứ như vậy, Tiểu An không phải sẽ giống như được tái sinh sao?

- Không chết không nhất thiết phải là sống, không sống cũng chưa chắc đã là chết. Nhưng, nếu chỉ nhìn theo góc độ của người bình thường, cái này cũng không khác gì sống lại cả.

- Tốt rồi!

Lý Thanh Sơn cao hứng:

- Ngươi đừng vui mừng quá sớm. Việc này sẽ gây ra không ít phiền toái, cần ngươi giải quyết đây. Nhất thiết không thể để nó xuất hiện trước mắt người khác với bộ dạng này, cũng không được lưu lại dấu vết. Nếu bị bọn pháp sư trừ ma diệt quỷ tìm đến, cũng đừng trách ta không nhắc nhở trước.

Lý Thanh Sơn quả quyết nói:

- Yên tâm, ta không giết người vô tội bao giờ, mà giết những người có tội thì chẳng ai thương tiếc. Huống chi, người đáng chết cần diệt trừ, trên thế gian

này không thiếu.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Ngẫu nhiên được linh khí

Thanh Ngu cũng không nhiều lời nữa, đợi cho Lý Thanh Sơn quay người đi mới mở miệng nói:

- Lúc trở về ngươi có thể luyện thêm ‘Hồ Ma Luyện Cốt quyền’. Nếu chỉ luyện ngu không luyện hổ thì sẽ không thể coi là một thần thông hoàn chỉnh được.

Lý Thanh Sơn khựng người lại một chút nhưng cước bộ không vì thế mà dừng lại. Cho dù con đường này dẫn đến đâu, hắn chưa từng có ý nghĩ sẽ quay đầu lại. Là vì chính bản thân hắn, cũng là vì đưa bé trước mặt này.

Thanh Ngu dồn toàn lực chú ý, tập trung nhìn biểu hiện của Lý Thanh Sơn, dạy cho Tiểu An ‘Chu Nhan Bạch Cốt đạo’ cũng là để tiện cho Lý Thanh Sơn. Chẳng lẽ ‘Cửu Ngu Nhị Hồ lực’ mà nó dạy cho Lý Thanh Sơn, cũng chỉ là một loại thần thông vụng về bắt nhập lưu sao?

Lý Thanh Sơn ở Hắc Phong trại thu thập chiến lợi phẩm, Tiểu An cũng bước từng bước đi sau lưng hắn. Hắn tìm thấy một kho lương thực lớn, tất cả lương thực trong kho đều là cướp từ các thôn trang quanh vùng, để chuẩn bị ủa đông sắp tới. Không biết có bao nhiêu binh dân bách tính vì đồng lương thực này mà chết vì đói rét.

Sau đó, hắn còn tìm được một kho trang bị, chứa đầy đủ các loại tạp vật cùng với binh khí. Trong kho chủ yếu là thịt muối và rượu, binh khí cũng chỉ là các loại binh khí tầm thường, không thể so sánh với Phi Long kiếm trong tay hắn. Tìm đi tìm lại cũng không thấy bảo khố ở nơi nào, cuối cùng trong các phòng của đương gia hắn lại tìm được không ít bạc vàng, ngân phiếu.

Hắc Phong trại chiếm đóng ở Khánh Dương thành này nhiều năm, tích lũy được không biết bao nhiêu vàng bạc tài bảo, chắc chắn phải có cơ quan mật để cất giấu. May là có Tiểu An cẩn thận, phát hiện ra một cơ quan rất kín đáo trong phòng Hùng Hướng Võ, thận trọng xoay chuyển cơ quan, một cánh cửa bí mật hiện ra.

Sau cánh cửa đó, kim ngân khí, châu quang bảo khí tỏa ra mãnh liệt, làm người ta chói mắt. Một chiếc hộp gỗ đựng một xấp ngân phiếu, ước chừng phải trên vạn lượng, nhưng thứ trân quý nhất, chính là những bức phù mà hắn không biết gọi tên kia.

May là Lý Thanh Sơn cũng có chút hoa mắt, hắn tiện tay cầm một món đồ lên, ngấm cả nửa ngày mới hiện ra vẻ thần phục. Cả đời hắn cũng chưa từng nhìn qua nhiều vàng bạc tài bảo như vậy. Nhưng hắn đi tìm cả một vòng cũng không tìm thấy một bức phù nào khác. Lại nghĩ đến, nếu có thứ đồ tốt như vậy, chắc chắn Hùng Hướng Võ sẽ để bên người để làm đòn sát thủ, sẽ không để nó làm cảnh ở chỗ này, hắn không khỏi có chút tiếc nuối.

Tiểu An cũng không để ý đến những thứ châu báu kia mà đi tới một chiếc bình sứ lớn có đựng mấy bức vẽ. Nó lấy ra một bức vẽ để xem xét, không phải chỉ là xem cho vui mà là nghiêm túc quan sát. Chỉ có điều, vừa nhìn vào bức vẽ, nó đã thẳng tay vứt xuống, có lẽ là nhận ra đó là đồ giả.

Lý Thanh Sơn tiến về phía trước, nhìn những bức họa kia. Đầu là vẽ phong cảnh sơn thủy, chim chóc hoa lá, không thì là mấy bức thư pháp cổ quái, mười chữ có đến chín chữ không hiểu. Dù sao cũng có vẽ là đồ cổ, không có gì khác biệt lắm.

Hắn chợt nhớ ra, ở thế giới này mình cũng coi là mù chữ, ở trong sơn thôn cũng không có cơ hội học tập, cũng không cần học để làm gì. Sợ rằng mấy chữ này cũng không hiểu được bao nhiêu, nếu có cơ hội cần học thêm một chút. Nhưng trong lòng hắn lại vô cùng ngạc nhiên:

- Nhóc xem hiểu những thứ này?

Tiểu An gật đầu một cái. Mặc dù miệng không thể nói, nó hướng về phía Lý Thanh Sơn khua khoảng một hồi. Lý Thanh Sơn nhanh chóng hiểu ra, thì ra Tiểu An sau khi luyện ‘Chu Nhan Bạch Cốt đạo’, nhập vào xương cốt, bỗng nhớ ra rất nhiều thứ.

Lý Thanh Sơn nói:

- Xem ra chẳng mấy nhóc sẽ nhớ ra nhà mình ở đâu. Nhóc còn nhỏ tuổi mà đã biết thưởng thức thư họa, nhất định là con nhà học giả, nói không chừng không chỉ là nhà giàu sang bình thường.

Nghe Lý Thanh Sơn nói vậy, Tiểu An lại rất mơ hồ. Mặc dù nó ngây thơ đến mấy cũng hiểu, với dáng vẻ này của nó, ngay cả có nhớ ra, tìm được về đến nhà thì có thể gặp được người nhà sao?

Lý Thanh Sơn an ủi:

- Yên tâm đi, ta sẽ có cách. Nhóc sẽ nhanh chóng khôi phục được hình dáng, đảm bảo với các hài tử khác sẽ không có gì khác biệt.

Tiểu An lập tức trở nên vui mừng. Mặc dù căn bản nó không biết biện pháp mà Lý Thanh Sơn nói là gì, nhưng nó vẫn theo bản năng mà tin cậy hẳn.

Thanh Ngu đứng ngoài cửa nghe, trong lòng khẽ thở dài. Nào phải một nhà giàu sang bình thường, hồn phách của tiểu quỷ này đích thực là đã được thanh lọc, tăng cường sức chịu đựng. Nếu không sao có thể kiên trì luyện qua mấy pháp thuật ma quái mà không bị hồn bay phách tán, ngược lại sức lực còn có thể tăng cường.

Có lẽ Lý Thanh Sơn không biết nhưng Thanh Ngu lại rất rõ ràng. ‘Chu Nhan Bạch Cốt đạo’ yêu cầu tư chất thiên phú cao đến mức độ nào, vậy mà Tiểu An có thể thuận lợi nhập môn như vậy cũng là ngoài mong đợi. Cái này sợ rằng không chỉ là thiên tư mà chắc chắn đã được lĩnh được đạo pháp thông tuệ.

Tiểu An lại mở một bức vẽ ra, bên trong bỗng phát ra một tầng linh quang, át đi quang hoa của tất cả các châu báu trong phòng.

Lý Thanh Sơn có cảm giác trong lòng run lên, như có một kiếm khí hết sức bén nhọn đang đánh về phía hắn, so với khi đối mặt với Dương An Chi ở từ lâu kia, tuyệt đối không thua kém mà còn kinh khủng hơn gấp hàng chục lần. Theo bản năng, hắn nắm lấy Tiểu An, kéo nó ra sau lưng bảo hộ.

Bức vẽ rơi xuống nền đất, nhưng không có công kích đáng sợ nào phát ra như tưởng tượng. Tạm thời thờ ra, Lý Thanh Sơn nhặt bức vẽ lên, lại thấy không phải là một bức họa mà là một bức thư pháp, rồng bay phượng múa, hết sức lộn xộn, một chữ cũng không nhìn ra.

Nói đúng ra, cả bức thư pháp chẳng ra hình thù gì, giống như một bức ký họa linh tinh, nhưng lại mang một cái gì đó rất khí thế. Mỗi nét bút tựa như dấu vết của một tuyệt thế kiếm khách lưu lại trên tấm thạch bích, một loại tang thương khắc sâu trong đá, tháng năm cũng không thể nào xóa mờ.

Thanh Ngu nói:

- Tiểu tử ngươi vận khí cũng không tệ, lại tìm được một món linh khí chân chính!

- Linh khí!

Lý Thanh Sơn mừng rỡ, nghịch nghịch bức vẽ trong tay, lòng vui vẻ, sờ sờ đầu của Tiểu An một cái:

- Tiểu An thật giỏi!

Tiểu An thấy hắn cao hứng, cũng cúi đầu vui vẻ cười.

- Vật này phải làm thế nào?

- Ngươi truyền vào đó một chút chân khí thử xem.

Lý Thanh Sơn vừa trải qua một cuộc đại chiến ở Hắc Phong trại, chủ yếu vẫn dùng thân lực là chính, ngược lại chân khí không bị tổn hại bao nhiêu. Nhưng khi hắn đem chân khí truyền vào bức vẽ, chân khí trong người điên cuồng phát ra, bị hút vào trong bức vẽ.

Cho đến khi chân khí toàn thân hắn gần suy kiệt, bức vẽ mới sáng bừng lên, phát ra ánh sáng chói mắt. Một tia sáng bay ra, xẹt qua một cái rương đầy vàng bạc châu báu, đập vào bức tường đá của mật thất. Không hề có tiếng động lớn nào phát ra, sau đó, bảo rương bị chẻ làm đôi, tách ra hai bên.

Lý Thanh Sơn lúc này mới hồi phục tinh thần, tiến lên phía trước nhìn. Hắn chỉ thấy, bất luận là vàng bạc nguyên bảo gì ở trong rương, chỉ cần bị tia sáng kia quét qua đều bị chẻ làm đôi. Hắn lại đi đến chỗ tường đá, phát hiện trên tường đá dày cộm có một đường rất nhỏ nhưng khắc sâu vào trong tường.

- Đây mới là uy lực của linh khí!

Lý Thanh Sơn nuốt nước bọt. Đừng nói là ‘Ngu Ma Luyện Bỉ’ của hắn, cho dù là tờ Kim Cương Đại Lực phù kia của Hùng Hưởng Võ cũng tuyệt đối không thể ngăn nổi một chương này. Hơn nữa, hắn cảm thấy, có lẽ chân khí của mình chưa đủ, uy lực của linh khí này còn chưa phát huy được một phần mười. Nếu có thể đem mấy chục đường vẽ trong bức họa này phát huy cùng một lúc, không biết uy lực sẽ lớn đến mức nào!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Giết người phóng hỏa

Rốt cục Lý Thanh Sơn cũng hiểu vì sao Thanh Nguo chứng mất thanh đao linh quang bắn ra bốn phía kia, thậm chí Phi Long kiếm người thường coi như thần binh lợi khí cũng chẳng thêm ngó tới. Nếu so sánh chúng với linh khí chân chính, quả thực là hàng bất nhập lưu.

Nếu là Hùng Hưởng Vô dùng món linh khí này, vậy người chết hôm nay chính là hắn. Chỉ có điều người tập võ bình thường sao có thể thấy được linh quang, bức thư họa cổ này cũng không phải con gấu ngu si Hùng Hưởng Vô kia nhìn ra, mà là Nhị đương gia ăn mặc như văn sĩ thấy nó có phần bất phàm, nhưng bất phàm ở đâu thì lại không nói được.

Mà có thể nhìn ra sự bất phàm thì võ giả với nội lực bình thường cũng không cách nào sử dụng được linh khí, Hùng Hưởng Vô dùng phụ lục còn phải cần cần đầu lưỡi, sử dụng tâm huyết mới thúc giục được. Mà bức họa này khi cuộn lại, linh quang không lộ ra, do vậy mới tiện nghi cho Lý Thanh Sơn.

Thanh Nguo nói:

- Món linh khí này cũng không trọn vẹn, chẳng qua chỉ là một bộ phận mà thôi.

Lý Thanh Sơn nhìn lại, quả nhiên rất nhiều nét bút ở viền trang giấy bị gián đoạn, giống như bị người cắt đi.

Thanh Nguo với ánh mắt bất phàm nói tiếp:

- Món linh khí này cũng không giống cố ý luyện chế mà dường như là tiện tay vẽ ra, dung nhập kiếm khí kiếm thể vào trong đầu bút, kích phát kiếm khí. Nếu như người có tâm, nói không chừng còn có thể ngộ ra một bộ kiếm pháp từ trong đó. Hơn nữa linh khí bình thường một khi bị cắt sẽ bị phá hủy, người vẽ bức thư pháp này quả thực là có vài phần thủ đoạn.

Lý Thanh Sơn hiểu tính tình của Thanh Nguo, luôn ngạo mạn ngút trời, nó chịu nói có chút thủ đoạn đã là đánh giá có phần khó lường rồi. Hắn cẩn thận nhìn lại bức thư pháp này, muốn ngộ ra kiếm pháp ở trên.

Vốn tưởng Thạch Phá Thiên bằng vào mù chữ có thể hiểu được "Hiệp Khách hành" khiến quần hùng vô lâm đều mê hoặc, hắn cũng là người nửa mù chữ, hắn là cũng có chút ưu thế, nhưng là nhìn tới nhìn lui cũng không thu hoạch được gì, chỉ là càng nhìn càng cảm thấy có khí thế, vì vậy đành buông tha cho.

Tiểu An nhìn chăm chăm vào họa quyền, huyết điểm lập lòe bất định. Bỗng nhiên nó nhặt một họa trục trên mặt đất, bắt đầu múa may, họa trục mang theo tàn ảnh, phát ra từng tiếng xé gió, giống như trong tay Tiểu An không phải họa trục mà là một thanh bảo kiếm chân chính.

Tiểu Khô Lâu cảm họa trục nhảy múa cuồng loạn nhìn vô cùng quý dị, buồn cười. Nhưng trong mắt Lý Thanh Sơn lại mơ hồ nhìn thấy một vị kiếm hiệp phiêu dật, kiếm khí bắn tứ phương, không tự chủ được liền lâm bẩm:

- Mấy cái truyện kia đều là gạt người.

Cái gì mà mù chữ học võ nhanh, đúng là thôi mà!

Thanh Nguo liếc Lý Thanh Sơn, chắc chắn nói:

- Ngộ tính!

Lý Thanh Sơn tự nhận ngộ tính của mình không kém, luyện Nguo Ma Đại Lực quyền tiến cảnh thần tốc, còn từng được Thanh Nguo khen ngợi. Nếu như không phải vấn đề của mình, vậy chỉ có thể nói ngộ tính của Tiểu An thực sự quá nghịch thiên, đương nhiên có lẽ là cả nguyên nhân hiểu được bức thư pháp.

Tiểu An múa đến thức cuối cùng, dứt khoát thu kiếp, họa trục vỡ vụn, hóa thành bột mịn, sau đó nhìn về phía Lý Thanh Sơn, mặc dù không làm ra được biểu lộ gì, nhưng huyết điểm lập lòe rõ ràng biểu lộ tâm tình "mau khen ngợi ta đi!"

Lý Thanh Sơn sờ sờ đầu lâu của nó:

- Thực thông minh!

Tiểu An cao hứng vô cùng, thấy Lý Thanh Sơn có phần bị đã kích, viết lên lòng bàn tay của hắn:

- Ta dạy cho huynh!

Lý Thanh Sơn cười nói:

- Vậy cũng tốt, xem ra ta còn cần học rất nhiều thứ, chỉ có điều bây giờ là tìm nhà mới cho nhóc trước đã!

Trong những chiếc bình cổ kia, tìm được một chiếc hũ sứ, suy nghĩ một chút liền nói:

- Hình như quá nhỏ.

Tiểu An liền chia thành từng khúc xương cốt, ầm ầm tiến vào, khiến Lý Thanh Sơn hoảng sợ không thôi. Hắn nhìn vào trong hũ sứ, chỉ thấy đầu của Tiểu Khô Lâu, một đôi huyết điểm sáng ngời mà có thần đang nhìn hắn.

Được rồi, vốn tưởng rằng nuôi tiểu quỷ này đã là kỳ quái, hiện giờ xem ra sự kỳ quái này vượt xa tưởng tượng của hắn. Hắn nói:

- Ngủ ngon!

Sau đó đóng hũ sứ lại.

Lý Thanh Sơn xách hũ sứ, nhét ngân phiếu vào trong ngực, theo chỉ dẫn trên quyền trục đi ra, sau đó đóng mật thất này lại, cuối cùng tìm dầu hỏa, ngoại trừ kho lúa và kho hàng thì vẩy lên tất cả các doanh trại, châm lửa đốt sạch.

Xưa nay giết người và phóng hỏa luôn đi liền với nhau.

Ngay cả trong gió tuyết, thế lửa cũng nhanh chóng tỏa ra, chỉ trong giây lát đã xuất hiện một trận cháy lớn, chiếu rọi gương mặt Lý Thanh Sơn đỏ bừng.

Lý Thanh Sơn lại vẩy dầu lên núi xác, ai mà biết liệu những thi thể bị Tiểu An hấp thu tinh huyết liệu người khác có nhìn ra manh mối gì không, dứt khoát một mồi lửa đốt cháy tất cả là xong.

Trên đường núi, đội ngũ tiêu diệt sơn tặc trải qua một đêm hành quân khó khăn cuối cùng cũng tới gần Hắc Phong trại.

Khi Hoàng Bệnh Hồ cho rằng đã quá muộn thì phía chân trời bị ánh lửa nhuộm đỏ, trong lòng cả kinh:

- Chẳng nhẽ...

Lập tức y ra lệnh:

- Hành quân nhanh lên!

Vượt qua một triền núi, Hoàng Bệnh Hồ ngây người, Lưu Hồng cũng ngây người, thậm chí tất cả đoàn đội đều không nói lên lời.

Hắc Phong trại không ai địch nổi, hung danh hiển hách đang bị đốt cháy, tạo thành một biển lửa.

- Chẳng lẽ chỉ do một vị kia làm ra sao?

Trong lòng tất cả mọi người nổi lên nghi vấn.

Kinh ngạc qua đi, đội ngũ dùng tốc độ nhanh nhất lao xuống triền núi, đi tới trước Hắc Phong trại, do dự rồi xuyên qua cửa trại đã tan hoang, sau đó nhìn thấy cảnh tượng mà kiếp này họ tuyệt đối không quên.

Trong biển lửa, tuyết rơi bị máu tươi và ánh lửa nhuộm màu đỏ tươi, binh khí bị gãy cầm dày đặc, Lý Thanh Sơn ngồi ở trung tâm, phía sau là núi xác đang cháy rừng rực.

Bốn năm trăm người dừng lại, Hoàng Bệnh Hồ và Lưu Hồng cũng không ngoại lệ, trên người thiếu niên này tỏa ra khí thế khiến người ta không dám tới gần, tựa như Ma Thần.

Lý Thanh Sơn mở mắt:

- Các ngươi đã tới!

Hai ngọn lửa cháy bùng bùng trong đôi mắt thanh thuần khiến mọi người dường như cảm thấy ngọn lửa cháy kia đang thiêu cháy đáy lòng mình.

Không ai trả lời hắn!

Lý Thanh Sơn giết người phóng hỏa, lại thử dùng pháp khí khiến tinh lực thể lực và chân khí đều hao hết sạch, ngồi xuống cũng cảm thấy mệt mỏi hồi lâu, vì vậy nghỉ ngơi một hồi. Trong biển lửa này, chỗ nghỉ ngơi tốt nhất đương nhiên chính là mảnh đất trống này, bản thân hắn cũng không ngờ tới việc làm vô ý của mình lại tạo thành ấn tượng mạnh với người khác như vậy.

Đại Diệp Xuyên là người bình thường, ngược lại không nhận thức nhiều như Hoàng Bệnh Hồ và Lưu Hồng, tiến lên trước nói:

- Đây... đây là do ngươi làm?

Ánh mắt của y lại không dám nhìn vào núi xác sau lưng Lý Thanh Sơn, mùi vị thịt người nướng khiến y đầu vầng mắt hoa.

Lý Thanh Sơn gật đầu, đứng lên:

- Lý Thanh Sơn bình Hắc Phong trại, không phụ bách tính thôn Ngọa Ngưu, đại nhân, và lời hứa của chính mình!

Hoàng Bệnh Hồ và Luru Hồng lại chú ý tới những binh khí rơi trên mặt đất, từng thanh Kinh nổ, bọn họ hiểu được sự đáng sợ của thứ này!

Rốt cục là võ công gì khiến hắn có khí lực như vậy! Luru Hồng tự cho rằng mình không làm được như Lý Thanh Sơn, cho dù những sơn tặc kia đứng im không nhúc nhích, xếp hàng cho lão đánh thì lão cũng kiệt sức, huống chi bọn sơn tặc nắm trong tay đủ loại vũ khí, còn có cao thủ bên trong tọa trấn.

Luru Hồng nhìn vào hồ lô bên hông của Lý Thanh Sơn, cho rằng đã đoán được cái gì, nhưng khi va chạm với ánh mắt của đối phương thì vội vàng chuyển dời tầm nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Sát cơ bốn bề

-Cảm tạ các vị đã gấp rút tiếp viện!

Lý Thanh Sơn nhìn về phía Diệp Đại Xuyên, Hoàng Bệnh Hồ, Luru Hồng để gửi lời cảm ơn tới từng người, cho dù họ có tâm tư khác hay không thì trợ giúp vẫn là trợ giúp. Mà để báo đáp lại họ chính là kho lúa, kho đồ hàng hoá, và kho binh khí còn lại của Hắc Phong trại.

Về phần kho bảo kho kia vốn cực kỳ bí ẩn, nhưng sau khi bị lửa lớn thiêu đốt một hồi, thì cửa ngầm cũng đã cháy khét, như lại không có cách để đi vào, cũng chỉ có thể rời khỏi phế tích, tìm đúng vị trí, dùng cách cứng rắn mở ra.

Còn đại quân đi trừng phạt đám loạn tặc thì người người đều mặt mày hớn hở, thở phào nhẹ nhõm. Bọn họ vốn còn lo lắng trận này chắc phải liều mạng cùng đám sơn tặc ở núi Hắc Phong, nhưng bây giờ có thể không đánh mà thắng, lại không bị thương chút nào mà vẫn thu được chiến lợi phẩm, thực sự là quả tốt đẹp, trở lại còn có thể khoác lác với những người khác.

Diệp Đại Xuyên, Hoàng Bệnh Hồ, Luru Hồng và Lý Thanh Sơn đứng chung một chỗ, xem mọi người vận chuyển vật phẩm, mà thái độ của mấy người kia dường như để cho Lý Thanh Sơn dẫn đầu.

Lý Thanh Sơn ngoại trừ hồ lô rượu ở bên hông và Phi Long kiếm trên lưng như thường lệ, thì hiện tại hắn đã có thêm một lọ sứ và một bức tranh dạng cuộn trục.

Thứ chứa bên trong lọ sứ tất nhiên là Tiểu An, nó một hơi thu thập được nhiều máu huyết của bọn sơn tặc như vậy, cũng cần chút thời gian để tiêu hóa hấp thu. Còn cuộn tranh kia có phẩm chất linh khí là do hắn đạt được, bởi vì thư pháp ở trong đó, có thể phát kiếm khí, nên hắn đặt tên là Thảo Tự Kiếm Thư.

Hai món đồ này, tất nhiên sẽ dẫn tới sự chú ý của ba người, nhưng hắn không nói nên ba người bọn họ cũng không ai lên tiếng hỏi, cho dù đó là cái gì đi nữa, thì cũng là chiến lợi phẩm của hắn, chắc chắn sẽ không chia cho người khác.

Lý Thanh Sơn nói:

- Thương thế của Liệp đầu vẫn chưa khỏi, không cần gấp gáp như thế đâu!

Hoàng Bệnh Hồ nói:

- Yên tâm đi, ta xuống đao rất cẩn thận, sẽ không biến thành tàn tật đâu.

Lý Thanh Sơn ngẩng ra, sau đó cười to:

- Quả nhiên là người từng trải.

Lòng người phức tạp, bởi vì tình mà động, bởi vì lợi mà biến, trong thật có giả, trong giả có thật, ân oán thị phi, cho dù tính toán chi li cũng sẽ không biết rõ vì vậy không nên tính toán gì nhiều ệt, khi tương phùng thì nở nụ cười, mọi ân thù đều có thể giải quyết.

Hoàng Bệh Hổ cũng cười ha ha, rồi đột nhiên thu lại nụ cười:

-Chẳng qua điều khó xử vẫn còn ở phía sau!

Tiểu Hắc đi lên phía trước, tuổi tác của hai người cũng không chênh lệch bao nhiêu, nhưng hiện giờ gã lại thực đại lễ với hắn,

-Là ta có lỗi với ngươi.

Tình cảnh ngày hôm nay này, triệt triệt làm cho gã dễ chán động, người như vậy, nếu như trở thành kẻ địch của Lạc Mã trang thì sẽ không bỏ cỡ nào.

Lý Thanh Sơn vỗ bờ vai của gã, đi ra ngoài Hắc Phong trại:

-Trời cũng sắp sáng rồi!

Nơi chân trời đã dâng lên từng ráng hồng ở ngoài, phía đông đã tràn ngập ánh sáng sáng, lửa lớn cũng đã dần dần tắt.

Lý Thanh Sơn chợt dừng bước:

-Đúng rồi, Liệp đầu, cái tên Hồ Xuống Núi này là do huynh truyền ra ngoài sao?

-Có lẽ là thế?

Hoàng Bệnh Hồ không nghĩ hẳn sẽ nói tới vấn đề này.

Lý Thanh Sơn nói:

-Có thể sửa một chút được không?

Hoàng Bệnh Hồ ngần ra, sau đó cười khỏ, cái biệt danh này đã được lưu truyền trong miệng người giang hồ, chẳng qua đúng lúc y nghe được nên nói cho hẳn, nào có tư cách thay đổi.

Lý Thanh Sơn còn không biết, rất nhanh hẳn đã có một tên gọi mới.

Hắc Hồ, Hắc Hồ Lý Thanh Sơn.

Cuối cùng thì Diệp Đại Xuyên cũng không thể tìm được bảo khố của Hắc Phong trại, làm y cứ cảm thấy tiếc não ruột, nhưng trên mặt lại không có chút biến sắc, ánh mắt tình cờ bắt gặp ánh mắt của sư gia, đều có vẻ cực kì hưng phấn,

-Công lớn rồi, lập được công lớn rồi!

Mặc dù là Lý Thanh Sơn một mình gây nên chuyện này, nhưng Lý Thanh Sơn lại là bộ đầu dưới trướng y, nên khi việc này được báo lên trên thì không thể thiếu công lao của Huyện lệnh. Về mặt của y lúc này chắc là đang tưởng tượng đến việc em rể của mình sẽ ban thưởng ỉn như thế nào đây.

-Ha ha ha ha, mấy đời Tri huyện đều không thể bình định được Hắc Phong trại, thế mà lão tử vừa mới lên nhận chức đã có thể quét sạch bọn chúng.

Diệp Đại Xuyên cười ha ha rồi vỗ mạnh bả vai của Lý Thanh Sơn:

-Đương nhiên đây đều là công lao của Lý bộ đầu, ta nhất định sẽ dâng biểu lên Tri phủ đại nhân, cũng chính là em rể của ta, khen ngợi công lao của ngươi, để ngươi thăng quan phát tài, ha ha ha ha.

Lý bộ đầu? Lý Thanh Sơn giờ mới nhớ tới mình còn có cái chức vụ này, cười nói:

-Vậy thì đa tạ Diệp đại nhân đã cất nhắc.

-Không cần, không cần.

Đại quân xuất phát trở về thành, trong lúc rảnh rỗi Lý Thanh Sơn cũng dứt khoát đi theo đại quân chậm rãi tiến lên. Dọc theo đường đi, mọi người phát hiện hắn không hề đáng sợ giống như tưởng tượng, dần dần tụ tập với bộ đầu thiếu hiệp gọi là một đoàn.

Loại đãi ngộ này dường như chỉ dành cho những người anh hùng, khiến cho Lý Thanh Sơn chưa bao giờ trải qua cảm giác này cũng cảm thấy phi thường sáng khoái, so với việc làm người bình thường như kiếp trước, hay chỉ biết trốn tránh trong Ngọa Ngưu thôn, thì làm đàn ông là phải như thế. Hắn tuyệt

đôi sẽ không giả vờ rụt rè, giả dạng thành hình tượng đạm bạc không màng danh lợi, thật sự thì hắn đúng là không cần danh lợi, chỉ muốn rượu ngon thịt tốt, ôm người đẹp, tũn sắc tài vận, hay là các loại khoái lạc của chúng sinh hắn đều muốn hưởng.

Hoàng Bệnh Hồ cáo từ về Lạc Mã trang để lấy cho Lý Thanh Sơn một hồ rượu ngâm hổ cốt, Lý Thanh Sơn nói:

-Nếu có thể đưa nhân sâm tới đây, ta nguyện dùng giá cao để thu mua.

Giải quyết xong việc nơi đây việc, hắn có thể chính thức bắt đầu tu luyện Hồ Ma Luyện Cốt quyền rồi. Tuy rằng Thanh Ngu giữ kín như bưng, nhưng Lý Thanh Sơn cảm giác được bộ thần thông nhìn như rất bình thường, bên trong nhất định có điểm huyền diệu nào đó mà hắn không thể hiểu thấu đáo.

Hơn nữa cho dù này thật sự chỉ là một môn thần thông bình thường thì cũng không phải bất cứ bộ võ công nào cũng có khả năng so sánh, đối với hắn mà nói đó là điều cực kỳ trọng yếu. Mặc dù danh lợi của hắn bây giờ đang vô cùng tốt, nhưng hắn cũng không phải là người có tật ở hai mắt, đâu chỉ vì chút vui sướng mà đã quên mất chính mình đang ở nơi nào, phồn hoa trước mắt chẳng qua chỉ là yên tĩnh trước cơn giông bão mà thôi, sẽ có nhiều điều nguy hiểm hơn nữa chờ hắn ở phía trước, nếu không sớm chuẩn bị sẵn sàng, chắc chắn sẽ bị đánh bại.

Nhưng hắn không chỉ không cảm thấy sợ hãi, mà trái lại còn cảm thấy trở nên hưng phấn hơn, còn mong chờ cơn bão táp sắp đến sẽ mãnh liệt hơn một chút, đây chính là lựa chọn của hắn, vì vậy hắn sẽ luôn sẵn sàng đương đầu với mọi vật cản.

Tuy ban ngày có thể dễ dàng cất bước trên con đường, nhưng bởi vì mang theo một đồng lớn đồ quân nhu, nên không mau hơn nữa, mãi đến tận lúc chạng vạng tối, đại quân mới đến trước cửa thành Khánh Dương. Nhưng vừa đến đó đã nghe thấy vô số tiếng chiêng trống vang lên thấu trời từ bên trong thành.

Lý Thanh Sơn nói:

-Hôm nay là ngày lễ gì sao?

Lưu Hồng nói:

-Không, chắc là dân chúng đến hoan nghênh người, Tri huyện đại nhân đã phái người trở lại thông báo.

Quả nhiên, khi tiến vào thành, một luồng khí tức nhiệt liệt phả vào mặt mọi người, trong thời tiết giá rét màu đông, trên đường cái đã đầy áp người.

Biến cố trong thành Khánh Dương đêm qua đã làm tất cả mọi người khiếp sợ, đến khi trời sáng mà mọi người vẫn có chút mất tập trung, mãi đến khi tin tức truyền về, toàn thành sôi trào.

Lý Thanh Sơn khẽ mỉm cười, đón lấy đoàn người, nhưng đồng thời lại cảm giác được vài ánh mắt bất thiện ở bên rìa đường hay trà lâu, thầm nghĩ: “Đến thật nhanh!”

-Hừ, ếch ngồi đáy giếng, chỉ mới diệt được một cái sơn trại mà đã lên mặt như thế! Sư huynh, lúc nào chúng ta động thủ?

Ở trên trà lâu, một cô gái mặc áo lam, dung mạo bình thường nhưng ngạo khí ngút trời nói.

-Không vội, chờ một chút!

Sư huynh cô ta đang ngồi đối diện, tuổi tác cũng đã ngoài hơn ba mươi tuổi, dáng người cao gầy, mặt ngựa. Trên người gã không có vật dư thừa, mà mười ngón lại thon dài, có một chiếc túi nhỏ bên hông, trong con ngươi tinh quang thoáng hiện. Người từng trải vừa nhìn đã biết gã cũng là cao thủ nội lực thâm hậu có thiện nghệ về âm khí.

-Chúng ta vì tin tức đó mà cấp tốc đuổi đến đây, chờ khi tin tức lọt ra ngoài, sẽ có không biết bao nhiêu người đến đây đoạt đoạt, không bằng tiên hạ thủ vi cường

-Lấy sức một người diệt sạch hai trăm tên sơn tặc, ta tự nhận mình không làm được điều đó, thanh thế của con Hồ Xuống Núi này đang vượng, khó đối phó.

Nam tử mặt ngựa lớn lắc lắc cái đầu, bọn họ đến Khánh Dương thành này đúng là muốn kiếm chút tiện nghi.

-Loại đồn đại thái quá này sao huynh lại tin chứ, ta nhìn hấn bước đi công kênh, huyết Thái dương cũng bình thường, chẳng qua hấn cần cù khổ luyện, nhiều nhất cũng chỉ có thể xếp vào hàng cao thủ nhị lưu, tuyệt không thể đứng vào hàng nhất lưu. Chúng ta liên thủ, sử dụng ám khí thì chỉ qua một khắc, cái mạng nhỏ của hấn đã đi tong.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Hồ Ma Luyện Cốt

-Hành tẩu giang hồ vẫn nên cẩn thận một chút, thà rằng không chiếm được Linh sâm, cũng còn hơn là đặt mình vào nguy hiểm! Nơi này còn có những người khác, để bọn họ thăm dò thực hư mặt lần trước đã!

Nam tử mặt ngựa ân cần dạy bảo, nhưng cô gái mặc áo lam chỉ càng thêm khinh bỉ.

- Sư phụ nói rồi, ở bên ngoài muội phải nghe lời của ta!

Nam tử mặt ngựa cũng nổi giận, ngươi muốn đưa chết thì cứ việc, đừng kéo theo lão tử. Nếu ngươi không phải là con gái của sư phụ, ta đã sớm đã mặc xác ngươi rồi.

Giang hồ hung hiểm, phải biết tiết chế cảm xúc của mình, phải luôn cẩn thận, nếu không dù cho cướp được Linh sâm, chỉ sợ là đưa tới họa sát thân mà thôi. Nếu Lý Thanh Sơn là người thông minh thì hấn nên lập tức dâng Linh sâm ra bên ngoài, bằng không chắc chắn hấn phải chết, không, cho dù hấn có đưa Linh sâm ra ngoài, thì người tiếp nhận Linh sâm chắc chắn cũng sẽ giết người diệt khẩu để phòng ngừa tin tức bị tiết lộ, lại dẫn tới sự truy sát của mọi người.

Ánh mắt của nam tử mặt ngựa nhìn về phía Lý Thanh Sơn đang đứng trong đám người giống như nhìn một kẻ đã chết. Cho dù không chiếm được Linh sâm, thì việc một thiếu niên anh tài có vận may tốt như vậy bị giết chết, cũng coi như bớt đi một kẻ địch ở trong chốn giang hồ hung hiểm này, xem ra đây cũng là chuyện đáng mừng.

Trên tửu lâu, Lý Thanh Sơn đang kể lại chuyện kích đầu tối hôm qua ọi người nghe, hần ngồi ở ghế trên, tiếp nhận ánh mắt sợ hãi đám thân sĩ, hần uống từng chén rượu ngon. Đang uống đến một chén rượu, hần đột nhiên dừng lại, nhìn cái chén rượu đang đập dòn.

Theo động tác của hần, cả tửu lâu cũng yên tĩnh lại, một tên thân sĩ cẩn thận từng li từng tí một hỏi:

-Lý bộ đầu, làm sao vậy?

Lý Thanh Sơn nhàn nhạt nói:

-Rượu này có độc!

Nói rồi, tiện tay đem chén rượu gọi trên đất, nhất thời cả một đám khói trắng bốc lên, có thể thấy được độc tính thật mãnh liệt. Mà độc này lại vô sắc vô vị, nếu không phải hần đã mở ra linh mục, tính tình cẩn thận mới nhìn ra dị dạng trong rượu, không thì lúc này đã trúng độc.

Sắc mặt của tên thân sĩ kia trắng bệch, vừa nãy chính là gy thay Lý Thanh Sơn châm rượu, cuống quýt khua tay nói:

-Không phải ta!

Lý Thanh Sơn bỗng nhiên đứng dậy, thời điểm tên thân sĩ đang muốn kêu to cứu mạng, đã thấy Lý Thanh Sơn nhìn về phía một người hầu bàn:

-Là ngươi bỏ độc.

Đây gần như là trực giác của dã thú vô cùng mãnh cảm với sát khí và địch ý.

-Ta chưa từng thấy y, y không phải là hầu bàn nơi này.

Một tên thân sĩ nói.

Thần sắc của tên hầu bàn trở nên hoảng hốt, đang muốn lớn tiếng kêu oan, thì đã thấy một nắm đấm mãnh liệt đánh tới về phía gã. Quyền còn chưa tới, quyền phong đã đập vào mặt, khiến cho gã không thể hô hấp, cũng không thể tiếp tục ẩn giấu nữa, từ trong tay áo đã trượt ra một thanh đoản đao, đâm thẳng tới bụng dưới của Lý Thanh Sơn.

“Àm!”

Một tiếng trầm thấp vang, kèm theo âm thanh của xương cốt bị vỡ vụn, ngực của tên hầu bàn bị vỡ nát, thi thể bay ra khỏi tửu lâu, rơi trên đường cái, trong tay còn nắm thanh đao thật chặt, nhưng mà mũi đao đã bị uốn cong.

Lý Thanh Sơn dường như xem không có việc gì xảy, xoay người nói:

-Mọi người tiếp tục uống rượu!

Đối với hần số rượu vừa rồi ngay cả coi như là món khai vị cũng không được tính.

Nhưng còn có người nào uống được nữa!

Lý Thanh Sơn nói:

-Diệp đại nhân, chừng môn phái Long Môn Dương An Chi công nhiên đánh giết quan sai, hiện tại đang lẩn trốn, đã từng dán niêm yết truy nã gã chưa?

Diệp Đại Xuyên nói:

-Có có có, trong công văn ta gửi cho Tri phủ đại nhân, nhất định sẽ nhắc tới việc này.

-Phái Long Môn giống như một ổ trộm cướp, cũng không thể để nó tồn tại lâu, tại hạ thân làm bộ đây, nguyện dẹp yên phái Long Môn, bắt Dương An Chi trở về giam giữ, đại nhân nghĩ như thế nào?

Toàn bộ thân sĩ sợ hãi, Long Môn phái sợ là sắp phải bước theo gót chân của Hắc Phong trại rồi, cũng may là đa số bọn họ đã gọi con cháu bên trong đó về.

Diệp Đại Xuyên nhìn sắc trời nói:

-Hiện giờ có lẽ là đã quá muộn rồi đây?

Lý Thanh Sơn nói:

-Đa tạ đại nhân thương cảm, ta đi một chút tôi sẽ trở về ngay!

Nếu không thể tiếp tục uống rượu, vậy thì cần phải hoạt động một chút. Tất cả những kẻ cầm đầu ở Long Môn phái, hần tuyệt sẽ không bỏ qua, cũng sẽ

không cho kẻ địch có cơ hội nghỉ ngơi lấy sức.

Đồng chí Lôi Phong đã từng dạy thế này, đối xử với những người đồng chí thì phải ảm áp như mùa xuân, đối xử với kẻ địch thì lại phải tàn khốc vô tình như ngày đông lạnh lẽo.

Long Môn phải tọa lạc trên núi Long Môn cách thành Khê Dương mười dặm, Lý Thanh Sơn đi ra khỏi cửa thành, cũng không đi theo đường lớn. Hắn quyết định đi tắt để tới Long Môn, mà khi hắn mới vừa ra khỏi cửa thành, thì đã có hai bóng đen bay tới, nhưng không phải là đôi sư huynh muội kia.

Bọn họ vốn cũng đang ở phụ cận ở Khánh Dương thành, ngẫu nhiên nghe được tin tức Linh sâm từ miệng người trong giang hồ, tên hầu bàn hạ độc Lý Thanh Sơn, chính là đồng bạn của bọn họ. Bọn họ vẫn canh giữ ở dưới tửu lâu, chờ khi đầu độc được Lý Thanh Sơn, đoạt được linh sâm là sẽ lập tức chạy trốn thật xa, nếu thất bại, cả ba người sẽ đồng loạt ra tay.

Nhưng chờ mãi cũng chỉ thấy thi thể tên hầu bàn bị ném ra ngoài, mà ngay sau đó Lý Thanh Sơn cũng phóng ra từ cửa sổ, chạy thẳng ra ngoài thành. Bọn họ nhìn nhau,

-Hắn muốn chạy trốn!

Nên lập tức đuổi theo.

Theo đường thẳng tắt thì khoảng cách từ thành Khê Dương tới Long Môn phải ước chừng mười dặm, nhưng dọc theo đường đi cần phải băng đèo vượt núi, nên trên thực tế cũng không phải chỉ có mười dặm. Lý Thanh Sơn nhanh chóng tiến lên, mỗi một bước đều lưu lại một cái dấu chân thật sâu, gặp phải gặp khó khăn cũng không dừng lại một bước.

Nhìn dáng chạy của hắn như thế, thì bị người ta đánh giá võ công kém cỏi cũng không phải là không có đạo lý, chỉ vì Ngưu Ma Đại Lực quyền luyện thể không luyện khí, nên căn bản không có công phu đề khí hay khinh thân gì gì đó, hắn cũng chỉ chạy bằng băng theo bản năng, cùng lắm là đem chân khí vận đến hai chân, để tốc độ trở nên mau hơn một chút mà thôi.

Nhưng vào giờ phút này, tình huống của hắn lại có chút đặc biệt, cột sống vận vẹo quỷ dị, đang chạy trốn không ngừng điều chỉnh thân hình, vòng eo như được mở rộng, sau gáy cũng đang không ngừng vận vẹo, còn thở ra từng ngụm từng ngụm khí nóng, trái tim nhảy lên như nổi trống, trên người có phủ một lớp sương trắng, chính là mồ hôi bốc hơi.

Đối với hắn khi chạy trốn thì không thể tốn chút sức lực nào, tuy gánh nặng thân thể càng lúc càng lớn, thế nhưng, bước chân lại càng lúc càng nhanh, mỗi một bước hạ xuống, đều cảm giác mềm mại hơn, thân thể vươn về phía trước như cánh cung, hai tay rũ xuống, nhìn như là một con dã thú hình người, chạy băng băng trong rừng, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Trong rừng chỉ một mảnh đen kịt, cây cối nhanh chóng tới gần, rồi lại cấp tốc bị bỏ về phía sau.

Đột nhiên, trước mắt xuất hiện một vách núi dựng đứng cao bốn, năm trượng. Nếu là hắn trước kia, nhất định sẽ phải dừng bước, nghĩ cách vượt qua nó, có thể là đi vòng qua, hoặc là leo lên.

Thế nhưng giờ khắc này, hắn không chỉ dừng lại mà còn gia tốc phóng về phía vách núi. Lúc vừa tới dưới đáy vách núi, thân thể hắn chùng xuống, đặt chân giẫm nhảy một cái, phóng người lên, hai tay duỗi về phía trước, nắm lấy hai khối nhám thạch nhô ra, lại tiếp tục phát lực, thoảng chốc đã nhảy lên trên đỉnh vách núi.

Toàn bộ động tác được thực hiện liền mạch, đơn giản giống như là một con mãnh hổ vượt đèo leo núi. Chiêu thức này chính là Hổ Ma Ba Sơn trong Hổ Ma Luyện Cốt quyền.

Thanh Ngưu đã đem Hổ Ma Luyện Cốt quyền truyền thụ cho Lý Thanh Sơn, hắn dọc theo đường trở về Khánh Dương thành vẫn luôn suy nghĩ tìm hiểu môn đạo ẩn ở trong đó. Có kinh nghiệm từ việc tập luyện Ngưu Ma Đại Lực quyền, khiến cho việc tìm hiểu Hổ Ma Luyện Cốt quyền dễ dàng hơn nhiều, hắn nhanh chóng nắm được pháp môn trong đó, lúc này chính là đang thí nghiệm để vận dụng vào thực tế. Trong chín thức của Hổ Ma Luyện Cốt, có ba thức cơ bản nhất là: "Hổ Ma Vận Tích", "Hổ Ma Thân Yêu", "Hổ Ma Bính Đầu". Đây là điều căn bản trong cách vận kinh của Hổ Ma Luyện Cốt Quyền, còn những chiêu thức khác đều phát triển từ đó.

Bầu giờ hắn mới hiểu được vì sao Thanh Ngưu lại muốn hắn sau khi luyện thành một ngưu lực mới có thể tu luyện bộ Hổ Ma Luyện Cốt quyền này, bởi vì gánh nặng đối với thân thể thực sự là quá lớn. Hắn chỉ vừa mới bắt đầu luyện Hổ Ma Luyện Cốt quyền, mà cảm giác thân thể dường như sắp bị nổ tung.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hồ Ma Đào Tâm

Nhưng gánh nặng thân thể lớn lên cũng không phải là chuyện xấu, mà ngược lại đó thì đó là chuyện tốt. Tuy Ngu Ma Đại Lực quyền rằng tạo ra sức mạnh siêu phàm, sức chịu đựng, năng lực phòng ngự đều tăng cao nhưng hắn vẫn thường cảm thấy có chút lằng phí.

Sức mạnh tuy lớn, nhưng nếu không có tốc độ đủ nhanh thì sẽ không đánh trúng đối phương, vì lẽ đó trong khoảng thời gian khi hắn đối phó Dương An Chi, vẫn luôn đặt mình vào nguy hiểm.

Sức chịu đựng mạnh, tất nhiên có thể giúp hắn chống đỡ trong khoảng thời gian lâu hơn, thế nhưng khi liều mạng tranh đấu, điều quan trọng nhất chính là tốc độ. Trong mỗi trận đấu tình thế luôn thay đổi trong nháy mắt, một đòn không trúng thì phải trốn xa ngàn dặm, nào có bao nhiêu người dám đại chiến ba ngày ba đêm cơ chứ.

Phòng ngự cường hãn chỉ có thể khi dễ một nắm đám cao thủ, thế nhưng nếu là bảo kiếm sắc bén, thì cái gọi là "Châm Trát Ngu Bi" của hắn không hẳn có thể chống đỡ được, hơn nữa chịu đòn thật sự không bằng đánh người.

Thế nhưng bộ Hồ Ma Luyện Cốt quyền này căn bản đã giải quyết được những vấn đề đó, nó làm cho hắn có thể đem toàn bộ sức mạnh trong cơ thể bộc phát ra trong nháy mắt, tốc độ cũng lập tức đột biến.

Ngoại trừ "Hồ Ma Ba Sơn", trong Hồ Ma Luyện Cốt quyền còn có hai thức áp dụng cho thân pháp là "Hồ Ma Dược Giản" và "Hồ Ma Hạ Sơn". Trong hai chiêu thức này đã bao hàm toàn bộ động tác cơ bản của thân pháp như tung người, dậm và bật nhảy, nhào tới trước, lùi về sau, giống hệt như khi mảnh hổ di chuyển trong rừng rậm, có thể nói là nhanh như gió.

Lý Thanh Sơn dừng bước, để cho nhịp tim đang đập loạn cào cào chậm rãi bình phục, nhắm mắt thể ngộ cảm giác vừa mới có, đồng thời, cũng là đang đợi.

Kinh công của hai cái bóng đen kia tính ra cũng không tệ, chỉ trong chốc lát sau đã đi ra khỏi rừng cây, dựa vào ánh tuyết sáng ngời, liếc mắt đã nhìn thấy Lý Thanh Sơn đang đứng trên sườn núi, đồng thời cảm giác được một luồng khí tức vừa hung mãnh vừa nguy hiểm.

Lý Thanh Sơn chấp tay trước ngực mà đứng:

-Hai tên cao thủ tam lưu cũng dám truy đuổi ta, thực sự là thật can đảm, nếu đến rồi, thì hãy để mạng ở lại đây đi!

Không đợi hai người đáp lời, trong nháy mắt hắn đã từ tĩnh chuyển sang động, cả người bỏ nhào xuống dưới.

-Hồ Ma Hạ Sơn!

-Hồ Xuống Núi Lý Thanh Sơn!

Hai người kia đồng thời nhớ tới biệt hiệu của Lý Thanh Sơn, cái ngoại hiệu này không chỉ Lý Thanh Sơn cảm thấy không êm tai, mà ngay cả bọn họ lúc mới nghe qua, cũng cảm thấy thật buồn cười, nhưng khi bóng đen ập đến đỉnh đầu, thì không ai cười nổi.

Bọn họ chỉ hận mấy cái tin đồn đại vớ vẩn làm họ dấy lên tham niệm, càng không nghĩ đến, tiểu tử Lý Thanh Sơn này vừa mới ra đời mà đã mạnh như vậy. Dương An Chi tiết lộ ra tin tức Linh sâm, cũng sẽ không nói mình đánh bài gièm pha, mà sự tích Lý Thanh Sơn một thân một mình đánh hạ Hắc Phong trại, thật sự là quá mức ly kỳ, vì lẽ đó nên bọn họ cũng không tin tưởng những lời đồn đại đó. Hơn nữa, bọn họ chỉ nhìn thấy Lý Thanh Sơn và hai cao thủ nổi danh, cùng với mấy trăm người đồng thời trở về thành.

Muốn chạy trốn, đã quá muộn.

-Hồ Ma Đào Tâm!

Lý Thanh Sơn hai tay tạo thành trảo, móc vào lồng ngực hai người, rồi thoáng dùng sức giật mạnh đã móc được hai trái tim màu đỏ tươi và vẫn còn đập thình thịch ra ngoài.

Ngoại trừ ba thức cơ bản "Hồ Ma Vận Tích", "Hồ Ma Thân Yêu", "Hồ Ma Bình Đầu" chỉ dạy cách vận dụng sức lực, thì ba thức "Hồ Ma Dược Giản", "Hồ Ma Ba Sơn", "Hồ Ma Hạ Sơn" lại dạy về cách theo tung thân thể. Trong Hồ Ma Luyện Cốt quyền còn có ba chiêu chuyên dùng để giết người, theo thứ tự là "Hồ Ma Đào Tâm", "Hồ Ma Tê Dương", "Hồ Ma Cuồng Khiếu". So với Ngu Ma Đại Lực quyền thì hung tàn hơn không chỉ mấy lần.

-Tiểu An, ra đây nào!

Lộ sứ mờ ra, Tiểu An từ bên trong phi ra ngoài, cả người nó là một màu máu phai nhạt, chỉ còn một tầng ửng đỏ, cơ bản đã khôi phục lại hình dạng bạch cốt khô lâu. Lý Thanh Sơn dùng sức nắm chặt, máu tươi nhỏ xuống, rơi vào trên đám xương trắng, trong nháy mắt đã thấm vào bên trong.

Đây chính là thứ được gọi huyết tâm của người sống, phương pháp tu luyện này tà ác đến mức tới cực điểm.

Nhưng Lý Thanh Sơn cũng không thể cảm thấy không thích chút nào, không chỉ bởi vì hai người kia ý muốn mưu hại hắn, có bị giết chết cũng đáng. Mà còn vì khi hắn ngửi mùi máu tanh nồng đượm, từ đáy lòng dâng lên một cỗ khoái ý và tàn nhẫn, sâu trong hai con mắt lóe lên màu hồng quang, càng ngày càng chói mắt.

Ở trong mắt phàm nhân, loài trâu vẫn là sinh vật tương đối đôn hậu ngoan ngoãn, tất nhiên chúng cũng có lúc nổi điên, nhưng cũng không cách nào bị được vói loài thú dữ chuyên môn săn giết mà sống như mãnh hổ, quyền pháp lấy tên của hai loại dã thú này, cũng giống như vậy.

Nếu như Ngưu Ma Đại Lực quyền chỉ tăng cường huyết tính trên người, thì bộ Hồ Ma Luyện Cốt quyền chính là hoàn toàn kích phát hung tính và sát tính trong lòng hân. Người hiểu chiến sẽ thiện chiến, người thiện sát thì sẽ hiểu sát, đó là lý lẽ thường tình nơi thế gian.

Lý Thanh Sơn dùng bàn tay nhuộm đầy máu tươi, sờ sờ Tiểu An đầu, ôn hòa nói:

-Đi ra hít chút không khí đi!

Tuy không biết tên Khô Lâu này rốt cuộc làm sao để thông khí, nhưng Tiểu An vẫn là hài lòng leo lên vai Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn lập tức chuyển thân rời đi, nhưng hân cũng không biết, sau khi hân rời đi không được bao lâu, thì lại có hai người tới chỗ này. Bọn họ đứng là nam tử mặt ngựa và cô gái mặc áo lam ở trên trà lâu, hai người dù sao cũng là người lân cận giang hồ đã lâu, không phải những vị công tử trong Long Môn phái có thể so sánh, thế nhưng khi cô gái mặc áo lam kia nhìn thấy cảnh tượng này sắc mặt bỗng nhiên tái nhợt.

-Hừ, Điều thị tam hung, ba tên phế vật này cũng dám có ý định chiếm lấy linh sâm sao? Sư huynh, hân ra khỏi thành là muốn đi xông vào Long Môn phái, đây là cơ hội tốt của chúng ta. Chờ đến lúc bọn chúng lưỡng bại câu thương, chúng ta sẽ làm chìm sẽ ở đằng sau, sau đó cướp Linh sâm rồi sẽ rời đi, ai cũng...

-Câm miệng!

Nam tử mặt ngựa ngồi xổm người xuống kiểm tra thi thể, nghe cô gái mặc áo lam nói như thế thì sắc mặt tái xanh cắt ngang lời,

-Đi, chúng ta bây giờ phải đi ngay lập tức, đi càng xa càng tốt!

Cô gái mặc áo lam kêu lên:

-Huynh nói cái gì?

-Điều thị Tam hung, tuy không được coi là nhân vật có bản lĩnh cao cường, nhưng bọn chúng cũng có chút công phu phòng thân. Tam hung lại am hiểu cách dùng độc, võ công của Nhất hung và Nhị hung cũng không tệ, bọn họ liên thủ, ta cũng phải phí chút sức lực. Thế nhưng dưới tình huống chúng có sự phòng bị, mà chỉ cần dùng một chiêu 'Hắc hổ đào tâm' mà đã có thể lấy mạng chúng chỉ trong tích tắc, tên Lý Thanh Sơn này, không phải là hạng người chúng ta có thể đối phó. Sự tình ở Hắc Phong trại, có thể là sự thật.

Nam tử mặt ngựa bình tĩnh nói, nhưng giọng nói lại có chút run run, y có thể tưởng tượng, nếu là bị chính mình ra tay, sẽ là như thế nào kết cục.

-Chúng ta vốn dùng ám khí để đánh lén, chẳng lẽ còn cùng hân chính diện so chiêu sao? Chỉ cần dựa vào khinh công kéo dài khoảng cách, tuyệt đối không có chuyện gì đáng ngại! Sư huynh, huynh thực sự là quá nhất gan, cầu giàu sang từ trong nguy hiểm, nếu đã nhận được tin tức của Linh sâm...

Cô gái mặc áo lam cứ lải nhải, khi nhắc đến Linh sâm, thì lập tức con mắt lại toả sáng.

"Bốp", tiếng bạt tai lạnh lạnh vang dội khắp nơi, cô gái mặc áo lam có chút khó mà tin nổi, bụng mặt của mình:

-Ngươi lại dám đánh ta?

Nam tử mặt ngựa nói:

-Ngươi muốn đi chết thì hãy đi một mình đi, đừng lôi kéo lão tử! Ngươi cứ việc trở lại nói cho sư phụ biết, xem sư phụ trách phạt ta, hay là khen ta!

Nói xong hất tay mà đi.

Cô gái mặc áo lam ngẩn ngơ trong chốc lát, cuối cùng vẫn đuổi theo:

-Sư huynh, sao huynh có thể làm như vậy!

Núi Long Môn cao nguy nga đứng sừng sững trên mặt đất, thế núi chót vót hiểm trở, ba mặt đều là vách đá cheo leo. Đặc biệt là mặt đông, giống như dùng một đao chém xuống, vách núi ấy trăm trượng, thẳng tắp từ trên xuống dưới, ngay cả viên hầu cũng khó có nơi để mượn lực mà leo trèo.

Nhưng lúc này, vách cheo leo tăm tối ở mặt đông, bỗng có ánh lửa lập loè khắp nơi.

Nhìn kỹ lại, thì còn có một cái bóng đen đang leo lên, mười ngón giống như thiết trảo đang nắm lấy những khối nhám thạch nhô ra ngoài để lấp được thấp sáng, người đó chính là Lý Thanh Sơn.

Chương 65: Lên cao nhìn ra xa

Sau khi Lý Thanh Sơn giết chết Diêu thị Tam hung, ở trong núi rừng dùng toàn lực lao đi, không gặp trở ngại chút nào, gặp sông thì vượt sông, gặp núi thì băng núi, đem Hồ Ma Luyện Cốt quyền vận dụng càng ngày càng thuần thục. Chưa tới một canh giờ hắn đã chạy tới vách cheo leo ở phía đông của núi Long Môn. Núi cao như lưỡi kiếm sắc bén dựng thẳng đứng ở trước mặt hắn, hắn cân nhắc một chút, rồi cả người gia tốc lao về phía vách cheo leo.

Đang ở giữa không trung cao hơn trăm trượng, kinh phong gào thét ở bên tai, nhưng hắn không thêm dè ý, con người như mũi kim, căng tròn thăm dò vách đá dựng đứng, tìm kiếm một khối nhám thạch nhô ra nào đó để có thể bắt tay, dù cho chỉ nhô ra cực nhỏ, cũng đủ để cho hắn mượn lực, mà đến chỗ nào không có nhám thạch nhô ra, thì hắn mạnh mẽ tung ra một trảo lên trên vách đá dựng đứng.

Nếu như coi vách đá cheo leo này là bình địa, thì đáng người hiện giờ của Lý Thanh Sơn lại giống như một con hổ lớn đang di chuyển trên đất bằng, tiêu sái như thường. Nhưng chỉ có hắn mới biết, chính mình giống như đang đứng trên lớp băng mỏng, có thể gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào, cho dù phạm phải sai lầm nhỏ nhỏ cũng đủ để hắn rơi từ trên cao xuống đất, lúc đó ngay cả xương cốt có cứng như sắt thép cũng sẽ bị tan xương nát thịt, so với hung hiểm khi xông vào Hắc Phong trại không kém chút nào.

Nhưng trong lòng hắn cũng không sợ, trái lại nhiệt huyết còn sục sôi, tình thế nguy hiểm ép hắn phải bộc lộ ra toàn bộ tiềm lực trong người. Thân thể, tinh thần, ý chí, khí thế đều đạt đến một đỉnh cao trước nay chưa từng có.

Hắn cuối cùng đã hiểu rõ, vì sao những nhà leo núi lại liều lĩnh đối mặt với nguy hiểm đến tính mạng để tìm kiếm lạc thú và tại sao lại có người yêu thích cực hạn của vận động. Dám khiêu chiến với gian nan hiểm trở, thành tựu của bọn họ vượt xa những người bình thường, đó vốn là nhiệt huyết và bản năng của nam nhi.

Bỏ qua những tín hiệu uể oải cơ thể không ngừng lan truyền đến, cũng không để ý tới xương khớp đã không chống đỡ nổi, hay gánh nặng của thân thể khi hoạt động, ngược lại tất cả điều đó mang đến một cảm giác linh hồn được phóng thích, giống như đang bay lượn.

Trước mắt bỗng nhiên xuất hiện một cái sơn cốc ngắn, hắn dốc sức nhảy lên, mãi đến khi nhìn thấy từng toà từng toà cung điện, mới bừng tỉnh, ý thức được, đây không phải là đoạn cốc, mà là đỉnh núi. Thế giới ở trong đầu của hắn một lần nữa chấn động, hắn nửa quỳ nửa đứng rơi lên trên vách đá, từ từ đứng lên nhìn xung quanh chỉ thấy dãy sơn như bày thú dữ.

Một cái thành Khánh Dương nho nhỏ, chỉ cần đưa thân vào trong đó, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đàn thú xé nát, đây không phải là thế giới mà người bình thường có thể sinh sống bình yên, nơi đây đầy rẫy hung hiểm không thể nào tưởng tượng được.

Sinh sống ở Ngọa Ngưu thôn hơn mười năm, hắn từng oán giận vô số lần, hoài niệm tới gian phòng thoải mái của kiếp trước, có thể ăn các loại đồ ăn, quay về với chiếc máy vi tính, có thể ung dung sống sót qua một ngày. Mặc dù sau khi Thanh Ngưu xuất hiện, đã khiến hắn nhận thức được sức mạnh của sự mạnh mẽ, nhưng trong lòng hắn vẫn luôn có chút do dự, đại khái là, hai loại sinh hoạt như thế, đến tốt cùng thì cái nào tốt hơn.

Mãi đến tận đêm nay, bỗng nhiên hắn mới có được đáp án chính xác, đem tia do dự cuối cùng vứt bỏ. Hắn mở hai tay ra, dường như muốn ôm lấy cả thế giới này:

-Đây mới là cuộc sống mà ta muốn, nơi này là thiên đường của các nhà mạo hiểm!

Gió lạnh thổi mạnh đến mức khiến quần áo Lý Thanh Sơn bay phấp phật. Ở trên vách đá này, mối liên hệ duy nhất cùng kiếp trước đã dây dưa với hắn mười lăm năm, giờ chẳng qua chỉ là giấc mộng xưa, cuối cùng cũng kết thúc.

Ta là Lý Thanh Sơn, Lý trong mộc tử, Thanh Sơn trong nhân sinh nơi nào không thanh sơn.

Tiểu An cũng ở bên trong lọ sứ bò ra ngoài, si ngốc nhìn Lý Thanh Sơn, tuy không biết suy nghĩ trong lòng hắn, nhưng dường như nó cảm nhận được ý chí ở trong lòng ngực hắn, trong lòng nó yên lặng nói:

-Cho dù huynh phải đi tới phương nào, ta cũng sẽ theo tới cùng!

Lý Thanh Sơn kiên quyết xoay người, nhìn về phía tập trung các lầu phòng cung điện, đó chính là vị trí của Long Môn phái.

Lúc này đã không còn sớm, nhưng ở bên trong Phi Long điện của Long Môn phái, đèn đuốc vẫn còn sáng trưng.

Chưởng môn Dương An Chi đang ngồi ở chính giữa, bên cạnh là Dương Tuấn, sắc mặt của gã tái nhợt, tỏ rõ vẻ oán độc. Trưởng lão và vớ đê tử nòng cốt trong môn phái, đều đang đứng ở hai bên, sắc mặt của mọi người đều trầm trọng, không có ai dám nói chuyện.

Lò lửa đỏ chót cũng không đốt nóng trái tim của bọn họ.

Hắc Phong trại bị Lý Thanh Sơn tiêu diệt, tin tức này dường như tảng đá lớn đặt ở trong ngực tất cả mọi người. Long Môn phái cũng coi như rất ỉnh, lúc chàng vạng tối Lý Thanh Sơn mới trở lại Khánh Dương thành, thế mà tin tức đã lập tức truyền đến Long Môn phái, không thể nói là không nhanh.

Dương Tuấn về mặt nhăn nhó gằm hét lên:

- Chuyện này không thể nào xảy ra, nhất định chỉ là tin đồn, trong vòng một ngày mà, Hắc Phong trại cũng không phải là giấy nát, sao có thể bị tiêu diệt được? !

- Tuấn nhi, đừng nói nữa, là Khánh Dương thành triệu tập đại quân, còn có Lưu Hồng và Hoàng Bệnh Hồ liên thủ, Hắc Phong trại bị diệt cũng chẳng có gì lạ, chỉ là không ngờ lại nhanh như vậy!

Dương An Chi không hổ là chủ môn của một phái, liếc mắt một cái mà đã biết được sự tình đại biến, và vẫn có thể duy trì một chút trấn định.

Một trưởng lão nói:

- Không nghĩ tới chuyện Lưu Hồng và Hoàng Bệnh Hồ lại liên thủ giúp tiểu tử kia, chủ môn sư huynh, hiện tại chúng ta phải làm sao? Rất nhiều thân sĩ đều đã gọi con cháu của bọn họ trở về.

- Cái gì mà giúp tiểu tử kia chứ, chỉ cần tài bảo của Hắc Phong trại, bọn họ đã nhất định không bỏ qua cho Long Môn phái, chuyện này quả thật là đại kiếp nạn trước nay chưa từng có của phái Long Môn!

Tuy Long Môn phái lập phái nhiều năm và trong giang hồ vẫn không được tính là đại phái, nhưng ở thành Khánh Dương cũng coi như có căn cơ rất sâu, võ công và quyền thế cấu kết, sức mạnh có thể coi như đủ để thống trị tuyệt đối. Nhưng lúc này bọn chúng lại giống như thẳng chột an nhàn làm vua xứ mù đột nhiên biết trong thiên hạ có mình có kẻ phản, tất nhiên sẽ có cảm giác ngày tận thế đang tới gần.

- Chủ môn sư huynh, ta đã nói qua tốt nhất là ràng buộc môn hạ đệ tử, không được làm xằng làm bậy, nếu chúng cứ sống như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ trêu chọc đến cường địch, rước lấy đại họa cho Long Môn phái chúng ta.

Mặc dù Hình đường trưởng lão đang nói chuyện với Dương An Chi, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Dương Tuấn. Trên mặt những người khác ít nhiều cũng nhiều có oán khí.

- Lão già, ngươi nói những nói cuội cái gì đó, lúc tên nhi tử ngu xuẩn của ngươi bị người tìm tới cửa, là ai ra chặn đầu cho y?

Dương Tuấn đột nhiên nổi giận, nếu như ngày thường, gã cũng không dám ăn nói kiêu như thế với trưởng bối, nhưng hôm nay đã bị mất đi võ công, thậm chí ngay cả Long Môn phái luôn che chở cho gã cũng có thể không bảo vệ nổi, tâm tư thất thường, cũng không còn kiêng kỵ gì nữa.

- Ngươi!

Hình đường trưởng lão đỏ mặt.

- Tất cả im miệng cho ta!

Tiếng thét của Dương An vang lên ong ong ở trong đại điện, một thân nội lực không thể khinh thường.

- Bây giờ là thời điểm để nội chiến sao? Bất luận quá khứ như thế nào, thì việc cấp bách bây giờ chính là ứng phó với cửa ải khó khăn ở trước mắt! Ta đã phái đệ tử bảo vệ sơn đạo, lấy việc đốt đuốc để truyền tin tức, nếu có người tấn công núi với quy mô lớn, tuyệt đối sẽ không giấu diếm được chúng ta. Nếu như thực sự không chống đỡ được, cũng chỉ có thể mang theo của cải, trốn theo mật đạo ở phía sau Tổ Sư đường, từ bỏ Long Môn núi, bảo tồn lực lượng.

Long Môn phái đến cùng vẫn là môn phái được truyền thừa mấy đời, ngoại trừ những công tử của mấy vị thân sĩ thì có không ít đệ tử trung thành luôn sẵn sàng dốc lực bảo vệ, chỉ là những đệ tử này không ngờ rằng, chủ môn của bọn họ đã có tính toán từ bỏ bọn họ.

Từ bỏ núi Long Môn? Người trong điện đều bị lời này làm cho chấn kinh, bọn họ cũng đã nghĩ tới khả năng xấu nhất này, nhưng khi đột nhiên nghe xong, vẫn không thể tiếp thu.

- Ta chỉ nói đây là dự định khi khả năng xấu nhất xảy ra, hơn nữa cũng chỉ là kế sách tạm thời! Ta đã gửi thư đến toàn bộ đồng đạo cả hai phe chính tà trong võ lâm, tin tức Linh sâm đã bị mọi người biết. Không cần mất thời gian dài, Khánh Dương thành sẽ chật ních người trong giang hồ, khi đó tiểu tử này chỉ còn một con đường chết, ngay cả Lưu Hồng và Hoàng Bệnh Hồ cũng có thể chết oan chết uổng. Chỉ cần chúng ta bảo tồn được lực lượng, không mất bao nhiêu lâu đã có thể quay trở lại đây.

- Dương chủ môn tính toán thật hay!

Lý Thanh Sơn vén rèm cửa lên, trên thân thể hắn còn mang theo gió lạnh hoa tuyết bước vào trong đại điện, ánh mắt như kiếm đâm thẳng vào người Dương An Chi:

- Vẫn đang còn sợ các ngươi chạy trốn, nhưng bây giờ đã có thể an tâm, ta có chết hay không, vẫn còn chưa biết được, nhưng ngươi thì chết chắc rồi.

Những lời này phảng phất coi người đang đứng trong đại điện này chỉ như những con cừu non đợi người làm thịt.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Thuấn sát Long Môn

ĐẠI THÁNH TRUYỆN

Q.1 - Chương 66: Thuấn sát Long Môn

Sắc mặt Dương An Chi thay đổi, lão vậy mà không chút nào phát hiện Lý Thanh Sơn đến. Lý Thanh Sơn nhắc chân cất bước đã không chút nào còn thấy nặng nề, mà nhẹ nhàng mềm mại không một tiếng động như loài mèo vậy.

Các trưởng lão cùng với các đệ tử khác buồn bực, không biết đây là ai a! Dương Tuấn quát:

- Lý Thanh Sơn!

Tất cả mọi người không hện mà cùng đứng dậy rút kiếm, hò hét bàn tán xôn xao :

-Đệ tử thù sơn làm ăn cái gì không biết?

-Làm sao mà ngươi tới được đây?

-Còn có ai! Tất cả đi ra cho ta!

-Các ngươi không cần biết ta như thế nào đến được đây, hôm nay cũng chỉ có một mình ta đến!

Lý Thanh Sơn nhìn quanh một lượt, thấy rất nhiều người mà mình không biết, nhân tiện nói:

-Hôm nay ta đến đây chỉ giết kẻ tội ác đầu đảng, những người còn lại có thể rời đi, thời gian là uống cạn một chén trà.

Hắn nghiêng người, tránh cửa điện phía sau ra nhưng đáp lại hắn lại là một mảnh rút kiếm xoàn xoạt, kiếm quang uy nghiêm đáng sợ lập lòe không ngừng.

Hình đường trưởng lão nói:

-Thực sự là Thiên đường có lối người không đi, Địa ngục không cửa người xông tới, đã thế còn dám một mình lên lên núi, chẳng nhẽ xem Long Môn phái ta dễ trêu chọc vậy sao?

Lão là người nắm giữ hình phạt, ở trong Long Môn phái cũng nổi danh lãnh khốc, nhìn Lý Thanh Sơn như là nhìn những đệ tử phạm tội trên tay lão.

- Giết hắn đi, hắn chính là kẻ thù lớn của Long Môn phái ta!

- Nếu không phải hắn thì Long Môn phái cũng không có ngày hôm nay, vậy mà hắn lại dám tới tận cửa.

- Không thể tha cho hắn, ta phải chém cụt tay chân của hắn.

Vốn là mọi người suốt chút nữa nội chiến, nhưng bởi vì “Kẻ cầm đầu” Lý Thanh Sơn xuất hiện mà lại đồng tâm hiệp lực, phải đem toàn bộ lửa giận trong lòng ngực trút lên người hắn, chỉ hận không thể mang ngàn đao phanh thây hắn, chém thành muôn mảnh.

Bọn chúng nghĩ rằng, Lý Thanh Sơn một mình đến đây chính là thịt đã trên thớt, mặc kệ cho bọn chúng xâu xé.

Chỉ có Dương An Chi không nói một lời, nắm thật chặt chuôi kiếm, cảm nhận sự biến hóa của Lý Thanh Sơn. Vốn dĩ Lý Thanh Sơn giống như một cây thiết bông, tuy vừa nhanh vừa mạnh nhưng lại thiếu hụt biến hóa và mũi nhọn. Nhưng Lý Thanh Sơn bây giờ giống như mũi nhọn đã được mài, lộ ra cực kỳ sắc bén, làm cho người ta phải liếc mắt.

Sắc mặt Lý Thanh Sơn bình tĩnh nói:

-Long Môn phái chính là cái Hắc Phong trại tiếp theo!

Đồng thời trong lòng hấn sát cơ lộ ra, sát khí cả người phun trào, ép thẳng vào tất cả mọi người của Long Môn phái.

Sát khí thật nặng!

Tất cả mọi người đều lạnh cả tim, giống như nhiệt độ trong điện đột nhiên bị giảm vài lần. Dương Tuấn bị phé võ công càng là thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Nhân cơ hội này Lý Thanh Sơn xuất ra “Hổ Ma Dược Giải”, lao thẳng đến một tên Long Môn đệ tử gần hấn nhất. Khoảng cách mười mấy bước chỉ trong chớp mắt, một trào “Hổ Ma Đào Tâm” chớp tới, giữa năm ngón tay mang theo tiếng không khí bị xé rách, chấn nhiếp tâm can kẻ khác.

Sư tử vô thỏ cũng phải dùng hết sức, tuyệt không ý vào ưu thế, nói nhảm với địch nhân.

Tên đệ tử kia không nghĩ tới Lý Thanh Sơn đột nhiên ra tay, trong lúc sợ hãi, một thân công lực đến một nửa cũng không sử dụng ra được, tro mắt nhìn tay Lý Thanh Sơn vỗ vào ngực, đem trái tim đâm máu móc ra, tiện tay ném đi.

Tiểu An tiến lên cầm trái tim trong tay, hấp thu tâm huyết trong đó, từ khi Lý Thanh Sơn cho biết mình có thể khôi phục thân thể máu thịt, nó dùng thần thánh thái độ đề tới làm chuyện này.

Hai ngọn lửa chớp động trong hốc mắt Tiểu An, nó nhìn mọi người bên trong cung điện, chỉ cần giết đám người này, mục tiêu của nó sẽ gần thêm một bước. Bất luận phải trả giá bao nhiêu, nó đều muốn lấy thân thể máu thịt xuất hiện trước mặt hấn.

Mọi người phía Long Môn phái, vốn là thời điểm Lý Thanh Sơn giết chết tên đệ tử kia đã phản ứng lại rồi nhưng đột nhiên khựng lại, sợ hãi nhìn một cảnh quỷ dị này. Dưới ánh nền chập chờn, một bộ khô lâu nâng trái tim người lên nuốt chửng, trong lòng họ chỉ hiện lên hai chữ:

-Yêu... Yêu ma!

Nếu Tiểu An đã không dùng năng lực ẩn nấp thì càng không cần phải ẩn giấu nữa. Lý Thanh Sơn rút ra tổ truyền bảo kiếm của Long Môn phái, Phi Long kiếm, cắm trên mặt đất:

-Từ lâu đã nghe danh kiếm thuật của Long Môn phái, Tiểu An, đến lãnh giáo một chút đi!

Tiểu An bỏ trái tim xuống, nắm lấy Phi Long kiếm. Thanh kiếm này đối với nó mà nói có chút quá to lớn nhưng nó nắm chặt chuôi kiếm, khí thế cả người biến đổi, chẳng khác nào một tuyệt thế kiếm khách. Mũi kiếm chỉ xéo, mỗi người Long Môn phái đều cảm giác mình đã bị bao phủ trong kiếm thế.

Sắc mặt trưởng lão Hình đường trắng bệch, cũng không còn tự tin như vừa rồi, thân là kiếm phái cho dù con người có như thế nào, đối với kiếm pháp vẫn là biết hàng đây.

Người lưu lại kiếm thế cùng kiếm ý trên họa trục là có thể vẽ ra linh khí, ngay cả Thanh Ngu cũng phải tán thưởng, cho dù Tiểu An chỉ lĩnh ngộ một phần kiếm pháp ở bên trong cũng vượt qua toàn bộ kiếm pháp của Long Môn môn phái hạng hai này.

Đá cẩm thạch dưới chân Lý Thanh Sơn bỗng nhiên vỡ vụn, thân hình của hấn đã biến mất tại chỗ, lại là một thức “Hổ Ma Dược Giải”, không thèm chú ý những người khác trong cung điện mà lao thẳng đến Long Môn phái chương môn Dương An.

Dương An Chi quát lớn một tiếng :

- Giết hấn đi!

Tiếng quát làm chấn tĩnh tất cả mọi người bên trong điện, bọn họ cũng là kiếm khách nhiều năm tập kiếm, cũng không thật sự sợ hãi. Biết đến trước mắt là thời điểm sống còn, hai mắt đỏ lên, dùng hết toàn lực, hơn mười đạo kiếm khí như cầu vòng đâm về phía người giữa không trung, khiến Lý Thanh Sơn không thể nào mượn lực.

Lý Thanh Sơn không tránh không né, thậm chí còn không thèm nhìn chút ít kiếm quang kia, con người co lại thành mũi kim, thô bạo như dã thú nhìn chăm chăm Dương An Chi.

Kiếm Dương An Chi rút cuộc cũng ra khỏi vỏ, không ngờ lại là một thanh bảo kiếm lóe ra linh quang, tuy rằng hơi kém so với Phi Long kiếm nhưng cũng có khả năng cắt kim đoạn ngọc. Thanh kiếm biến ảo ra bảy tầng kiếm ảnh, kéo ra bảy đóa kiếm hoa đánh về phía Lý Thanh Sơn. Cho dù kiếm khác đâm thì Lý Thanh Sơn cũng mặc kệ nhưng thanh kiếm này nhất định có thể lấy được tính mạng Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn đang muốn ra tay thì bỗng nhiên Tiểu An từ phía dưới lướt tới, Phi Long kiếm đồng dạng cũng biến ảo thành bảy tầng kiếm ảnh, kéo ra bảy đóa kiếm hoa, cùng đụng với kiếm Dương An phát ra liên tiếp tiếng “keng keng”.

Ở phía sau Tiểu An, một đám trưởng lão cùng đệ tử Long Môn cứng đờ như điêu khắc, duy trì động tác đâm về phía Lý Thanh Sơn, vết thương khủng bố ở cổ, ngực, mi, tâm của họ đồng thời phun mạnh máu tươi, ngã trên mặt đất.

Trong nháy mắt Lý Thanh Sơn ra tay, Tiểu An cầm Phi Long kiếm cũng đồng thời ra tay, phóng nhanh sát mặt đất xuyên qua đại điện. Thừa dịp tất cả

mọi người đều dốc sức công kích Lý Thanh Sơn lộ ra kẽ hở, thuận sát toàn bộ trưởng lão cùng đệ tử, sau đó lại đối đầu với kiếm của Dương An Chi.

Nó không phải tiểu hài tử mà là ma tu tu luyện thần thông ma đạo, Phi Long kiếm cũng không phải là đồ chơi mà là hung khí có thể lấy mạng người.

Lúc Chu Nhan Bạch Cốt Đạo của Tiểu An sơ thành, Lý Thanh Sơn nói đại khái một mình nó có thể san bằng cả Hắc Phong trại, mà khi nó lĩnh ngộ kiếm pháp trên linh khí, sử dụng lợi khí Phi Long kiếm thì mạnh đến mức đồ nào, ngày hôm nay hẳn mới nhìn thấy

- Tiểu quỷ này!

Mà vũ lực của hai người, dần dần cũng vượt qua cảnh giới cao thủ nhị lưu. Trong giang hồ, tại tuyệt đối vũ lực áp chế, số lượng có nhiều đi nữa thì cũng không dùng được.

“Choeng” một tiếng, bảo kiếm bị hất bay lên, ghim thẳng tại trên xà ngang đại điện. Dương An Chi bụng lấy miệng bị nứt ra nhanh chóng thối lui, sắc mặt tái nhợt không có một điểm hồng hào, đồng thời cũng không còn uy phong của chưong môn một phái:

- Ngươi là thứ gì?

Sức mạnh của Tiểu An, kẻ như lão sao lại có thể so sánh.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Phi kiếm ám sát

Trong mắt Dương An Chi, trong điện chỉ toàn thi thể, truyền thừa của Long Môn phái, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã đoạn tuyệt trong tay lão.

Ngày đó trong mắt lão, Lý Thanh Sơn chỉ là một kẻ yếu, đối phó với kẻ yếu không gọi là trêu chọc mà là bắt bí, chỉ là ngày hôm nay, ngược lại đối tượng bị bắt bí lại là lão.

So một chiêu kiếm với Tiểu An, vừa vặn lão tránh được một chiêu toàn lực của Lý Thanh Sơn, bởi vậy mà lão lại tìm được đường sống trong chỗ chết. Bằng không khi Lý Thanh Sơn thi triển chiêu thức ra, lão chắc chắn có thể nhìn thấy trái tim mình màu gì. Tiểu An thuận sát mười người lại đánh bay bảo kiếm của Dương An Chi cũng là nỗ lực hết đà, trong khoảnh thời gian ngắn cũng không thể đuổi kịp lão nữa.

- Cha, cứu... cứu con!

Dương Tuấn nhìn hai “Quái vật” gần trong gang tấc, cũng không còn hung hăng một chút nào, sợ hãi đưa tay cầu cứu Dương An Chi.

Dương An Chi không có chút nào dừng bước, giống như một làn khói xanh lướt về phía sau điện, nhi tử còn có thể sinh tiếp nhưng tính mạng chỉ có một, quả thực là trắng sữ chặt tay, cực kỳ tàn nhẫn.

Dương Tuấn lập tức tuyệt vọng, hai mắt nhắm lại chỉ thấy kinh phong đập tới nhưng lại không có cảm giác đau đớn gì, khi mở hai mắt ra chỉ thấy Lý Thanh Sơn cùng Tiểu An không hề thêm nhìn gã, lướt qua bên cạnh gã, đuổi sát theo Dương An Chi.

Kinh công của Dương An Chi rất inh, một khi để lão trốn xa, thì truy đuổi càng khó khăn.

Dương Tuấn đại nạn thoát được, không để ý quần áo trên người ướt đầm mồ hôi lạnh, lập tức di chuyển hai chân, chạy như điên ra ngoài, trong lòng không khỏi lẩm bẩm:

- Nhất định ta phải báo thù! Nhất định ta phải báo thù!

“Phốc!” Một cái xương tay xuyên qua cơ thể gã, Dương Tuấn không thể tin nhìn ngực mình, đi về phía trước mấy bước, rồi “rầm” một tiếng ngã trên mặt đất.

Hóa ra là Tiểu An thấy Dương Tuấn muốn chạy trốn, cánh tay trái vung lên một cái, xương cánh tay như ám khí bay ra, giết chết Dương Tuấn.

Xương cánh tay được rút ra, giống như bị một lực lượng vô hình dẫn dắt, bay về phía sau điện.

Phía sau đại điện đó là Tổ Sư đường của Long Môn phái, thờ phụng chân dung các đời chưong môn Long Môn phái. Vị chưong môn đầu tiên có chân

dung lớn nhất, tiếp cận một trượng, mặt trên vẽ một kiếm khách cao lớn, tay cầm Phi Long kiếm, thần sắc lãnh đạm quan sát toàn bộ Tổ Sư đường.

Nghe đồn khi y đi tới Khánh Dương thành, thấy đạo phi hoành hành tàn sát vô tội, lập tức một người một kiếm xông vào sào huyệt giết sạch đạo phi, người đời xưng “Phi Long kiếm khách”, cũng giống với danh tiếng Lý Thanh Sơn. Thân sĩ bách tính Khánh Dương thành đều mang ơn y, xin y lưu lại, y liền khai tông lập phái ở núi Long Môn, truyền thụ võ nghệ, ra ngày nay “Long Môn phái”

Chỉ là y lại không ngờ tới tình cảnh ngày hôm nay. Không, hay là nghĩ tới mặt đạo của Long Môn phái, nó được xây dựng dưới bức họa của y phía sau bàn thờ, chỉ cần chui vào lập tức có thể đi xuyên qua lòng núi và sẽ chạy thoát ở một cửa ra không người nào biết, đây chính là mục tiêu hiện tại của Dương An Chi.

Dương An Chi rất tự tin đối với khinh công của mình, bị phía sau tiếng gió đánh tới không ngừng, chỉ cần bị dính một chút thôi, lão sẽ có kết cục giống với những đệ tử, trưởng lão trên điện kia.

Không biết có phải hay không trong lúc sợ hãi mà tâm trí thất thường, lão vậy mà hét lớn :

-Tổ sư gia cứu mạng!

Lý Thanh Sơn đã sờ tới áo Dương An Chi nhưng lại thu tay lại, hấn lo lắng Dương An Chi như điên như dại hướng về một phía như vậy, chắc chắn sẽ có lá bài tẩy không tầm thường. Trước mắt, những điều mà hấn biết đến, những vật phẩm phạm trù thuộc về linh khí hay là những thủ đoạn phép thuật, ở cái thế thế giới này cũng không hiếm thấy.

Những thủ đoạn này có thể rất yếu, nhưng lại có thể rất mạnh, không cách nào dự đoán chính xác được.

Quả nhiên, lời nói Dương An Chi còn chưa dứt, một thanh tiểu kiếm được cưỡi bái trên bàn thờ bỗng nhiên lóe sáng mãnh liệt, như phi châm đâm về phía Lý Thanh Sơn.

Tuy rằng thanh tiểu kiếm này kim quang xán lạn nhưng vừa nhìn thì đã thấy chính là một thanh kiếm gỗ được sơn vàng, lúc này lại bùng nổ ra kiếm quang kinh người làm sáng trưng cả Tổ Sư điện đen kịt này, hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng.

Tuy kiếm còn ở xa mấy trượng nhưng Lý Thanh Sơn đã cảm thấy mi tâm mình đau đớn, hơn nữa lại sinh ra một cảm giác rằng chính là mặc cho hấn tránh né như thế nào, tuyệt đối không có cách nào tránh được chiêu kiếm này ám sát.

Trong lòng Dương An Chi buông lỏng, đây là bí mật bất truyền của các đời chủ Long Môn phái. Lúc tổ sư gia bọn họ tạ thế cũng không có để lại thi thể mà chỉ để lại một thanh tiểu kiếm, rất giống “Bình giải” của Đạo gia. Đồng thời tổ sư gia cũng từng dặn lại đại đệ tử, cũng chính là tổ tiên Dương An Chi, mỗi ngày đều phải cung phụng thanh kiếm này, không được lười biếng, một khi có cường địch xâm nhập thì có thể xin giúp đỡ, chắc chắn có thể chuyển nguy thành an, nhưng chỉ có thể sử dụng một lần.

Mặc dù Dương An Chi cũng cầu chúc mấy chục năm nhưng vốn dĩ lão cũng không tin tin đồn này. Lão cũng từng tra xét thanh tiểu kiếm này nhưng chẳng qua nó chỉ là một thanh kiếm gỗ bình thường, tùy tiện một thanh thiết kiếm cũng có thể chém đứt thành hai khúc.

Nhưng lão lại không dám không tin, cũng từng cân nhắc qua xem vận dụng như thế nào nhưng khi nghĩ tới Thiết Quyền môn và Lạc Mã trang liên hợp lại, đồng thời lại thêm binh mã mà Huyện lệnh tổ chức, một khi trăm nghìn người quy mô lớn tấn công lên núi, một thanh kiếm chỉ có thể sử dụng một lần, làm sao có thể mang đến tác dụng quyết định gì. Chỉ khi đến bước ngoặt sinh tử này, rốt cuộc lão cũng liều lĩnh sử dụng một lần, vậy mà thật sự thành công.

Lý Thanh Sơn cũng biết là không được ngành kháng trực tiếp, thân thể lảng không lộn một vòng ra ngoài. Thanh tiểu kiếm kia dường như có linh tính, trên không trung uốn lượn một cái, phát sinh một tiếng kêu to, “Vèo” một tiếng đã nhào về phía Lý Thanh Sơn. Lý Thanh Sơn cảm thấy mi tâm càng ngày càng đau, hấn khí phả vào mặt.

Bỗng nhiên một kiếm xuất ra, đâm vào thân tiểu kiếm, thì ra là Tiểu An đã ra tay giải vây cho Lý Thanh Sơn. Nhưng nó xuất ra một kiếm kia không chỉ không có chặt đứt thanh kiếm gỗ mà còn cảm thấy một luồng sức mạnh không lồ dọc theo thân kiếm truyền tới, Phi Long kiếm chém sắt như chém bùn bị vỡ vụn ra vô số mảnh bắn ra bốn phương tám hướng. Tiểu An cũng bị bay ra ngoài, đập vào trên cột trụ.

Ánh sáng trên tiểu kiếm hơi ảm đạm, dừng lại một chút lại đâm về phía Lý Thanh Sơn, dường như nếu không lấy tính mạng hấn thì không thể dừng lại.

Lý Thanh Sơn đã lùi tới góc điện, thừa dịp Tiểu An tranh thủ cơ hội cho hấn mà triển khai “Thảo Tự Kiếm Thư”, liều lĩnh rút chân khí vào.

Tại lúc ngàn cân treo sợi tóc này, một đạo “Phiết” sáng lên, kiếm quang bay lên đung thăng vào kim quang của tiểu kiếm.

Không có bất kỳ một âm thanh nổ vang nào được sinh ra, chỉ có một vòng linh quang trong điện khuếch tán, giống như bỗng nhiên bay lên một vầng mặt trời nhỏ.

Lý Thanh Sơn cảm thấy giống như sấm sét nổ trong tai, ong ong một mảnh, trong tai chảy ra một ít máu tươi.

Hào quang rất nhanh được tiêu tán, một vài bức chân dung chủ Long Môn phái hóa thành bột phấn bay đi, y phục trên người Lý Thanh Sơn cũng như vậy. Nhìn kỹ lại, trên vách tường cùng mặt đất lưu lại hàng ngàn hàng vạn vết kiếm nhỏ như lông trâu.

Tiểu kiếm bị phá nát phóng xuất ra hàng ngàn hàng vạn đạo kiếm khí, không hề có một tiếng động mà xuyên thấu toàn bộ bên trong cung điện.

Uy lực bậc này, ngay cả Lý Thanh Sơn cũng phải trợn mắt há hốc mồm, uy lực của phi kiếm để lại trong đầu hẳn một ấn tượng sâu sắc.

Dương An Chi vốn canh giữ ở cửa mật đạo, thấy ám sát bị thất bại, lập tức quay đầu chui vào trong mật đạo. Chi cần lão đi vào trong mật đạo, mở cơ quan thả xuống đá lớn hàng vạn cân đóng kín cửa mật đạo thì ai cũng đừng nghĩ đuổi theo lão.

Lý Thanh Sơn bị ép đến góc điện, Tiểu An bị đập vào trên cột cung điện, trong khoảng một thời gian ngắn, không ai có thể quản được lão, chỉ một lát nữa là lão có thể bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Bồng nhiên vắng lại

Dương An Chi mới bước ra một bước thì đã ngã ra ở giữa điện, toàn thân rung động, máu tươi ở từng lỗ chân lông chảy ra, trong một khoảng thời gian ngắn lão đã biến thành một cái hồ lô máu.

Những tia kiếm khí kia cũng không có phân biệt địch ta, Lý Thanh Sơn dựa vào chân khí hộ thể mới không có bị thương, mà Dương An Chi chỉ là tu hành nội lực, rất khác so với chân khí, hoàn toàn không thể ngăn cản kiếm quang.

Toàn bộ Tổ Sư điện cũng bắt đầu phát ra những tiếng “kéo kẹt”, bay là tả rất nhiều vụn gỗ, bị kiếm quang phá hủy toàn bộ kết cấu, mắt thấy lập tức muốn sụp đổ.

Hàng vạn cân đất đá cùng vụn gỗ đổ xuống, Lý Thanh Sơn cũng không dám bắt cản:

- Tiểu An, đi mau!

Sau đó nhắm hướng khác với Dương An Chi phóng đi.

Tổ Sư điện ầm ầm sụp đổ, âm thanh truyền ra ngoài hơn mười dặm, bụi bặm khuếch tán toàn bộ núi Long Môn, lập tức kinh động đến toàn bộ đệ tử thủ sơn Long Môn phái, nhao nhao hướng trên núi chạy đến.

Phía trước chính điện, bụi mù tung bay, thân ảnh Lý Thanh Sơn hiện ra, trong tay nắm một trái tim.

Tiểu An hồ thẹn cúi đầu xuống, nếu không phải là nó cậy mạnh kiếm đấu kiếm với Dương An Chi, căn bản sẽ không để ý có cơ hội chạy đến Tổ Sư điện, Lý Thanh Sơn cũng không cần phải gặp nguy hiểm như vậy.

Lý Thanh Sơn sờ sờ đầu Tiểu An:

- Không sao!

Dường như đó là phụ thân đối với hài tử sủng ái, huynh trưởng đối với đệ đệ yêu thương.

Tàn nhẫn cùng ôn nhu, hai loại khí chất hoàn toàn ngược nhau đồng thời hiện ra trên người hắn, mặc dù cực kỳ mâu thuẫn nhưng dường như xuất hiện trên người hắn lại là điều hiển nhiên vậy.

Dùng thủ pháp “Hỗ Mạc Đào Tâm” lấy mười mấy trái tim cao thủ Long Môn phái, sau khi Tiểu An thu nạp thì hóa điểm trong hốc mắt sáng sủa rất nhiều, bất kể là sức mạnh hay tốc độ đều gia tăng không ít, tiến cảnh cực nhanh, quả nhiên là không phụ danh tiếng thần thông.

Từ trên xà nhà, Lý Thanh Sơn gỡ xuống thanh linh khí bảo kiếm, nó hơi kém so với Phi Long kiếm nhưng lại nhỏ hơn rất nhiều, thích hợp hơn để Tiểu An sử dụng, phát huy ra uy lực của kiếm pháp.

Lý Thanh Sơn đi lại trong Long Môn phái tìm tòi một phen, tìm lấy một thân y phục mặc lên nhưng cũng không có thấy bảo khổ như Hắc Phong trại. Dù sao thì Long Môn phái cũng không có vô cơ mua kim ngân khí bốn nhiều như vậy, Hắc Phong trại tự thân cũng đã là sơn tặc, tang vật không tiện xuất thủ mới đều được lưu giữ trong bảo khổ.

Nhưng cũng tìm được mười mấy lọ thuốc, mặt trên có ghi chú, “Cửu Tham Ngọc Lộ hoàn”, “Lộc Thai Hoán Cốt hoàn”... Tuy rằng đó không phải là linh đan diệu dược của tiên gia nhưng những thứ đó cũng là Long Môn phái vì bồi dưỡng đệ tử mà bỏ ra giá tiền rất lớn cùng tâm lực để luyện chế ra. Mặc dù hiệu quả không bằng Linh sâm linh tửu nhưng cũng hơn hẳn sâm tửu bình thường, cũng coi như là thu hoạch khá phong phú.

Mà thu hoạch lớn nhất lại tìm được trên người Long Môn thiếu chủ Dương Tuấn kia, một sấp ngân phiếu đến mấy vạn lượng. Dương An Chi đã chuẩn bị tốt đường lui, toàn bộ tích trữ đều được lấy ra, do ái tử duy nhất của lão bảo quân, dùng đến khi nguy cấp nhưng không ngờ Lý Thanh Sơn đến nhanh như vậy, lại mạnh như vậy.

Đệ tử thủ sơn của Long Môn phái nhao nhao chạy tới thấy Tổ Sư diện sụp đổ, hai mặt nhìn nhau, trợn mắt há hốc mồm:

- Chuyện gì... chuyện gì thế này?

Bọn họ xông vào bên trong đại điện, lập tức bị cảnh tượng thê thảm trước mắt làm sợ ngây người, thi thể nằm ngổn ngang lộn xộn, ngực mỗi cái xác đều có một cái lỗ, chỉ có một thân ảnh dựa lưng về phía bọn họ đứng ở nơi đó.

Có đệ tử cả gan quát lên:

- Người là người nào!

Lý Thanh Sơn vỗ vỗ lộ sườn, trấn an Tiểu An bên trong có chút bạo động, xoay người nói:

- Ta chính là Lý Thanh Sơn, Long Môn phái đã diệt, bọn người ai đi đường này đi!

Nói xong liền nhanh chân đi ra hướng ngoài điện.

Hắc Phong sơn tặc tội ác tày trời, nhất định phải chém tận giết tuyệt, mà mọi người bên trong cung điện Long Môn phái này đã cùng hắn kết thành tử địch, muốn lấy tính mệnh của hắn, không thể bỏ qua. Nhưng những đệ tử bình thường của Long Môn phái này chỉ bị coi như là quân cờ bị bỏ để sử dụng, hắn cho dù muốn giúp Tiểu An sớm ngày khôi phục thân thể, cũng tuyệt đối không muốn giết bừa.

Đương nhiên nếu là những đệ tử này dám rút kiếm xông tới, hắn cũng sẽ không hạ thủ lưu tình. Kẻ dùng kiếm sẽ chết tại kiếm, người giết người cũng nên giác ngộ sẽ bị người giết.

Lý Thanh Sơn xuyên qua mười mấy đệ tử Long Môn phái, bọn họ không hẹn mà cùng nhường ra một lối đi.

Thời điểm Lý Thanh Sơn sắp đi đến cửa điện, có người “Vù” rút kiếm ra, điên cuồng hét lên nói:

- Ta giết ngươi!

Sau đó hướng về phía Lý Thanh Sơn phóng đi.

Lý Thanh Sơn ngoái đầu lại nhìn nhặt nhìn gã một chút, thân hình tên đệ tử kia cứng đờ, ánh mắt kia bao hàm sát khí phảng phất giống như lợi kiếm vậy, đâm vào trong lòng gã. Trường kiếm trong tay leng keng rơi trên mặt đất, gã quỳ trên mặt đất, nói:

- Ngươi không phải là người, yêu ma, là yêu ma!

Lý Thanh Sơn cũng không để trong lòng, đi ra ngoài điện hít một hơi thật sâu, vậy là giải quyết xong mối thù.

Bên trên cô phong, một đám Long Môn đệ tử run rẩy bay đi theo sau Lý Thanh Sơn, hắn đi đến chỗ vách đá cheo leo, thả người nhảy một cái, biến mất trong bóng tối.

Có đạo là “Lên núi dễ dàng, xuống núi khó”, so với khi leo lên núi cao, con đường mà Lý Thanh Sơn xuống núi thì càng thêm hung hiểm. Hắn sử dụng “Hô Ma Hạ Sơn”, toàn lực khống chế thân hình, thật cẩn thận sử dụng từng phần sức mạnh, dùng nhiều một phần hoặc ít đi một phần đều có thể có kết cục tan xương nát thịt.

Chẳng qua là có lần trước kinh nghiệm, hắn vẫn bình yên vô sự mà xuống núi. Hắn vận dụng “Hô Ma Luyện Cốt quyền” càng ngày càng thuần thục. Đang lúc Lý Thanh Sơn hăng hái thì cái bụng ừng ục lại hô to một trận, hắn cảm thấy con đoi bụng cồn cào kéo tới. Cho dù là đêm qua viễn trình bồn tập Hắc Phong trại cùng với đại chiến lâu như vậy cũng không có cảm giác đói bụng kinh khủng như vậy.

Hắn lại một đường lao nhanh trở lại Khánh Dương thành, chỉ thấy cửa thành lại đóng, hắn liền nhảy lên treo qua tường thành, trở lại tửu lâu.

Đền đuốc trên tửu lâu sáng trưng, tiệc rượu vẫn không có tàn đi. Tất cả mọi người không có tư vị phẩm trầu, cũng không có hứng thú nói chuyện phiếm, chỉ đợi tin tức Lý Thanh Sơn.

Bỗng nhiên Lý Thanh Sơn xuất hiện trước mặt mọi người, tất cả mọi người đều hoài nghi có phải hay không hắn không có tới Long Môn phái, bởi vì từ lúc hắn đi cũng mới một canh giờ, người bình thường muốn leo lên núi Long Môn cũng không đủ.

Tuy rằng Lý Thanh Sơn đã dùng tuyết tẩy vết máu trên người đi nhưng mùi máu tanh vẫn là đậm đặc đến không tản ra nổi.

Diệp Đại Xuyên nói: - Thanh Sơn!

Lý Thanh Sơn nói:

- Đại nhân an tọa, Long Môn phái đã diệt, Dương An Chi, Dương Tuấn cùng với một đám tặc phi đều đã bị tiêu diệt sạch, còn những tên đệ tử khác thì ta để bọn họ tự mình tàn đi.

Tất cả mọi người không hèn mà cùng hít một hơi khí lạnh, nếu không phải khiếp sợ uy danh Lý Thanh Sơn thì bọn họ đều muốn hoài nghi hẳn nói thật hay giả. Đây là dạng gì tốc độ, hẳn đi diệt Hắc Phong Trại cũng phải mất một ngày một đêm.

Diệp Đại Xuyên nói:

- Nhanh như vậy!

Lý Thanh Sơn gật đầu, mặc dù chỉ là một ngày thời gian, hẳn cũng đã trở nên mạnh mẽ hơn. Đầu tiên là Tiểu An luyện thành Chu Nhan Bạch Cốt đạo, trở thành cường viện, hẳn lại sơ tập Hồ Ma Luyện Cốt quyền, trên người sức mạnh được chuyển hóa thành lực sát thương.

Ở đây chỉ có một người ý thức được loại biến hóa này, đó là môn chủ Thiết Quyền môn Lưu Hồng. Lão cúi đầu xuống thật sâu, chỉ có như vậy mới có thể che giấu vẻ mặt khiếp sợ của mình. Hiện tại lão cảm giác được Lý Thanh Sơn đã là một thanh thần binh lợi khí được tuốt khỏi vỏ, từ trước đến nay chưa từng có phong mang chói mắt đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cao thủ nhất lưu

Vốn là Lưu Hồng thua ở dưới tay Lý Thanh Sơn, cảm thấy cũng không phục. Lý Thanh Sơn không có dùng binh khí là bắt nạt lão, mà lão cũng hiểu được đao pháp, cho đến khi Lý Thanh Sơn một người một ngựa diệt Hắc Phong trại, lão mới chính thức tâm phục khẩu phục, nhưng chỉ coi Lý Thanh Sơn là thiên phú dị bẩm, cao hơn chính mình một bậc, dù sao Lý Thanh Sơn còn có cao thủ khác giúp đỡ.

Mà bây giờ, lão có một loại cảm giác Lý Thanh Sơn chỉ cần muốn là có thể trong một chiêu lấy mạng lão. Lão đừng nói là phản kích, ngay cả chạy trốn cũng không thể, đây là trực giác của một kẻ giang hồ lão luyện, giúp lão tránh được rất nhiều nguy cơ, tuyệt đối không thể sai lầm.

Lẽ nào hẳn đã trở thành cao thủ nhất lưu? Điều này không thể nào, chẳng qua mới chỉ một ngày thời gian qua thôi. Nhưng sự thật trước mắt lại không cho phép lão phản bác. Lão hoài nghi sâu sắc, việc mình thông báo hẳn mang Linh sâm cho tổng đà Thiết Quyền môn ở Thanh Hà phù là đúng hay sai. Tổng đà chủ nhất định sẽ phái người tới đây, bởi giá trị Linh sâm không ai không biết.

Nhưng cho dù lão không làm như vậy, dưới ý định của Dương An Chi, Thanh Hà phủ rất nhanh sẽ nhận được tin tức, chẳng mấy chốc nơi này sẽ là nơi tập trung người giang hồ.

Lý Long cũng tham gia tiệc ăn mừng, nhìn thiếu niên hăng hái cùng mình đi ra khỏi Ngọa Ngưu thôn, được một đám thân sĩ kính nể, trong lòng cũng

không nói được là tán thưởng hay là đố kị, đồng dạng tâm tình cũng là phức tạp rồi tình rồi mù.

Nhưng gã nhạy cảm chú ý tới biến hiện biến hóa của Luru Hồng, hỏi:

- Sư phụ, người không sao chứ?

Lý Thanh Sơn cũng nghe thấy lời ấy, chúc rượu nói:

- Luru lão anh hùng, lúc nãy đi quá vội, quấy rầy tử húng, chén rượu này coi như là tạ lỗi.

Luru Hồng vội vang đứng dậy nói:

- Khúc, Thanh Sơn, người gọi như thế khiến lão thật khó coi đó! Cái gì mà anh hùng, chỉ có sự thật, giang hồ này là của các người người trẻ tuổi rồi. Tiểu Long, mau đứng lên, các người là đồng hương, phải uống nhiều mấy chén. Liệt đồ về sau, phiên Thanh Sơn người chiếu cố nhiều hơn.

Tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái, thế lực Thiết Quyền môn ở toàn bộ Thanh Hà phủ chính là gia lớn nghiệp đại, nhưng lại muốn một người ngoài chiếu cố đệ tử của mình.

Lý Thanh Sơn cũng là sững sờ, cười nói :

- Dễ bàn!

Sau đó đem rượu uống một hơi cạn sạch, rõ ràng là cho rằng việc bình thường nhưng lại dẫn tới mọi người một trận hô vang.

Lý Thanh Sơn hơi chút ứng phó, cái bụng lại “Ùc ục” kêu lên, không ít người lộ ra nụ cười nhưng lại vội càng thu lại.

Diệp Đại Xuyên nói:

- Nhanh đi làm chút thức ăn, sau để cho nhà bếp mang thức ăn với rượu tới.

Y càng nhìn Lý Thanh Sơn thì lại càng thích, chỉ cần có vị “Lý bỏ đầu” này thì có thể dễ dàng áp đảo Khánh Dương thành hắc bạch hai nhà, để cho cái chức tri huyện này của y mới chân chính danh xứng với thực. Mà Lý Thanh Sơn mạnh mẽ dũng cảm lại cũng hiểu biết lễ nghi đúng mực, không phải là thiếu niên ngông cuồng, có lúc y nhìn hắn lại không giống một người thiếu niên.

Tất nhiên Lý Thanh Sơn không biết ý nghĩ của Diệp Đại Xuyên, hiện tại trong mắt hắn chỉ có đầy bàn rượu với thức ăn, đúng là không coi ai ra gì. Mới bắt đầu hắn còn duy trì dáng vẻ nhưng chỉ sau mấy ngụm đồ ăn thì bất chấp tất cả, dứt khoát ăn nhiều ăn liên tục, chân chính là ăn như hổ đói.

Hắn khuấy đĩa một lúc, một bàn đồ ăn liền hết rồi, thì ra là hắn vận kinh xảo diệu, người bình thường không làm được. Đồng thời lại ăn cực kỳ cẩn thận, mặc kệ là món ăn gì đến miệng hắn, hắn khẽ cắn một chút liền nát tan, so với người khác nhai chậm nuốt kỹ thì nhanh hơn nhiều.

Một con gà quay bị hắn một ngụm đã cắn xuống non nửa, xương cũng không thêm nhả nuốt vào trong bụng, chỉ sau mấy lần công phu, gà quay được ăn không còn một miếng.

Tất cả mọi người nhìn mà trợ mắt há hốc mồm, từ trước đến giờ cũng không có thấy người nào ăn như vậy.

Chỉ một lúc sau, cả bàn rượu với thức ăn đã bị Lý Thanh Sơn ăn một nửa, nhưng hắn vẫn không có một chút cảm giác no nào. Dạ dày hắn như một cái lò nung lớn lấp không đầy, lấy tốc độ cực nhanh tiêu hóa cùng hấp thu đồ ăn, sau đó chuyển hóa thành năng lượng, vận chuyển đến các nơi trên cơ thể.

Thậm chí trên lầu lầu dần dần vang lên tiếng khen hay:

-Lý thiếu hiệp quả nhiên hào khí!

-Cái gì mà thiếu hiệp, là bộ đầu, Có Lý bộ đầu hào hiệp như vậy bảo vệ chúng ta còn sợ gì sơn tặc đạo phi.

Một người ăn cơm, một đám người vây xem khen hay, ngay cả chính Lý Thanh Sơn cũng cảm thấy có chút quái lạ. Hắn biết tướng ăn của mình không thể nói là đẹp mắt, đối với những bang phái quen sống trong nhung lụa này, họ là những thân sĩ chú trọng tới bộ mặt, tuyệt đối là mình gắn với nhãn hiệu “Tên nhà quê” hay “Quý chết đói”.

Nhưng phần lớn những lời khen này là chân thành, người bình thường ăn như vậy, sớm bị những ánh mắt khinh bỉ nhấn chìm. Nhưng Lý Thanh Sơn không phải người bình thường, mà là cường giả san bằng hai thế lực lớn Khánh Dương thành, mọi người đánh giá chuyện này, lập tức thay đổi 180 độ, biến thành những lời khen đúng cảm thô bạo.

Lý Thanh Sơn ăn uống thỏa thuê, rượu và thức ăn như nước chảy được đưa ra, chỉ khi ăn ba bàn rượu với thức ăn, hắn mới xem như bỏ qua.

Thời điểm không còn sớm, mọi người tản đi. Tự nhiên có người vì hắn sắp xếp xong xuôi nơi ở, đó là một tòa nhà có diện tích không nhỏ trong Khánh Dương thành.

Hắn cũng không biết đã uống bao nhiêu rượu, lấy từ lượng của hắn cũng có chút men say. Vừa về tới trong phòng liền ngã lên giường lằm bằm một tiếng

- Tiểu An.

Sau đó mơ màng ngủ, trong lòng cảm thấy phi thường an tâm. Nếu không có Tiểu An, hắn căn bản cũng chẳng dám ngủ nhiều, tại mọi thời khắc đều phải tăng cường cảnh giác.

Đây chính là chỗ đáng sợ khi bị mọi người chú ý. Nếu cứ thế này mãi, cho dù nguoi có võ cao hơn đi nữa thì tinh thần cũng phải suy nhược, càng không thể có tâm tư đi tập thêm thần thông võ nghệ.

Tiểu An cẩn thận từng li từng tí giúp hắn cởi quần áo cùng giày, yên tĩnh đặt trên giường rồi đắp kín mền, hoàn toàn giống như đó là một thần thánh nghi thức. Sau đó giống như thị vệ, án lấy bảo kiếm canh giữ ở đầu giường. Không biết có phải đêm qua Lý Thanh Sơn làm kinh sợ mà rất nhiều người phải thối lui, vẫn là những ánh mắt kia tiếp tục quan sát trong bóng tối. Lý Thanh Sơn một đêm bình yên, không có một ai không biết điều đến quấy rầy.

Một giấc ngủ thẳng đến trời sáng trưng, liên tục tranh đấu và giết chóc khiến tinh thần cảm giác mệt mỏi, bây giờ chân chính mới giảm bớt. Hắn ở trên giường phát ngốc trong chốc lát, hồi tưởng lại giấc mơ đêm qua, không phải là kiếp trước mà là kiếp này, nhưng cụ thể là cái gì, đến một điểm hắn cũng không nhớ được.

Khi hắn đang ngẩn người, Tiểu An đã mang một chậu nước đến đầu hắn, Lý Thanh Sơn nói tiếng cảm ơn, cúi đầu nhìn vào trong chậu:

- Ô, sao ta lại gầy đi vậy!

Hắn sờ sờ khuôn mặt, xác thực là gầy đi một ít. Ở trong rừng, hắn không ngừng ăn thịt mỗi ngày, sau khi luyện thành nhất ngư lục lượng, thể trạng rõ ràng to lớn lên, trên mặt cũng có thịt, không gầy gò giống như quá khứ, tinh thần cực kỳ no đủ, cường tráng như trâu.

Chẳng lẽ lại bởi vì hai ngày nay quá vất vả sao? Hắn nói thầm trong lòng một tiếng, bỗng chốc đắm đầu vào trong nước, rồi lại rút ra, cả người đã tỉnh hoàn toàn:

- Đi, luyện công thôi!

Vị trí sân có chênh lệch chút ít, rất là thanh tĩnh, hơn nữa diện tích lại rộng lớn, thích hợp luyện võ, rất hợp khẩu vị Lý Thanh Sơn. Khi hắn đi ra ngoài cửa, phát hiện không biết lúc nào tuyết lớn đã ngừng, ánh mặt trời ngày đông toả trên mặt tuyết, sáng ngời chói mắt.

Lý Thanh Sơn đạp tuyết đi dưới ánh mặt trời, chậm rãi xoay người, quay đầu lại chỉ thấy Tiểu An đứng bên trong bóng râm, không dám bước ra ngoài.

Lý Thanh Sơn mỉm cười đưa tay ra:

- Đến!

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyện Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Thế giới ánh sáng

Tiểu An nhìn Lý Thanh Sơn, dưới ánh mặt trời và trong tuyết, cả người hắn như được dát lên một tầng ánh sáng, mỉm cười sáng lạn khiến không ai dám nhìn thẳng, quả thực có hương vị huy hoàng, cái tay kia chẳng khác nào lời mời đến từ thế giới ánh sáng.

Nó từng bị ánh mặt trời làm tổn thương đau đớn khiến nó khắc trong tâm khảm, nhưng không có cách nào không chế đưa tay ra, cái tay không có huyết nhục mà chỉ còn xương trắng. Phảng phất như con bướm bướm bị Liệt Diễm hấp dẫn, cho dù lúc này có bị ánh mặt trời đốt sạch, nó cũng không thể nào từ chối lời mời đến từ cái tay kia được.

Trước tiên là ngón trỏ lướt qua ranh giới giữa sáng và tối, ánh mặt trời không có làm gì nó, ngược lại có một cảm giác cực kỳ ảm áp, Linh sâm từ trong chỗ sâu bỗng đẩy lên, khiến nó không nhận nổi nữa, đưa tay đặt vào trong tay Lý Thanh Sơn.

Lý Thanh Sơn nắm chặt cái tay trắng xám, đối với người bình thường mà nói, đó là xương tay có chút khủng bố.

Tiểu An bước ra cửa phòng, bước qua ranh giới với bóng tối, nó đắm chìm dưới ánh sáng mặt trời.

Lý Thanh Sơn cười lớn gọi Tiểu An lên:

- Cảm giác như thế nào?

Tiểu An hài lòng gật đầu, biểu hiện cảm giác thật tốt, từ xưa tới nay chưa từng tốt như vậy.

Ánh mặt trời không chỉ gây thương hại đối với Âm Quỷ mà là khắc chế tất cả tai họa đối với thế gian, Thanh Ngưu cũng không hề lừa dối Lý Thanh Sơn, Tiểu An không chút nào sợ ánh mặt trời. Không phải bởi vì nó đủ cường đại mà là bản chất nó cũng không bị quy về tà ma, thậm chí mang hơi thở thánh khiết cùng trang nghiêm của Phật gia. Đây chính là chỗ cường đại của Chu Nhan Bạch Cốt đạo, môn ma công thần thông này chính là do cao tăng Phật môn sáng chế, sinh từ khó phân giới, Phật Ma bốn nhất vật.

Ngày đại hi như vậy, Lý Thanh Sơn cũng không có chủ ý gì tốt để thay Tiểu An ăn mừng. Tiểu An không thể ăn cũng không thể uống, chẳng nhẽ lại đi đào hai trái tim về?

Vì vậy hấn vung tay lên:

- Ta đập người tuyết cho nhóc nhá!

Tiểu An vui vẻ như đứa trẻ bình thường vậy.

Lý Thanh Sơn nói:

- Ta chưa nói cho nhóc nhì, công lực đập người tuyết của ta còn ở bên trên thần thông nữa.

Tiểu An lập tức biểu hiện ra dáng dấp bội phục, Lý Thanh Sơn đắc ý vô cùng, cười ha ha, ngồi xổm xuống lăn đồng tuyết thành một trái cầu lớn, sau đó lại thêm một trái nhỏ hơn, đặt bên trên trái cầu lớn. Hấn liếc mắt nhìn, đối với hình dáng hoàn mỹ của hai trái cầu này rất thỏa mãn, đang muốn trở về nhà tìm một ít đồ vật làm ra con mắt cùng mũi.

Bỗng nhiên hấn thấy có một bóng người màu trắng đứng trước mặt hấn, nhìn kỹ, phát hiện cái người màu trắng kia lại chính là mình, một người tuyết Lý Thanh sơn. Tuy rằng ngũ quan người tuyết có chút mơ hồ, nhưng thân hình, khí thế quả thực giống y như đúc, Tiểu An đang kiên kì điêu khắc đường cong vạt áo.

Lý Thanh Sơn nói:

- Chuyện này... Đây chính là nhóc làm hay sao?

Đây không phải là người tuyết mà là một pho tượng tuyết a!

Tiểu An gật gù, hiếu kỳ nhìn phía sau Lý Thanh Sơn.

-Haaa...!

Lý Thanh Sơn mở khí nhả thanh âm, xoay người bay lên đá một cước, phá nát hai khối tuyết cầu có thể nói là hoàn mỹ kia, làm Tiểu An sợ hết hồn:

-Ha ha, đây chỉ là luyện tập thôi, hiện tại ta phải chăm chỉ.

Tiểu An hoàn thành Lý Thanh Sơn lớn, bên trong Lý Thanh Sơn, tiểu Lý Thanh Sơn cũng thành hình, đó là các loại phi điều cùng dã thú.

-Haaa...! Haaa...!

Lý Thanh Sơn cũng hủy diệt từng cái “Đại tác” của hắn, hết sức ngã trên đồng tuyết:

-Được rồi, công lực nặn người tuyết của ta vẫn là kém một chút thần thông của ta.

Nhưng xem Tiểu An bị khiến cho không biết trời đất cũng coi như là đạt được mục đích đi.

- Có người đến rồi!

Lý Thanh Sơn trong lòng hơi động, đã nghe được tiếng bước chân, Tiểu An lập tức tránh về trong phòng. “Cốc cốc cốc” vài tiếng gõ cửa, Lý Thanh Sơn ra mở cửa phòng, té ra lại là sư gia.

Sư gia mặt mũi tràn đầy ý cười:

- Lý bồ đầu, ngày hôm qua ngủ được không, đại nhân nhà ta mời người qua nha môn một chuyến, ngày hôm nay muốn thẳng đường.

Lý Thanh Sơn dẫn Tiểu An trốn kỹ, thu thập một chút rồi đi tới huyện nha. Diệp Đại Xuyên tự mình đem hán đến hậu đường, sau đó sai người lấy ra một bộ y phục ra, là trang phục bộ đầu cùng với một thanh Liễu Phong đao.

Ý tốt của người khác đương nhiên là từ chối cũng không tốt, hơn nữa đây là thân phận bộ đầu cũng có chút tác dụng với Lý Thanh Sơn, tuy rằng thế giới này quan phủ cũng không cường thế nhưng có thể chiếm lấy danh phận chính thống thiên hạ, khẳng định có chỗ đặc biệt, hán tạm thời cũng cần cái danh phận này.

Lý Thanh Sơn vào trong sương phòng thay đổi quần áo, lại phối hợp với Liễu Phong đao, lúc đi ra khí chất lại biến đổi. Trang phục bộ đầu có màu đen, hình thức cũng không khó coi giống ban đầu Lý Thanh Sơn tưởng tượng, mà rất có hương vị đồng phục. Hán mặc lên người, ít đi mấy phần tiêu sái hào phóng của người trong giang hồ nhưng lại nhiều hơn mấy phần trang nghiêm anh tuấn.

Diệp Đại Xuyên nói:

- Ta vốn tưởng nó hơi nhỏ không nghĩ tới lại thích hợp như vậy. Tuy rằng nó không sánh được với Huyền Lang phục chính tông, nhưng ngời mặc lên người thì so với những tên Ưng Lang vệ ra vẻ đường hoàng thì uy phong hơn nhiều.

Lý Thanh Sơn thầm nghĩ quả nhiên không phải ảo giác của mình, hẳn đúng là gầy đi, đó không phải do mấy ngày nay vận động quá độ mà là hiệu quả do tu luyện Hồ Ma Luyện Cốt quyền.

- Huyền Lang phục? Ưng lang Vệ?

Diệp Đại Xuyên nói:

- Hừ, một đám không coi ai ra gì, lũ sói con ăn tươi nuốt sống! Ngươi yên tâm đi, bọn họ quản không tới nơi này, trong Khánh Dương thành này, chính là ta với ngươi to nhất!

Lý Thanh Sơn vốn là thuận miệng hỏi, ngược lại lúc này bắt đầu lưu ý. Ý tứ Diệp Đại Xuyên giống như là nói nếu Ưng Lang vệ quản tới nơi này cũng không phải là bọn họ lớn nhất mà Diệp Đại Xuyên cũng biết vũ lực của chính mình, xem ra triều đình và quan phủ ở thế giới này cũng không phải mềm yếu như tưởng tượng của mình, mà kẻ nói mềm yếu chỉ có vị Diệp đại nhân này.

Ở trong sơn thôn bế tắc mười mấy năm, vừa mới ra ngoài đã đánh Đông dẹp Bắc, hẳn căn bản là không có thời gian rảnh để tìm hiểu một chút thế giới này. Mặc dù hiện tại cũng là như thế, phải nhanh một chút tu hành Hồ Ma Luyện Cốt quyền để ứng đối với biến hóa cùng nguy cơ tiếp theo.

-Diệp đại nhân, Lý bộ đầu, nên thẳng đường.

Sư gia nói.

Lý Thanh Sơn đứng ở nơi đó vẫy vẫy tay, cáo từ rồi đi. Trở lại sân, hắn phát hiện cánh cửa bị mở ra, trong lòng hắn nhảy một cái, chạy xộc vào bên trong đã thấy Hoàng Bệnh Hồ đang đứng quan sát mấy pho tượng tuyết kia rồi:

- Thanh Sơn thật có nhã hứng!

Lý Thanh Sơn cười khò một tiếng, không thể cãi lại:

- Liệp đầu tới thật nhanh, những thứ này chẳng nhẽ là?

Trong sân bày tám vò rượu lớn, hai cái giỏ trúc, vô cùng dễ thấy.

- Đương nhiên là rượu hổ cốt mà cậu muốn rồi!

Hoàng Bệnh Hồ mở ra một vò rượu, một luồng mỏng đậm hương vị rượu thuốc tràn ngập toàn bộ sân.

- Nhiều như vậy!

- Ta nhưng là quân gia, ngọn nguồn đều móc ra a.

Hoàng Bệnh Hồ cười đánh giá Lý Thanh Sơn:

- Mặc bộ đồ này cũng thật là đẹp trai, nếu có thể gia nhập Ung Lang vệ thì cũng không sợ người khác đoạt đồ của cậu nữa.

Lại là Ung Lang vệ? Lý Thanh Sơn nói:

- Liệp đầu, Ung Lang vệ thật sự lợi hại như vậy?

Hoàng Bệnh Hồ từng đi ra Khánh Dương thành đến nơi rộng lớn như Thanh Hà phủ, Lý Thanh Sơn đương nhiên phải thỉnh giáo.

Sắc mặt Hoàng Bệnh Hồ ngưng trọng lên:

- Đầu chỉ là lợi hại, một trong những chức trách của họ là truy nã những người giang hồ mà bộ đầu tầm thường không làm được. Trong chốn giang hồ không ai không sợ, đều gọi họ là tay sai triều đình. Chẳng qua Ung Lang Vệ chỉ chiêu mộ cao thủ Tiên Thiên, bình thường sẽ không xuất thủ, ta hành tẩu giang hồ nửa đời người cũng không gặp được mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Đại Thánh Truyền Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.